CLANCY TOM
7 - NET FORCE
VÁLEČNÝ STAV

OBSAH

Počítače Net Force jsou terčem útoku několika drobnějších virů. Ty se rozesílají e-maily, vypínají počítače a zhasínají monitory, COŽ jen těžko může vyvolat poplach - ale technické oddělení má i přesto plné ruce práce. Stejný vliv má i nečekaná lavina soudních žalob. Nikdo v Net Force nemá ani chvíli klidu, a přesně tak to Mitchell Townsend Ames potřebuje. Protože až tento temný mozek odstartuje svůj hlavní plán, chce, aby se Net Force musela věnovat svým vlastním problémům...

PROLOG

*****
Sobota, 1. června, 20:13 Front Royal, Virginia

Solomon "Solly" Bretcher, senátor za Demokratickou stranu z Floridy, se podíval na ženu ležící vedle něho.

Říkala, že se jmenuje Joan, a byla mladá. Když ji potkal v tom baru v D.C., tvrdila, že je jí jedenadvacet - jenže se při tom trošku usmívala, a to tak, že pochopil, že mu lže. Říkal si, že jí bude spíš k osmnácti.

Byla hodně štíhlá, vypadala skoro jako chlapec, tušil, že se asi někdy v minulosti věnovala józe nebo gymnastice.

Měla sportovní, silnou a pružnou postavu, byla milá a tak mladá, že by mohla klidně být jeho dcerou. A možná i vnučkou.

Ale nic z toho k ní Sollyho nepřitáhlo. Kdepak, důvod, proč tu teď ležel nahý v nějakém divném hotelovém pokoji ve Virginii, dobrých osmdesát kilometrů od své kanceláře, neměl nic společného s tím, jak vypadala, kolik jí bylo nebo

jaký parfém na sobě měla nebo neměla. Bylo to mnohem silnější, mnohem lákavější, a všechno to souviselo s tím, jak se na něj podívala, s tou čirou, překypující žádostí v očích, když k němu šla.

Už dlouho se na něj nikdo takhle nepodíval. Dokonce si ani nevybavoval, kdy o něj někdo projevil zájem jen kvůli němu samotnému, a ne kvůli kontaktům nebo hlasům, které mohl zajistit.

Ona se na něj tak podívala. Z očí jí koukala touha. Dala mu najevo, sice beze slov, ale každým gestem, pohledem a nadechnutím, že ho chce, a on souhlasil.

Teď se na ni podíval.

"Joan," řekl tiše.

Otevřela oči a podívala se na něj, na tváři se jí rozhostil úsměv.

"Joan," opakoval, líbilo se mu, jak mu její jméno splývá ze rtů. Chtěl téhle ženě, kterou právě objímal, něco říct, snad jí poděkovat, dát jí najevo, jak hluboce se ho dotkla. Chtěl ten okamžik nějak zastavit, než se rozplyne.

Nedostal k tomu příležitost.

Když hledal další slova, vyrušilo ho něčí kopání do dveří hotelového pokoje.

Joan zareagovala rychleji než Solly, vysoukala se zpod něj a přitáhla si prostěradlo k tělu, zatímco on šmátral po brýlích.

"Co to má znamenat?" pronesl a stále se snažil nasadit si brýle. "Kdo ksakru jste?" Snažil se vložit do svého hlasu zlobu, to ale nebylo úplně jednoduché, když ležel v posteli nahý s mladou ženou, jež nebyla jeho manželkou. Zmlkl, jakmile se mu podařilo nasadit si brýle a uviděl toho muže, který tam stál a mířil na něj pistolí.

"Oblékni se, ty nestydo!"

Sollymu se sevřel žaludek. Její manžel? Bože, bože, co teď bude dělat? Jestli se to dozví Marsha...!

"Ty taky, ty úchyle. Tebe bych měl zastřelit! Bůh by mi požehnal a policie taky!" Ten muž mluvil se zajímavým přízvukem. Že by francouzština?

"Poslouchejte, pane," spustil Solly. "Asi došlo k nějakému nedorozumění! Já... já nevěděl, že je vdaná..."

"Vdaná? Ty hajzle jeden! To není moje žena! Je to moje dcera! Vždyť je jí teprve čtrnáct!"

Sollymu se zatočila hlava. Naprázdno polkl a měl pocit, že nedokáže zaostřit. Čtrnáct? Přece jí nemůže být čtrnáct!

"Tati, je mi to líto..."

Muž k ní přistoupil blíž a dal jí facku. V tom jinak ztichlém pokoji to znělo dosti hlasitě. "Oblíkej se! S tebou si to vyřídím doma! Nejdřív

musím zavolat policii a dám zatknout tohohle úchyla! Půjdeš pěkně do basy, ty prznič dětí!"

Bretcherovi svitlo. Už vím, odkud ten člověk je. Z Louisiany.

Joan rychle poslechla a jednou dlaní si držela tvář, přes kterou dostala.

Senátor Solly Bretcher měl pocit, jako by se jeho život točil ve výlevce a padal do kanálu. Čtrnáct. Bude totálně zneuctěn. Ukřižují ho. Tisk ho slupne zaživa, a když ne, tak rodina určitě. Byl mrtvý muž.

Když se muž natáhl pro telefon, Bretcher zvedl ruku. "Počkejte! Počkejte! Neděljete to! Třeba se nějak... dohodneme!"

Otec té dívky se na něj otočil. "Co to plácáš?"

"Cokoli si řeknete," hlesl Bretcher. "Cokoli!"

*****

Joan se v aFutě zasmála. "Čtrnáct?" řekla. "To je trochu moc, Juniore, i na mě."

Marcus Boudreaux, Junior", který se vydával za jejího otce, se usmál od volantu. "No, čtrnáct zní přece mnohem hůř než šestnáct nebo sedmnáct, ne? A

on na to skočil. Viděl jeho obličej, ne?"

"Ne, protože jsem si pořád držela svůj. Nemusels mi dávat takovou ránu."

Pokrčil rameny. "Muselo to vypadat věrohodně. A jak jsem říkal, zabralo to. Ten senátor udělá, cokoli si řekneme."

Joan zavrtěla hlavou. Bylo jí čtyřiadvacet, ale vždycky vypadala mnohem mladší. Měla plochou hruď, úzké boky a štíhlé tělo, což mělo taky svoje výhody. Přesvědčit vystrašeného stařík, že jste pod zákonem, byla jednou z nich, která jí už dřív vydělala spoustu peněz - a teď jí vynesla dalších deset tisíc dolarů.

"A co teď?"

"O to se nestarej. Sbal si peníze a běž si lehnout na pláž do Biloxi. Až tě budu potřebovat, zase ti zavolám."

Pokrčila rameny. Deset tisíc dolarů za pár hodin práce? To bylo lepší než točit na netu falešné dětské porno. A její kůže už trošku vybledla, tak proč ne...?

01 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Byla neděle odpoledne, horko, vlhko a schylovalo se k dešti - typické zdejší počasí pro tuhle roční dobu. Ideální den na to, aby člověk zůstal doma. Alex Michaels proto nikam nešel. Byl v garáži, kde momentálně neměl žádné auto, takže byla vlastně prázdná, a absolvoval krátký, ale intenzivní trénink s guru. Právě od ní se Toni naučila indonéskému bojovému umění silat. Teď, i po celých těch letech, byla stále úžasná.

Na sobě měla obnošenou mikinu a dlouhou batikovanou sukni a gumové sandály, a budila asi tak velkou hrůzu jako vycpaný plyšák. Ale hodně starý plyšák. Jenomže kdo by na tohle skočil, by se velice rychle ocitl v pěkné bryndě. Jedním z prvních pravidel boje bylo Nikdy se nespoléhej jenom na to, co vidíš.

Vyrazila a Michaels provedl sekvenci blok-úder-blok-úder-loket, která připomínala dvě šestnáctinové noty následované osminovou.

Přikývla. "To by šlo. Ale pozor na spodní partii, ujistěte se, že první úder vyjde od boku a zablokuje ránu směřující nahoru. Udeřte mě."

Poslechl, a ačkoli byla dost stará, aby mohla být jeho babičkou, zareagovala tak rychle, že měl chuť zavrtět hlavou. Dokázala by ho udeřit třikrát, než by stihl mrknout, a dokud tu tak Šokovaně stál, ještě ho patou poslala na beton. Dokonalá ukázka převahy technické dokonalosti nad tělesnou silou.

"Znovu," řekla.

Po deseti minutách, když se zvedal ze země poté, co ho tam bez vynaložení většího úsilí znovu poslala, vstoupila do garáže Toni. V náručí držela malého Alexe a v sarongu a s vlasy zamotanými do ruč-

níku vypadala jako polynéská princezna. "Ty už zase ubližuješ guru, Alexi?"

"No jasně. Slyšela jsi, co se tradovalo mezi kavaleristy o tom, co dělat, kdyby je zajali Siouxové? Ať se děje, co se děje, hlavně se nedostaňte do rukou ženám."

"To je hloupost. Máš telefon."

Podala mu jeho virces - což byla zkratka, jež znamenala "virtuální celosvětové spojení" - chytrá kapesní elektronická věcička, která v sobě skrývala telefon, fax, GPS, naváděcí paprsek, kreditní kartu, počítačovou linku a další věci, o kterých ani nepřemýšlel, včetně špionážního přístroje, podle něhož velitelství zjistilo, kde jste. Skutečnost, že hovor přišel na virces, znamenala, že jde o něco důležitého, protože hovory přes virces byly

tak šifrované, jak se jen programátorům Net Force dařilo.

A hleďme...

Když si Michaels bral přístroj od své ženy, na malém displeji byl obrázek Jaye Gridleyho.

"Ahoj, Jayi."

"Čau, šéfe. Doufám, že tě neruším, co?"

‚Jenom zase dostávám na zadek."

"Toni už tě zase bije?"

"Guru."

"A není to otrava, šéfe, nechat si nabančit od stařenky, která by mohla být tvojí babičkou?"

Michaels se usmál. Jestli chceš, stav se tady a vem to za mě."

"To si nechám ujít, díky. Volám jenom kvůli zprávám o pár věcech. Našli jsme další e-mailový virus, který dělá neplechy na webu. Není to nic zásadního - jenom ti zanese počítač a odešle se pryč, ale má dobré krytí, takže o něm ještě uslyšíš. Podle mě je to normální klukovina. Nenapáchá žádnou škodu, jde jenom o to předvést se. Počítám, že se nám povede pachatele vypátrat a dostat ho."

"Super."

"Další věc, zaznamenali jsme zajímavý úlovek na jednom z našich kontrolních bodů a napadlo mě, že bys o tom měl vědět."

Michaels se znovu usmál. " ‚Zajímavý úlovek'. To je technický termín počítačových nadšenců, Jayi?" Net Force zažívala klidné období. Nikdo na ni neútočil a nic zásadního poslední dobou nenapadlo ani

net či web. I hackeři si snad vzali volno na celé léto. Michaels ovšem věděl, že pokoušet osud tím, že by usnul na růžích, se nevyplácí. Kdykoli něco takového dopustil, objevilo se něco pořádného a Net Force dostala za uši.

"Chceš snad vtipkovat o tom, že mi manželstvím měkne mozek?" zeptal se Jay.

"Ani náhodou. Když navíc metr a půl ode mě stojí moje žena a v ruce drží batole, které by po mně mohla hodit." Usmál se při tom na Toni, mávl a zašklebil se na svého syna. Hrozně rád viděl, jak se malý Alex směje.

Jay to viděl na displeji vircesu. "No dobře, šéfe. Ale jinak nic zásadního. Pošlu ti to na počítač."

"Můžeš pálit, Gridley."

Jay zvedl oči. Ježíši. Jako bych tohle ještě nikdy v životě neslyšel. Konec, šéfe."

Michaels vypnul virces a šel políbit svou ženu a pochovat svého synka. Pak se půjde podívat na to, co Jayovi připadalo jako důležité. Přinejmenším se díky tomu vzdálí ze smrtícího dosahu téhle smrtící babičky.

Ať je to prkotina. Jenže i on sám si uvědomoval, že něco většího je stejně nemine.

*****

Jay se usmál a zavrtěl hlavou. Za ta léta už viděl několik různých stránek Alexe Michaelse, ale jeho otcovství byla novinka. Pořád musel myslet na to, jaký táta bude on sám.

Znovu zavrtěl hlavou a pustil ty myšlenky k vodě. Otcovství bylo pro budoucnost - pokud vůbec. Momentálně ho čeká stopování hackera.

Pracoval doma. Když se vrátili se Saji ze svatební cesty, přestěhovali se do většího bytu, kde měli každý svou pracovnu. Saji teď byla ve své pracovně, dávala rady on-lineové třídě studentů zajímajících se o studium buddhismu. Bude pracovat ještě hodinu, takže Jay bude mít dost času na vlastní práci.

Bezdrátové vybavení, co měl doma, bylo stejné, jaké používal na velitelství Net Force - poslední generace haptických pomůcek včetně optiky, audia, generátorů zápachu i vlhkosti a simulátorů počasí - takže když se připojil, měl k dispozici veškeré smyslové schopnosti. Nasadil

si rukavice, sluchátka s vývody do uší i nosu a klapky na oči, urovnal si to, aby se cítil pohodlně. Upnutý senzorový oblek už měl na sobě.

To, co poslal veliteli Michaelsovi, byla jen slabá stopa něčeho, o čem věděl - byl si tím jist - že je mnohem rozsáhlejší. Ale fakt, že to věděl, ještě neznamenal, že to už i našel. Stejně jako v tom scénáři, do něhož se chystal vydat, tam taky pod hladinou ležela spousta ponořených větví, a i když to všechno nebyli krokodýli, museli jste si dávat velký pozor, než jste do nich šťouchli klackem...

Usmál se té myšlence. "Scénář zapojit," řekl svému počítači.

*****

Zátoka Baritaria, Louisiana

Jay pomalinku proplouval kalnými vodami zátoky Baritaria, motor svého člunu měl prakticky vypnutý a opatrně vyhlížel ponořené klády. Srážka s nějakou z nich by byla nebezpečná, i když jeho člun poháněla vrtule, a ne lodní šroub - ani ne tak pro ten člun jako spíš pro něj. Člun vydrží hodně. Trup z půlcentimetrového hliníku byl navíc potažený další vrstvou polymerů na bázi teflonu, takže by se mohl pohybovat i na souši. Koncem devadesátých let kdosi zaznamenal rychlostní rekord v jízdě s člunem po silnici - na asfaltu dosáhl rychlosti přes pětasedmdesát kilometrů v hodině. Trupu to sice neprospělo, ale fungovalo to.

Srážka s čímkoli pod vodou by ale ohrozila Jaye, hlavně pokud by se člun převrátil nebo se stočil na jeden z velkých cypřišů, jež tu stály jako sloupy a větve měly pokryté lišejníkem.

Poznat podle nich, kde je sever, by šlo jen tak, že byste hledali mrtvého Yankeeho.

Jay si vzpomněl, že někde četl, že všechny sochy generálů jižních armád občanské války stojí tváří k severu. Válku tady prohráli, ale vlastně se nikdy nevzdali.

Hustým příkrovem sem pronikaly sluneční paprsky, na několika místech dosáhly až k vodě, kde se to samozřejmě hemžilo pijavicemi a podobnou havětí. Ve vzduchu se vznášel zatuchlý a zkažený zápach rozkladu, jenž prostupoval vším, byl to hutný, zemitý smrad. V pozadí slyšel vrzání cikád.

U hlavy mu zabzučel komár a on se po něm ohnal.

Usmál se. Jen pár lidí si dávalo se scénáři VR takhle záležet. A v tom spočíval rozdíl mezi amatérem a profíkem: v drobnostech.

Jeho člun s výkonem pět set šedesát koňských sil a motorem V-8 s redukcí dvě ku jedné poháněla šestilopatková laminovaná vrtule, díky níž proplouval hlubokými hnědozelenými vodami zátoky. Ploché dno člunu mu dovolovalo plout už ve dvou centimetrech vody, a kdyby se musel za něčím rychle vydat, mohl by během pár vteřin zrychlit na sedmdesát až devadesát kilometrů v hodině - při příznivých vodních podmínkách by mohl jet i rychleji.

Člun měl jednoduchý a účelný design, před více než sto lety ho nevynalezl nikdo jiný než Alexander Graham Bell. Vynálezce ho zjevně použil jako testovací podvozek pro první letecké motory, což byla pro tenhle typ člunu ideální pohonná jednotka až do devadesátých let devatenáctého století, ale pak je vystřídaly lacinější a na údržbu méně náročné motory automobilové.

Jayovi přišlo dobré, že praděděček moderních sítí, první člověk, který uvedl na trh telefon, vynalezl i plavidlo, na němž se Jay prohánět svými scénáři VR.

Ukázalo se, že tyhle čluny jsou taky dost ekologické - žádný ponořený šroub totiž nenarušoval podvodní ekosystémy. V tomhle případě se ta metafora dala využít i pro jeho pátrání: Jay při svém pátrání po informacích míň čeřil vodu.

Mohl by to samozřejmě podniknout i staromódně, čučet na monitor, na okno oddělující ho od dat, ale komu by se chtělo? Bezprostřednost všech pěti smyslů mu dávala výhodu - a hlavní odborník Net Force na VR to tak měl rád.

Ve vodě před sebou zahlédl hnědou hromadu.

Natáhl ruku a pohnul pákou doleva od svého sedadla, čímž přesunul dvojici směrovek, jež sloužily jako kormidlo. Člun lehce zatočil doleva jako lístek na jezeře, takže Jay mine cíl jen o vlásek.

Podíval se dolů: ponořená kláda. Samozřejmě to ve skutečnosti žádná kláda nebyla, spíš balík informací putující touhle částí netu.

Oblast VR, již prozkoumával, byla starší - používala se k datovým přenosům, které nezabíraly takovou šířku pásma - a data, jež někdy nebyla tím, čím se zdála být.

Byla to moderní obdoba Poeova Odcizeného dopisu: namísto odeslání šifrovaných vysokorychlostních dat využívali novější datoví piráti -a další hackeři - zcela veřejných cest, riskovali nižší přenosové rychlosti

v méně sledovaných oblastech. Kdo by taky čekal, že někdo využije tak pomalou oblast netu k přenosu něčeho zásadního?

No, třeba zrovna Jay Gridley. To, že měl neustále oči dokořán, mu pomáhalo, aby se nenechal načapat.

Vydal se po stopě, na niž narazil před pár dny, když znovu prověřoval teroristy z KyberZemě. Net Force si na tyhle lidi dávala od té doby, co jí před rokem pořádně zamotali hlavu, značný pozor. Zatím se z toho nic zásadního nevyvrbilo.

Objevil se další tvar, tentokrát plul rychleji než kláda.

Byl taky zelenější a Jay viděl, jak z vody vyčnívají oči a nozdry - byl to Alligator mississippiensis - americký aligátor.

Data v tomhle balíku měla očividně vyšší prioritu než informace v kládě, když se uváží míra jejich ochrany, takže Jay trošku zrychlil, kolem sebe uviděl další takové tvary, několik aligátorů, několik klád.

Kolem jeho člunu proplula další krokodýlí očka a nozdry. Jay se podíval na vzdálenost mezi očima a nozdrami - odhadoval to na třicet centimetrů.

Tohle je pořádný macek.

Tak znělo staré pravidlo lovců krokodýlů: vzdálenost mezi nozdrami a očima v centimetrech krát deset se přibližně rovná velikosti krokodýla. Tenhle bude mít přes tři metry.

Ale když se podíval za krokodýla, něco tu nesedělo: místo toho, aby se dva a půl metru za hlavou vlnil ocas, viděl ho mnohem blíž - asi jen půl metru.

No tohle.

Kdyby se právě díval na monitor, zjistil by, že kontrolní souhrn datového balíku, jejž sleduje, nesouhlasí. Ze zkušenosti věděl, že tohle se s legitimními daty nedělá. Někdo se snažil, aby něco velkého vypadalo jako malé.

Nejvyšší čas podívat se na toho draka zblízka.

Natáhl se pro klacek - rozšířenou nerezovou trubku s ocelovou smyčkou na konci, jíž se dala odchytávat nebezpečná zvířata - a otočil člun za krokodýlem. Ten tvor musel mít v sobě nějaký jednoduchý varovný systém, protože jakmile se za ním Jay vydal, zrychlil.

Plul hrozně rychle. Až příliš na to, že to byl krokodýl, pokud ovšem v sobě neměl motorek.

Jay se usmál. Vypadalo to, že bude mít přece jenom šanci využít všechny možnosti svého člunu.

Rychle přidal plyn, hlučné motory hnaly člun za krokodýlem. Zdálo se, že ta potvora míří pryč ze zátoky kousek před nimi. Jay ještě víc přidal plyn a cypřiše mizely za ním. Do tváře ho šlehl převislý šlahoun lišejníku.

Někdy byl možná až moc dobrý.

Aligátor byl rychlý, ale na jeho člun neměl. Jakmile se Jay přiblížil, spustil smyčku k vodě, takže ji držel skoro nad hladinou a kousek před krokodýlem. V téhle rychlosti to bude muset provést rychle, aby mu voda nevytrhla klacek z ruky.

Ponořil smyčku do vody a zatáhl za ni, takže ocelové lanko se napnulo. Prudce mu to trhlo pažemi, a kdyby podcenil velikost, tak by ho čekalo velmi

nepříjemné překvapení, ale naštěstí se jednalo jenom o mrňouse, přesně jak předpokládal.

Zase měl pravdu. Někdy to bylo i na obtíž. Lidé si totiž zvykli s tím počítat.

Zastavil motor a rozepnul si pás, pak teprve vytáhl aligátora na palubu.

To půlmetrové zvíře bylo velice naštvané, kroutilo se a plácalo ocasem do hliníkové paluby, což hlasitě dunělo. Jay postupně ručkoval po klacku. Pak natáhl ruku a sevřel mu čelisti - nebylo to náročné, protože silné svaly krokodýla jsou určeny ke kousání, ne k otevírání tlamy -a další smyčku mu uvázal kolem čumáku a pevně ji utáhl.

A mám té.

Ve skutečnosti pochopitelně pozměnil adresu cíle toho aligátora, takže ten dorazil k němu, a ne tam, kam měl namířeno. Jenže lov na aligátora byl mnohem zajímavější.

Jay převrátil zvíře a podíval se mu na břicho. Žádné švy.

Kvalitní práce.

Ale i tohle se dá vyřešit.

Vzal si malý nůž a rozřízl aligátorovi břicho. Místo teplých vnitřností se na palubu ovšem vyvalily stránky s informacemi, a jen první z nich byla poškozena tím rychlým řezem. Podíval se na nápisy na první straně a usmál se.

No tohle. To se podívejme. Zajímavé...

02 KAPITOLA

*****

Střelnice Net Force Quantico, Virginia

Generál John Howard přišel se svým synem Tyronem. Zastavili se v přijímací kanceláři, aby si promluvili se střelmistrem. Byl to poddůstojník, ale pro všechny střelce, kteří sem chodili, byl odjakživa střelmistrem či "střelákem".

"Generále. A tohle je Tyrone? Odposledka jsi trošku vyrostl."

Tyrone, který zrovna procházel obdobím změny hlasu, se usmál a přikývl. "Ano, pane," řekl.

"Chcete dneska střílet z pušky, pane?" zeptal se Střelák generála.

"Ne, z boční zbraně. Tyrone ještě neměl šanci vyzkoušet si medusu."

"A jaké chcete náboje?"

"Pár devítek, pár .38 Special, trochu .357," řekl Howard.

"Máte aktualizovaný prsten, pane?"

Howard přikývl. Elektronický kontrolní prsten, který nosil stejně jako všichni ostatní aktivní agenti Net Force a FBI, řídil použití jeho osobních zbraní. Tedy s výjimkou té staré pušky Thompson, kterou mu přenechal jeho dědeček. Nechtěl se s ní tady ale ukazovat; byla to spíš sběratelská záležitost, stála možná desetkrát víc než jeho auto - ale stejně ho nikdy ani nenapadlo, že by ji prodal.

"Mám dát Tyronovi prsten?"

"Ne, má svůj. Už se objevil Julio?"

"Ano, pane. Už je na střelnici. Dráha číslo šest."

"Myslel jsem si to," řekl Howard. "Potřebuje tolik tréninku, že by tu měl být ve dne v noci."

Střelák se ušklíbl.

"Unikl mi snad nějaký žert?"

"Se vší úctou, pane, to, co jste říkal, platí pro vás i pro poručíka Fernandeze úplně stejně. Kdyby všichni pracovníci Net Force stříleli tak pomalu a přísně jako vy dva, bylo by lepší, kdyby svými zbraněmi házeli, než aby z nich stříleli."

Howard se usmál. Věděl o sobě, že z ručních zbraní střílí nadprůměrně, s puškami si vedl ještě lépe. Ale Střelák by dokázal vystřelit revolverem mouše oči libovolnou rukou a puškou by dokázal do terčů vystřílet jemné obrazce, i kdyby terč byl tak daleko, že než by tam kulka doletěla, člověk by stihl vypít pivo. Obrazně řečeno. A Howard nikdy nepatřil k těm, co by si drželi své lidi od těla.

Střelmistr jim podal krabici s municí do revolveru spolu s párem elektronických špuntů do uší a střeleckých brýlí. Howard se synem si zasunuli tlumiče hluku do uší ještě předtím, než prošli těžkými dveřmi do střelnice.

Bylo tu několik střelců, kteří cvičili střelbu z pistolí, v šesté dráze viděli Julia, jak střílí na holografický terč ze své staré armádní beretty. Nechal si na pistoli namontovat laserová mířidla Crimson Trace zabudovaná přímo do pažby, a to mu poněkud zlepšilo výsledky. S vestavěnými mířidly stačilo namířit zbraní na terč, nebylo nutné mít mířidla v rovině, mohli jste střílet od boku, i z klasického postavení. Při řádném nakalibrování zasáhly vaše náboje místo, kde byla ta malá červená tečka, než jste zmáčkli spoušť. Jistě, pořád jste museli udržet zbraň v rovině, ale pro starší oči to byla jistá výhoda.

Julio, který ho přemluvil, aby si pořídil novou zbraň, Phillips & Rodgers Model 47, známou také jako "medusa", se snažil přimět Howarda, aby si na ni přimontoval i laserová mířidla. Howard zatím odolával. Nestálo to moc, jenom pár stovek dolarů, což bylo málo, když to člověku mohlo zachránit život, ale Howard měl rád staromódní věci, a proto mu chvilku trvalo, než na takovou změnu přistoupil - aspoň pokud šlo o něco, co sám používal.

Julio vystřílel zásobník, podíval se nahoru a zahlédl je. Usmál se. "Nazdar, Tyrone. Co noha?"

"Už to jde, poručíku."

Julio se otočil na Howarda. "To jste mu nakukal vy, aby mi takhle říkal, co? Vy mi s tím nedáte pokoj."

"No, říkal jsem si, že byste si měl té hodnosti trošku užít. Ani se nenadějete a budete kapitánem."

"Když už tak už, že?" řekl Julio.

"Přesně tak. Nevadilo by vám, kdyby si s námi Tyrone dneska zastřílel? Ruční zbraně ho sice nikdy moc nelákaly, ale já jsem si říkal, že by možná měl poznat, jak těžko se z nich střílí ve srovnání s puškami."

"Proč by mi to mělo vadit, pane? Ve srovnání s tím, jak si vede pan generál, i nováček, který nerozezná mušku od pažby, si nemůže vést hůř."

"Generál by mohl poručíka za takové řeči zastřelit," řekl Howard.

"Ano, pane, ale jediný generál, kterého znám? Ten by si na to musel někoho najmout, protože jinak by vyplýtval hromady munice za peníze daňových poplatníků, než by se vůbec trefil."

Tyrone se zasmál a Howard se znovu usmál. Více než dvacet let společné služby jemu a Juliovi zajistilo spojenectví, jež převyšovalo vztah velitele a řadového vojáka; aspoň v okamžicích, kdy kolem nikdo jiný nebyl, a Tyrone byl členem rodiny, takže se nepočítal.

"No, tak se podíváme, poručíku, jestli máte ruce stejně výkonné jako pusu, ne?"

"Ano, pane. Mám střílet levačkou? A stát na jedné noze?"

"A proč? Ještě mi odposledka dlužíte deset dolarů, a to jste střílel oběma rukama a stál jste na obou nohou. Nemám se vůbec čeho bát."

Julio se usmál.

*****

Washington, D.C.

Guru hlídala dítě - mít v domě nastálo paní na hlídání byl dar z nebe - a Toni té příležitosti využila k tomu, aby se šla projet na Alexově lehací

trojkolce. Alex míval tu trojkolku většinou v práci, ale ona ho poprosila, aby ji vzal domů a ona se mohla dostat opět do formy. Od narození dítěte měla pocit, že nikdy nemá na trénink dost času, a i když se silatem zabývala, stehna měla o pár centimetrů silnější a boky se jí taky nedařilo dostat pod kontrolu, ať cvičila djuru, jak často chtěla. Při šlapání do pedálů by se mohla pořádně zapotit a na trojkolce bude

muset zapojit jiné svaly než při tréninku bojového umění. Aspoň doufala.

Při jízdě na trojkolce ve washingtonském provozu si samozřejmě koledovala o vážné zranění, a to i s reflexními nášivkami a jasně oranžovou vlaječkou zavěšenou na vysoké anténě dva a půl metru nad zemí. Slíbila Alexovi, že bude jezdit po cyklostezkách v parku nedaleko od jejich domu. Taky se rozhodla vyjet si uprostřed dopoledne ve všední den. To byl ideální čas, protože v parku skoro nikdo nebyl.

Jela po asi kilometr dlouhé rovině podél plotu. Nikoho před sebou neviděla a asfalt na cyklostezce byl suchý. Bylo zataženo, ale dusno, takže jí pot zmáčel šortky a tričko, zatímco přeřadila na vyšší rychlost a opřela se do pedálů. Trojkolka byla na rovině velice stabilní a brzdy byly v pořádku, takže se nebála.

Než dosáhla maximální rychlosti, kolem padesáti kilometrů v hodině, teplý dopolední vzduch jí vál kolem těla, Toni šlapala ze všech sil, ale pak asi tři sta metrů před koncem rovinky začala zpomalovat. Kdyby vletěla do zatáčky takovouhle rychlostí, skončila by nepochybně na zemi.

Nohy ji pálily, ale právě proto sem přijela.

Od doby, co se k nim nastěhovala guru, by se Toni mohla vrátit do práce na plný úvazek, ale neudělala to. Ne že by nechtěla. Dítě bylo na prvním místě, i když malý Alex už nebyl žádný mrňous. Chodil, mluvil, každým dnem se z něj stával malý kluk. Byl chytrý, rychlý a roztomilý, a Toni mrzelo, když ho musela nechat doma i na pár hodin. Jistě, občas jí ta změna přišla vhod. A po práci se jí taky stýskalo, protože tam musela řešit výzvy, jaké na ni doma neútočily. Ale stejně, kdyby si měla vybrat, stala by se ženou v domácnosti a matkou.

Naštěstí k tomu nedošlo. Když váš muž byl zároveň vaším šéfem, mohli jste pracovat s větší volností. Kromě toho, od doby, co odešla z práce pro regulérní FBI, byla podle zařazení "konzultantkou".

Zazvonil jí telefon. Už jela poměrně bezpečnou rychlostí, takže si od opasku u šortek odepnula telefon. Podle identifikace volajícího poznala, kdo volá.

"Ano, miláčku," řekla.

"Ahoj," řekl Alex. "Kde jsi?"

"Na trojkolce."

"To je dobře."

"Co to znamená? Myslíš, že to potřebuju? Že jsem tlustá?"

Následovala dlouhá pauza.

Zasmála se. Jenom si dělám legraci, Alexi. Ty na všecko skočíš."

Jo, jasně. Tohle už jsem zažil několikrát. Mnohokrát děkuju. Nejsi tlustá. Jenom jsem vyjádřil radost z toho, že si můžeš vyrazit a pobavit se. Během dne má totiž pršet."

"Slyšela jsem. Co se děje?"

"Musím odletět do New Yorku na schůzi s ředitelkou a lidmi z vnitřní ochrany. Mělo by to být na chvilku, poletím služebním letadlem, takže nebudu muset čekat ve frontě. Asi bych měl být na večeři doma, ale chtěl jsem ti to říct, kdybych se náhodou zdržel."

"Díky, lásko. Dej na sebe pozor."

"Dám. Miluju tě."

Já tebe taky."

Když zavěsil, Toni si zasunula telefon zpátky a soustředila se na šlapání. Byla ráda, že Alex neletí běžným letadlem. Už nějakou dobu sice žádný

terorista nic zásadního s letadly nespáchal, ale po těch hrůzách z roku 2001 a dalších několika od té doby nebylo létání jako předtím.

Jistě, létali jimi všichni, většinou se to snažili pustit z hlavy. Život je samé riziko. Může vás přejet auto, když přecházíte silnici. Odjakživa ale měla strach, když Alex letěl letadlem, a to i služebním. Na většině letů byli přítomni zástupci ostrahy; jako federální agent s sebou Alex mohl nosit taser; a konečně měl jisté bojové zkušenosti. Ale jak všichni věděli, tváří v tvář sebevražednému maniakovi je každá rada drahá.

Kdyby to chtěli zarazit, museli by se dostat až ke kořenům takových případů, jenže některé celosvětové problémy jsou staré tisíce let. Jak změníte postoj někoho, jehož lid žije v nenávisti už od doby, kdy se stavěly pyramidy?

Pomalu. Velice pomalu. Do té doby se snažíte mít se na pozoru, a kdyby se někdo o něco pokusil, tak byste ho srazili na lopatky. Za svobodu se platí ostražitostí.

Toni projela zatáčkou. Dvojice matek před ní tlačila kočárky, obě ženy měly na hlavách široké klobouky a v obou kočárcích byly zvednuté přikrývky, aby děti byly ve stínu. Toni se usmála, cítila s těmi mat-

kami jistou spřízněnost. Měla dítě. Všechny matky mají přece něco společného, ne?

Projela kolem nich, usmála se a zamávala jim. Mohla by se otočit a vrátit se stejnou cestou. Když bude mít štěstí, ta rovinka bude pořád prázdná, takže to bude moct znovu rozjet. A pak pojede domů za svým krásným, geniálním a skvělým synem.

*****

Střelnice Net Force Quantico, Virginia

Tyrone odešel na toaletu a Howard s Juliem zůstali u střelmistrova pultu.

Julio jako první popisoval, co se jim přihodilo.

"Kristapána, Johne, něco takového jsem v životě neviděl," řekl. "Ten kluk je rozený pistolník. Dejte mu měsíc tréninku, a on rozstřílí i tady střeláka."

Howard přikývl. Poněkud ho překvapilo, že viděl, jak jeho syn bere pistoli a zcela přirozeně ji používá. Ani nezaváhal, vůbec se s ní nepral. První ranou se trefil přímo do terče, a to opakoval celou dobu. Vedl si stejně dobře s Howardovým revolverem i Juliovým poloautomatem. Vypadalo to, jako by z ručních zbraní střílel od narození, i když Howard věděl, že to tak není. Tohle byla jeho první zkušenost.

Howard se ho v úžasu zeptal, jestli to netrénoval ve VR, ale Tyrone odpověděl, že ne.

Střelmistr přikývl. Jestli ho sem chcete poslat cvičit, pane, zapíšu ho do střeleckého družstva. Každá ruka dobrá."

Howard zavrtěl hlavou. Nikdy si nepředstavoval, že by z jeho syna vyrostl druhý Divoký Bill Hickock. Jistě, přál si, aby Tyrone uměl používat zbraně, a jistěže by mu tolik nevadilo, kdyby ten kluk víc pobíhal venku, než aby jenom seděl u počítače jako dosud. Tyrone se naučil házet bumerangem, díky čemuž se dostal víc na vzduch, a to bylo dobře. A měl i dívku, takže poznával i další stránky života. Ale střelec? To Howarda nikdy nenapadlo.

Bylo zjevné, že chlapec na to má talent. Ale chtěl by ho nějak víc využívat? A pokud ano, byl by Howard ochoten mu to dovolit?

No, ozvalo se jeho druhé já, aspoň se nebude poflakovat na ulici, ne?

"Zeptám se ho na to," řekl střelmistrovi.

"Udělejte to, pane generále. Takový talent by bylo škoda nechat ležet ladem."

Možná, pomyslel si Howard. Možná.

03 KAPITOLA

*****

Kancelářská budova Dutch Mall Long Island, New York

Mitchell Townsend Ames se opřel o opěradlo křesla a poslouchal, jak servomotory tiše vrní a nastavují křeslo tak, aby mu co nejvíce vyhovovalo. Šlo o zázrak bioinženýrství. Nejlepší kůže a stupňovité čalounění biogelem skrývaly pneumaticko-hydraulický rám z titanu. Poháněl to šest elektrických motorů a při využití tlakových senzorů a rychlých relé křeslo monitorovalo každý jeho pohyb, a během vteřiny se nastavilo do nové pozice. Když se posadil a mírně se předklonil, stala se z něj kancelářská židle. Když se trošku zaklonil, změnilo se v lenošku. A kdyby dostal chuť natáhnout se úplně, byla by z toho normální postel.

Za jedenáct tisíc dolarů a nějaké drobné ta židle zaručovala, že bude tím nejpohodlnějším, na čem jste kdy seděli, jinak dostanete peníze zpátky. Společnost, která je vyráběla, jich prodala už pět tisíc, a nikdo si zatím nestěžoval. Byla to parádní hračka.

Ames měl těch zakázkově vyráběných židlí šest: jednu v ordinaci, druhou v advokátní kanceláři, třetí a čtvrtou v bytě v New Yorku a v domě v Connecticutu, pátou v bytě své milenky v Londýně. Poslední si nechal tady, ve své "čisté" kanceláři, což bylo jediné místo, kde se scházel s lidmi Juniorova typu.

Skoro sedmdesát tisíc dolarů za šestici židlí. Celkem dost peněz za trošku pohodlí. Kdyby ovšem chtěl, mohl by si jich klidně koupit ještě o stovku víc, a jeho účetní by ani nehnul brvou. Vyhrál přece několik prvotřídních kauz - za každý úspěšný případ jedna židle - proti velkým farmaceutickým společnostem. Z každé z nich dostal přes sto milionů

dolarů. Měl slušnou provizi. Dnes by mohl odejít do důchodu a po zbytek života si užívat za milion dolarů ročně jen z úroků. Co znamená pár hraček, když máte takový příjem?

Muž, jenž nicméně seděl proti němu, se spokojil s lacinější a obyčejnější židlí: pohodlnou, ale ani zdaleka tak, jako měl on.

Marcus Junior" Boudreaux se zasmál svým hrubým, krákavým smíchem. "Měl jste vidět jeho výraz, doktore," řekl. "Vypadal, jako by spolknul živou pijavici."

Ames zavrtěl hlavou. "To je zbytečné," řekl.

Junior se na něj zadíval. "Cože?"

"Nemusel jste mu říkat, že té dívce bylo čtrnáct. Mohlo jí být osmnáct nebo osmdesát - v jeho pozici může mít fatální důsledky jakékoli nevhodné sexuální chování. Mohl jste mu klidně říct i to, že je děvka, která to na něj navlékla, a vyšlo by to nastejno. Je ženatý, byl zvolen a na jeho místě ho drží hlasy za hlásání rodinných práv. Na mouchu taky nepůjdete s dělem."

Junior vrtěl hlavou. "Říkal jsem si, že je lepší mít jistotu než problémy."

Ames pokrčil rameny. Bylo to lhostejné. Krátkým mávnutím rukou změnil téma. "A co ten nový koncipient?"

"Úplně v pohodě, doktore. Ten člověk si naše peníze rád vezme. Hned pro začátek dostane padesát. Když z Lassiterovy kanceláře vzejde požadavek, že soud by to měl slyšet, tak dostane dalších padesát litrů. Když soud dopadne dobře pro nás, dostane dvě stě. Pracuje pro nás."

Ames vzdychl a přikývl. Ano, mít v týmu člověka, který pracuje u Nejvyššího soudu, je velice cenné. Většina lidí nemá ponětí, jakou hodnotu mají tihle mladí právníci. Soudci jsou na svých mladých úřednících závislí ve spoustě záležitostí, a to, co si kdo prostuduje nebo naopak odloží stranou, závisí na tom, jak to ten či onen úředník podá.

Od této chvíle měl Ames dva úředníky. A ještě lepší bylo, že každý z nich se hlásil k opačné části politického spektra, jeden byl demokrat, druhý republikán. To aspoň byli jejich nadřízení. Ames se nezabýval politickými

názory jednotlivých úředníků, pokud dělali to, co se od nich čekalo.

A čekalo se od nich, že pomohou Amesovým záležitostem. Či přesněji řečeno záležitostem, za jejichž zdárný průběh dostával sám velice dobře zaplaceno, ale to bylo totéž.

"Velmi dobře." Ames odemkl šuplík vpravo nahoře ve svém stole a otevřel ho. Vedle pistole SIG Neuhausen P-210 ráže 9 mm, nejlepší zbraně téhle ráže, jaké se vyráběly, ležela velká obálka plná tisícidolarových bankovek. Ames ji vytáhl a položil na koženou podložku před sebe.

Pistole stála nanejvýš pár tisíc. Byla seřízená, takže možná o další tisíc navíc. Stejně by raději přišel o těch padesát tisíc v šuplíku než o tu pistoli. Peníze jsou jenom peníze, ale kvalitní zbraň je poklad.

Měl poměrně slušnou sbírku ručních zbraní a dvě nejhodnotnější z nich stály dohromady dva a půl milionu dolarů. První z nich, německý luger ráže .45 vyrobený pro testování jako možná boční zbraň pro americkou armádu počátkem 20. století, než armáda zvolila Colt 1911. Byly vyrobeny pouze čtyři takové zbraně. Dvě z nich byly při testech zničeny, jednu vlastnil další sběratel, poslední vyrobili mimo záznamy a ponechal si ji muž, jenž ji vyrobil, mistr ze zbrojařské továrny v Německu. Jeho pravnuk ji prodal Amesovi za rovný milion.

Ames doufal, že jednoho dne přemluví druhého sběratele, aby mu přenechal i svůj kus, takže bude mít celý pár.

Druhou chloubou byl bubínkový Colt Walker-Dragoon .44, model 1847. Patřil ke zbraním Texas Ranger Company, byl ve vynikajícím stavu. Byl promazán a uložen asi rok po svém vyrobení, od té doby ležel ve skříni v Texasu. Byla to masivní zbraň, vážila skoro dva a půl kilogramu a měla devítipalcovou hlaveň. Testy prokázaly, že ze zbraně se střílelo, ale ne moc, byla prakticky bez poskvrnky. Při aukci před třemi lety za ni zaplatil milion dvě stě tisíc. Byl by dal i dvojnásobek, a tohle mu přišlo jako láce.

Junior se natáhl a vzal si obálku. Zvedl obočí a podíval se na Amese.

"Padesát tisíc," řekl Ames. "Zavolej, až dojdou."

Junior přikývl. Se širokým úsměvem ve tváři se zvedl a odešel z kanceláře.

Ames se podíval na hodinky. Vypadaly úplně obyčejně, opravdu, nic zvláštního. Obdélníkový černý ciferník s hodinovou, minutovou a vteřinovou ručičkou, číslicemi ve stylu art-deco a měsíčním kalendářem, kožený pásek. Když jste se v hodinkách nevyznali, řekli byste, že jsou stejné jako desítky jiných, vyrobených podle téhož vzoru, ale to byl omyl. Šlo o ruční výrobek Hanse Gravena.

Graven vyráběl ročně jen čtyři kusy, každý vlastnoručně. Pouzdro bylo z platiny a každé místo, které mělo uvnitř odolat tření, bylo potaženo rubínem. Byly vodotěsné a samonatahovací. Ames měl doma malou mechanickou skříňku, která hodinky čas od času obracela, když je z nějakého důvodu nemohl mít na ruce, aby se nezastavily.

Hodinky měly minerální krystal, pásek byl z výběrové žirafí kůže a strojek měl záruku, že se ročně neodchýlí o víc než třicet vteřin. Rovněž byly pojištěny na sto let proti všemu - rozbití, krádeži, ztrátě. Stály čtyři sta padesát tisíc dolarů, nemluvě o cestě do Švýcarska. Graven své hodinky nezasílal. Pokud je nemohl kupujícímu osobně připnout na zápěstí, nepustil je z obchodu.

Další hračka, ale bavilo ho, že stála tolik a vypadala tak jednoduše. Zbohatlíci své bohatství vystavují na odiv všude, ale Townsend Ames byl vyšší třída, i když nikdo z jeho rodiny takové peníze neměl.

Zvedl se a stiskl tlačítko telefonu, kterým automaticky přivolal limuzínu. Bude muset jet. V nemocnici ho čekají povinnosti. Žádný z jeho pacientů samozřejmě nezemře. Ames byl rodinný lékař, že. Když se jeho pacientům opravdu přitížilo, posílal je za specialisty.

Až to vyřídí, zamíří přímo do své právnické kanceláře. Povolání lékaře a právníka člověka pořádně zaměstná. Mohl by samozřejmě zpomalit, ale šlo tu o vítězství a Ames byl na to jako dělaný: rozený vítěz.

Chystal se to znovu prokázat v té záležitosti se žalobou ohledně hazardní lodě z Karibiku. Jeho společníci by to měli mít připravené k podání dnes odpoledne. Ames si musel všechno projít a ujistit se, že nic nechybí. Pak měl kolem páté naplánovanou schůzku s tou washingtonskou lobbistkou, jak že se jmenovala? Skyeová?

Náročný den. Znovu se podíval na tu pistoli a usmál se. Neměnil by ani za nic.

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

"Nazdar, šéfe."

Michaels se podíval nahoru a uviděl Jaye Gridleyho, jak se opírá o zárubně. Včerejší cesta do New Yorku ho stále trápila. Ředitelka FBI v zásadě nabídla služby Net Force ministerstvu vnitra v otázkách nějaké nové hrozby internetového terorismu, na niž narazili. Michaelse to netěšilo. Net Force nepotřebovala, aby její činnost sledovala další zvídavá očka. Kromě toho ministerstvo vnitra si nezískalo pověst zrovna elegantním vystupováním. Michaels věřil, že mají legitimní a důležité poslání, a práci, jež před nimi leží, respektoval i oceňoval. I přesto párkrát překročili hranice i v oblastech, kde by si to on sám nedovolil.

Občanské svobody asi budou muset v otázkách národního ohrožení ustoupit stranou. Michaels věděl, že když jde o životy Američanů, je třeba přimhouřit oči nad dodržováním ostrahy, ale taky věděl, že úkolem jakéhokoli úřadu je zachovat se navěky a pod termín "národní bezpečnost" lze ukrýt obrovské množství činností.

"Ahoj, Jayi. Co je?"

"Nic extra nového. Mám jen pár věcí ohledně toho, co jsem ti poslal."

"Bavíme se o KyberZemi, co?"

"Taky bych řekl," řekl Jay, narovnal se a udělal krok do Alexovy kanceláře. "Provádějí obvyklý taneček, aby odlákali pozornost všech, co se dívají, ale jo, vsadil bych se, že je to tak."

Michaels zavrtěl hlavou. Potíže s KyberZemí nebyly nic příjemného, na jejich konci byla přestřelka na hazardní lodi v Karibiku. Ještě horší bylo, že vystavil Toni nebezpečí, čehož dosud litoval, ačkoli se jí nic nestalo.

Net Force naneštěstí dostala jen pár hráčů, než utichla přestřelka. Těch, které zajali, se zbytek organizace zřekl a označil je za vyvrhele a zrádce. KyberZemě samotná stále existovala, byla to velká, ošklivá plechovka plná hnusných červů. A zdálo se, že se schyluje k jednomu jejímu velkému vítězství.

Co se nepodařilo prosadit teroristickými činy, vysvětlila mu včera ředitelka, se jim možná povede přes volební urny. Poslední zákony, jež by měly uznat virtuální stát, jak se o tom s oblibou vyjadřovali, měly značnou podporu a dokonce se zdálo, že snad budou i schváleny.

Ta myšlenka nejspíš nikdy nezmizí.

"Cos našel?" zeptal se Alex.

"No, vím jistě, že posílají peníze na místa, kam by nikdy jít neměly. Ještě se mi nepovedlo to potvrdit, ale i to přijde."

"Drž se toho. Pak dej vědět."

"Jasně, šéfe."

"A co ta další věc? Ten virus?"

"Pořád na tom dělám. Zatím nic, ale nezdá se mi to jako nějaká velká hrozba."

Zazvonil interkom. "Alexi, na jedničce je ředitelka."

Michaels kývl na Jaye a zvedl sluchátko.

"Ano, madam?" řekl.

Melissa Allisonová, první žena v čele FBI, byla hodně dobrá nadřízená. Většinou nechávala Net Force na pokoji a zastala se jí, když se ocitla na

tenkém ledě. A jelikož věděla, na co doplatila spousta politiků před ní, uměla svůj vliv využít. Mohlo být i mnohem hůř.

"Alexi, právě jsem mluvila s právním odborem, a tam mi sdělili, že byla podána žaloba o pět set milionů dolarů za zabití proti Net Force jako celku a generálu Johnu Howardovi a vám osobně, a to na popud rodin Richarda A. Dunlopa, Kylea J. Herringtona a S.Jacksona Brittona."

"Kdo to je?" zeptal se Alex. "Ta jména mi nic neříkají. V poslední době jsme navíc, pokud vím, nikoho nezabili."

"Byli to zaměstnanci KyberZemě, kteří zemřeli při loňském útoku na hazardní loď Bon Chance."

Alex zavrtěl hlavou. Zase KyberZemě.

"Pokud si dobře vzpomínám, paní ředitelko, ti muži stříleli na pracovníky Net Force a přišli o život jen ve snadno obhajitelných případech sebeobrany. A mezinárodní námořní soud, který tyto případy v oblasti mezinárodních vod posuzuje, tohle moje přesvědčení potvrdil."

"To se ale nevztahuje na případy křivdy, veliteli. Tohle je občanská žaloba, ne trestní. Když někomu prodáte hrnek kafe, ten člověk se otočí a vylije si ho do klína, tak vás můžou zažalovat a vysoudit miliony. Lidi, co se někam vloupali za účelem loupeže, zažalovali majitele těch objektů, protože zakopli o koberec, když vynášeli z domu televizor. A co víc, podařilo se jim vysoudit odškodnění. Žijeme v soupeřivé společnosti."

Neuvěřitelné. "Super," řekl.

Ignorovala jeho sarkasmus. "Ozve se vám právní zástupce Net Force Thomas Bender, který bude koordinovat obhajobu s právním odborem

FBI a ministerstvem spravedlnosti. Vás pochopitelně chrání vládní deštník, ale možná by stálo za úvahu, jestli si nenajmout soukromého advokáta, čistě pro jistotu. A informujte o tom i generála Howarda."

"Ano, madam. Děkuju."

Zavěsila a on stiskl tlačítko a zavolal Johnu Howardovi.

Žaloba. Super. To jim tak akorát scházelo.

*****

Střelecký klub Excalibur White Oak, Maryland

Junior rád chodil na bojovou střelnici ve všední den dopoledne. Byl tu největší klid a on míval obyčejně celou střelnici jenom pro sebe. Jediní lidé, kteří se tu v té době objevovali, byli příslušníci likvidační čety, kteří pracovali v již nepoužívaném Středisku pro hladinové zbraně námořnictva jižně odsud.

Člověk by si ale myslel, že by mohli střílet na základně. Byla tam na to spousta místa. Sedm set akrů, od půlky devadesátých let to bylo víceméně zavřené, ale ještě se jim nepodařilo vyčistit ten prostor od všech kontaminujících látek, ropy a bifenylů. To aspoň Juniorovi řekli hoši, kteří sem chodili střílet. Vždycky když si mysleli, že mají hotovo, našli ještě něco, co bylo třeba udělat.

Junior se té myšlence zasmál. Takhle pracovaly peníze, co zaplatil na daních.

Dnešek byl ale dobrý den. Jenom na pětce jeden z místních policistů pálil devítkami. Juniorova oblíbená dráha Bl byla otevřená.

Zacouval na parkovací místo. Byl to dolík vyhloubený ve srázu, hlína a kamení se tyčily u vchodu šest metrů do výšky.

Vystoupil, z kufru vytáhl střeleckou tašku a postavil ji na starý překližkový stůl.

V téhle dráze byl reaktivní terč, velká koza z těžké oceli se sklápěcími pláty v horní části přibližně ve výšce očí. Středový pruh byl zaoblený tak, že kulky se od něj po zásahu odrážely k zemi. Šestice terčů, každý vyrobený z centimetr a půl tlusté nástrojové oceli a v průměru o něco větší než salátová

mísa, měla ve spodku panty. Stačilo pláty postavit, ustoupit vzad a střílet. Pláty se při zásahu sklápěly dozadu. Byly totiž nastavené na malý faktor nárazu IPSC. Proto jste potřebovali

náboje ráže aspoň .38 nebo 9 mm Special, abyste je srazili, ještě lepší byly silnější náboje - ráže tak .357, .40 nebo .45. Tím, co měl s sebou Junior, je jenom rozezvučel, ale nepřevrátil.

I když i to se dalo změnit.

Vytáhl z tašky plechovku bílé barvy ve spreji a přešel k terči. Cestou se zastavil a sebral pár použitých nábojnic. Někteří střelci po sobě vždycky nechávali mosazné a plastové nábojnice, což mu vyhovovalo.

Narovnal sklápěcí pláty a nábojnice z brokovnic postavil tak, že stačilo lehčí poklepání a terče by spadly. Každý z terčů pak ještě postříkal bílou barvou, aby byl zásah vidět i z dálky.

Vrátil se ke stolu a vytáhl sluchátka s krabicí munice a dvěma rychlostními nabíječi. Sluchátka měla Wolf Ears - elektronický výrobek, který chránil před silnějším hlukem, ale propouštěl běžné zvuky. Nasadil si je, uložil si rychlonabíječe do kapes u bundy, vzal sprej, ustoupil od stolu a přešel do vzdálenosti šesti a půl metru od terčů.

Postavil sprej. Narovnal se, zhluboka se nadechl, mírně vydechl, kapsy na bocích vyprázdnil a rychle naráz vytáhl oba revolvery. Nepoužil mířidla, ale zamířil pistolemi jako prsty. Nejdřív vystřelil na terč vlevo, a to pistolí v levé ruce, dvakrát rychle za sebou stiskl spoušť. Pak pistolí vpravo vypálil na terč vpravo, znovu dvakrát. Už když první dva terče padaly, uskakoval do stran, střídavě pálil vlevo i vpravo.

Oba zásobníky byly v mžiku prázdné.

Pět vteřin, dvanáct ran, šest terčů, dvě na každý, pokaždé zásah. Zasunul levou zbraň do pouzdra, palcem přesunul západku a otevřel bubínek pravé zbraně, vysypal prázdné nábojnice úderem dlaní na vyhazovač. Z kapsy vytáhl rychlonabíječ a dobil, pak zasunul zbraň do pouzdra a postup zopakoval s levou pistolí. Když měl dobito, vzal znovu sprej a vydal se podívat na terče.

Všechny zásahy byly nedaleko od středu, obvykle pár centimetrů jeden od druhého, jen s výjimkou druhého terče vpravo. Na něm byly dvě šedé skvrny trošku moc vysoko. Ale to taky ušlo. Člověka by takhle trefil do úst.

Znovu terče postavil, nábojnice dal na místo a přestříkal je.

Měl dvojici seřízených pistolí Ruger SP101 s dvaapůlpalcovou hlavní, ráže .22 Long Rifle. Většina střelců by je asi označila za "bambitky na myši". Střela ráže .22 LR byla rychlá, ale malá. Ráže .38 Special nebo

9 mm by byla třikrát až čtyřikrát větší. Podle statistiky by menší dvaadvacítka vyřadila člověka z boje při zasažení trupu jen v jednom případě ze tří. Když se uváží, že .40 nebo .357 by toho samého člověka srazila k zemi ve více než pětadevadesáti procentech případů, působí třicet procent mnohem méně lákavě. Šestašedesát procent šancí, že se ten chlap nezastaví, ani když ho postřelíte, není nic, co by člověka vybízelo, aby na to vsadil celý život.

Junior se usmíval, když se vracel k odpalové čáře. Zásah kulkou téhle ráže do těla by asi útočníkovi nezabránil, aby vás nakonec odvetnou střelbou či máchnutím železnou tyčí zabil, ale zásah do hlavy? To by bylo něco jiného. Když se agresorovi trefíte kulkou ráže .22 do oka, nic mu nepomůže.

Junior rád hecoval fanoušky na silnější ráže, když se posmívali jeho dvaadvacítce. Tak já ti něco řeknu, říkával jim, když mi dovolíš první ránu, tak si pak na mě střílej tím svým dělem až do halelujá. Co ty na to, co?

Nikdo se zatím nenechal vyprovokovat.

Když pokládal sprej, otočil se zpátky k terčům. Bez zaváhání vytáhl zbraně, zamířil a vyprázdnil oba zásobníky.

Sto procent.

Dobil a šel postavit a přestříkat terče. Jistě, malý ruger by vás připravil o život stejně jako třeba houfnice, stačilo jen zasáhnout kulkami potřebné místo a oproti ručním kanonům měly i jistou výhodu. Byly menší a lehčí na

přenos. Byly tišší. Neměly prakticky žádný zpětný ráz. A munice byla laciná. Za pár dolarů jste mohli střílet celý den.

Nejlepší bylo, že když byl na cestách a nemohl se dostat na bojovou střelnici, mohl vyrazit vlastně kamkoli do lesa, vzít s sebou pár plechovek koly, postavit je někam na pařez a začít střílet. Mohl pak z plechovek nadělat cedníky, a přitom by ho ani nikdo neslyšel. Když ale vystřelíte z pistole ráže .357, zní to jako pořádná rána. To je pak slyšet na míle daleko.

Samozřejmě že si pořídil i nějaké další osobní výhody. Malé pistole Billa Rugera byly vyrobené jako bankovní trezory. I když vám spadla z mrakodrapu, pořád jste z ní mohli střílet. Co do spolehlivosti se s nimi taky mohlo měřit jen pár výrobců. Díky tomu byly jako nové trošku tužší do ruky, šly o něco víc ztěžka, ale stačilo pár hodin a troška oleje a spouště a kohoutky už nekladly žádný odpor. Teď mu tedy

stačilo vyvinout na spoušť tlak pouhých čtyř kilogramů a všechno šlo jako po másle, ani se nezapotil.

Čtyřpalcová hlavně by byly lepší co do přesnosti, jenže v letním oblečení se hůř skrývaly. Sériově vyráběné pažby byly na jeho velké ruce moc malé, takže se rozhodl pro model Compacs z tvrzené pryže od firmy Pachmayr, ty měly vynikající velikost a nehrozilo, že mu vyklouznou, kdyby se mu zpotily ruce. Mohl si k nim připojit ještě laserová mířidla Crimson Trace, ale to by byla až moc velká výhoda, moc by si tím pomáhal. Nechal si pro ně na zakázku ušít dvojici pouzder z koňské kůže, nic lepšího neseženete.

A obstaral si i munici. Používal výhradně nábojnice CCI Minimag, pevné, ne s dutou špičkou. Kupoval je po kartonech po pěti stech kusech. Pak si sedal k televizi se zapnutým sportovním kanálem, bral si k ruce malou váhu Dillon a každou nábojnici převážil. Ukázalo se, že sedm až osm kulek z deseti vážilo jedenapadesát gránů, tedy 3,3 gramu. Uložil je všechny do jedné krabice, ostatní do druhé - ty pak použil pro svou malou pušku značky Winchester. Nezáleželo tolik na tom, kolik která váží, hlavní bylo, aby všechny, co má u sebe, vážily stejně.

Když měl hotovo, používal malé měřítko, které si sám vyrobil. Pomocí něho pak kontroloval, jestli jsou kulky všechny stejné velikosti i tvaru. Ty, jež byly deformované nebo o chloupek delší či naopak kratší, dal do krabice k pušce.

Všechny nábojnice, jež nosil v revolverech nebo rychlonabíječích, byly co do velikosti i váhy tak shodné, jak to jen šlo. Nezáleželo na tom, jestli střílí o kousek výš nebo níž, hlavně že všechny dopadaly na stejné místo. Důslednost, to byl klíč k úspěchu. Naučil ho to jeden starý střelec, a ono to fungovalo.

Konečně, jelikož se tyhle nábojnice mohly vlivem oleje či mazadel občas zkazit, měnil munici ve svých zbraních a rychlonabíječích jednou týdně, starou pak ukládal do krabice od pušky.

Samozřejmě že revolver s kratší hlavní nikdy nebude nejpřesnější zbraní, ať jste sebelepším střelcem. Ale o to ani tak nešlo. Hlavní bylo zasáhnout protivníka do hlavy na sedm metrů, což byla maximální vzdálenost při většině přestřelek. FBI měla heslo: "Tři výstřely, tři stopy, tři vteřiny," tak prý vypadá průměrná přestřelka.

Na vzdálenost sedmi metrů se mohl trefovat do hlavy celý den, a ještě hodně rychle. Když ale upravoval chod pistolí, nechával pro jistotu na kohoutcích rugerů ostruhy. Díky tomu by mohl z pistole v případě nutnosti udělat jednočinnou zbraň. Stačila by jenom chvilička na míření a mohl by zasáhnout stejný terč na pětadvacet metrů s jednočinnou pistolí, kdyby ji držel oběma rukama, a to v devíti případech z deseti. Na padesát metrů by se do hlavy trefil jen náhodou, ale i na tuhle vzdálenost by neminul ani jednou. Dvaadvacítky možná nezaručí zastavení protivníka při zásahu do těla, ale šest průstřelů člověku poskytne vážný důvod k zamyšlení. A na padesát metrů se moc přestřelek neodehrává.

U odpalovací čáry se znovu přichystal. Zhluboka se nadechl, vytasil a střílel...

Sto procent.

Usmál se. Hergot, to mu to jde.

Šlo mu to aspoň v případech, kdy se terče nebránily. Brzy s tím bude muset něco udělat, jinak se na sebe nebude moct podívat do zrcadla. Už bylo načase.

04 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Howard s Tyronem seděli v pracovně. Howard četl noviny. Ty seděl na židli, na hlavě brýle pro VR a surfovat na webu.

Nadine v kuchyni chystala večeři. Něco na něj zavolala, ale on jí nerozuměl.

"Cože?" zavolal na ni.

Vešla do pracovny, v jedné ruce držela obracečku, ve druhé chňapku. "Ptala jsem se, jestli si nedáš napůl pivo."

Někdy to dělali, dávali si pivo napůl, když vařila.

Usmál se na ni a zavrtěl hlavou. "Ne, díky, miláčku, dej si sama." Věděl, že vypije půlku lahve a zbytek dá do lednice. Když si pak Howard nedá, pivo vyprchá. Howardovi, obrovští pijani. Juch.

Nadine se vrátila do kuchyně.

"Přemýšlel jsem o tom, co jsi říkal," říkal Tyrone. Sundal si brýle a položil si je na prsa, ale židli měl pořád sklopenou skoro naležato.

Howard odložil noviny. Když měl Tyrone chuť si povídat, tak to v tomhle věku znamenalo buď všeho nechat a poslouchat, nebo tu příležitost propásnout. "Přemýšlení nikdy neškodí," řekl Howard a usmál se. "A o čem konkrétně?"

"O tom NTJOZN."

Howard přikývl. Nevěděl, odkud se ten termín vzal. Sám o něm poprvé četl ve sci-fi povídce od Roberta A. Heinleina, ještě jako chlapec: nic takového jako oběd zadarmo neexistuje. Pokud si vybavoval správně, vztahovalo se to k cedulím "Oběd zdarma", jež kdysi visívaly v mnoha hospodách a barech. Obyčejně šlo o něco jako vařená vejce v majonéze

nebo podobné jídlo, jež dostávali štamgasti zdarma. Tedy, platit se za to nemuselo, pokud jste si dál objednávali piva. Šlo vlastně o reklamní tahák v barech, které se snažily zlákat pijany.

Před nedávnou dobou se v Las Vegas nabízela fantastická jídla za směšně nízké ceny. Majitelé kasin totiž věděli, že když vejdete dovnitř a oni vás tam udrží nápoji zdarma, tak z vás stejně peníze dostanou, ať už u hracích stolů, nebo u automatů. Když jste se pak vrátili ožebračení domů, mohli jste aspoň všem říct, jak skvělé a laciné jídlo tam mají. V podstatě taková laciná reklama: Jo, prohrál jsem tam kalhoty, ale skvěle jsem se najedl, a stálo to ani ne pět dolarů za salát, steak, brambory a zákusek.

Nedávno se o tom s Tyronem bavil, snažil se přimět chlapce k tomu, aby na věci nahlížel z jiné, dospělejší perspektivy. "A co má být?" zeptal se.

"No," řekl Tyrone, "podle toho, co jsem se dočetl, je to kapitalistický pojem. Uhlobaroni a průmyslníci nechtěli, aby jim někdo bral peníze, a to naprosto důsledně, nebrali ani žádnou regulaci, nic."

Howard přikývl. "To je asi pravda."

"Čistý kapitalismus ale nefunguje, tati, protože odírá dělníky," řekl Tyrone. Jeho hlas zněl hlasitěji, vášnivěji. "Když někdo bohatý vlastní velkou továrnu, může najmout desetileté děti, aby dělaly osmnáct hodin denně, a nemusí jim nic moc platit."

Howard znovu přikývl. Tušil, kam jeho syn míří. "Ano, tak to bývalo, před dávnou dobou, na počátku průmyslové doby."

Tyrone se posadil a brýle mu spadly do klína. "Takže všechna omezení nejsou k zahození, ne? Bez nich by nebyly odbory, zdravotní pojištění, nic."

Já taky nikdy neříkal, že všechna omezení jsou k ničemu. Jsem republikán, ne anarchista."

Tyrone se usmál, jako by docílil zásadní výhry. Řekl: "Správně. Takže soukromý průmysl musí čas od času plnit i povinnosti pro blaho společnosti jako celku."

Howard měl pravdu. Teď si byl jist tím, kam směřují. Jen ale přikývl. Musel chlapce pochválit, jak pečlivě si vystavěl výchozí tezi.

Tyrone zvedl brýle, držel je v jedné ruce a mířil jimi na otce. "Takže kdyby někdo našel třeba lék na rakovinu a rozhodl se ho prodat za sto

tisíc dolarů za prášek, asi by bylo ve veřejném zájmu to trošku zregulovat."

Howard složil noviny a odložil je. "S tím se dá do jisté míry souhlasit."

"Ale o to přece jde, tati. Kdybys mohl uzdravit deset tisíc lidí tím, že ten lék rozdáš zadarmo, případně jenom za dolar nebo tak, to by neplatilo?"

Howard zavrtěl hlavou. "Možná. Ale nesměl bys vyšachovat z obchodu toho, kdo ten lék vynalezl. Už jsme se o tom bavili, Ty, ale řeknu ti to znovu. Představ si, že ten člověk si půjčil a utratil třeba deset milionů dolarů za výzkum, vývoj a výrobu toho léku. I když ho třeba výroba na jednu dávku moc nestojí, musí splácet úroky, a to pochopitelně zvýší cenu léku, protože jinak se položí. Chceš tedy říct, že je správné vzít mu ten lék a nechat ho, aby se šel pást? Že lidé, co investovali peníze do tohohle člověka, by měli o svoje vklady přijít pro veřejné blaho?"

Tyrone pokrčil rameny. Jestli si můžou dovolit někam investovat spousty peněz, tak proč ne?"

"A co když si to dovolit nemůžou? Řekněme, že sociální pojištění půjde do háje - což se pravděpodobně stane ještě dřív, než já odejdu do penze - a já budu muset žít jen z toho, co mi dá armáda. Řekněme, že jsem vložil svoje peníze velmi uvážlivě a ta velká stabilní farmaceutická společnost, která vynalezla lék na rakovinu, je tou, do níž jsem investoval převážnou většinu svých peněz. Jsem za vodou, můžu přestat pracovat a od šedesáti až do konce života si budu žít jako král. Jenže deset let poté, co odejdu do penze, jim ty ten lék sebereš, firma zkrachuje a já najednou v sedmdesáti nemám nic, bydlím v krabici od margarínu, jím psí konzervy, protože moje akcie ztratily hodnotu. Je to fér?"

Tyrone zavrtěl hlavou. "Ne, samozřejmě že není, tati," řekl. "Ale pokud máš volit mezi tím, jestli skončíš v papírové krabici a budeš jíst psí konzervy, nebo někdo, koho máš rád, umře na nějakou nemoc, na kterou sice lék existuje, ale on si ho nemůže dovolit, tak pro co se rozhodneš?"

Howard se usmál. Jeho syn opravdu začínal dostávat rozum.

"Ty, v komunismu, což je opravdu nerealizovatelná filozofie, se říká: 'Každému podle jeho zásluh, každému podle jeho potřeb'. Víš, co to znamená?"

Tyrone přikývl. Jasně. Znamená to, že ti, co můžou, pomáhají těm, co nemůžou."

"Teoreticky vzato ano. V praxi to ale znamená, že lidi, co něco dokážou, táhnou všechny ostatní. A lidi bez zvláštních schopností je víc než lidí schopných. Komunismus říká, že člověk tak inteligentní, že vynalezne lék na rakovinu, je úplně stejný jako někdo, kdo kope výkopy. A podle práva by to tak mělo být, když přijde na vyšetřování vraždy. Ale pravdou je, že někdo, kdo vynalezne lék na rakovinu, je mnohem vzácnější než někdo, kdo kope výkopy. Já osobně se pořád nedokážu smířit s tím, že baseballista nebo basketbalista vydělá ročně třicet čtyřicet milionů dolarů, zatímco učitel má jen o málo víc než minimální mzdu - to je tak rozdílné, že to pořád nechápu. Ale musíš uznat, že talent a dovednosti by měly být nějak odměněny, jinak neexistuje žádný

důvod ten lék vynalézat, snad kromě altruismu. Když uvážíš, že někdo vynaloží svou energii na práci, a ty mu za ni nic nedáš, tak mu bereš odhodlání takové snažení zopakovat. A že kdokoli, kdo to uvidí, si řekne: ‚K čemu to je? Stejně si tím nijak nepomůžu.'"

Jasně, ale..."

"Podívej se na Jižní Ameriku, Ty. Každých pár let tam v jedné z těch banánových republik vypukne revoluce. Všichni, co jsou u moci, jsou vyhozeni a místo nich přijde nová skupina. Když tam investuješ pár milionů do nějaké společnosti, a ta je najednou znárodněná a zabavená pro blaho lidu, kolik asi budeš chtít v budoucnu investovat, co?"

"Ale teď mluvíme o informacích, tati, ne o nářadí."

"A já ti teda řeknu, že informace jsou cennější než stroje, protože bez nich by stroje neexistovaly. Bez lidí, co vymysleli spalovací motor nebo parní stroj či elektromotor, by neexistovaly automobily, trajekty, letadla. Jistě že musíš mít frézy a tak, ale bez výkresů máš jenom... železný šrot."

Tyrone se zamračil, ale Howard pokračoval.

"V naší společnosti, Ty, když děláš něco důležitého, tak za to získáš uznání. Může to být sláva, moc, peníze, někdy všechno tohle dohromady, ale podstatné je, že když děláš nějakou práci, náleží ti odměna a všechno, co s tím souvisí. Někdy to tak nefunguje. Někdy se na vynálezce vykašlou. Ale chceme, aby to takhle právě nefungovalo. Protože je to správné, a lidé to vědí.

Když si ‚zdarma' stáhneš muziku nebo něčí nejnovější román, který někdo ukradl, oskenoval a zveřejnil na webu, nebo chemický vzorec léku, na jehož vývoji někdo pracoval několik let, je to stejné, jako by ses k tomu člověku vloupal do domu s odjištěnou zbraní. Krádež je krádež, ať se na to koukáš, jak chceš. A je to špatné: ‚Nepokradeš' je uznáváno každou civilizovanou společností a většinou hlavních náboženství, a to z dobrého důvodu. Když neexistují pravidla na ochranu lidí, pak zavládne anarchie."

"Pár výjimek ale existuje," řekl Tyrone odhodlaně. "Co hliníkárny za druhé světové války?"

Howard přikývl. "Ano, výjimky existují. A ano, během druhé světové války byla jedna společnost přinucena předat svou výrobu jiné. Ale válka za přežití vlasti není totéž, jako když si nějaký student stáhne hudbu do své soukromé sbírky, nemám pravdu?"

Tyrone se usmál. "No, máš."

"Značná část práva na celém světě má za cíl chránit práva občanů na soukromé vlastnictví. Když tahle práva začneš omezovat, vydáváš se na cestu, která vede do potíží. Když si můžou vzít ten lék na rakovinu, jak je zastavíš, aby si nevzali i ten software, který jsi vytvořil pro tu novou hru? NTJOZN znamená, že skoro všechno, co má na světě nějakou hodnotu, někdy, někde, někdo, nějak vymyslel, vytvořil, vyvinul, vyrobil a rozvezl. Ten někdo za to zaplatil, ať krví, potem, slzami, časem nebo penězi, a cokoli, co ty chápeš jako 'zdarma', neexistuje. Ty to možná zadarmo dostaneš, ale někdo za to musel zaplatit."

Tyrone zavrtěl hlavou.

"Nesouhlasíš?"

"Rozumím ti, tati. Ale ty to všechno podáš, že to zní hrozně... podřízeně."

"Na podřízenosti není vůbec nic špatného. Já si díky svému podřízeneckému stavu vydělávám na živobytí. Dělá to tak většina lidí. Když odvádíš nějakou práci, dostáváš za ni plat. Špatné je ovšem to, když někomu nařídíš, ať udělá nějakou práci, a pak mu za ni nezaplatíš. To je základní myšlenka KyberZemě. To, co od nich dostáváš, není zadarmo. Oni to ukradli."

Tyrone chvilku seděl mlčky.

"Copak?"

"To, co říkáš, dává smysl, ale mám pocit, že mi něco utíká, nějaký argument, který by podpořil moje stanovisko."

Howard se usmál. Tyrone si skutečně vedl čím dál líp. Ale ještě měl co dělat. "Máš pravdu, Ty. Uniká."

"A co to je?"

Howard se znovu usmál. "Ale kdepak, na to si musíš přijít sám. Já ti to přece neprozradím. Kromě toho, copak jsi neslyšel? Nic takového jako argument zadarmo neexistuje."

"Tati!" vrčel Tyrone.

"Zamysli se nad tím a určitě na to přijdeš. Je to solidní cvičení."

Tyrone odešel, brblal si a vrtěl hlavou.

Howard pocítil záchvěv hrdosti, když se díval za chlapcem. Existuje platný argument proti NTJOZN? Snad. Žádný ho teď nenapadal, ale nechal svého syna, aby si myslel, že je, aby pátral dál. A dřív nebo později na to přijde, vrátí se k němu a udeří s tím na něj. A to bylo dobře. Součástí výchovy dětí bylo, že jste je učili, jak se o sebe postarat, jakmile budou na všechno samy. Když jste se o sebe dokázali postarat fyzicky, duševně i inteligencí, měli jste náskok před zbytkem světa.

*****

Listopad 1935

Přístav v Newarku, New Jersey

Jay Gridley, zapřisáhlý potírač zla, se krčil na střeše skladiště nad Kill Van Kull, vodní spojnicí mezi newyorským přístavem a newarským zálivem. Shlížel na jižní doky ukryté ve stínech.

Jdi po penězích" zněla základní rada všech vyšetřovatelů, ale nejdřív bylo samozřejmě nutné ty peníze vůbec vypátrat.

Pokud se Jay nemýlil, tak se právě k tomuhle schylovalo.

Byla mlha, chladno a vše nasvědčovalo tomu, že brzy bude ještě chladněji. Chlad mu přecházel po zádech svými studenými prsty, zatímco opar stoupal vzhůru v pomalých šedavých vlnách, takže vzdálenější světla vypadala jen jako o něco světlejší kola. Pod ním se v mlhavé záři světel pohupovala Corona, prorezlý parník, který sem právě připlul ze Španělska. Z komínů dosud stoupaly v kružnicích tenké proužky kouře, jenž se mísil s mlhou noční oblohy.

Za dalších dvacet let tomu budou říkat smog...

Narazil si klobouk níž do čela. Pusu a bradu mu zakrýval karmínový šátek. Ramena mu halil tmavý plášť. Na rukou měl tenké černé kožené rukavice. Splynul s nocí, byl prakticky neviditelný, nebyl nic než jen stín.

Během posledních pár dní nastavil na drátové přenosy KyberZemě vysokoúrovňový dohled. Zachytil díky tomu tisíce transakcí, pátral po relativně malých částkách peněz přicházejících do Spojených států. KyberZemě pochopitelně prováděla spousty převodů, takže nařídil citlivost kontroly tak, aby propustila všechny, jež směřovaly na účty známých společností, a zbyly jen ty, které zdánlivě neměly žádné výslovně legitimní určení bez ohledu na velikost.

Ta prorezlá loď Corona pod ním byla ve skutečnosti velkým balíkem informací přesouvajícím se po síti. V něm se skrývala podivná elektronická platba od KyberZemě, již chtěl Jay prozkoumat. Ale aby to mohl provést, bude muset blíž.

Přešel bezhlučně k okraji stěny nad řekou a slezl po černém laně s uzly, jež si sem připravil už dřív. Během dne už rozbil jedinou lampu široko daleko, takže se teď pohyboval takřka ve tmě. Správa přístavu, topící se v penězích víc než kdykoli předtím, a to i navzdory krizi, začala znovu rozvádět světla do přístavu. Jeho čin je samosebou nepotěší.

Pokrčil rameny. Rozbitá lampa není nic hrozného.

I kdyby však někdo zvedl oči vzhůru, viděl by jenom přízrak, a to ještě ne nadlouho. Přišlo by mu to jako přehlédnutí. Jako by si s ním hrála fantazie...

Rychle slézal po laně dolů, až byl v docích. Ve vlhkém vzduchu čpěl štiplavý zápach kreozotu.

Na můstku k lodi stál námořník, nepochybně čekal, až přijdou celníci a vyřídí formality s nákladem.

Gridley se pomalu přibližoval k muži a cestou si sundával rukavici z pravé ruky. V tlumeném světle byl vidět zlatý prsten s velkou slunečnicí, žlutooranžovými vzácnými opály. Sytou barvou kamene probleskovaly plameny ohýnku.

Námořník mrkl na Jaye a okamžitě zareagoval, natáhl se pro obří pistoli, již měl u pasu.

Jay zahýbal prsty, byl to mírný pohyb, jímž se opály v tlumeném světle rozzářily.

Opatrné... pomaličku...

Námořník ztuhl, ruka se mu zastavila pár centimetrů od černého koženého pouzdra. Pohledem přejel z Jaye na drahý kámen před sebou. Jay otočil prstenem tak, jak to umí jen pár lidí z Dálného východu, přitahoval mužovu pozornost, hypnotizoval ho a uváděl do transu.

Tak.

V reálném světě - RS - Jay vystřeloval stovky a tisíce hesel a protokolových žádostí na hlídací program, přehlcoval jeho kapacitu, aby předešel vniknutí. Nuda. Zahrát si na brakového hrdinu bylo mnohem zábavnější.

V tichosti se přesunul na můstek a přešel po něm na loď. Tam se narovnal a sundal si černý plášť a klobouk, pod nímž měl tmavomodrý kabát a pletenou čepici. Původní klobouk a kabát schoval za záchranným člunem a stal se jen dalším námořníkem na palubě lodi.

Hypnotizovat lidi slunečnicemi bylo ideální, když vás někdo zahlédl a chtěl na vás zaútočit. Ale když bude vypadat, že sem patří, tak na něj nikdo chtít útočit nebude, a to bylo ještě lepší.

Jay objevil vyvěšený seznam nákladu včetně toho, který hledal, a vyrazil určeným směrem. Jedna jediná holá žárovka vrhala na dění dole slabé světlo, bylo vidět jen to, kvůli čemu sem přišel: krabice byla neoznačená, obyčejná dřevěná bedna s identifikačním číslem napsaným tužkou na straně.

Jay rychle otevřel krabici, dával pozor, aby neohnul hřeby. Pak si rozepnul kabát a vytáhl vysílačku o velikosti krabice doutníků a tu vložil do bedny.

Usmál se. Ach, dějinná přesnost! Miloval to. To byla jedna z mnoha věcí, jimiž se Jay Gridley odlišoval od ostatních autorů simulací. Bylo by tak jednoduché podvádět a nechat vysílačku, aby vypadala moderněji. Bylo by dokonce jednodušší ten balík elektronicky označit a vyhnout se nutnosti takhle tady poskakovat.

Ale copak to byla nějaká zábava?

Jay naproti tomu vytvářel každý detail tak věrně, jak jen to šlo. Vakuové trubky, které tvořily obvody vysílače, nemohly být ani tenčí. Technologie byla přesně stejná jako v roce 1935. A všechny materiály odpovídaly dané době.

Přemýšlel o tom námořníkovi, jehož zhypnotizoval několika tajemnými gesty, a usmál se. No, co, všechny detaily sice možná nebyly úplně věrné, ale dokonale zapadaly do scénáře, v němž pracoval.

Sáhl do krabice a stiskl velký knoflík, jímž přístroj aktivoval. Vysílačkou trošku pohnul a umístil ji mezi tisíce bankovek. Nesměl tím třást moc.

Pak opatrně krabici zavřel a pogumovanou rukojetí páčidla, co si s sebou přinesl, zase zatlačil hřebíky do dřeva. Když skončil, nebylo na bedně ani stopy po tom, že by ji někdy někdo otevřel.

Přirozeně.

Vytáhl malou křišťálovou lahvičku s malým rozprašovačem a párkrát bednu postříkal.

Otočil se a za pár minut byl zase na střeše. Vrátil se k přenosnému přijímači, který tam nechal, a zapnul ho. Z analogového měřidla na přístroji vycházela slabá záře, jež představovala sílu signálu vysílačky.

Použití sledovacích zařízení zejména v téhle oblasti nebylo tak jednoduché, jak si lidé mysleli. Na rozdíl od moderních přístrojů GPS ty starší

potřebovaly k přesnosti sílu signálu a triangulaci. S jediným přijímačem bude schopen poznat, jestli se vysílač přesunul dál od něj, ale nebude schopen za ním jít dál.

Ideální by bylo umístit tři přijímače v okolí New Yorku a New Jersey a směny, které by předávaly sílu signálu z jednoho na druhý, čímž by mohl přesně určit pozici peněz, jež stopoval. Ale jakožto osamělý vymítač zla měl čas umístit jeden na druhou stranu řeky. Ten nastavil tak, aby automaticky předával sílu signálu ze vzdáleného přijímače na jiné frekvenci, aby mohl využít aspoň dvě strany trojúhelníku. Nebyla to asi nejlepší volba, ale pro Jaye Gridleyho, krále virtuální říše, by to mělo být víc než dost.

Podíval se na vodu a pozoroval mlhu vznášející se nad hladinou. Byla tak hustá, že by se snad dala krájet. Obláček proplouval kolem něj, Jay se natáhl, aby se ho dotkl - a povedlo se.

Mlha byla pevná, připadala mu jako pěnový bonbon, a to nesedělo. Měla to být jenom mlha.

A taky to zapáchalo. Jay měl pocit, že je to jako... jako...

Kanál.

Hm, pomyslel si. Asi je něco s těmi novými řadiči.

Čas od času došlo na rozhraní hardware/software ve VR k závadě. Obvykle se to stávalo, když se chystali přejít na vyšší výkon. A Jay zjistil, že obyčejně za to mohly řadiče hardwaru, v nichž bylo něco v nepořádku, cosi s kompatibilitou. Určitě za to nemohl jeho kód.

Mávnutím zaplašil tu útočící mlhu a odehnal ji pryč i s tím jejím smradem.

No co. I když se člověk pohybuje na absolutní špičce technologie, občas taky narazí na potíže.

Usmál se. Takovéhle potíže ale brakového hrdinu neodradí, to zase prrr...

V docích se rozběhla činnost. Celníci vyřídili loď. Všude pobíhali námořníci. Celý proces probíhal celkem rychle, náklad byl vykládán rychlostí, jež ho udivila, na to, že se psal rok 1935.

Průběžně sledoval měřidlo. Síla signálu se nezměnila. Chystali se snad jeho krabici vyložit až ráno, nebo co?

Ukazatele měřidel se pohnuly, jako by je svými myšlenkami vyprovokoval. Vzdálenější nabral na síle a bližší trošku ztratil.

Díval se na náklad pečlivě rozložený v doku před sebou. Kdyby byla ta krabice mezi těmihle položkami, signál z bližšího měřidla by zesílil, ne zeslábl.

Vezou to opačným směrem - pryč z doku!

Ale tam nic nebylo - ne, moment, tam byla další loď kotvící o kousek dál, ještě nebyla v doku.

Ta byla portugalská.

Aha!

Jay se rychle prohraboval v tašce u přenašeče a hledal brýle, co si tam dal. Vytáhl je, byly to obrovité brýle, které mu zcela zakryly oči, takže vypadal jako šílený vědec. Zmáčkl páčku na brýlích a svět najednou získal pronikavě rudé barvy. Podíval se na tu druhou loď...

Tamhle! Krabice mu zářila přímo před očima. Čirý roztok, kterým ji postříkal, obsahoval mírně radioaktivní částice, jež se rozzáří pouze pro toho, kdo si takové brýle nasadí. Viděl, jak čtveřice námořníků nese krabici na druhou loď.

KyberZemě byla slizká, to se jí muselo nechat. Tady ve VR jenom přenášela krabici na druhou loď. Ve skutečnosti ale posílala peníze na další cestu kolem světa. Do Ameriky nedoputují, dokud se tahle portu-

galská loď nezastaví v docích. Sotva tam ale bude, Jay bude moci snadno celý balík sledovat.

Vsadil by se, že krabici pošlou zase jinam. Možná ještě několikrát, aby její stopu ještě lépe zahladili.

Jay opustil své stanoviště u okraje střechy a odešel k letounu, který

zanechal hlouběji ve stínu. V roce 1935 helikoptéry nebyly, používaly se primitivní vrtulníky. I ty využívaly rotorů k odpoutání se od země. Tyhle první modely ale poháněly vrtule stejně jako letadla. Tlak z vrtulí roztáčel rotory, jež zajišťovaly stoupání. Španělský matematik Juan de la Cierva uskutečnil první úspěšný let v roce 1923. Vrtulník neprováděl skutečně vertikální vzlet a přistání - před odletem bylo potřeba ho trošku popostrčit, pokud nefoukal silnější vítr - ale pro jeho potřeby to bohatě stačilo. Gridley využíval model Pitcairn-Cierva PCA-2, tentýž, jaký tehdy používalo několik poštovních služeb.

Sbírání informací, to bylo jeho!

Spustil tlumený motor Wright R-975-E2 Whirlwind a letoun poskočil vpřed, devítimetrové rotory se roztočily. Nejlepší bylo natočit se proti větru, a čím byl vítr silnější, tím líp, ale v mlze moc nefouká.

Během pár vteřin však byl ve vzduchu a sledoval krabici.

S brýlemi to byla hračka, průběžně ještě sledoval přijímač, aby si svou cestu ověřil. Tihle hoši byli dobří. Krabice pak totiž putovala na libyjský tanker, pak na francouzský parník, následně na parník plující z Ria a po něm na loď z Řecka.

A pak konečně dosedla na zem v docích.

Jay si krabici přiblížil. Na stěně teď četl jasné místo určení: Washington, D.C. Viděl i číslo účtu a dokonce jméno pobočky té banky.

Zasmál se, tiché pousmání přerostlo ve zlověstný chechot.

A má je.

05 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Tři bloky od domu Toni sledovala, jak malý Alex ťape po chodníku, jeho běh vypadal, že za chvilinku spadne. Strach tedy rozhodně neměl. Vždycky když spadl a dlaně i kolena si odřel o beton, až mu tekla krev, hned zase vstal a vyrazil vpřed. Občas sice uronil pár slziček, ale jen aby měl jistotu, že Toni dává pozor.

Momentálně jeho pozornost zaujal vrabec. Ten ptáček měl dost ostražitosti, takže uskakoval, jak se na něj chlapec vrhal, ale nebál se tolik, aby odlétl pryč.

Toni se usmála. Někde v albu viděla svou fotku z mládí, bylo jí tak kolem dvou let, i míň, jak sedí na schodech domu svých rodičů v Bronxu. Ani ne dvacet centimetrů od ní byl pták - vypadal jako sojka. Jak se k ní ten pták dostal? Proč se jí nebál?

Když tu fotku viděla poprvé a zeptala se na to tatínka, ten se zasmál a řekl, že byl vycpaný. Maminka říkala, že nebyl. Ona ji tam vyfotila a říkala, že ten pták se k ní snesl a zastavil se vedle ní a pořád si ji prohlížel. Toni se ho nepokoušela chytit, tak tam zůstal hrozně dlouho. Maminka říkala, že zvířata poznají, kdy jim něco hrozí a kdy ne, a byla přesvědčená, že ten pták pochopil, že malá Toni mu neublíží.

Malý Alex odcupital z chodníku na trávník a vrabec odhopkal tři čtyři skoky stranou a zase se otočil na Alexe. Nezdálo se, že by se ho ptáček bál, snad leda toho, že by na něj nedopatřením šlápl - a to bylo celkem reálné nebezpečí. Jinak z něj čišela spíš zvědavost.

A to měli společné.

Zazvonil jí virces. Odepnula si ho od opasku a viděla, že volá Alex.

"Ahoj, miláčku," řekla. "Co se děje?"

"Nic zvláštního. Jenom volám, jak se máš."

"Dobře. Byla jsem venku a teďka jsme se šli s mrňousem projít. Guru šla do kina."

"Fakt?" zasmál se Alex. "A na co šla - na něco akčně dobrodružného, kde vybuchují hlavy?"

"Ne, na novou romantickou komedii Tanyi Clementsové."

"Naše guru? Ta stařenka, co dokáže zmlátit tři mariňáky a jednoho profesionálního boxera k tomu?"

"Přesně ta."

"No to mě podrž. Hm." Odmlčel se a pak změnil téma. "Poslechni, miláčku, přijedu asi později. Právníci Net Force mi chtějí objasnit tu žalobu od KyberZemě. Co sis představovala k večeři?"

Toni se usmála. "Cokoli, co cestou koupíš."

"Aha, jasně. Co třeba indická kuchyně?"

"Klidně. Vezmi mi kuře Masala. A nezapomeň na omáčky."

"Tvoje přání je mi rozkazem, krásná paní. Dej za mě pusu mrňousovi. Měl bych dorazit kolem půl osmé."

"Fajn. Miluju tě."

‚Já tebe taky, Toni."

Když zavěsila, připnula si přístroj zase k opasku a dívala se, jak vrabec odletěl, protože zjevně dospěl k závěru, že bude nejlepší držet se co nejdál od toho obra, který na něj ještě může spadnout. Pták odletěl ke stromu a přistál na větvi asi tři metry od země.

Malý Alex se na ni otočil a tvář se mu kabonila. Ukázal na větev. "Máma! Ptáček! Dej ptáčka! Dej ptáčka!"

Jako by mohla. A jako by to od ní mohl žádat. Chtěl ho, tak by ho přece měl mít.

Zasmála se. "Promiň, zlato, ale maminka neumí lítat."

Zavrtěl hlavou a tvářil se velmi odhodlaně. "Máma. Dej ptáčka."

Zase se zasmála. Bylo to skvělé dítě. Skálopevně přesvědčené, že ona je středem jeho světa. A proč ne, říkala si. Zatím přece neučinila nic, aby ho téhle představy zbavila. V dohledné době s tím ale bude muset začít. Jinak bude mít Alex problémy, až narazí na dvouleté děti, které budou stejně přesvědčené, že ony jsou sluncem, kolem nějž obíhají všechny planety.

Ještě zajímavější možná ale bylo, že ten chlapeček se stal středem jejího vesmíru. Dřív žila jen pro práci a své bojové umění, neznala soucit, a teď se jí zamlžil pohled vždycky, když se na ni děcko usmálo. Kdo by to byl řekl?

Vrabec znovu vzlétl a zmizel mezi stromy.

"Ptáček je pá pá," řekl Alex. Tvářil se zdrceně.

"Ano. Ptáček je pá pá."

Ale vrabec nebyl jedinou atrakcí celého bloku. Přiblížil se k nim muž s vesele vyhlížejícím německým ovčákem a Alexův zármutek způsobený ztrátou ptáčka zmizel natotata. "Haf-haf!" řekl.

"Haf-haf," řekla Toni. "To je pejsek."

Než se jí narodilo dítě, nikdy by nevěřila, že bude někdy sama takhle žvatlat. Když slyšela přátele či příbuzné takhle brebentit se svými dětmi, přišlo jí to legrační až trošku trapné. Sama takhle nikdy se svými dětmi mluvit nebude. To si tenkrát aspoň myslela.

Pes, jehož ocas se míhal jako nějaký zmatený metronom, trošku napínal vodítko, očividně měl chuť vyrazit za malým Alexem. Toni se podívala na majitele, štíhlého krátkovlasého muže po padesátce v tričku, šortkách a teniskách a se slunečními brýlemi. "Nekouše ten pes?" zeptala se. "Není zlý na děti?"

Majitel se usmál. "Cady? Nanejvýš mu olízne obličej. Ještě by ho mohla porazit jazykem. Je to největší dobračka, co jste potkala. Viděl jsem, jak jí kočka brala jídlo z misky, a ona tam jen tak stála a dívala se na mě, abych s tím něco udělal."

Toni se usmála. "Alexi, chceš si pohladit pejska?"

"Haf haf."

"Tak běž," řekla Toni. Otočila se na majitele. "Trošku ji pusťte." Nebyla sice úplně v klidu a přistoupila trošku blíž, ale říkala si, že nesmí celý život bránit synovi v poznávání světa.

Pes, který určitě vážil padesát kilo, poskočil vpřed a Toni sebou trhla. Nic se však nestalo a pes začal olizovat Alexovi obličej.

Tím ho překvapil, takže Alex ucukl, pak se ale zasmál, natáhl se a objal obrovité zvíře kolem krku. Psa to zjevně potěšilo a Alex byl v extázi. "Haf haf! Haf haf!"

Majitel se usmál. "Moc hezkej kluk," řekl.

"Viďte," řekla Toni. "Váš pes ale taky."

Alex pořád držel psa kolem krku, a ten měl podle všeho pocit, že to je prima hra.

Pes, pomyslela si Toni. To je nápad. Někdo, kdo by Alexovi dělal společnost. Když byla malá, vždycky chtěla psa, ale jelikož v Bronxu bydlela v bytě, nebylo to snadné. Ale teď nebyl žádný důvod, proč by si psa nepořídili. Věděla, že Alex má psy rád. A mají zahrádku. Děti by psy měly mít, ne?

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Seděli v konferenční místnosti. V Michaelsově kanceláři nebylo dost místa na všechny dokumenty, které potřebovali rozložit kolem a prostudovat.

Michaels se podíval na záplavu papírů. "Bože, jak já nesnáším právníky," řekl.

"S výjimkou zde přítomných, samozřejmě?"

"Kdepak," vrtěl Alex hlavou. "Především zde přítomné."

Tommy Bender se zasmál. "Promiň, kámo, já pravidla nestanovuju. Já se jenom snažím, aby se mí klienti jimi nenechali zničit."

Jo, no, Shakespeare měl pravdu. Jak vypukne revoluce, první, co bychom měli udělat, je pobít právníky. Rozhodně by se tím spousta věcí usnadnila."

"Ten citát se věčně používá mimo kontext," řekl Tommy. "Král Jindřich VI., dějství druhé, obraz druhý. Tu repliku pronáší komediální hrdina jménem 'Řezník Dick', to je vrah, a jeho kamarád Cade vtipkuje o tom, co by udělal, kdyby byl králem. Dřív to byl jenom takový prototyp vtipů o právnících, laciný posměšek."

"Laciných posměšků není nikdy dost," namítl Alex. "A vtipů o právnících taky ne."

"A tenhle znáš?" řekl Tommy. "Právník je se ženou na výletní lodi v Karibiku."

"Už to místo se mi hnusí," řekl Michaels.

"To sis měl rozmyslet, než jsi tam začal střílet po lidech. No nic, ten právník se ženou se dívají, jak ve vodě plavou žraloci, a právník se moc předkloní a spadne do vody. Kapitán lodi jde zrovna kolem, vidí, jak

ten člověk spadl, zakřičí ‚Muž přes palubu!' a natáhne se pro záchranný kruh, ale žraloci se najednou zastaví. Jeden z nich pak zapluje pod topícího se právníka, nabere ho na záda a zamíří s ním k lodi, zatímco se ostatní žraloci seřadí do dvou řad po každé straně. Žralok zaveze právníka až k žebříku, po němž právník vyleze na loď.

Kapitán je v šoku. ‚Něco takového jsem v životě neviděl!' říká. ‚To bylo parádní!'

A žena toho právníka jenom pokrčí rameny a řekne: ‚To nic není. Obyčejná kolegiální pomoc...'"

Michaels se usmál a zavrtěl hlavou. Jak je možné, že nejlepší vtipy o právnících slyším od právníků?"

"Musíme se umět sami sobě zasmát," řekl Tommy. "Směje se nám celý svět, a je to jednodušší než se z toho hroutit. Hrobníka taky nikdo nemiluje, ale i

ten je potřeba." Pokrčil rameny a ukázal na hromady papírů. "No nic," řekl. "Co kdybychom se vrátili k naší situaci?"

Alex zavrčel. "A musíme?"

"Pokud nechceš připravit daňové poplatníky o pár set milionů dolarů za porušení občanských práv těch zastřelených lidí, pak by to byl dobrý nápad."

"Víš," řekl Michaels, "já to pořád nechápu. Byli jsme v mezinárodních vodách a oni po nás stříleli. Copak to nestačí?"

"Ano i ne. Spíš se tím všechno ještě zamlžuje. Před pár lety by k tomu nebylo došlo, tenkrát ještě existovaly zákony zabraňující podávání žalob na určité organizace za činy provedené při výkonu jejich povinností, něco na způsob imunity, a v některých státech policie nesmí zatknout zákonodárce v době zasedání kongresu. Ale časy se mění. Mezinárodní námořní právo je neuvěřitelně komplikované a poslední rozhodnutí z Haagu a jejich interpretace ze strany OSN to ještě zkomplikovaly."

Vzdychl. "Hele, Alexi, jde o to, že momentálně tě může kdokoli obžalovat v kterémkoli státě nebo před federálním soudem, protože dotyčné osoby se narodily v téhle zemi a na Floridě, což platí i pro jejich pozůstalé. Američtí občané nepřicházejí o svá americká občanská práva, když jsou na moři, a to zejména v případě, že jim ublíží další Američané. Je jasné, že ubližujícím jsi ty, i když ty osobně nebudeš muset platit nic, protože tě chrání Net Force a jsi federálně pojištěný

a tak. Pokud ale tenhle případ prohrajeme, nikdo z našich zaměstnanců si moc vyskakovat nebude."

"A co se dohodnout mimosoudně? Nevyšlo by to levněji?"

"To určitě ano, ale ti, co podali žalobu, se dohodnout nechtějí - či přesněji řečeno, nechce to advokát, který je zastupuje. Pamatuješ na žraloky z toho vtipu? Kdyby do vody spadnul tenhle chlápek, žraloci by se přetrhli, aby mu pomohli. Rozhodně by se neutopil. Podle mě by přešel po svých na loď. Hovoříme totiž o Mitchellu Townsendovi Amesovi."

Chvilku počkal, a když bylo zjevné, že Michaels nemá tušení, o koho jde, zavrtěl hlavou. "Copak ty nečteš noviny, Alexi? Ani se nedíváš na zprávy v televizi? Ames je ten, co běžně žaluje velké farmaceutické společnosti. A vyhrává. Podal půltucet žalob proti farmaceutickým firmám a ani jedinou neprohrál. Tenhle člověk je likvidátor doktorů, mazaný jako liška a tak podlý, že to nemá obdoby."

Michaels pokrčil rameny. "Kdo viděl jednoho právníka, zná je určitě všechny."

"Kdepak, pane, tak to není," namítl Tommy. "Mitchell Ames snídá kanony a plive šrapnely. Je rychlý, chytrý, a když přijde na případy ohledně zdravotnictví, dokáže se postavit na jakoukoli stranu, navíc i dobře vypadá - a ještě to přežvýká tak, že i porota složená ze studentů třetího ročníku pochopí každé slovo jeho důkazů. U soudu je to velice nebezpečný člověk."

"A nehodlá přistoupit na mimosoudní vyrovnání."

"Správně. Hele, já chápu, že máš pocit, že tahle žaloba vůbec nemá hlavu ani patu, že jste měli ke svým krokům všechna práva, a u trestního soudu bych bez potíží kopnul Mitchella Townsenda Amese do zadku a přinutil ho napsat křídou stokrát .Omlouvám se, strejdo Michaelsi'. Jenže tohle nebude trestní soud. Oni to podali jako občanskoprávní věc, kde je důkazní břímě jiné - jednodušší - a kde má žalobce možnost otevřít všechny možné skříně s kostlivci. Můžeme to z velké části zablokovat s odkazem na otázky národní bezpečnosti, ale i tak určitě posvítí i do několika rohů, které bys radši nechal v temnotě."

"My nemáme co skrývat," řekl Michaels.

"Ale máte. Jenom jste se nad tím dostatečně nezamysleli. Nevtipkoval o tomhle incidentu někdo? Třeba trocha šibeničního humoru, co se objevila v něčím e-mailu?"

Michaels pokrčil rameny. Já nevím. Možná ano, asi, ale já neprohlížím

všechny e-maily - ani si nepamatuju všechny, které čtu."

"Přesně tak. Takže porota se bude brzy dívat na sympatickou a uslzenou maminku nějakého pobudy a Ames předhodí takovýhle e-mail s poznámkou typu ‚Ukažte jim, zač je toho loket!' a pak jim ukáže fotku jejího nebohého synka ze dne, kdy maturoval, nebo při promoci. Porotci jsou na takové věci citliví. Pokud Ames dokáže tomu člověku nasadit lidskou masku - a to udělá, i kdyby ten zloduch byl chladnokrevný vrah - ukáže Net Force jako hrstku krvežíznivých žoldáků, kteří se smáli, když jejího syna připravovali o život a ještě z legrace na jeho mrtvolu plivli. Ty i já víme, že se to takhle neudálo, ale dobrý právník dokáže přesvědčit porotu o opaku, a Ames je jeden z nejlepších."

Michaels zavrtěl hlavou.

"A to je teprve začátek. Jakmile se rozjede, povede se mu přesvědčit porotu bohabojných občanů, že ty osobně jsi Antikrist nebo aspoň Satanův zástupce. Už jsem viděl, jak to dělá. Nebude to hezké na pohled. Tvoje nejlepší obrana - a taky jediná - je ukázat těm milým lidičkám v porotě, že to, co jste udělali, jste udělat museli, jinak to nešlo, jinak by byl stát ohrožen, že se vám do toho nechtělo a že jsi mnohem, mnohem vlídnější človíček než ti mrtví. A to nebude legrace."

"Copak ty nejsi můj právník?"

Jasně že jsem. Ale až soud skončí, půjdu s Amesem na skleničku, jestli bude chtít. Snažíme se tvářit, že takové věci nebereme osobně."

"No, to mě omluv, jestli to tak brát budu."

Jistě, to je dovoleno."

To je ale hrozná situace, pomyslel si Michaels.

"No nic, pustíme se do toho příběhu od začátku," řekl Tommy. "Náš legální statut je poměrně jasný. Tvoje ozbrojená složka pracuje technicky vzato pod záštitou Národní gardy, nikoli FBI, a může být tudíž aktivována a vyslána za hranice země, kdykoli se to jeví jako nezbytné. Naše charta to přesně takhle neříká, ale můžeme vypustit trochu kouře a zamlžit to tak, aby to znělo dobře. A postupujeme na základě názoru, že Net Force měla důvodné podezření, že ta hazardní loď byla v pod-

statě pirátské plavidlo. To by mohlo být poměrně náročně rozřešitelnou otázkou, když se uváží, jak definuje pirátství konvence námořního práva OSN článek 101, ale když do toho zamícháš internet a terorismus, tak se nám to snad povede. Ty, jako plnoprávně pověřený zástupce suverénního státu, jsi měl právo vstoupit na palubu lodi a převzít loď na základě článku 105 té samé konvence OSN."

Já to věděl celou dobu," řekl Michaels.

Tommy se usmál. "Taky aby ne. Proto potřebuješ právníky."

Alex se neusmál. Kdovíproč už mu to najednou tak legrační nepřipadalo.

"Dobře," pokračoval Tommy, jeho úsměv mizel. "Tak začneš tím, jak jsi začal mít podezření, že KyberZemě rozesílá do světa lidi konající ilegální věci."

"To ale bude nadlouho."

Tommy přikývl. "Tak snad abychom začali."

06 KAPITOLA

*****

New York City

Ames ve své kuchyni přilil do velkého měděného hrnce s humrem a omáčkou trošku Chardonnay - archivní víno ročník 1990. Hrnec byl z Francie. Francouzům se musí nechat, že vařit umějí. Omáčka byla na čerstvého lososa, kterého dostal ráno. Byla to malá ryba, kilo a půl, domníval se, že byla ulovená protiprávně, mimo sezonu. Když jste si to propočítali, tak ten losos stál

skoro devět set dolarů, ale to byla maličkost. Většinu takových lososů dostávali Japonci, ale když měl člověk peníze, měl pár výhod. Včera ta rybka plavala v chladných vodách Aljašky; dnes večer bude v Amesově bytě v New York City hlavním chodem.

Civilizace byla prostě báječná.

Víno, které přilil do omáčky, ho přišlo taky na víc než osmdesát dolarů za láhev, ale kvalitu nelze ničím nahradit. Když jste měli uvařit dobré jídlo na víně, tak proč tu chuť kazit něčím laciným?

Ames nepatřil k vinným snobům. Ani se neobtěžoval studovat všechny termíny, jaké se používaly, buket, vůně a tak podobně. Ale dobré víno dokázal poznat. Když poprvé ochutnal nějaké víno z Blackwood Canyon, věděl, že nalezl vinaře, který přesně ví, co dělá. Od té doby nakoupil plný sklep kartonů vína. Taky do toho obchodu investoval peníze, tolik, kolik mu jen Michael Taylor Moore dovolil.

Už měl i jiné kontakty, ale Moorovo vinařství bylo neuvěřitelným místem na konci prašné cesty kdesi v pustině státu Washington. Jeho první působiště bylo těžko k nalezení, nebylo ani v místních průvodcích. Když jste nevěděli, kde to je, museli jste se tam dopotácet vyloženě

náhodou nebo vynaložit spousty hodin na provádění takřka detektivní činnosti. Ale stálo to za to. Tenkrát jste mohli jeho výrobky koupit jen přímo v jeho podniku nebo po lahvích v několika málo lepších restauracích.

Moore vyráběl kvalitní vína stejně jako kdysi v Evropě, z velké části tak využíval proces zvaný "sur lees". Ames tomu moc nerozuměl, ale věděl, že jde o to nechat hrozny ve víně déle, než většina ostatních považovala za vhodné. Výsledkem byla plnost bílých vín, jaké žádná severoamerická vína nedosahovala. Dala by se poměřit s prakticky jakýmikoli červenými víny. A jeho červené? To bylo snad z jiného světa.

I Moorova lacinější vína byla lepší než drahé ročníky jiných vinařů. A snad s výjimkou asi dvou dalších podniků na světě, jednoho ve Španělsku, druhého ve Francii, neměl na jeho drahá vína co do kvality nikdo. O výběrových ročnících hovořil jako o svých dětech a nepouštěl je z domova, dokud nedospěla a nebyla připravená postavit se světu.

Moore byl tak trochu renesanční člověk. Sám o sobě hovořil jako o alchymistovi a vzhledem k tomu, že měnil vodu ve víno, jež se případně měnilo takřka ve zlato, nebylo to tak daleko od pravdy. Svým kuchařským uměním by obstál ve srovnání s mnoha prvotřídními šéfkuchaři. Taky navrhoval katamarány, z nichž některé šly složit pro uložení a odvoz, a nejrůznější zemědělské stroje na vodíkový pohon.

Spousta sousedů ho nenáviděla, protože si myslela, že je arogantní. To se ale dalo čekat. Člověk, který vyčníval a říkal a dělal to, v co věřil, vždycky byl terčem kritiky. Hlavně když mohl svá tvrzení doložit.

Ames to moc dobře znal. Jeho taky nějaký démon poháněl k tomu, aby vynikal ve všem, o co se pokusil. Nejdřív byl nejlepší z ročníku na medicíně, pak nejlepší na právech a patřil k nejlepším atletům. Ale to nestačilo. Nikdy to nestačilo.

Ale i tak, díky své skvělé pověsti se spojil s KyberZemí. Ta oceňovala talent a schopnosti, podporovala je a neváhala za ně zaplatit. Odjakživa si vybíral ty nejlepší.

Ames se usmál. Nikdy ho nikdo neobvinil z falešné skromnosti.

Zamíchal omáčku, stáhl oheň na plynovém hořáku a přidal pár snítek čerstvého tymiánu a šalvěje. Ještě hodinu to bude muset nechat dusit, než do toho bude moct ponořit rybu. Ještě měl dost času.

K večeři s Corinnou Skyeovou se rozhodl pro ryzlink z Blackwood Canyon z roku 1988. K předkrmu vybral Cabernet Sauvignon z roku 1989, který už by měl být snad dost uleželý. K dezertu se bude hodit Penumbra Vin Santo pozdní sběr.

Když je kupoval, byla ta vína poměrně laciná - čtyřicet dolarů za láhev dezertního vína, sto padesát nebo dvě stě za ostatní. Teď stála dvakrát tolik

- když se vám povedlo je sehnat. Moore prodával svoje archivní vína na dlouho dopředu, ale bez pevného data dodávky -mohlo to být za rok, nebo taky za deset let, až když dospěl k závěru, že víno lze rozlít do lahví a odeslat, a komu se to nelíbilo, mohl jít jinam.

Ames se znovu usmál. Člověk, který dokáže svá vína vyrábět takhle, si zaslouží uznání. A trochu shovívavosti. A Ames velice rád přijme Moorova vína kdykoli, kdy je dostane.

Sklonil se a podíval se na plamen pod hrncem. Dívat se na plamen, ne na kontrolní knoflík, bylo pořád nejlepší. Když se ujistil, že se omáčka nepřipálí, šel nachystat salát. Roztrhá listy salátu a čekanky a ostatní zeleninu, aby vychladla, ale omáčkou to samozřejmě zalije až těsně před podáváním. Pomalu mu začínal docházet olivový olej. Zbývala mu už jenom jedna láhev značky Raggia di San Vito, nejlepšího extra panenského oleje, který se dal mimo Itálii sehnat - taky stál víc než láhev kvalitního francouzského šampaňského - a Ames si poznamenal, že musí Bryce poslat objednat další.

Měl toho před sebou tolik a všechno mělo být hotovo ve stejné chvíli.

Když vytahoval ze spižírny s kontrolovanou vlhkostí zeleninu, podíval se na hodinky. Junior se staral o nějakou záležitost menšího významu s jistým senátorem ze Středozápadu a zanedlouho se mu má ozvat s výsledkem.

KyberZemě se pokusila o přímý útok na svět, napadnout net a web, a přilákat tak zákazníky. Neklaplo to. Taky se snažila o úplatky a zákony, stejně tak o reklamní kroky, ale podle Amese mohli jít ještě dál.

A právě proto se objevil on. Jeho úkolem bylo zaměřit se na zákony. Zčásti to znamenalo koupit si zákonodárce nebo je zastrašit, pokud to nezařídí úplatky, občas stačila pohrůžka soudem. Cokoli. Mohl jim

zařídit zákony, které KyberZemě chtěla prosadit. Získat pro ni oficiální uznání, po němž toužila.

Sám osobně měl pocit, že ten nápad je hloupý. Virtuální země? Nesmysl. Měl rád skutečný svět s jeho lososy a suchým ryzlinkem a mnoha dalšími ctnostmi. Ale pokud KyberZemě měla zálusk na tohle a pokud to bylo aspoň vzdáleně možné, Mitchell Ames jim to zařídí. Už se do toho pustil. Prosadí to.

Podíval se na mramorový pult s vestavěným kráječem. Kam dal odstředivku? Aha, tamhle je, za robotem.

Junior měl číslo na jeden z desítky jednorázových mobilů, které Bryce včera koupil za hotové v jednom obchodě s elektronikou v Baltimoru. Bryce jezdil jednou týdně do sousedních států a kupoval bednu laciných, jednorázových digitálních mobilů. Ty, jež se koncem týdne už nepoužívaly, rozmlátili a vyhodili, ale nikdy v blízkosti Amesova bydliště.

Každý tajný hovor, který Ames prováděl nebo přijímal, byl na dvouhodinovém mobilu. Jelikož neexistovala možnost, že by si je někdo spojil s ním, nemusel se příliš zabývat šifrováním. Ale pro jistotu -a Ames byl odjakživa velice, velice opatrný - hovořili jakýmsi kódem, a to i do těchto mobilů. Junior zavolal a řekl cosi jako: "Vaše objednávka je připravená," nebo "Museli jsme znovu objednat tuhle položku," a to stačilo.

Kdyby se potřebovali domluvit podrobněji nebo si měli říct něco, co nešlo vyjádřit šifrou, mohli to provést osobně. Ames měl nejeden bezpečný byt, každý z nich byl plný protiodposlouchávacích zařízení, takže kdyby Juniora najednou napadlo vzít si s sebou štěnici, Ames by to věděl dřív, než by řekl švec.

S Juniorem se sešel na střelnici a pečlivě ho prověřil a vycvičil, než ho... aktivoval. Byl to obhroublý nástroj, ale byl dost hamižný na to, aby se mu hodil. Kdyby provedl nějakou lest, Ames by ho prostě odvrhl a našel si jinou prodlouženou ruku.

A i kdyby se Junior někdy rozhodl Amese vydírat - nebo by ho spíš zavřeli a on se chtěl díky Amesovi dostat na svobodu - neměl v ruce nic solidního. Ames stejně jako vůdce dobré kapsářské party u sebe nikdy neměl ukradenou peněženku déle, než bylo nutné pro její předání společníkovi. Všechny jeho obchody s tím člověkem probíhaly hotově, a nikdo kromě Bryce, jenž by strávil v base deset

let, než by
pronesl křivého slova proti Amesovi, protože věděl, že po vypršení trestu ho čeká tučná penze, neviděl Amese s Juniorem dohromady.

Takže Ames se pojistil, jak jen to šlo. To bylo dobře, jelikož Junior měl v jeho plánu zásadní roli. Nebyl nenahraditelný, ale velmi důležitý.

Ames nikdy neviděl nikoho, kdo by si vedl tak dobře s pistolemi, dokonce i s revolvery s krátkou hlavní, a to sám střílel velkou část ze svých šestačtyřiceti let. Muž, který uměl střílet a zastřelil by každého, na koho jste mu ukázali, byl velice cenným nástrojem. Stačilo jen dát si pozor, abyste se neřízli, když jste ho drželi.

Umyl zeleninu a vložil ji do elektrické odstředivky, aby ji osušil. Vrčení stroje nabralo na hlasitosti a do nosu mu pronikla vůně lehce odírané zeleniny. Ach.

No. Konec s Juniorem. Corinna Skyeová byla mnohem zajímavější námět k zamyšlení. Poté, co se sešli nad skleničkou, aby prodiskutovali její další lobbistické snažení ve prospěch KyberZemě, věděl, že jí bude muset věnovat nějaký čas a energii.

Usmál se té dvojsmyslnosti a šel pro čerstvou karotku. Ať bylo v New Yorku kterékoli roční období, někde na světě byl pořád čas sklizně...

*****

Halethorpe, Maryland

Junior stál v lékárně nedaleko areálu Marylandské univerzity, kousek od dálnice I-95, pociťoval jen nepatrnou nervozitu.

Usmál se, smál se sám sobě. Velký drsný Boudreaux.

Zavrtěl hlavou. Nepatrná nervozita? Pot se z něj řinul div ne po vědrech, neustále si otíral dlaně do kalhot. Bylo by fakticky na hlavu umřít jen proto, že má takový strach, že neudrží pistoli v ruce.

Policista se neměl čeho obávat. Ani nevěděl, že mu něco hrozí, a dozví se to, až bude příliš pozdě.

Objevilo se auto, v něm jediný policista stejně jako za poslední dvě noci. Parkoviště před lékárnou bylo zahaleno do tmy, časový spínač zhasnul venkovní světla v deset večer. Vnitřní světla taky svítila víc než tlumeně. Kvůli úsporám energie byla města všeobecně mnohem tmavší než dříve. Dnes v noci byl za to Junior vděčný.

Policejní auto projelo parkovištěm nonstop restaurace naproti přes ulici. Vypadala úplně stejně jako U Dennyho, ale nade dveřmi svítil
nápis U Pabla, nepochybně sem chodili bývalí Kubánci, kteří se nedávno do čtvrti nastěhovali. Junior proti takovým lidem nic neměl. Když byl mladší, kupoval si pití v podniku zvaném Kubánský alkohol, to bylo v Louisianě, a vždycky se k němu chovali slušně.

Policista vyjel z parkoviště a přejel ulici. Na přední straně lékárny byl telefonní automat, taková ta malá polobudka připevněná na stěně budovy, ale světlo veškeré žádné. Junior ho rozbil už dřív. Z obchodu se nicméně linulo dost světla, aby bylo vidět, že tam někdo stojí, i když se pořádně nedalo říct, o koho jde.

Vůz jel přes ulici jako kočka na lovu a zastavil na parkovišti před lékárnou. Budova se nacházela v menší prohlubni, byla níž než okolní silnice a telefon byl za rohem. Díky tomu nesvítily reflektory vozu na telefon, když policista zastavil. Posvítil by si na Juniora jen tehdy, kdyby sjel širokým obloukem ze silnice a otočil se přímo k přední stěně lékárny. Policista nic takového neprovedl ani za jedné ze dvou předchozích nocí dřív než těsně před odjezdem.

Junior si znovu otřel dlaně. Ještě nebylo pozdě, aby toho všeho nechal. Mohl by zvednout sluchátko a dělat, že telefonuje, byl by jenom dalším člověkem, který si v noci potřeboval zavolat. Možná mu telefon doma nefunguje

nebo nemá na jeho zaplacení, takže mu ho odpojili. Na to žádný zákon není, kdyby tady jen tak stál a telefonoval. Policista by si ho všiml, ale asi by jen projel kolem.

Ale ne, když to neudělá teď, tak nikdy. To věděl. Párkrát už ho zavřeli za drobné napadení a něco si už odseděl. Dokonce ho jednou zabásli za vraždu, ale z toho se vykroutil - aby ne, když to neudělal - ale nikdy to nikomu neřekl, dokonce ani svému advokátovi, takže lidé si mysleli, že vyvázl se zabitím. Říkali si, že mazaný právník osvobodil dalšího nevinného člověka a škoda, že právníci nemají větší váhu. Junior měl díky tomu o pověst postaráno a vyplatila se mu. Když někdo opravdu chtěl bodyguarda, chtěl někoho, kdo by se nebál máchnout sekyrou, když na to přijde, a o něm panovalo přesvědčení, že už to udělal. Mluvil o tom dost dlouho, až je oblbnul. Mysleli si, že je zabiják, ale sám sebe už déle klamat nemohl.

Junior nikdy nikoho nezabil. Nikdy ani nikoho nepostřehl. Aspoň ne ve skutečnosti. Jistě že zmlátil celkem dost lidí na kaši, často mával zbraněmi, aby lidi zastrašil, ale nikoho vlastně nezabil.

A to ho žralo. Cítil se pak... nenaplněný nebo tak něco. Věděl, že dokáže spoušť zmáčknout, kdyby na to přišlo. To věděl. Ale nikdy to neudělal.

Je čas vydat se na cestu, Juniore, nebo se přestaň chvástat.

Měl strach, o tom nebylo pochyb. Ale byl připraven. To věděl taky.

Policista pomalu zajel s vozidlem na parkoviště. Bylo to velké auto Crown Vic, žralok na kolech.

Viděl, že si ho policista všiml. Zahlédl jeho tvář ve světle obrazovky počítače na palubní desce.

Junior mohl zvednout telefon, teď by to ještě šlo, ale neudělal to. Jen tam stál a díval se.

Policisti jsou zvyklí, že se na ně lidé dívají, ale normální pohled a pohled, jako by říkal "trhni si", nejsou stejné. Junior nasadil ten druhý typ. Žádný policista nenechá tohle jen tak, ani uprostřed noci, když je tu sám, to by totiž byl posera.

Policista v tomhle autě žádný posera nebyl.

Zastavil na cestě osm metrů od něj. Dveře se otevřely a ven vystoupil policista kolem třicítky. V levé ruce měl velkou hliníkovou baterku, ale nesvítil s ní na Juniora. Ještě ne.

"Dobrý večer," řekl policista. "Stalo se něco s tím telefonem?"

Junior se zhluboka nadechl. V té malé nylonové vestě bez rukávů měl půl krabice kulek na každé straně, takže kapsy byly dost zatíženy, aby mohl odhrnout cípy vesty nepatrným pohybem boků. Rugery měl hned pod vestou v pouzdrech, jen je vytáhnout.

Uteč, nebo začni něco dělat, Juniore.

"Ne, nic s ním není," řekl Junior. Hlas měl poměrně klidný. Bál se, aby mu nezačal přeskakovat, ale bylo to v pohodě. "Stejně jsem nevolal."

Junior viděl, že policista se posunul do vyššího stavu pohotovosti. Pravou ruku přesunul k pistoli v pouzdře. Junior věděl, že je to Glock, nejspíš model 22C, deset nábojnic ráže .40 v zásobníku, jedna v hlavni, stačí vyvinout tlak jednoho kila a je to. Mnohem, mnohem silnější zbraň, než jakou měl Junior. Pětadevadesátiprocentní úspěšnost, že protivníka srazí k zemi.

Ale na tom by nezáleželo, pokud byl Junior lepší.

"Hele, chci se na něco zeptat." Junior vykročil k policistovi. Sedm metrů. Šest.

Jenom si tam pěkně zůstaň, kamaráde," řekl policista, ještě pořád se moc nebál, ale dlaní už se dotýkal plastové pažby glocku.

Tak jo. Už to bylo. Policista byl v pozoru, položil ruku na pistoli a díval se přímo na něj. To by šlo.

Junior se zastavil. Ruce nechával volně svěšené podél těla, dlaně měl obrácené dopředu, aby ukázal, že v nich nic nemá. Pohotovostní pozice, z níž trénoval vytasení pistolí snad tisíckrát.

Junior řekl: "Jak se má tvoje sestra?"

Policista se zamračil, a když se nad tím zamyslel, Junior rozhalil vestu a uchopil revolvery.

Čas se zpomalil.

Pažby z tvrzené pryže mu v dlaních skoro ožily, zatímco vytahoval pistole a zvedal je vzhůru.

Policista zareagoval. Při Juniorově nečekaném pohybu prudce vytasil svého glocka, ale Junior byl asi o půl vteřiny rychlejší. Když policista měl pistoli vytaženou z pouzdra, Junior už měl zamířené oba revolvery.

Připadal si jako v transu. Všechno kromě policisty se vytratilo, zvuky, světla, všechno, a ten policista se pohyboval tak... pomalu...

Junior vypálil dvojici střel, pistole vpravo vystřelila o chloupek rychleji než levá, a on by přísahal, že viděl, jak kulky vylétají z hlavní, i přes jazyky plamenů, které ho oslepily, a přes spousty mastného kouře; viděl, jak letí rychlostí přes tři sta metrů za sekundu na vzdálenost šesti metrů, což bylo vyloučeno; viděl, jak ty malé olověné kulky narážejí do policisty, pravá těsně nad jeho levým okem, levá na kořen nosu, prásk! prásk!

Policista padl, pořád jakoby zpomaleně, pistolí mířil na beton parkoviště a neměl šanci zasáhnout Juniora, i kdyby vystřelil, což ostatně neučinil.

Svalil se na zem jako podťatá sekvoje, než dopadl, byl mrtvý nebo na pokraji smrti. Glock upadl, odrazil se a převalil se. Junior to slyšel, to cinknutí glocku o beton. Nevybavoval si, jestli slyšel výstřely, ale toho glocka si uvědomoval. Zvláštní.

Srdce mu bilo jako o závod, jako po dávce amfetaminu rovnou do žíly, a až asi po několika letech si konečně uvědomil, že by se měl

nadechnout. To mu činilo poněkud potíže, ale když se povedlo, dýchal hodně rychle.

Ježíši Kriste!Já toho chlapa zastřelili

Najednou mu připadalo, že je kolem obrovské ticho.

Rozhlédl se. Nikde nikdo, ale i ty malé dvaadvacítky dělaly v noci dost rachot. Někdo si toho musel všimnout. Bude se rozhlížet. Policejní auta byla jako magnety, přitahovala pohledy.

Nejvyšší čas jít, Juniore.

Cítil se zemdlený jako po souloži. Byl celý zrudlý a unavený, ale příjemně. To je síla!

Na policistu se ani nemusel dívat. Ten člověk byl teď jenom potravou pro červy, to bylo jisté.

Zasunul rugery zpátky do pouzder, otočil se a kráčel na sever. Sel rychle, ale neutíkal. Auto měl zaparkované o blok dál, v ulici, před nějakými domy. Nasadil na něj značky z malé dodávky, jež parkovala před servisem pár mil odsud. Kdyby si toho někdo všiml - a do té čtvrti se to nehodilo - nikdo by za ním domů nepřišel, i kdyby si poznamenali značky na autě.

Jestli měl ten mrtvý policista trošku rozumu, ohlásil setkání s Juniorem ještě dřív, než vylezl z auta. Až se neohlásí zpátky, někdo se sem přijede podívat. Ale tou dobou už bude Junior míle daleko v autě, které nikdo neviděl. A o hodinu později si dá v kuchyni pivo a všechno si bude znovu přehrávat v duchu.

Z kulek asi taky nic nezjistí. Ty mrňavé bezplášťové kulky z olova byly pro balistiku k ničemu. Ale až Junior dojede domů, vymění jen pro jistotu hlavně obou revolverů. Na každou zbraň měl tři náhradní sady. I kdyby ho později nějak našli a jeho zbraně by si prověřili, což se nestane, ale kdyby přece jen, nové hlavně budou úplně jiné. V žádném případě s sebou nebude tahat zbraně, jež by ho mohly usvědčit z vraždy policisty, jakkoli se mu zamlouvaly.

Když usedal za volant, pořád se ještě nedokázal uklidnit. Takhle živý se nikdy v životě necítil! Zvítězil v souboji s ozbrojeným policistou, cvičeným střelcem a porazil ho. Zabil ho a odešel pryč. Nic takového v životě nezažil. Jako by byl bůh.

Jako bůh!

07 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Toni plánovala, že zajede do supermarketu pro pár věcí, než se Alex vrátí z práce. Byla už skoro tma a ona chtěla být zpátky dřív, než přijede on, takže měla napilno - dokud neotevřela dveře a nespatřila venku na chodníku dav novinářů.

No, dobrá, nebyl to tak úplně dav. Bylo tu možná sedm osm novinářů, ale vypadalo to na víc. Jakmile otevřela dveře, začali na ni volat a vzniklý hluk byl hrozně hlasitý a jen částečně srozumitelný:

"Paní Michaelsová, paní Michaelsová! Je pravda, že jste byla mezi agenty, kteří zabili pracovníky na palubě Bon Chance?"

"Paní Michaelsová - co říkáte na to, že váš manžel je zodpovědný za smrt těch nevinných lidí?"

"... pravda, že se vyznáte v bojovém umění a zabila jste několik lidí nožem nebo holýma rukama... ?"

"... na to řeknou daňoví poplatníci...?"

Ve dveřích za ní se objevila guru. Podívala se na muže a ženy na chodníku. Prošla kolem Toni a postavila se před novináře. "Dítě spí," řekla. "Běžte pryč."

První žena, která došla až ke guru, televizní reportérka, jí vrazila mikrofon do tváře. Jak se jmenujete?" vyzvídala. "Co o celé té záležitosti víte?"

To, že jí strčila mikrofon až pod nos, nejspíš nebylo to nejrozumnější, co kdy udělala.

Guru zachytila ten přístroj, Vykroutila ho reportérce z ruky. Pak ta pětaosmdesátiletá žena vzala tu věcičku oběma rukama a zlomila ji vejpůl. Kousky zahodila.

Cinkání jednotlivých poničených součástek znělo na chodníku poměrně hlasitě.

"Musíte být tiše," řekla. "Dítě spí."

Nikdo z novinářů zjevně nikdy předtím neviděl, jak stará babička láme drahý mikrofon z plastu a oceli jako veku. Všichni rázem zmlkli. Vypadali jako stádo pasoucích se laní, jež najednou osvítily reflektory aut.

Toni se usmála.

Guru je odháněla dlaněmi. "Běžte, běžte." Vykročila kupředu.

Novináři klopýtali skoro jeden přes druhého, jak spěchali pryč.

Guru se otočila, nepatrně se na Toni usmála a vrátila se do domu.

Novinářka řekla: "Pošlu vám za to účet, vážená! Nemůžete jen tak ničit něčí majetek!"

Toni velmi vlídně řekla: "Komu to chcete poslat?" Pak se otočila a vrátila se dovnitř. Teď už na nákup nepůjde, nenechá přece guru s dítětem samotné s tou hordou šakalů venku.

*****

Když Michaels přijížděl k domu, viděl na chodníku před domem shluk novinářů. Krucifix. Tohle ne. Kdyby chtěli přijít na velitelství a udělat s ním rozhovor, bylo by to v pořádku, ale nemají přece právo jezdit až k němu domů!

Zajel se služebním autem k vjezdu a stiskl dálkové ovládání garážových

vrat. Obyčejně nechával auto stát na silnici, aby měl v garáži místo na cvičení silatu, ale nechtělo se mu razit si cestu tímhle davem.

Několik novinářů vstoupilo na vjezd a blokovalo mu cestu.

Stáhl okýnko a vystrčil hlavu. "Uvolněte mi cestu, prosím."

Reportéři se slétli na auto jako vosy na med.

"Veliteli Michaelsi! Mohl byste nám sdělit svůj názor na žalobu podanou proti vám?"

"...veliteli, bylo to nutné, zastřelit ty lidi...?"

"...veliteli, proč jste poslal svou ženu na tak nebezpečnou misi...?"

Snažil se jet s autem kupředu, ale smečka reportérů ho neopouštěla, byli jako hyeny kolem zraněné antilopy. Ti, co byli vpředu, odmítali ustoupit.

Zatroubil.

Znovu vystrčil hlavu z okna a zadíval se na dvojici před autem. "Poslouchejte, já hodlám zajet do své garáže. Bylo by asi dobré, kdybyste uhnuli. Nerad bych, aby se někomu něco stalo." Usmál se, v obličeji měl výraz falešný jako kočičí zlato.

Dvojice, oba muži, oba s kamerami, zůstali, kde byli.

K čertu s vámi, pomyslel si. Přestal se usmívat, strčil hlavu zpátky do auta, sundal nohu z brzdy a nechal auto pomalu popojíždět dopředu.

Muži uhnuli, až když se jich auto skoro dotýkalo, ale přece jen uhnuli.

Zastavil v garáži a stiskl knoflík, aby zavřel vrata. Nikdo z nich za ním nešel dovnitř, což bylo dobře, protože by měl co dělat, aby je nevyhodil hrubou silou.

Jakmile se za ním zavřely dveře, vystoupil z auta. Tommy mu řekl, ať se připraví na novináře a že ať dělá cokoli, v žádném případě se jimi nesmí nechat vyprovokovat. Zůstat zdvořilý, ale neříkat nic než "Bez komentáře", usmát se, kývnout hlavou, mávnout a zmizet jim. Tommy mu řekl, že jsou jako komáři. Budou tě kousat a vysávat ti krev, a když jednoho plácneš, na jeho místě se brzy objeví další. Je lepší zmizet než tam stát a plácat je.

U dveří na něj čekala Toni.

"Moc se za tohle omlouvám," řekl a mávl na vrata garáže.

"Nemůžeš za to," řekla. Postavila se na špičky a políbila ho. "A jinak ses měl dneska jak?"

Usmál se.

Jeho úsměv ale neměl dlouhého trvání. V obývacím pokoji seděla guru a dívala se na večerní zprávy. Mávl na ni a ona ukázala na televizi.

Michaels se ohlédl a uviděl se na obrazovce. Zastavil se.

Záběr pocházel z jedné z kamer, které mu blokovaly cestu do garáže. Detail jeho tváře ukázal záblesk vzteku a úsměv, který vypadal spíš škodolibě. "Uvolněte mi cestu," řekl, když stahoval hlavu do auta a vyrazil kupředu.

Všechno ostatní, co jim řekl, vystřihli - to s tím "Nebylo by nejlepší" a "Nerad bych, aby se někomu něco stalo". Po dalším záběru, z druhé kamery, v prostřihu, bylo vidět auto jedoucí proti kameramanům před vozem. Ukázali to, jako by se je snažil přejet.

Zazvonil mu virces. Volal Tommy Bender.

"Co děláš, Alexi? Já se na tebe dívám v televizi, kde se snažíš přejet kameramany kanálu čtyři a devět. Co tě k tomu vedlo?"

"Tommy, tak jak to vypadá, to vůbec nebylo." "To nikdy. A nezapomeň, že jsem ti to říkal."

*****

New York City

Corinna Skyeová se opřela o opěradlo židle a usmála se. "Tohle bylo asi to nejlepší, co jsem kdy jedla," řekla.

Měla na sobě modrou hedvábnou halenku a šátek stejné barvy, obojí ladilo k jejím modrým očím, a kaštanovou plisovanou sukni těsně nad kolena. Tipoval, že

střevíce má od Gucciho, jejich kůži skvěle doplňovala elegance zbytku jejího oblečení. Velmi stylové.

Ames se na ni usmál. "Děkuju. Umím i lepší. Ideální by bylo připravit tu omáčku předevčírem a nechat ji řádně odležet. Pak by to bylo ještě lepší."

"Nedokážu si představit, že by to mohlo chutnat i líp."

"Příště zkusíme něco jiného. Máte ráda jeleny?"

"Opravdové?"

"Ano."

"Vy byste uvařil Jedenácteráka?"

Zasmál se. "Vy znáte ten seriál? Patří k mým nejoblíbenějším."

Reida: "Hej, Rocky, dívej se, jak vytáhnu z klobouku králíka!" a podařilo se jí velmi věrně napodobit hlas kresleného hrdiny.

Ames řekl: "Už zase? Ten trik ti nikdy nešel!" a též se pokusil o co nejlepší imitaci Létající veverky Rockyho.

Oba se zasmáli.

"Nechcete přejít na sklenku vína do obývacího pokoje?"

Šla za ním do pokoje. Nalil jí sklenku vína, které vybral, nechal ji, aby ho pochválila, pak si nalil sám. Usadil ji do polohovacího křesla, sám si sedl na koženou pohovku.

Křeslo zavrčelo a přizpůsobilo se jejím dokonalým tvarům. Usmála se. "Aha. To jsem ještě nikdy nezkusila. Velmi pohodlné."

Pokrčil rameny. "Když to není pohodlné, tak k čemu to je?"

Chvíli popíjeli víno. Pak řekl: "No, jakkoli se nerad Zmiňuju o práci, nechci, abyste si myslela, že jsem vás sem pozval s nějakým nekalým úmyslem."

"Bůh chraň," řekla.

"Tak jak pokračuje válka se zákopovou byrokracií?"

Postavila sklenku. "Lépe, než jsem čekala. Máme pár senátorů, s nimiž jsme nepočítali a kteří se rozhodli ten návrh podpořit, a věřte mi, že jsem s tím nic nemusela dělat. Dále se neoficiálně proslýchá, že Nejvyšší soud má příští týden rozhodovat ve věci pojišťovna TransMetro versus stát Nové Mexiko, a panuje přesvědčení, že rozhodne ve prospěch pojišťovny."

To samozřejmě věděl. Ono rozhodnutí se týkalo drobnějšího sporu o tom, zda regulační úřad v Novém Mexiku má právo přinutit tu švýcarskou společnost, jež prodává pojistky výhradně přes internet, k tomu, aby se podvolila jistým tajemným státním zákonům. Podle všech možných práv by ten úřad k tomu měl mít právo, ale existovala prapodivná část internetových zákonů, která by tomu mohla zabránit. Pokud ano, znamenalo by to precedens, i když by většině pozorovatelů nepřipadal významný, ale KyberZemě by tím jedině získala. Ames o tom přemýšlel jako o základové zdi: neviditelná, ale taková součást základů, bez níž to nejde.

"Dobře," řekl. Ještě víno?"

"Velmi ráda."

Usmál se. Všechno tady šlo jako na drátkách. Dnes večer na ni ještě nezaútočí. Ani při příštím setkání a možná ani při třetím. Jako dobrá omáčka, některé věci prostě nelze uspěchat, pokud je žádoucí je vychutnat naplno.

A tak to hodlal provést i s Corinnou Skyeovou. Jako ve všem, co dělal, šlo výlučně o to, "kdy", nikoli "zda".

08 KAPITOLA

*****

Lékařská klinika Net Force Quantico, Virginia

John Howard nebyl zvyklý, že by se na základně FBI cítil nejistě. Ale musel uznat, že v tomhle místě se jeho nervozita nepopiratelně zvýšila.

Seděl ve vyšetřovací ordinaci oddělení ORL na klinice Net Force/FBI a nechával si zkontrolovat sluch. Nadine ho k tomu pobízela už několik měsíců. Po té přestřelce v Gakoně skoro před dvěma lety mu v pravém uchu tak divně hučelo a někdy na něj vůbec neslyšel. Střílet s pistolí ráže .357 bez ochrany sluchu bylo riskantní. Jenže někdy, když jste chtěli zůstat naživu, jste neměli na vybranou a o podružné věci jste se zajímali až pak.

Každoroční zdravotní testy Net Force byly spíš formalitou a kontrola sluchu se při nich objevovala jen tehdy, když se o tom pacient sám zmínil. Howard tak nikdy neučinil. Přece ještě nebyl úplně hluchý. Slyšel, jak mu doktor pokládá otázky, a to lékaři každý rok stačilo, aby ho pustil. Navíc se to pořád dalo vydržet, zhoršilo se to až nedávno, ale bylo zjevné, že jeho sluch už není, co býval.

Howard řekl: "Ne, to hučení už přešlo. Ale všiml jsem si, že když nestojím těsně u telefonu, můžu přeslechnout jeho zvonění. A podle mé ženy mi uniká polovina toho, co mi říká. Občas slyším její hlas, ale nedokážu rozeznat slova. Třeba se spolu bavíme z pokoje do pokoje, ona je v kuchyni a já v pracovně. Ona mě slyší úplně dobře, ale já jí nerozumím. A alarm na mém vircesu? Ten už neslyším vůbec."

Lékař přikývl a cosi si poznamenal na počítači., "A co v přeplněné místnosti? Nějaké problémy?"

"Někdy mi dělá potíže rozeznat jeden hlas v tom okolním hluku. Ale to je normální, ne?"

"Hm. Tak se podíváme."

Doktor vstal a sundal ze stěny vedle stolku přístroj. Nasadil na jeho konec jednorázový plastový návlek, rozsvítil světlo a zasunul přístroj Howardovi do ucha.

"Vždycky jsem se chtěl zeptat, jak se tomuhle říká."

Doktor vytáhl přístroj z jeho ucha a ukázal mu to. "Tomuhle? Tomu se říká ‚kukátko do uší'."

Howard se usmál. "To zní legračně," řekl.

Ale doktor, mladý muž, kterému mohlo být těsně po třicítce, zavrtěl hlavou. "Ne, generále, myslím to vážně. Technický termín pro tohle zařízení zní ‚otoskop'. Což se doslova překládá jako 'kukátko do uší'."

Pak zasunul přístroj zpátky Howardovi do ucha a pokračoval v prohlížení.

Howard to šťouchání a tlak snesl. Po chvilce doktor otoskop vytáhl. Zahodil plastový návlek do odpadkového koše. Pak vypnul světlo na přístroji, pověsil ho na zeď a vrátil se k Howardovi.

"Bubínková membrána - bubínek - vypadá v pohodě," řekl. "A myslím, že není poškozena ani kostěná struktura za ním."

"Malleus, incus, stapes," řekl Howard.

"Ano. Kladívko, kovadlinka a třmínek. Těší mě, že jste se na dnešek připravil."

"Takže v čem je zakopaný pes?"

Doktor se opřel o stěnu. "V poškozeném nervu," řekl. "Podle mě jde o nerv v Cortiho ústrojí - tam jsou senzorové buňky, které tvoří sluchový epitel. To je poměrně běžná věc. Pokud vlastně nežijete o samotě v tichém lese a posloucháte hudbu a máte televizi, můžete počítat s tím, že přijdete o sluch, pokud se dožijete vyššího věku. Je to jen další daň za technický pokrok. Většinou jde o postupný proces a člověk si toho všimne, až když se to zhorší. Někdy se ale může ten účinek dostavit náhle a velmi intenzivně, třeba po velmi hlasitém výbuchu v blízkosti nechráněného ucha."

‚Jako když vystřelí puška."

"Jo."

"Tak co s tím uděláme?"

"Pošlu vás za audiologickou, ta vám udělá test sluchu. Uvidíme, co z toho vyleze, a pak se rozhodneme, co se dá dělat."

Howard přikývl, poděkoval a šel přímo do ordinace audiologky.

Z ní se vyklubala velmi pohledná mladá černoška. Požádala Howarda, aby se posadil na židli, nasadila mu sluchátka a podala mu dálkové ovládání s jediným knoflíkem. Na stěně visel diplom dosvědčující, že jistá Geneva Zuriová má licenci k provozování audiologické praxe ve státě Virginia.

"Odkud je to jméno 'Zuriová'?"

"Ze svahilštiny." Měla hluboký, hrdelní hlas. "Pár generací zpátky. Můj děda se vrátil do staré země jako mladý muž a našel naše vzdálené příbuzné. Pak začal používat jméno naší rodiny před otroctvím."

Howard přikývl. Zajímavé.

"Tak dobře," řekla. "Z počítače tady vyvolám nějaké tóny. Jakmile něco uslyšíte, stiskněte knoflík."

"Fajn."

Chvilku to dělala, nejdřív jedno ucho, pak druhé. V jednom okamžiku mu do zdravého levého ucha pustila hluk připomínající vodopád a do nemocného ucha mu vyslala obyčejné tóny. Jelikož ho to zaujalo, zeptal se jí na to.

"Zjistili jsme totiž, že lidé s jedním nemocným uchem se spoléhají na silnější ucho, aby jim pomohlo. Samozřejmě si to neuvědomují. Dochází v zásadě k tomu, že ten zvuk putuje vaší hlavou díky vodivosti kostí. Myslíte si, že slyšíte nějaký tón v pravém uchu, ale ve skutečnosti to slyšíte levým a kompenzujete si to, aniž byste si to uvědomoval. Takže to ucho zastíníme bílým hlukem a tak tomu předejdeme."

Když párkrát stiskl knoflík a ona si zapsala poznámky do počítače, dala mu další test, kterým měla zjistit, jak hlasitý zvuk snese, než ho to začne bolet.

V dalším testu slyšel hlas, který pronášel různá slova různě rychle a různě hlasitě. Jeho úkolem bylo opakovat vše, co slyšel. Hlas měl lehký jižní přízvuk, takže vypouštěl některé zvuky a slova byla pak obtížněji rozeznatelná.

Nakonec audioložka ještě zopakovala test s tóny a pak mu sluchátka sundala.

"A je to, pane," řekla. "Hotovo. Podívejte se."

Otočila k němu monitor obrazovky a ukázala mu dvojici grafu. "Tohle je vaše levé ucho, druhý je pravé. Červené čáry na obou grafech představují normál. Modré linky jsou výsledky vašich testů. Jak vidíte, v levém uchu jste přišel o trošku vyšších frekvencí, ale ve střední a basové části jste stále v pořádku. Tady v pravém uchu to už ale tak dobré není. Tam jste přišel o vysoké i střední frekvence."

To viděl velmi zřetelně. "Co z toho vyplývá?"

"No, já nejsem doktor. Měl by se o tom s vámi pobavit váš lékař. Hned mu ty výsledky pošlu."

"Ale no tak," řekl Howard. "Vy se tím živíte. Tak musíte vědět, co to znamená."

Odmlčela se a pak přikývla. "Dobře. Podle mě máte potíže slyšet, co si lidé povídají nebo když zvoní telefon nebo vyšší tóny na starších deskách Raye Charlese. To je patrné z tohohle grafu, a taky z něj vidíme příčinu. Je poměrně jisté, že jste si poškodil sluch."

Howard se zamračil. To samozřejmě čekal, ale i přesto to neslyšel rád. "A spraví se to?" zeptal se. "Je naděje, že se to zlepší?"

Zavrtěla hlavou. "Ne, pane. Samo od sebe ne."

"A co to nějak napravit, léky nebo operací? To by šlo?"

Znovu zavrtěla hlavou. "Ne, pane. V tomhle případě ne. Není to tak zásadní ztráta, určitě není důvodem pro kochleární implantát. Na něco takového byste musel být skoro hluchý jako poleno. A ještě neumíme regenerovat nervy v hlemýždi pomocí kmenových buněk nebo genovou terapií. Takže to nevyléčí žádný lék. V podstatě se to hodně podobá jizvě."

Už se nadechoval k další otázce, ale než stihl promluvit, dodala: "Můžeme to ale spravit tak, že uslyšíte v zásadě tak, jak jste byl zvyklý."

To znělo zajímavě. "A jak?" zeptal se.

"Elektronickým zesílením."

Howard cítil, jak se mu stahuje žaludek. Naslouchátko, napadlo ho, jako nosíval jeho děda. Zavrtěl hlavou. Bylo mu přece teprve přes čtyřicet. Ještě nebyl připravený na nějaký velký odporný žmolek za uchem. Co přijde pak? Hůl? Chodítko? Znovu zavrtěl hlavou a odháněl od sebe tu představu.

Samozřejmě pochopila, co se mu honí hlavou. Určitě tutéž reakci viděla už nesčetněkrát.

Otevřela zásuvku, sáhla do ní a vytáhla z ní stejný přístroj, jaký si Howard pamatoval, že nosil jeho dědeček. Velký jako palec, obří, světlý a narůžovělý přístroj s plastovým háčkem na konci. Vypadalo to jako malá lahvička oleje.

Znovu zavrtěl hlavou. Kdyby tohle nosil, klidně by mohl mít na krku pověšenou cedulku: Křičte na mě!Jsem hluchý!

"Tohle jsme používali kdysi," řekla. "A dosud je používáme pro pacienty s větším poškozením."

Znovu sáhla do zásuvky. Tentokrát, když vytáhla ruku a otevřela před ním dlaň, měla v ní malinký hnědavý knoflík ne větší než koneček malíčku.

"A tohle je poslední výkřik techniky, pane. Stoprocentně digitální, vícekanálový a víceprogramový MC - jako minikanál - přístroj pro signálové zpracovávání a zlepšení sluchu. Digitální zpětná redukce, redukce hluku, zpracovávání nárůstu a komprese. Tenhle malý model má předzesilovač, třiadvacetibitový konvertor analogových postupů na digitální a stoosmatřicetidecibelové dynamické rozpětí. Čip procesoru zvládne sto padesát milionů operací za vteřinu a do vysílače předává zcela digitální výstupy."

Howard nebyl schopen slova. Některé termíny znal, ale ne všechny.

"Baterie vydrží asi týden a přístroj lze naprogramovat na vaše konkrétní potřeby a navést na několik dalších kanálů. To znamená, že když se ocitnete v místnosti plné lidí, kteří spolu mluví, uslyšíte člověka vedle vás, když promluví. A když budete chtít doma poslouchat hudbu, zmáčknete tady tenhle malinký knoflík a převede se to na jinou frekvenci, abyste slyšel i vyšší tóny. Dívejte se."

Otočila se, provedla něco, co neviděl, a pak se otočila zpátky k němu.

"Mám to v uchu. Vidíte to?"

Howard se podíval. "Ne."

"Přesně tak. A přitom to hledáte. Nikdo si toho na vás nevšimne, pokud se nenakloníte a neukážete mu to. A nejlepší je, že váš sluch se tím vrátí na úroveň hodně podobnou té, na jaké byl předtím. Nebude dokonalý, ale skoro."

"No teda," řekl.

Usmála se. "Ano, pane. Do ušního kanálu vám nastříkáme trošku gelu, necháme ho ztuhnout, pak z toho uděláme formu tak, aby vám

to dokonale padlo. Vy si to pak jenom každé ráno nasadíte - pokud se rozhodnete to na noc vyndávat. Ale ani to není nutné. Všechno je pak automatické. Než ale vlezete do sprchy, tak si to vyndejte. Není to voděvzdorné, ale když vás přepadne déšť, tak se nic neděje."

Vytáhla si přístroj z ucha. "Vidíte, takhle se to vypne. Kryt baterie se otevírá takhle. Když budete potřebovat vyměnit baterii, tak ji jenom takhle vyndáte. Dáte dovnitř novou, zavřete a můžete jít."

Musel uznat, že ho to poměrně ohromilo. "A než si tenhle technologický zázrak koupím, budu muset prodat dům?"

"Prodává se to za dva tisíce osm set až dva tisíce devět set dolarů, ale vy díky pojistce Net Force doplatíte jen deset procent. Dvě stě osmdesát dolarů, a je to vaše. Baterie si koupíte kdekoli nebo přes internet a přijdou vás na padesát centů za kus. V ceně je rovněž pojistka proti ztrátě a servis na dva roky dopředu, pak to stojí padesát dolarů na rok."

Přikývl. "A tohle mi pomůže?"

"Ano, pane," řekla. "Věřím, že ano."

"Hm."

"Ano, pane. A nikdo na vás nebude křičet, jak jste si pamatoval, že se křičelo na vašeho dědečka, protože to nikdo neuvidí."

Usmál se. "To to na mně bylo tak znát?"

"Žijeme v kultuře mládí, generále. Nikdo nechce být považován za starého a sešlého. Jak se děti z těch silných ročníků před pár lety začaly dožívat padesáti a šedesáti, měly po všech letech, kdy poslouchaly rokenrol, poničený sluch, takže poptávka po takových věcech prudce vzrostla. Momentálně se pracuje na modelu, který bude poháněť kondenzátor, jenž si bude brát energii z běžného pohybu. Naprosto uzavřený. Nasadíte si to a zapomenete na to. Každého čtvrt roku to jenom vyndáte a vyčistíte si uši, pak si to vrátíte. Než se to objeví, tohle vám bude stačit. Vítejte v budoucnosti, pane."

Znovu se usmál. No, mohlo by být i hůř. A nosit malou elektronickou věcičku bylo lepší než přikládat si dlaň k uchu a tázavě se dívat jako nějaký starý hluchý páprda, ne?

Naslouchátko. Ještě pořád tomu ale nedokázal uvěřit. A jakkoli byly tyhle věci supermoderní nebo skvělé, vůbec se z toho neradoval.

*****

Washington, D.C.

Jay seděl za stolem a díval se na monitor, usilovně přemýšlel, jak se dostat do banky.

Tenhle stůl si málem nepořídili. Fakt, že se přestěhovali do nového bytu, je připravil o hodně velkou část úspor. Plány na nákup nábytku byly pozastaveny, dokud jeden ze Sajiných strýců na svatbě nepřišel s nápadem tance za peníze.

Podle tradice přijímali novomanželé vyzvání k tanci od různých svatebčanů, ale ti si museli každý tanec "koupit" nějakým darem. Legrační na tom bylo, že platby za tanec nebyly novomanželům jen tak předávány. Každou na ně připíchli. Takže když tahle zábava skončila, on i Saji vypadali jako pár dolary vycpaných a ověšených strašáků. Tím tancem vydělali tolik, že si mohli zařídit velkou část bytu - včetně toho obrovského stolu v jeho domácí pracovně.

Bylo to legrační, Jay věděl, že vždycky myslel dopředu. Obvykle měl sklony spíš k ultramoderním věcem, obyčejně ho lákal chrom a kůže. Tenhle stůl ale byl jiný. Byl jednak obrovský a z masivního třešňového dřeva. Byl i starožitný, neměl vůbec žádné přihrádky na schování periferií nebo kabelů k počítačům.

Ale Jayovi to nevadilo. Zamiloval se do toho stolu, jakmile ho zahlédl. A Saji trvala na tom, aby si ho koupil. Třebaže zabral půlku pracovny. Třebaže se nevejde do třetího pokoje, takže kdyby se někdy rozhodli pořídit si rodinu, dítě by skončilo v nejmenším pokoji v domě. Třebaže ty starodávné leštěné plochy byly tak negridleyovské, jak si jen šlo představit.

Miloval ten stůl, miloval to, jak se mu dobře přemýšlelo, kdykoli si k němu sedl.

Ale teď to nějak nefungovalo. Nedokázal se nějak dostat do té banky, kterou se chystal prověřit.

V Net Force dlouho pracoval na tom, aby zprovoznil svůj poslední scénář VR. Číslo bankovního účtu, které získal na svém putování za platbami z KyberZemě, ho zavedlo do malé pobočky Virginia National Bank na předměstí, ale nikam dál.

Tahle konkrétní pobočka bohužel dodržovala všechny bezpečnostní

předpisy, které Net Force čas od času rozesílala všem podnikům pracujícím s počítači. Jejich ochrana byla úžasná.

Celé hodiny strávil jako švýcarský horský průvodce a snažil se zdolat Matterhorn, což byl ekvivalent útoku na banku ve VR. Zjistil, že je to stejné, jako by se pokoušel vystoupat po namydlené kolmé stěně. Velice rychle byl v háji.

Jay by se dokázal prolomit do většiny mezinárodních sítí levou zadní. To,

že mu odolávala mrňavá banka, ho drtilo. A především ho to ztrapňovalo.

Věděl, že by mohl využít právního oddělení. Měl dostatek důkazů, aby si nechal vystavit povolení k prohlídce, ale s takovým postupem byly i potíže. Už jen v tom, že vydání takového povolení by mohlo upozornit osobu, po které pátrali. Mohli by jí tím dát čas na přípravu, stihla by pak ukrýt peníze nebo je přesunout na legální účet.

Na druhou stranu, kdyby se Jayovi podařilo zjistit jméno na tom účtu, Net Force by dokázala provést další hlubší průzkum. Mohli by nastražit past a nechat ji zaklapnout, až budou oni sami připraveni. Nechtěl udělat to, že by tentokrát nechal KyberZemi uprchnout, a to znamenalo nepostupovat zbrkle. Jakmile bude jejich terč identifikován, ihned požádá o povolení a předloží řetěz důkazů. Nasadit dohled na terč v takových podmínkách by asi bylo mnohem přínosnější.

Šlo jen o to, jak to udělat?

Zkusil to hrubou silou, i když předpokládal, že jeden ze superpočítačů NSA by mohl mít větší sílu než stroje v Net Force. Mohl by se na ně připojit a zapojit je do hry a třeba by...

"Haló? Houston volá Jaye."

Najednou si uvědomil, že neslyšel - ani neviděl - Saji, jak vešla do jeho pracovny. Posadila se na roh jeho stolu a on se usmál, když se na ni díval. Jsou spolu tak dlouho, a pořád ho těší, když ji vidí.

"Procvičuješ meditaci, miláčku?" zeptala se.

Usmál se a zavrtěl hlavou. Přistihla ho, jak si nosí práci domů. Zase.

"To mě nenapadlo."

Postavila se za něj a začala mu masírovat ramena.

Jay si o ni opřel hlavu a vzdychl. Začala to dělat na jejich svatební cestě. Původně plánovali, že pojedou na Bali, ale na poslední chvíli si to rozmysleli a nakonec jeli do Španělska. Většinu z dvoutýdenní cesty

strávili na Formenteře, ostrově kousek od Ibizy. Místo, kde se ubytovali, bylo dokonale zastrčené; žádná elektřina, telefon ani přípojka na net. Nejdřív z toho měl trošku klaustrofobii - spoustu času trávil se svým vircesem, vyvolával staré hry, na něž už si ani nevzpomněl, když měl VR. Saji mu začala masírovat ramena, aby se uvolnil.

Při pobytu na tom kouzelném ostrově - horké slunce, krásně čistá voda a čas strávený se Saji - se uvolnil víc než za poslední roky. Od doby, co se vrátili, mu záda nemasírovala. Až teď.

Přál si, aby se mohli na ten ostrov okamžitě vrátit a zapomenout na Net Force a KyberZemi.

Hm. Třeba by mohl zkusit procpat do převáděné částky červa, pochytit některé z kláves...

Uvědomil si, že mu Saji dýchá do ucha.

"Nech toho!"

"Ale, ty jsi pořád tady. No dobře. Pamatuješ si na mě? Jak sis mě nedávno vzal?"

Zasmál se. "Promiň. Jsem tady! Tady!"

"Tak dobře, pane Jsemtady, co jsem před chvilkou říkala?"

"Hm..."

"To jsem si mohla myslet." Předklonila se k jeho monitoru. "Co je tak zásadního, že se ti povedlo dostat do VR bez vybavení? Mimochodem celkem solidní soustředění. Člověk by si skoro řekl, že ses to učil s nějakým skvělým buddhistou."

"To je pravda," řekl Jay. "Ale ten byl mnohem starší a ošklivější než ty."

Teď se usmála ona, ale taky zavrtěla hlavou. "Aha. Z toho se ale tak snadno nevykroutíš, Gridley. Povídej."

Jay jí řekl o bance, jak se do ní nemůže dostat.

Saji poslouchala. Jaye napadlo, a nikoli poprvé, že patří k nejšťastnějším mužům na zemi, že ji našel. Někoho, kdo mu naslouchá, komu na něm a na jeho

problémech záleží. A on to málem zabalil.

Když skončil s vysvětlováním, Saji pár vteřin stála mlčky, její dlaně ležely bez hnutí na jeho ramenou. Pak řekla: "No jasně, to je hračka."

Jay zaklonil hlavu dozadu a podíval se na ni. No jasně? To je hračka?. Myslí to vážně?

"Cože?"

"No, mohla bych ti to prozradit," řekla, "ale opravdu chceš, abych ti to zjednodušila? Nechtěl by sis na to radši přijít sám? Vím přece, jak nenávidíš podvádění při hře a tak..."

"Saji!" řekl a chytil ji za ramena.

Zasmála se. "Znáš to staré rčení o tom, že někdo kvůli jednotlivým stromům nevidí celý les?"

Jay přikývl. Kam tím míří?

"To je jako s tebou a touhle bankou. Nedíváš se na les. Zarazil ses u jednoho stromu."

Zavrtěl hlavou. Nechápal, o čem mluví.

Znovu se zasmála a pak ho něžně kousla do ucha. "Ty na to přijdeš, Jayi," řekla. "Až se o to přestaneš snažit tak usilovně."

To doufal. Celý zdrcený se od ní odvrátil a otočil se zase ke svému počítači.

Někde tam je cesta dovnitř. Věděl to. Vždycky to tak je. Hlavně se musí pořád rozhlížet.

09 KAPITOLA

*****

Dutch Mall
Long Island, New York

Ames byl ve své kanceláři v obchodním centru a poslouchal hlášení svého hackera.

"Víš jistě, že to bude fungovat?" zeptal se Ames.

Programátor, který si na netu nechával říkat "Bomba", pokrčil rameny. Byl to člověk menšího vzrůstu, mladý, ale skoro holohlavý. Na sobě měl černé tričko se znakem Metalliky a šedé kalhoty, na nohou nějaké supermoderní gumové sandály bez ponožek. Ve svém oboru génius, ale ve společnosti nepoužitelný. Jedno bylo nejspíš důsledkem druhého.

"No, zatím jo," řekl. Měl přízvuk ze Středozápadu, nosový a takový ukňouraný. "Dal jsem dohromady šestkový balení, po dvou trojkách. To jsou dvě sady tří propojenejch programů. První trojice je nastavená na časový vypuštění - pět, pak tři a dva dny od sebe. První byl jenom vycpávka. To je program, co napadne jinej program, zkopíruje se až do doby, dokud uchovávací médium - harddisk na vašem PC, paměťovej kolík, cokoli - není plný. Taky se připojí do vašeho adresáře a rozešle kopie všem lidem, co tam máte zaznamenaný. Je to sice otrava, ale musíte to vyhrabat a smazat a vyčistit z disku. Tohle se už objevilo i ve zprávách. Panuje názor, že to udělal nějakej hacker jen tak z legrace. Taky mají pocit, že ho dostanou celkem brzy, ale k tomu nedojde."

Usmál se a podrbal se na nose. "Druhá vlna je stmívač, a ten by měl vyrazit na cestu zítra touhle dobou. Neděla nic jinýho, než že vám vypne monitor. Spousta lidí nebude vědět, co to znamená. Hodně

dlouho budou zkoumat, co mají s hardwarem, než jim dojde, že je to softwarová záležitost. Ten se taky rozešle v kopiích všem lidem z vašeho adresáře. A zase to není nic zásadního, ale naštvat dokáže."

Ames přikývl. Tohle samozřejmě všechno věděl, dokonce dřív, než Bomba napsal první řádek svého programu. Plány se přesto mění, takže rád poslouchal

nejnovější vývoj.

Bomba ještě neskončil. "Třetí vlna je drtič. Jakmile se vám objeví v systému, rozešle kopie sám sebe, pak vám zlikviduje disk. Přinejmenším budete muset restartovat svůj hardware s pomocí externího softwaru a znovu nainstalovat celej operační systém. Tohle způsobí spoustu poruch, to vám zaručuju. Navíc spousta lidí si všechno nestihne zazálohovat - hodně lidí to prostě nedělá - takže přijde o tuny dat. Jako ostatní i tenhle se rozešle e-mailem. A stejně jako další dva se dokáže proplíst mimo běžný bloky, který by ho měly zastavit."

Bomba se znovu usmál a naklonil se vpřed. "A teď se dostáváme k tomu nejlepšímu," řekl. "Pět dní po posledním se rozběhne druhá trojka. Tentokrát budou nastavený pět, šest a sedm dní od sebe, jen aby to všem zamotalo hlavu. Tou dobou už budou všichni asi tušit, že se dají čekat další útoky; akorát nikdo nebude vědět kdy. Nebo co. Tahle série udělá v podstatě totéž co ta první. Programy budou napsaný jiným kódem, takže virovej software nebude možný přiřadit k těm předchozím."

"A tenhle útok způsobí problémy po celém státě?"

Bomba se zasmál. "Houby stát. Mluvíme tady o celosvětovým otřesu. Musíte ale pochopit, že lepší obranný softwary mají schopnosti holografickýho systému. To znamená, že to automaticky vyhledá kupu věcí včetně určitejch činností kdekoli v operačním systému, automatický zdvojování nebo přílohy k e-mailům. Upozorní to na všechno, co dohlížecí program nezachytí. Tyhle systémy profiltrujou moje útoky. Nepodaří se jim rozlousknout ten kód, aspoň ne hned, ale nevpustí to do systémů. Navíc ihned po odhalení útoků začnou troubit na poplach."

Pokrčil rameny a tu myšlenku zapudil. "Zásadní, co si tady musíme pamatovat, je malý procento lidí, co si kupuje kvalitní věci. Je to drahý, složitě se to instaluje a udržuje. Většina podniků volí lacinější věci, a ty proti mým kódům neobstojí. A ještě lepší je, že na netu a webu jsou pořád miliony tupců, co nemají žádný ochrany a antiviráče. A skoro každej z nich bude naší obětí."

Ames nebyl ani v nejmenším žádný počítačový odborník, a právě proto si toho člověka najal. "A jak velké ztráty to znamená, pokud jde o čas a peníze?"

Bomba znovu pokrčil rameny. "To se nedá jistě říct. Takovejhle trojitej útok a hned po něm další? Pokud vím, to ještě nikdy nikdo neudělal. V minulosti šlo o jedinej virus, za kterým po chvíli následoval kopírovací program, ten recykloval stejnej virus několika variacema kódu. Podle mě půjde o dvě tři miliardy dolarů."

Ames zvedl obočí. "Tolik?"

Bomba přikývl. "Možná to bude míň, možná víc. Jedno je ale jasný: ty, co se staraj o nápravu, budou mít celkem dlouho o zábavu postaráno."

Ames se usmál. Protože tohle byl hlavní důvod. Udržet Net Force v poklusu, a to přesně chtěl. "Dobře."

Bomba se na něj díval. "Teď vy," řekl. Mlčel, čekal a Ames věděl, co chce. Sáhl do zásuvky a vytáhl velkou obálku. "Tady je druhá splátka," řekl. "Pětadvacet tisíc dolarů. Další platbu dostanete, až o tomhle uslyším v ranních zprávách." Podal obálku hackerovi.

Bomba se usmál. "Nechte si zapnutou televizi. Za pár dní se stavím pro další peníze."

Když odešel, Ames zavrtěl hlavou. Pokud měl Bomba pravdu a tohle fungovalo tak, jak to podal, bylo by to úžasně levné. Za všech šest útoků si řekl o pouhých sto tisíc dolarů. Ames obyčejně platil víc jen za přístup ke správnému koncipientovi.

Ale na druhou stranu lidi jako Bomba dělali takové věci i zdarma. Byli to vandalové moderní doby, kteří se bavili tím, že něco ničili jen proto, že to dokázali.

Aspoň v tomhle bodě měl Ames dobré důvody pro to, co dělal. Víceméně...

Podíval se na hodinky. Bylo skoro načase odjet limuzínou na letiště. Letoun, který si pronajal, byl připraven odvézt ho kdykoli do Texasu, a on se chtěl vyhnout hustému provozu.

New York byl srdcem civilizace. Bylo tu skoro všechno, co mohl člověk chtít, navíc čtyřiadvacet hodin denně. Ostrov a jednotlivé čtvrti ale nebyly ideálním místem, když jste někde potřebovali být včas. Pama-

toval si, že tu bývaly dvě dopravní špičky od pondělí do pátku, jedna před prací a druhá po ní. Teď byla špička nepřetržitě každý den.

No co. Situace ve městě občas poněkud nabrala obrátky. Taková byla cena za ostatní vymoženosti.

Pár dní v Texasu mu udělá dobře. Nic se nevyrovná tomu, když člověk ze všeho vypadne a dobije baterky. Usmál se. No, úplně ze všeho sice ne, ale skoro. Skoro...

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Alex Michaels mířil k východu, když za sebou zaslechl zvláštní vrčení.

Otočil se a viděl, jak Julio Fernandez sestupuje z dvoukolového skútru Segway HT. Když z něj sesedl, skútr se pohupoval dopředu a dozadu jako nějaká panenka.

Alex si vybavoval, kdy se tyhle věci poprvé objevily. Jejich tvůrce hlásal, že to pro automobil bude totéž, co byl automobil pro koňský povoz. No, až tak dobře se jim sice nedařilo, ale v poslední době jich po městech bylo vidět poměrně dost.

Problémem nebylo, že by nefungovaly. To zase ano. Jednou se na něm i sám svezl, a byla to legrace. Jenže pořizovací cena byla celkem vysoká a dosah omezený. První komerční stroje stály... kolik vlastně? Sedm osm tisíc? Menší začínaly na ceně asi poloviční, což znamenalo, . že byly mnohem dražší než zastaralá kola. A i když kola poháněla lidská síla, jejich dosah byl prakticky neomezený. Skútry se daly využít na asi tak patnáct kilometrů a pak se musely šest hodin nabíjet.

Teoreticky skvělé, na jízdu taky dobré, ale reklama jejich úspěch příliš nadhodnotila. Aspoň prozatím.

"Poručíku," řekl Alex. "Co se děje?"

Fernandez ukázal na skútr. "Testujeme nové segwaye," řekl. "Máme dva modely HT beta. Jeden jezdí na stlačený vodík, druhý na palivovou buňku. Oba mají být silnější než staré bateriové. Tenhle s palivovou buňkou prý uveze vojáka v plné polní - to znamená stokilového člověka s padesáti kily vybavení - na vzdálenost padesát kilometrů při rychlosti pětatřicet kilometrů v hodině, než je potřeba doplnit energii. To znamená dvojnásobek maximálního dosahu elektrických modelů."

"To zní celkem dobře," řekl Michaels.

"Ano, pane. Tenhle mi ale bohužel chcípnul asi po osmi kilometrech. A kromě toho jsem se právě dozvěděl, že když dojde energie, ta příjemná stabilizace přestane fungovat. Má to pojistky, takže se to nezastaví prudce a nesvalí vás to na beton, ale když se skútr zastaví, doporučuje se co nejdřív seskočit. Jinak si nabijete."

"Takže vás to neuchvátilo?"

Julio zavrtěl hlavou. "Víte, veliteli, je to fantastický nápad, ale musí to fungovat. Když se to najednou vypne uprostřed přesunu, tak pochybuju, že by se někdo v poli chtěl tahat s tím krámem přes rameno jako se starým psem." Pokrčil rameny. Jinak řečeno, pane, to, co tady máme, je momentálně jenom čtyřicetikilová ozdoba na trávník." Ukázal na vzpřímené postavení skútru s řídítky.

Michaels se zasmál. "To tedy znamená, že si v dohledné době nic takového nekoupíte?"

"No, veliteli, ono je docela legrace na tom jezdit a ty elektrické fungují celkem dobře, i když moc daleko nedojedou. A určitě to má uplatnění v poli, kde by byla užitečná rozšířená kapacita, především na rovině. No, je jisté, že naši muži dokážou ujít patnáct dvacet kilometrů s kompletní výstrojí, ale kdyby se mohli přesunout dvakrát tak rychle a do cíle by dorazili odpočatí, to by jejich operační schopnosti ani v nejmenším nesnížilo."

Vzdychl a nepatrně skútr nakopl, jen aby se podíval, jak se znovu zakolíbá. "U modelů beta asi musíme očekávat problémy. Vezmu ho zpátky k mechanikům a zeptám se jich, jestli by se nepodívali, čím to může být. Aspoň do toho výrobce zabudoval rozpojovač motoru a kol, takže se to dá tlačit."

"Dejte pozor," řekl Michaels vážně. "Slyšel jsem, že dovnitř zabudovali i bombu pro případ, že by to chtěl někdo otevřít."

Fernandez se ušklíbl. "Ano, pane, to jsem taky slyšel. Ale to nechám na chlapcích z dílny. Je to jejich práce."

Michaels se za ním díval, pak se otočil ke dveřím. Když k nim ale došel, slyšel hlas Jaye Gridleyho. "Hej, šéfe!"

Michaels se otočil. Jayi," řekl. "Co se děje?"

"Objevil se nám další virus. Tohle je drobná nepříjemnost, která ti vypne monitor na počítači. Podle jazyka a stavby odhaduju, že pochází od stejného člověka, co přišel i s tím prvním, o kterém jsem ti povídal, o té vycpávce."

Michaels se zamračil. Jak moc je to vážné?"

"Nic zásadního, šéfe, ale pro spoustu lidí to bude dost nepříjemné. Pár kluků už na tom pracuje."

"Fajn," přikývl. "Dobrá práce. Ještě něco?"

"Kolem elektronů je poměrně klid. Jenom pár laciných triků, porno, nic, co by vybočovalo. Hlavní zprávou je, že mám pocit, že jsem našel způsob, jak rozluštit ten přesun peněz z KyberZemě, co jsem sledoval. Zkusím to a uvidíme."

"Skvěle. Pak mi dej vědět." Odmlčel se a pak změnil téma. "A jak to jde doma, Jayi? Ještě pořád z tebe vyzařuje novomanželské nadšení, víš."

Mladší muž se usmál. "No, nemůžu si stěžovat. Pokud to můžu posoudit, Saji je dokonalá žena."

Alex se usmál. "Té myšlenky se drž, Jayi. Nisi defectum, hand refiecendum."

Jay se zamračil. "Což znamená?"

"Dokud se to nerozbije, nespravuj to."

Jay se zasmál. "To chápu, šéfe."

Michaels se usmál a otočil se. Tentokrát ho nikdo nezastavil, když se snažil projít dveřmi a zamířit k autu.

10 KAPITOLA

*****

Lékařské středisko Net Force Quantico, Virginia

Naslouchátko je jen malinká věcička, říkal si Howard. Každopádně nepůsobilo nijak úchvatně.

Geneva Zuriová ho držela v dlani a ukazovala mu ho. "Dám vám s sebou návod," řekla mu, "ale v podstatě je to velice jednoduché. Když otevřete tenhle kryt, zjistíte, kam vložit baterii."

Howard si ho od ní vzal a udělal, co mu řekla. Nejdřív si myslel, že ho upustí, tak bylo malé, ale po několika vteřinách si na ně zvykl.

Trošku se zamračil, když viděl tu kulatou baterii. Byla velká asi jako polovina aspirinu, takže aby ji vytáhl a vrátil, bude potřebovat pinzetu.

"Takhle ho na noc vypnete," řekla Geneva. "Otevřete dvířka a vytáhnete

baterii. Doporučujeme ho uchovávat v krabici s balením silikagelu, aby to vyschlo. Ráno ji zase vrátíte na místo, zavřete víko a můžete jít. Zkuste to. Pomáhá, když si jednou rukou zatáhnete za boltec a prstem ho vsunete dovnitř."

"A na co je ten čudlík tady navrchu?"

"Ten mění kanály. Nasaďte si to, já vám to ukážu."

Howard byl zvyklý na špunty do uší na střelnici. Zasunout naslouchátko mu nečinilo žádné potíže.

Nevěděl, co přesně má čekat, ale trošku ho to zklamalo. Zprvu si nevšiml žádné změny.

Zamračil se. Co to kdo povídá? Zavrtěl hlavou. Ne, někdo zpívá...

Otočil se a viděl, že pod oknem někdo jde. Usmál se.

Zuriová se předklonila a podívala se mu do ucha. "Dobře to sedí. Zavrťte hlavou."

Poslechl. Přístroj se mu v uchu ani nepohnul.

"Náhodou vám nevypadne," řekla. "Spíš budete muset vynaložit trošku úsilí, abyste je vyndal. Někteří lidi s tím mívají problémy." Zase se zaklonila, zmuchlala před ním papír, a jemu to připadalo hodně hlasité. Taky to poznala. Pochopil to podle jejího úsměvu. "Čekal jste, že uslyšíte nějaký řev, když jste si to nasazoval, že, jako vítr nebo praskání nebo tak něco? Nebo takové to pískání jako z reproduktoru, ne?"

"Jo, čekal."

Zase se usmála. "Tohle má fungovat tak, že nemocné ucho se bude chovat jako zdravé. Dokonalé to nebude, ale mělo by to být takové, jako by obě uši sloužily líp. Taky snadněji určíte směr, odkud daný zvuk vychází."

Přikývl.

"A ten knoflík, jak jste se na něj ptal?" pokračovala. "Sáhněte si do ucha a zapněte ho."

Poslechl ji a uslyšel dvě krátká pípnutí.

Ještě."

Tentokrát slyšel jen jedno pípnutí.

Jedno pípnutí je normální režim," řekla Zuriová. "To je standard, když si to ráno zapnete. Druhý kanál, dvojité pípnutí, je pro velmi hlučná prostředí, kde je spousta hluku z pozadí. V režimu dvou pípnutí přístroj zesílí střední frekvence, jako je třeba běžná řeč, ale ne hučení počítače nebo motoru auta. Stačí jenom zase zmáčknout ten čudlík a vrátíte to tam, kde to chcete mít."

Natáhla se a luskla mu prsty u zdravého ucha. "Zakryjte si tohle ucho."

Poslechl ji.

Luskla mu prsty u ucha, v němž měl naslouchátko. "Slyšíte to přibližně stejně?"

"Ano."

"Dobře. Teď ho vytáhněte. Půjde to líp, když se dostanete pod to, použijte palec a zkuste trošku zapáčit."

Vytáhl přístroj z ucha. Měla pravdu. Trošku se musel snažit. To bylo

dobře. Nechtěl, aby mu tohle drahé zařízení vypadlo na chodník a někdo mu ho rozšlápl...

"Teď mi ho půjčte."

Podal jí to.

"Tady je malá drátěná smyčka na vyčištění mazu z reproduktoru, to se dělá takhle. Držte ho směrem dolů, takže maz vypadne sám, vidíte. A tím malým plastovým párátkem tady můžete vyčistit přívod vzduchu, to je tahle dírka. Nic jiného nečistěte, snad jen jemným kartáčkem nebo ho otřete měkkým hadrem. Žádná čistidla, žádné mýdlo, žádná voda. Nesprchujte se s ním a neplavte, nemělo by se totiž namočit. V dešti by vás měl ochránit i klobouk, pár kapek tomu nejspíš neublíží, ale pokud by to vypadalo, že se chystá průtrž mračen, tak ho zabalte do tohohle malého nepromokavého obalu a zasuňte si to do kapsy, dokud nebudete v suchu."

Znovu přikývl.

"Chci, abyste to pár dní nosil, úplně normálně dělal běžnou práci, a pak přijďte zpátky. Můžeme to doladit, jestli je něco moc hlasité nebo nesedí nebo to slyšíte naopak slabě. Takový výkon trvá jen minutu. Napojím ho do svého počítače a naprogramuju změny."

Vrátila mu naslouchátko a on si ho zasunul zpátky do ucha.

"Asi tak jednou týdně musíte vyměnit baterii," řekla. "Dám vám balíček náhradních a malé pouzdro, ve kterém si jich můžete vzít pár na cestu. Nenechte to pokud možno spadnout na zem nebo do vany. Jak už jsem říkala, když ho ztratíte nebo rozbijete, je pojištěno na dva roky. Tou dobou už budeme mít asi stejně nový model."

"Zní to celkem jednoduše."

"Taky se nebavíme o částicové fyzice. Jestli si dokážete strčit prst do ucha, tak to umíte používat." Odmlčela se. "Sázíte se rád, generále?"

Podíval se na ni a zvedl obočí.

"Vsadím se o deset dolarů, že si nikdo kromě vaší ženy nevšimne, že ho máte, dokud jim to neřeknete - a dalších pět, že ani ona."

"Vy si sebou musíte být pořádně jistá."

Přikývla. Jak jsem říkala, zepředu není vidět a zezadu ho taky neuvidíte. Jediné místo, odkud ho někdo uvidí, je z boku, a i tehdy se vám do uší bude dívat jenom málokdo."

Usmál se na ni. "Takhle se sázíte se všemi pacienty?"

¦

Přikývla. "Se všemi, kteří dostali tenhle nový model. Obyčejně se s nimi vsázím o dvacet dolarů, ne deset, ale vy jste jiný případ. Policisté, federální agenti, ti lidé, kteří se na vás automaticky dívají velice pozorně, si toho můžou všimnout spíš, a právě s nimi vy se stýkáte."

"Skvěle."

"Ale i tak je to lepší, než celou dobu slýchat ‚Hej, synku, copak to máš', ne?"

Trošku ho bodlo u srdce. "No, vám se to hezky říká."

Zuriová najednou zvážněla. Chvilku se na něj dívala a vůbec se neusmívala. Po chvilce krátce přikývla a otočila hlavu stranou, takže viděl její pravé ucho. Pak mu ukázala levé.

Měla naslouchátka v obou uších.

Jeden z důvodů, proč jsem se téhle oblasti začala věnovat, byla silná viróza, kterou jsem dostala, když jsem byla malá. Způsobila mi vysokou horečku a zničila mi sluch v obou uších. Naslouchátka nosím už od jedenácti let."

"Omlouvám se, slečno Zuriová," řekl.

"To nemusíte. Už je to za mnou. A navíc tyhle věcičky fakticky fungují naprosto skvěle, generále."

Howard vzdychl. Měla pravdu. Troška plastů, obvodů a počítačový čip jsou rozhodně lepší než hluchota. O tom nebylo sporu.

Vstal a potřásl si s ní rukou. "Děkuju vám."

"Nemáte zač. Uvidíme se za pár dní."

Howard přikývl a vyšel dveřmi ven, cestou si pískal.

*****

Amesův úkryt
Jihovýchodně od Odessy, Texas

Ames stál uprostřed suché a prašné pláně úplně sám. Všude kolem něj bylo pusto a prázdno.

Z místa, kde stál, neviděl žádné známky civilizace. Žádné ulice. Žádná auta. Jenom stopy pneumatik, které tu nechal jeho řidič, ale i ty pomalu mizely v písku.

Horký vítr mu málem odnesl klobouk. Letní slunce pražilo do pře-

vážně holé země. Sasanky, jediná forma života, jakou tu viděl, se pomalu

válely po sluncem spalovaném písku.

Kdo nevěděl víc, mohl si myslet, že člověk, jenž se tu ocitne zcela sám, bude mít hodně velké problémy.

Ames se usmál s pocitem jisté, no, převahy. Měl tajemství.

O Cheyenne Mountain nedaleko Colorado Springs věděl každý. Ukryté vojenské operační středisko bylo zastaralé pro tenhle účel, už když se budovalo, a ještě dřív, než tam postavili ta obrovská vrata, tak Sověti měli celý komplex zaměřený. Šuškalo se, že na Cheyenne Mountain mířilo tolik raket, že kdyby skutečně došlo k přestřelce, z Cheyenne Mountain by se stal radioaktivní kráter.

Nejlepší bylo, že vláda tohle všechno věděla, a přesto pokračovala ve stavbě.

Studená válka vyprodukovala víc než jen pár takových "bezpečných" míst. Některá z nich by možná přežila atomovou válku, když pro nic jiného, tak už jenom proto, že šlo skutečně o tajná místa. Ta, o nichž Sověti věděli, jako třeba Cheyenne Mountain, by byla zničena, to bez pochyby.

Bylo však i pár takových, která byla vybudována pečlivě a tajně. Obyčejně - i když ne vždy - k tomu došlo s odkazem na těžařské či průmyslové snahy. O takových místech se nikde moc nevyprávělo a díky pečlivému utajení a obrovskému štěstí jejich samotná existence zůstala utajená. Některá z těch míst by nejspíš přečkala i útok.

Ames věděl o trojici z nich. Jedno bylo nedaleko Washingtonu, D.C. a bylo určeno pro senátory a kongresmany. Další bylo v Mississippi a Ames věděl, že to bude vždycky bezpečné. Nikdo, kdo by byl aspoň trošku při smyslech, přece nebude plýtvat municí na přírodní rezervaci Holly Springs na severu státu Mississippi. Pokud ovšem nevěděl s jistotou, že je tam něco, na co se vyplatí zamířit, a to asi nevěděl nikdo. Od vzniku tohoto místa uplynulo už víc než padesát let, a ani většina místních neměla ponětí o tom, že má za humny atomový kryt.

Třetí místo leželo uprostřed Texasu, několik kilometrů jihovýchodně od Odessy a mělo se sem vejít skoro dvě stě lidí. Ames odhadoval, že hosty tu měli být nejspíš ropní magnáti, kteří značně podporovali volební kampaně jistých politiků. Byly zde zásoby vody, potravin, zdravotnického materiálu, naftové motory a palivo a generátory pro

osvětlení, klimatizace, chlazení, filtrace vzduchu a kanalizační systémy. Ty dvě stovky lidí by zde přežily bez potíží půl roku. Čím míň lidí by uvnitř bylo, tím déle by žili.

Kryt byl postaven v polovině padesátých let a byla zde celkem slušná knihovna. Taky tu byly desítky vysílaček a malých černobílých televizí s vakuovými lampami, většina z nich dosud fungovala. A byl tu zlatý fond gramofonových desek - LP alb a singlů, jež si nikdy nikdo nepustil a za něž by sběratelé dali tisíce dolarů.

Stavbaři vybudovali pod zemí skládku odpadu necelý kilometr od krytu samotného. Elektrické vozíky jako na golfu mohly tahat kontejnery s odpadem betonovým tunelem devět metrů pod zemí.

Stavba a zásoby stály několik milionů dolarů, ale nikdy je nikdo nevyužil. Studená válka skončila. Hrozba jaderného konfliktu sice úplně nepominula, to jistě ne, ale významně se snížila. A podzemní kryt se stal obrovským nepotřebným archivem.

Tak ho Ames koupil. Za šest milionů a nějaké drobné mu to připadalo skoro zadarmo a obě strany dohody se domnívaly, že se jim povedlo tu druhou napálit. Ames se usmál. Skoro tolik dal za to, aby sem dovezl nové zásoby a vybavení.

Byla tu široká paleta konzervovaných potravin, z nichž se většina dala ještě použít, a to i po padesáti letech. Přidal sem inteligentní mrazáky a chladničky naplněné vysoce kvalitními výrobky a jídly. Kdyby sem někdy chtěl přijet na delší pobyt, chyběla by mu tu jen čerstvá zelenina a ovoce. Ale s využitím mražených jídel mohl uchovat všechny druhy potravin ne sice ve stejné

kvalitě jako čerstvé, ale lepší než konzervované, a to skoro navěky.

Ames sem instaloval i kvalitní plynový sporák s obrovskou nádrží na propan. Povedlo se mu zamaskovat družicové talíře a vybavil to tu nejmodernější elektronikou včetně televizorů, počítačů a senzorového a komunikačního vybavení. Když skončil, byl jeho malý úkryt dokonalý. Bezpečný. Izolovaný. Utajený.

I když jste věděli, že to je tady, prakticky neexistovala šance dostat se sem, aniž by vás někdo zahlédl, a to po zemi i vzduchem. Navíc měl v bezpečnostním systému radarové a zvukové detektory a Ames ještě celý areál obehnal minovým polem s neškodnými, ale hlučnými prskavkami.

Byl si jist, že ho tady nikdo hledat nebude, ale nebál se, kdyby se někomu podařilo překonat jeho ostrahu. To místo samotné bylo neprodyšné. Bylo z tvrzeného betonu a železa, stěny mělo skoro dva metry silné, byla to opravdová pevnost. Nejlepší bylo, že se nacházela šest až devět metrů pod velmi pevnou zemí.

V bezpečí a jistotě, ale taky v pohodlí. Jako všechno ostatní v jeho životě.

Znovu se rozhlédl, cítil se velmi spokojeně, pak zamířil k tajnému vchodu na schodiště. Bylo tu moc horko, aby tady trávil zbytečně dlouhou dobu, obzvlášť když uvnitř bylo mnohem příjemněji.

11 KAPITOLA

*****

Středověk Sherwoodský les, Anglie

Jay Gridley seděl v koruně starého rozložitého dubu a prohlížel si hrad před sebou. Měl všechno, co obvykle hrady mívají: široký vodní příkop, vysoké kamenné zdi, železnou padací mříž zvednutou těsně za padacím mostem. Na cimbuří viděl velké železné kotle, věděl, že se do nich lije vařící olej. V silných zdech viděl taky desítky střílen. Ty úzké, ochranné otvory by umožnily lučištníkům zasypat deštěm kopí a šípů každého, kdo by se pokusil hrad napadnout.

Ale Jay neměl v úmyslu ten hrad napadat. Plánoval něco úplně opačného.

Usmál se. Jak to bylo, co mu Saji řekla, že nevidí les kvůli jednotlivým stromům? A teď tady byl a díval se ze stromu v lese.

Pak vystřízlivěl, když pomyslel na Saji a na to, jak moc si cení její pomoci. Stačila její poznámka, aby se pořádně zamyslel. A měla pravdu. Když se snažil sledovat ty peníze, nedíval se na celou banku. Zaměřil se na místo, kam se posílaly bezhotovostní převody, a to byla chyba.

Sejf byl pochopitelně silně pancéřovaný. Banky přece jen chránily peníze svých zákazníků. Kdyby o ně přišly, znamenalo by to jejich konec. Takže proniknout tam, kam chodí peníze, bylo prakticky vyloučeno, a to i pro něj.

Znovu se té myšlence usmál. Znal se až moc dobře, aby věděl, že frázi "prakticky vyloučeno" chápal vždy jako výzvu. Část jeho mysli ho nabádala, aby se po té cestě vydal, jen aby si dokázal, že to zvládne.

Zavrtěl hlavou a vysmál se sám sobě. Ne, tu informaci potřebuje, a to rychle. Bude to muset udělat jednodušeji.

Pak se přece může klidně vrátit a vylomit ten trezor.

Slezl ze stromu a přešel k bedně pokryté kůží ležící u paty toho starého dubu. Otevřel ji a vytáhl hnědou róbu. Jeho zelený kabátec, který ho spolehlivě kryl ve větvích, by nebyl k ničemu při tom, co měl za lubem.

Než se převlékl, povolil luk, který s sebou měl, a položil ho na mastnou kůži. Škoda, že ho s sebou nebude moct vzít, ale to by se nehodilo k jeho převleku. Než luk zabalil do kůže, zadíval se na pečlivě opracované a uhlazené

dřevo.

Jsou to zajímavé věci, ty luky. Díky jejich velkému doletu a průraznosti vyhráli Angličani bitvu u Hastingsu, takže celý národ se nemusel učit francouzsky.

Natáhl si hnědý hábit, zvedl těžkou dlouhou hůl opřenou o dub a zamířil k malé osadě před hradem.

Jak se k ní blížil, usmíval se a kýval na lidi, již mu taky kývali na pozdrav.

Další přátelský bratr, který přichází vzdát hold, to jsem já.

Jak říkala Saji, jakmile změnil náhled na celou problematiku, všiml si možných variant. Jakmile změnil scénář VR a banku nahradil hrad, všiml si něčeho zajímavého. V zadní části a vně hlavního opevnění stála menší budova, skromná vesnická kaple. Chodila tam spousta lidí včetně lidí z města, kněží, rytířů a obchodníků. Což znamenalo, že Jay se tam může podívat taky.

Netrvalo mu dlouho a identifikoval skutečný ekvivalent té kaple. Uvědomil si, že se vlastně snaží proniknout do části počítače.

Banky se velmi usilovně snažily poskytnout svým zákazníkům co největší pohodlí. To v téhle době znamenalo přístup. Nemohly zajistit moc jednoduchý přístup k penězům, jinak by peníze nebyly v bezpečí. To byl hlavní problém, s nímž bojoval i Jay. Mohly nicméně usnadnit zákazníkům přístup k věcem, jako jsou bankovní rozvahy a historie účtů.

Tyhle informace byly v téhle kapli, za mnohem méně náročnou překážkou.

Pokud se nemýlil, pak v té kapli získá informaci, po níž se pídil. Nebude asi ve stejné formě a asi to nebude tolik informací, kolik by si přál, ale pro jeho účely to bude určitě dostatečné.

Doufal v to.

Přešel k malé bráně po straně hradební zdi. U stolu venku seděla dvojice mnichů a vítala příchozí. Když se přiblížil ke stolu, slyšel, že lidé hlásí bratřím hesla. Šedovlasý mnich vlevo kývl, když bylo heslo v pořádku, a dotyčná osoba mohla vstoupit do kaple a pomodlit se tam - třebaže v reálném světě ti lidé přistupovali ke svým bankovním záznamům. Nevybírali si peníze, jen se dívali na zůstatky.

Celý proces pátrání po bezpečnostní trhlině byl dokonalou ukázkou toho, proč VR funguje líp než jen prohlížení monitoru nebo holoprojektoru. Jeho instinkty, oči a uši, všechno fungovalo lépe v prostředí podobném tomuhle než v obyčejném textu.

Přistoupil ke stolu.

Starší muž promluvil. "A tvé číslo účtu, synu?"

Jay mu nahlásil číslo účtu, který sledoval.

"A tvé heslo?"

Jay pronesl slůvko "óm" ze sanskrtu a natáhl ho tak dlouze, jak ho učila Saji. Jednou mu vysvětlila, že někteří mistři zenu věří, že to slovo obsahuje všechny zvuky světa pronášené naráz.

V reálném světě mezitím desítky tisíc hesel narážely do on-line bankovního programu.

Ve VR se čas zastavil. Mniši ztuhli a všichni vesničané stáli bez hnutí. Tesař nedaleko kovárny se zastavil, když se rozmachoval k ráně, třísky odlétávající od jeho sekyry zůstaly viset vpravo i vlevo od něj. Plameny v kovářově peci vypadaly tak ostré jako trojrozměrná mramorová socha.

Jen Jay se mohl rozhlížet. Jen on se mohl hýbat.

Pak se zase vrátil život, realita doškytala.

Šedovlasý mnich přikývl, jako by se nic nebylo stalo.

"Můžeš projít, synu. Bůh s tebou."

Jay se uklonil a usmál se. "I s tebou, bratře." Prošel malou bránou do hradní kaple.

Zamířil k velkému množství přihrádek rozestavěných podél jedné stěny kaple. Čísla účtů každého z klientů banky vyznačovaly římské číslice.

Tak do toho, Jayi, říkal si. Zase jsi vyzrál sám na sebe, co? Víš, jak nesnášíš římské číslice.

Na chvilku zastavil scénář a upravil to.

Tak, pomyslel si, to už je lepší.

Čísla účtů už byla arabskými číslicemi. Mnohem jednodušší. Našel přihrádku se svým číslem účtu. Uvnitř ležel jediný pergamenový list a na něm souhrn veškeré aktivity za posledních pár měsíců.

Zvedl ho a prohlížel si ho. Viděl jméno majitele účtu: Otis E. Levator.

Usmál se tomu jménu a zaměřil se na detaily. Vše nasvědčovalo tomu, že pan Levator dostává už několik měsíců od KyberZemě značné sumy peněz.

Jay vzal pergamen a zamířil k východu z kaple. Nejvyšší čas změnit scénář a vydat se za Otisem. Vyšel ven a kráčel podél hradeb. Když byl zpátky v lese, změnil virtuální svět kolem sebe.

Jednou z výhod toho, že byl internetovým polobohem, byla skutečnost, že mohl změnit realitu mávnutím ruky. Škoda, že to fungovalo jenom ve VR.

*****

Tuscaloosa, Alabama

Tohle nové prostředí byl taky les, ale na hony vzdálený majestátním starým dubům Sherwoodu. Jay rovněž vyměnil svůj oblek ve stylu Robina Hooda za kostkovanou flanelku, obnošené džíny a ošoupané pohorky. Vedle něj postávalo šest chrtů a tahali za vodítka, která držel v ruce.

Jay si vytáhl z kapsy kapesník. Hodně se podobal pergamenu z předchozího scénáře. Mávl s ním psům před nosem a udal jim stopu.

Psi očichali kapesník, zalapali po vzduchu a vypadali ještě víc vzrušení.

"Tak na něj, pejskové moji," zavolal Jay a pustil je z vodítek.

Smečka vyrazila za pachem a Jay spěchal za nimi.

Tenhle scénář patřil k jeho oblíbeným, rád běhal alabamskými lesy jako kdysi pašeráci a prohánět zloděje pálenky. Usmál se té představě.

Po pár minutách se štěkot psů změnil.

Pohyboval se rychleji, prodíral se mezi stromy a nízkým křovím. Před sebou viděl psy, kteří stáli u malé boudy.

Vyvolal program pro identifikaci boudy a zamračil se.

Někdo tu byl mazaný. Tahle malá bouda nakonec nebyla domem Otise E. Levatora. Byla to poštovní schránka společnosti Postal Plus -malé doručovací firmy, která má pobočky po všech supermarketech. Všechny byly sterilní a interní ozařovač zaručoval, že všechny dopisy dorazí dezinfikované.

Další objížďka.

"Mockrát děkuju, Otisi." Jay se otočil ke psům a řekl: "No, štěňátka moje, už můžete zmlknout."

Psi poslechli.

Takže teď měl v ruce jenom názor nějakého šaška na to, jak vypadá legrační pseudonym. Elevator. Možná to mělo něco společného se vzestupem ve světě. Ale nic víc opravdu neměl.

Co teď?

Jay nechal psy za sebou a vrátil se do boudy. Změnil scénář...

*****

Doručovací služba Postal Plus

Jay si ani nevzal k ruce některý ze svých vlastních scénářů. Nemělo to valný smysl. Byl si poměrně jistý, že tady toho moc nenajde. Rozhodl se místo toho pro standardní VR webovou stránku dané společnosti a napojil se na bezpečnostní počítač toho dodávkového obchodu.

Adresa, již za sebou zanechal ten tajemný Elevator, tady byla poštovní přihrádkou, ale tentokrát u U.S.Mail.

To bylo prostě vynikající. Celou tu dobu dřel, aby viděl les, a ne jen stromy, usilovně se snažil proniknout do banky, a výsledkem je tohle...

Zvedl oči a něčeho si všiml. Dobrý den.

Ze stropu visela bezpečnostní kamera. Určitě tady měli v noci problémy s tím, že jim tu lidé ničí přihrádky. To bylo pro podobné místo celkem obvyklé. Ať to bylo jakkoli, nainstalovali sem kameru pro dohled.

Teď jenom, jestli si informace z ní uchovávají na hardu...

Jay prošel kolem přihrádek do samotného podniku. Úředník tam měl moc práce s některými zákazníky. Jay viděl dveře za kamerou a zamířil k nim. Když muž za pultem odešel s balíkem v ruce dozadu, Jay zkusil vzít za kliku na dveřích. Otevřely se a on rychle vklouzl do malé místnosti, kde byly monitor a harddisk napojené na kameru. Zavřel za sebou dveře a přešel k počítači.

Přehrávání vyvolal po zadání několika příkazů. Na videu viděl pár parkovacích míst vpravo od řady přihrádek. Zaostřil obraz na přihrádku, která ho zajímala. A bylo to. Pak prohlížel data v rychlosti a doufal, že majitel přihrádky číslo 1147 tady někdy minulý týden byl.

Všiml si pohybu a zpomalil přehrávání.

Vysoký tmavovlasý mladík ve velmi hezkém obleku - vypadalo to na Armaniho - otevřel přihrádku, vytáhl z ní balík a odešel.

Jay zase změnil zaostření. Muž směřoval k porsche parkujícímu před budovou.

Jay zastavil obraz, znovu zaostřil a přečetl si poznávací značku vozidla. Viděl ji jen s velkými obtížemi. LAWMAN9.

Jay se zamračil. Nějaký policista? To nedávalo smysl.

Rychle si video zkopíroval, poslal si kopii k sobě na e-mail a pak vystoupil ze scénáře...

*****

Washington, D.C.

U sebe v kanceláři se podíval na hodiny. Skoro půlnoc. Saji už bude spát; byla zvyklá vstávat brzy.

Rychle se podíval do databáze dopravní policie a našel jméno majitele značky LAWMAN9: Theodore A. Clements.

Mám té!

Stáhl si další soubory, zadal standardní kritéria vyhledávání a rychle si výsledky prohlédl.

Žádný policista. Právník. Clements pracoval u Nejvyššího soudu. Jako koncipient.

Tedy, tedy, tedy. Proč by KyberZemě posílala peníze koncipientovi Nejvyššího soudu? Těžko kvůli něčemu legálnímu, to by se vsadil.

Byl zvědavý, co na to řekne Alex.

*****

Budova Kapitolu Washington, D.C.

Velitel Alex Michaels neměl radost. Nebylo ještě ani osm ráno, a on potřeboval další hrnek kafe. Místo toho měl předstoupit před výbor kongresu.

Nejhorší bylo, že neměl podvýboru pro internetovou bezpečnost co říct. Tedy nic, co by si nemohli vyžádat telefonicky či přes e-mail, nic, co by jim nemohla přednést jakákoli sekretářka. Ale samozřejmě že to v tomhle městě takhle fungovalo. Když měl předseda výboru pocit, že by ho měl někdo informovat, nechtěl to slyšet od nějakého poskoka, a už vůbec neměl zájem si sednout a něco si přečíst. Kdepak, potřeboval to slyšet od toho, kdo to má na starosti.

Byla to jen další součást politických hrátek, jež tu byly na denním pořádku. Kdo má kam jít a co tam říct, patřilo k tomu, jak se v kuloárech moci definovalo slovo vliv. Alex tohle všechno náramně dobře věděl. Taky věděl, že

šéf tak malého úřadu jako Net Force nemůže odmítnout šestici kongresmanů bez ohledu na to, jak pitomí ti kongresmani byli.

Měl se tady nejdřív setkat s Tommym Benderem. Nikdo z Net Force, ani z FBI samotné, nepředstupoval před výbory bez právníka.

Podíval se na hodinky a znovu se rozhlédl, načež si konečně všiml Tommyho. Právník hovořil s vysokou plavovláskou v šedém kostýmu, ve střevících na nízkém podpatku a s červeným hedvábným šátkem. Sukni měla těsně nad kolena. Byla úchvatná a Michaels měl pocit, že už ji někde viděl, ale nedokázal určit, kde to bylo.

Tommy zachytil jeho pohled a pokynul Alexovi, aby se k němu přidal. "Ahoj, veliteli," řekl mu, když Alex přišel blíž.

"Ahoj," přikývl Alex.

"Tohle je Corinna Skyeová. Je to lobbistka. Cory, tohle je Alex Michaels z..."

"Net Force," řekla žena. "Ano, já vím. Ráda vás poznávám, veliteli, ačkoli mám pocit, že v jisté věci momentálně stojíme každý na opačné straně." Lehce se na něj usmála.

Potřásl jí pravicí. Měla pevný stisk. Ucítil velmi jemný parfém, takřka neznatelný. Velmi příjemný.

"A ve které věci myslíte, slečno Skyeová?" řekl a pustil její ruku.

Jedním z mých klientů je KyberZemě. Doufám, že se pro to na mě nehněváte."

Alex neodpověděl.

Tommy se podíval na hodinky. "Promiň, Cory, musíme běžet. Za pět minut máme být u Malloyova výboru. Uvidíme se pak."

Zase se usmála. Jen běžte. Kongresman nesnáší, když chodíte pozdě. Ráda jsem vás poznala, veliteli. Třeba bychom se mohli v průběhu tohoto týdne sejít, co říkáte? Ráda bych vyjasnila některá nedorozumění týkající se mého klienta, pokud budete souhlasit."

Jaká nedorozumění? přemýšlel Michaels. Že jsou to zločinci, kteří k prosazování svých cílů neváhají využít terorismu? Že proti mně a mému oddělení podali žalobu a chtějí pár set milionů dolarů?

Ale nic z toho neřekl. Jenom se na ni usmál a řekl: Jistě. Domluvte se s mou sekretářkou."

Když s Tommym kráčeli k zasedací místnosti výboru, zeptal se Tommyho: "Co to podle tebe mělo znamenat? A proč ses vůbec bavil s lobbistkou, kterou platí KyberZemě?"

Tommy pokrčil rameny. "Kruci, veliteli, já bych se klidně bavil s kýmkoli, i s nepřítelem - ne, vlastně spíš hlavně s nepřítelem. Nehodlám propást jakoukoli šanci, že se dostanu k nějakým informacím."

Alex se zamračil. "A nemáš strach, že se od tebe dozvědí nějakou informaci i oni?"

Tommy se zasmál. "A o čem? Naše strategie není žádným tajemstvím. Ti hoši na lodi byli zločinci. Vystřelili první, tví lidé reagovali v sebeobraně. V tomhle ohledu nemáme žádná tajemství."

"Takže si myslíš, že bych se s ní měl sejít, jestli zavolá?"

"To si piš, že zavolá, veliteli. A ano, určitě by ses s ní měl sejít. Jenom tě chci varovat: Corinna Skyeová je pověstná tím, že udělá cokoli, aby dosáhla svého. A tím myslím cokoli. Takže se měj na pozoru."

Michaels zavrtěl hlavou. Měl pocit, že tohle bude hodně dlouhý den...

Zazvonil mu virces. Super. Co zase?

"Promiň, prosím tě, Tommy." Ustoupil stranou a podíval se, kdo volá. Jayi?"

"Nazdar, šéfe. Mám tady něco, co tě určitě bude zajímat."

"A nemůže to počkat? Za dvě minuty mám předstoupit před výbor."

"Asi může. Zkrácená verze zní, že jsem vystopoval významnou finanční transakci mezi KyberZemí a koncipientem Nejvyššího soudu."

"Cože? To je k nevíře!" žasl Michaels.

Jo, to jsem si myslel, že řekneš. Až se vrátíš, řeknu ti víc. Užij si to na

výbore. Konec."

Michaels vypnul virces. KyberZemě posílala peníze koncipientovi Nejvyššího soudu? Kdyby to Net Force mohla prokázat a vystopovat ty peníze, bylo by to pro ně obrovské vítězství. Pokud samozřejmě ty peníze byly za nějakou ilegální činnost, ale to asi jinak nešlo. Jay se o to postará. Kdyby ty peníze byly legitimní, Jay by si nedal tolik práce s tím, aby je vystopoval.

"Alexi? Máme půl minuty."

Michaels přikývl. "To stihneme. Jsou to tyhle dveře."

Rychle k nim vykročili.

12 KAPITOLA

*****

Bailiff Hollow Williamsport, Indiana

Junior neměl rád malá města. V jednom takovém vyrostl a věděl, jak to v nich chodí. Když někdo v deset dopoledne plivl na zem, v poledne už to bylo hlavním tématem debat u holiče. Všichni věděli všechno o všech a k cizincům, kteří sem jezdili na návštěvu, byli obzvláště vnímaví.

Tohle konkrétní malé město bylo přesně takovým místem, kde si vás všimnou, když nejste místní. Všude kolem kukuřičná pole, místní byli převážně farmáři, sem tam se tu objeví nějaký divný dopravní pilot nebo bývalý voják v penzi, který se rozhodl přestěhovat na venkov, možná i nějaký pomatený umělec zabývající se výrobou barevného skla. Takoví lidé.

V tomhle konkrétním městě taky bydlel jistý senátor, jehož rodina vlastnila tenhle pozemek už od doby, kdy ho ukradli indiánům. A senátor se měl dozvědět, odkud vítr fouká.

Junior se usmál. Senátor David Lawson Hawkins, uznávaný republikán, byl vdovec se třemi dospělými dětmi a osmi vnoučaty, ale nic z toho nebylo podstatné. Senátor Hawkins buď bude poslouchat jako hodiny, nebo dostane za uši.

Junior se podíval na přístroj GPS na palubní desce vypůjčené dodávky. Rozhodl se pro ni, neboť byla jen pár let stará, takže nebude tak nápadný. Byl to velký Dodge Ram a vypadal jako deset dalších, které sem cestou z Indianapolis potkal. Díky tomu ho snad místní zaznamenají až po pár minutách, a to mu bude bohatě stačit.

Neměl smluvenou schůzku a senátorův bodyguard těžko bude bez sebe blahem, že ho vidí, ale Junior neměl sebemenší pochybnosti o tom, že Hawkins ho přijme. Junior měl připravené téma, jež upoutá mužovu pozornost od začátku.

Usmál se. A kdyby ho bodyguard poslal do háje? No, tak by ho prostě sundal. Jako toho poldu.

Jak si na to vzpomněl, zase se ho zmocnilo vzrušení. Už dlouho se o tom psalo ve všech novinách, dokonce to bylo i v televizi. Panoval názor, že v tom má prsty mafie, a to mu vyhovovalo. Vyměnil hlavně svých rugerů, staré rozdrtil na prach a ten spláchl do kanálu. Koupil si taky karton nábojů a všechny staré vyhodil pro případ, že by někdo chtěl porovnávat olovo nebo tak něco.

Byl v pohodě. Policie neměla sebemenší tušení. Sám zastřelil poldu a nic se mu za to nestalo. Jeden proti jednomu, mano a mano. A co při tom pociťoval? Chtěl to znovu zažít. Brzy.

Samozřejmě že nejde chodit po světě a v jednom kuse střílet poldy. Jednou bylo náhodné, ale dvakrát už vytvářelo vzorec. Kdyby se objevil další policista se dvěma dvaadvacítkami v hlavě, určitě by celé pátrání nabralo na intenzitě. Dokud si budou myslet, že za tím stojí mafiáni, předvolají si obvyklé podezřelé a on snad bude v bezpečí. Ale kdyby zlikvidoval dalšího

policistu někde jinde tím samým způsobem, určitě by se rozjeli na plné obrátky, aby prohledali nebe i zemi.

Zastřelit někoho tady by bylo ještě mnohem horší. Do města i z něj vedla jen jedna hlavní cesta, a i když měl tuhle dodávku, nějaký blázen, co nemá co na práci, by si na to mohl vzpomenout, možná si vybavit

i poznávací značku: Kdepak, šerife, to nebylo Billovo auto ani Tomovo nebo Richardovo, to byl nějakej cizí dodge a čisté náhodou jsem si zapsal i značku, nějak mě to zarazilo nebo co...

Samozřejmě že Junior si dal záležet i na tom. Na parkovišti nedaleko od místa, kde si dodge půjčil, přehodil poznávací značky na vozidle, a až bude hotov, zase tam vrátí ty správné. Ani tak by nebylo ideální podceňovat poldy i tady v tomhle Zapadákově.

Junior kdysi znal jednoho chlapa, který ukradl hromadu počítačových věcí, pak si dal do místních novin inzerát, že to prodá. Junior si říkal, že to je pitomost, ale ten chlápek nedal jinak. Poldové si prý budou myslet, že takhle šílený není nikdo. Inzeráty v novinách číst nebudou.

Mýlil se. Četli je. A zašili ho.

V base bylo plno chlapů, kteří si mysleli, že jsou mazanější než policajti, zejména taková, co pocházeli z venkova.

Junior věděl své. Věděl, jak policie pracuje. Kdyby se dívali po určitém typu vozu, kdyby už měli tohle, tak by mohli prověřit všechny půjčovny ve třech státech a doufat, že se na ně usměje štěstí. A i když použil falešnou značku a kreditku, kterou by u něj nikdo nehledal, nemohl spoléhat, že mu místo převleku bohatě stačí do čela naražený starý kovbojský klobouk.

Zavrtěl hlavou a zaplašil svou představu o tom, že zastřelí i bodyguarda. Věděl, že bude lepší zbytečně na sebe neupozorňovat. Kromě toho bodyguardi byli jako psi - dělali, co se jim řeklo, a šéf tohohle chlapa mu řekne, aby zalezl. O tom Junior nepochyboval.

Znovu se podíval na GPS. Zadal do něj souřadnice farmy. Teď už stačilo jen jet podle mapy. Už by to nemělo dlouho trvat.

O deset minut později dorazil Junior k bráně pozemku, velké dvoukřídlé železné bráně včetně ochrany pro dobytek. Ani nebyla zamčená. Sundal oko drátu ze sloupku brány, otevřel, vrátil se do vozu, vjel dovnitř, pak vystoupil a zavřel za sebou. Nemělo smysl na sebe upoutávat pozornost. Lidé, kteří nechávají otevřenou bránu na pozemek, kde může být dobytek, se člověku zaryjí do paměti.

Dům byl dvoupodlažní, nedávno natřený a velmi pečlivě udržovaný. Stál kilometr od brány na konci zvlněné cesty, jež se klikatila částí kukuřičného pole. Klasy kukuřice trčely do výšky dvou metrů a zdálo se, že brzy budou zralé. Junior věděl o sklizni jenom hodně málo. I když na strýcově farmě v Louisianě se pěstovala hlavně cukrová třtina a sója, všichni tam měli i zahrádku - kukuřici, rajčata, mrkev, fazole a tak.

Když parkoval dodávku v příjemném stínu topolu vedle pick-upu GMC, už k němu mířil přes trávník bodyguard a řidič v jedné osobě.

Byl to urostlý muž, vysoký asi metr devadesát. Na sobě měl šortky, tričko a tenisky, Junior si tudíž všiml, že je i velice svalnatý. Určitě posiluje a možná se vyzná i v boxu nebo nějakém bojovém umění.

Pistoli měl schovanou v pouzdře pod tričkem. Některé tyhle typy byly pošité suchými zipy, takže stačilo chytit to jednou rukou a trhnout, druhou rukou pak sáhnout pro zbraň. Proti pouzdrům u opasku

byly pomalejší, ale uprostřed horkého léta by se sako nebo i vesta bez rukávů nosily mnohem hůř.

Junior se usmál. Jeho metoda se mu zamlouvala víc. Měl na sobě rozepnutou džínovou košili s rukávy vyhrnutými až k bicepsům, cípy nezastrčené a pod ní bílé tričko. Bylo mu v ní poměrně teplo, ale mohl ji kdykoli sundat. Ty malé revolvery měl těsně u těla a košile mu je dokonale zakrývala, dokud se nepohyboval moc rychle a cípy košile za ním nevlály.

Než stihl Junior otevřít dveře od auta, bodyguard už tam byl. Takhle zblízka Junior viděl, že má na předloktí malé tetování. Přikývl. Bylo to tetování z vězení, modrý inkoust, možná od propisky, malá pavučina, nebylo to zlé.

"Nazdar," řekl Junior.

"Nemáte schůzku," řekl bodyguard. Neptal se.

"Ne. Ale on se mnou bude rád mluvit."

"Jak jsi na to přišel?"

"Dej mu tohle."

Junior pomalu a obezřetně sáhl na sedadlo a zvedl velkou zalepenou obálku.

Bodyguard si ji vzal, aniž by se na ni podíval. Stále nespouštěl pohled z Juniora.

Junior pokýval k tetování. "Kdes seděl?"

Bodyguard se zamračil. "Tisknul jsem nálepky ve Wabash Valley. Šest roků, zabití dvojka." Podíval se na obálku, jen velmi krátce, a pak na Juniora. Tvářil se přísně. "Nechceš, doufám, přiďelat mýmu šéfovi potíže? Chová se ke mně totiž hrozně hezky."

Junior se usmál a zavrtěl hlavou. "Ani v nejmenším. Jsem tady jenom kvůli obchodu."

"Tak tu počkej. Nevylejzej z auta."

Bodyguard couval zpátky, nespouštěl z Juniora oči, pak se otočil a vešel do domu.

Tebe bych zvládnul, pomyslel si Junior. S tím svým pouzdrem na pupku by ti to trvalo dlouho.

Samozřejmě by ho musel střelit do hlavy. Dvaadvacítka do těla by toho bodyguarda ani nezpomalila. Přehrával si to v hlavě a usmíval se. Jo, jo. Zvládnul by to.

Netrvalo to dlouho. Pět minut a bodyguard byl zpátky. "Všechny zbraně, co sis přivez, nech v autě," řekl.

Junior přikývl. Nemělo smysl tvářit se, že nic takového nemá, i když oba rugery už předtím vytáhl a strčil je pod sedadlo.

Vystoupil, čekal, až ho bodyguard prohledá, a pak za ním vešel do domu.

Prošli zadním vchodem a přímo do velké obložené pracovny -Juniorovi to připadalo jako ořech - se spoustou knihoven. Ze skrytých reproduktorů se linula hudba, melodie ze starého filmu. Usmál se.

Senátor seděl za velkým stolem vyrobeným ze stejného dřeva jako obložení stěn. Ořech, byl si tím už jist, nebo možná nějaký druh javoru.

"Posaďte se, pane...?"

"Říkejte mi prostě Juniore, senátore."

Hawkinsovi bylo přes šedesát, byl šlachovitý, opálený a štíhlý. Měl krátké prošedivělé vlasy. Na sobě měl bavlněnou košili, džíny a pracovní boty.

Senátor je kabrňák, pomyslel si Junior, ale tentokrát svůj úsměv skryl.

"Počkej venku, Hale," řekl senátor bodyguardovi. "A zavři dveře, ano?"

Hal přikývl, vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

Jakmile se dveře zavřely, senátor Hawkins se otočil zpět na Juniora a v obličeji se mu rodil zlostný výraz. "A teď mi rychle řekněte nějaký dobrý důvod, proč bych neměl říct Halovi, aby vás vzal ven a zmlátil vás jako žito."

"To záleží na vás, senátore," řekl Junior. "Ale víte, že nejsem tak na hlavu, abych sem přišel s jedinou kopií toho snímku. A taky si můžete být jist, že mám pár lidí, a ti vědí, kde jsem, a mají i další takové snímky - a některé ještě horší. Jestli se mi něco stane, víte, co přijde pak."

"Vy jste ale hajzl."

Junior se zamračil. Jste moudrý muž, senátore, a v politice jste prožil půlku života. Jak dlouho jste si myslel, že to udržíte v tajnosti?"

"Zatím to bylo čtyřicet let," řekl.

Junior přikývl. "Žena, děti, vnoučata, to všechno je dobré krytí, ale na tom už teď nezáleží, že? Co se stalo, stalo se."

Senátor vzdychl a Junior viděl, že se vzdává. "Co chcete?" zeptal se. "Peníze?"

"Ne, pane."

Hawkins se na něj zadíval.

"Potřebuju jednu věc, jenom jednu. Potřebuju váš hlas. Výměnou za to dostanete všechny kopie všech snímků a až do konce života se spolu neuvidíme."

Senátor po něm šlehl pohledem. "A já mám věřit Vyděrači."

"No, nedá se říct, že byste měl dvakrát na vybranou, senátore."

Hawkins se zamyslel. "Co když řeknu ne?"

"Pak ty fotky - všechny - budou do zítřka na webu a v novinách. Chcete, aby vaše vnoučata věděla, že jezdíte na prodloužené víkendy do Pensylvánie s jiným mužem? Bratrem soudce odvolacího soudu? Že se vám líbí muži už od doby, co jste se seznámil s babičkou?"

Hawkins zavrtěl hlavou. "Ne, to nechci."

"Fajn," řekl Junior. "Tak se můžeme bavit dál."

Následovala dlouhá pauza a Junior pocítil mírnou nervozitu. V takové situaci si člověk nikdy nemůže být jistý. Ten senátor by to mohl hodit za hlavu a zblbnout, vzhledem k tomu, že Junior nechal pistole v autě, se necítil zrovna nejlíp. Hal by ho rozšlápl jako brouka. Jistě že by za to senátor zaplatil, ale to by bylo Juniorovi houby platné.

Hawkins nakonec řekl: "Nevím, pro koho pracujete, Juniore, ale jedno vám řeknu. Jestli se to provalí, jsem v háji. A pokud se to stane, nebudu už vůbec mít co ztratit. Hal venku má přátele. Ti si vás najdou, vy jim povíte, kdo vás poslal, načež vás zbaví utrpení, a ti, kdo vás sem poslali, mohou očekávat naprosto stejný osud jako vy. Rozumíte mi v tomhle bodě?"

Juniorovi přeběhl mráz po zádech. Tenhle člověk to myslel smrtelně vážně, Junior slyšel výhrůžky od mnoha lidí, aby poznal, jak se věc má. Senátor mu říkal, že je jednodušší udělat to, co po něm Junior chce, než ho zabít, ale že kdyby se to zvrtlo, dokázal by zařídit i to. Zařídí to.

Přikývl. Jo, rozumím."

"Dobře. Co ode mě tedy chcete?"

Junior mu to sdělil.

"A nic víc?" Tvářil se Šokovaně. "Proboha, to jste si mohl ušetřit námahu. Můj hlas už jste přece měli v kapse dávno."

"Muž, pro něhož pracuju, nerad riskuje," řekl Junior.

Odešel. Když seděl zpátky v dodávce, pistole zastrčené v pouzdrech, cítil se mnohem líp. Hawkins by dokázal být velmi nepříjemným nepřítelem, a Junior měl velkou radost, že ho má z krku.

*****

Washington, D.C.

Na bydlení ve Washingtonu bylo i něco dobrého. Jednou z takových věcí byla skutečnost, že zprávy tu rychle zastarávaly. Čas od času sice zazvonil telefon a volali lidé z médií, ale novináři z chodníku už zmizeli. Teď zrovna ztrpčovali život někomu dalšímu, což znamenalo, že Tonin život se mohl vrátit do normálu.

Dokonce ji napadlo, jestli dnes nezajde do kanceláře. Alex její pomoc potřeboval, o tom nebylo sporu. Na jedné straně žaloba, na druhé obvyklé operace Net Force a mezi tím stále houstnoucí atmosféra.

Toni věděla, že už není, co bývala. Neměla tak brilantní úsudek jako předtím, než odešla z práce na mateřskou dovolenou. Práce stejně jako silat byla dovedností, a když ji nepilujete, trošku otupí.

To ji ale netrápilo. Věděla, že kdyby chtěla, mohla by se zase vrátit. Otázkou bylo, jestli to opravdu chtěla. A ta otázka ji trápila, aspoň trošku.

Před pár lety by ji ani nenapadlo, že by se jí už nikdy nechtělo vrátit do práce. Před Alexem - a zejména před malým Alexem - byla pro ni práce vším.

Nikdy si nemyslela, že by cokoli - silat, její rodiče nebo příbuzní nebo jakákoli budoucí vlastní rodina - mohlo nahradit její práci jako největší událost jejího života.

Mýlila se. Našla něco, co pro ni bylo důležitější. A kvůli tomu se zamýšlela nad životem tak jako nikdy dřív, sama sobě si kladla otázky, jež jí před nedávnou dobou připadaly nemyslitelné.

Tak to ale samozřejmě nemuselo být. Znala spoustu žen, které zvládly obojí, vychovaly rodinu a udržely si kariéru, ale Toni připadalo, že něco z toho musí zákonitě trpět, a to i v případě těch nejlepších a nejinteligentnějších. Šlo o čas, ne snahu či schopnosti. Den nemá neomezený počet hodin, stihnout se dá taky jenom určitá dávka povinností, ať se snažíte sebevíc.

A to byl ten moment, k němuž se neustále vracela. V Net Force byli další lidé, kteří by zvládli její práci. Jiní lidé by mohli pomáhat s vyšet-

řováním a administrací. Ale kdo by mohl přijít a nahradit jejímu synovi matku?

Samozřejmě nikdo. To věděla. Ani guru nemohla Toni nahradit. To končilo u její rodiny.

Nejhorší bylo, že se to nedalo poznat. Aspoň ne zatím.

V Net Force, FBI, ve většině prací se výsledek vašich rozhodnutí objevuje rychle. Jistě, některá vyšetřování se táhnou měsíce či roky, ale většinou stačí dospět k rozhodnutí a velmi rychle víte, jestli jste se trefili nebo zmýlili.

Rodičovství takhle nefungovalo. Dospěli jste k rozhodnutí, jak vychovávat dítě. Vymysleli jste si, kdy, kde a jak mu vštípit disciplínu, jak ho povzbudit. Určili jste si, kde ho povedete vlastním příkladem, kdy naopak použijete přednášku. A po každém rozhodnutí, každé příležitosti poučovat, hubovat či chválit jste neměli sebemenší tušení, jestli jste se rozhodli dobře. Nedozvíte se to - to ani nejde - dřív než někdy ve vzdálené budoucnosti, až bude váš syn dospělý a vy uvidíte plody své práce.

Ale i pak, jak to člověk může poznat? Pokud se z vašeho dítěte stane šťastný, výkonný a úspěšný milující člověk plus všechny ostatní věci, které mu přejete a za něž se pro něj modlíte, jak poznáte, kolik z toho padá na vrub vaší výchově a kolik je jenom náhoda nebo genetika nebo jiné vlivy?

To se nedozvíte. Nejde to. A takové vědomí činí z rodičovských rozhodnutí - a zejména těch zásadních rozhodnutí - něco hrozně těžkého.

Vzdychla. Proč jí o tomhle nikdo dřív nepověděl? Jak se to přihodilo, že z bodu, kdy znala všechny odpovědi na svůj život, všechny věci měla naplánované a připravené, dospěla do stavu, že má pocit, jako by stála na cestě vedoucí do neznámé pustiny a vedle ní se tyčí cedule: "Pozor! Častý výskyt draků!"

Být mámou bylo nesrovnatelně těžší než být federální agentkou. Nebo povalit někoho v souboji na lopatky. Mnohem těžší.

13 KAPITOLA

*****

Střelnice Net Force Quantico, Virginia

John Howard zavrtěl hlavou. Julio se sem dnes nedostal. Řikal něco o tom, že musí vzít synka někam na zápis do školky. To znamenalo, že John tu dnes byl se svým synem sám. A asi to tak bylo i dobře. Koneckonců nemělo smysl, aby Tyrone ztrapnil oba dva.

Tyrone zvedl revolver a vypálil dvě střely. Na vteřinu se zastavil a pak vypálil další dvě dávky po dvou ranách, mezi druhou a třetí sadou byla jen půlvteřinová pauza.

Howard se podíval na monitor za sebou. Viděl tam obraz "zloducha" jako

terče. Zásahy byly zobrazeny jako světlé body na tmavém pozadí.

Howard tiše hvízdl. Šest ran, všechny pěkně u sebe, všechno zásahy. Dva do hlavy, dva do srdce, dva do klína. Nebylo sporu, chlapec střílel rychle, přesně a snadno, a to z pistole, kterou předtím držel v ruce jen jedinkrát.

"To je třída, synku."

Tyrone se usmál. "Díky, tati. Připadá mi to prostě tak nějak... přirozené."

Howard zavrtěl hlavou. K nevíře. "Zkus dvaadvacítku."

Tyrone otevřel medusu, vysypal prázdné nábojnice do dlaně a hodil je do plastového odpadkového koše. Položil pak revolver dolů a zvedl malou terčovnici, poloautomat Browning s krátkou hlavní. Pistole měla železná mířidla a byla těžká, ale šlo o poměrně přesnou zbraň. Mířidla byla namontovaná na rámu, ne na posuvníku.

Tyrone vložil do pistole zpola zaplněný zásobník, zasunul náboj do komory a palcem stiskl pojistku. Prst, kterým mačkal spoušť, držel před lučíkem spouště, pistoli měl skloněnou směrem k terčům.

John přikývl a ocenil i chlapcův smysl pro bezpečnost.

"Změním terč na kruhový," řekl Howard. "Nespěchej, pamatuj, co jsem ti říkal o dýchání, a vystřel pětkrát pomalu."

Tyrone přikývl.

Howard stiskl klávesu počítače. Obraz zmizel a místo něj se objevil standardní černobílý terč se soustřednými kruhy.

Tyrone se párkrát zhluboka nadechl, jednou rukou zvedl pistoli a natáhl paži jako při soubojích. Formální pravidla střelby na terč dovolovala držení pistole jen jednou rukou. Zbraň pak není tak jištěná jako při držení oběma rukama, takže se Tyronovi asi tak nepovede, třebaže ta dvaadvacítka má menší zpětný ráz.

Slabé prásk! té dvaadvacítkové munice znělo přes tlumiče zvuku velmi tiše, i když si Howard nevytáhl naslouchátko.

Tyrone sklopil zbraň, znovu se párkrát nadechl a znovu pistoli zvedl.

Prásk!

Howard sledoval svého syna, nezajímal ho ani tak výsledek jako spíš to, jak Tyrone střílel. Dával si velký pozor na to, jak stojí, jak drží pistoli, jak mačká spoušť, jak dýchá, jak se dívá. Howard viděl, že Tyrone má pod střeleckými brýlemi obě oči otevřené.

Tyrone znovu sklonil pistoli, vydechl a znovu ji zvedl.

Po pěti střelách byl zásobník prázdný. Tyrone ho vysunul, zkontroloval komoru a pak položil pistoli i prázdný zásobník na lavici a otočil se k monitoru. Pouhým okem by zásahy do terče neviděl, bylo to moc daleko.

Howard se ve stejné chvíli otočil k monitoru.

Všech pět střel dopadlo přibližně do stejného místa asi tři centimetry pod středem, všechny byly těsně u sebe. Žádné úlety ani nic podobného.

Takový nástřel při střílení jednou rukou na pětadvacet metrů a pistolí, kterou držel v ruce poprvé. To bylo teprve k zamyšlení!

Ale Tyrone se zamračil. "Netrefil jsem střed," řekl. "A přitom jsem na něj mířil."

Howard se zasmál a zavrtěl hlavou. "Ne, synku," řekl. "Ta mířidla jsou nastavená na moje oči. Není důležité, že jsi střílel níž, ale to, že jsi

všemi zasáhl prakticky stejné místo. Mířidla se dají upravit kdykoli. Zkus to. Posuň je jenom o trošku a budeš střílet výš."

Tyrone upravil mířidla, dobil a vypálil další pomalou dávku. Druhé seskupení bylo prakticky totožné s prvním, čtyři zásahy byly v desítce a jeden trochu vedle.

John znovu zavrtěl hlavou, nevěřil svým očím. Když ten pátý zásah vyloučíte jako nepovedený, tak zbývající čtyři zakryjete palcem - a ani ten pátý není od ostatních dál než na tři centimetry. K nevíře.

"Ta třetí rána se mi nepovedla," řekl Tyrone. "Cítil jsem to."

Howard řekl. "Synku, jsou lidé, co trénují pravidelně dlouhá léta, plýtvají

tisíci nábojů, ale nedokážou to, co se právě podařilo tobě. Tenhle browning je velmi dobrá zbraň, ale nejlepším sportovním zbraním se zdaleka nevyrovná. S přesnou pistolí a soutěžní municí bys určitě dosáhl i lepších výsledků." Odmlčel se a pak dodal: "Ty, jestli se ti takhle bude dařit i nadále, můžeš vyhrát na olympiádě. Jsi rozený střelec. Motám se kolem zbraní celý život, ale nikdy jsem neviděl, že by někdo s tak malou zkušeností dokázal to co ty."

Tyrone se na něj zadíval. "Opravdu?"

Howard se usmál. "Opravdu. Máš talent. Nevím, jestli právě tenhle bych pro tebe sám volil, ale bůh má svoje vlastní plány, a ne vždycky nás s nimi seznamuje. Jestli máš zájem v tomhle pokračovat, zajistím ti veškeré vybavení a výcvik, jaký potřebuješ."

"Pane," ozval se hlas střelmistra z reproduktoru. "Vy mi falšujete výstupy z terčového počítače?"

"Kdepak, střeláku," volal Howard. "To Tyrone."

"Řekněte mi, že chce vstoupit do juniorského družstva, pane. Prosím."

Howard se otočil na Tyrona. "Tak co?"

"Ano, to bych rád."

Howard pak hlasitěji řekl: "Ale jenom když mi slíbíte, že ho nebudete učit zlozvykům."

"Pane, když někdo umí takhle střílet, už se ode mě nemá co naučit."

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Corinna Skyeová vypadala o něco mírněji, než když ji Alex viděl posledně. Podobně jako předtím na sobě měla velmi drahý a dokonale padnoucí kostým, ale dnes svědejší, ne tak oficiální, sako měla rozepnuté a pod ním měla červenou halenku. Seděla na pohovce proti jeho stolu, nohy překřížené, takže odhalovala i pár centimetrů punčoch nad koleny.

"Děkuju, že jste mě přijal, veliteli."

Přikývl. Ještě než začnete, měl bych vás s něčím seznámit."

Tázavě se na něj podívala.

"Váš klient, KyberZemě, žaluje Net Force - a mě osobně - o pět set milionů dolarů. Krom toho jsme je přistihli při mnoha ilegálních činnostech a až dosud probíhá vyšetřování."

Nadechovala se k reakci, ale Alex zvedl dlaň. "Vím dále, že té organizaci se podařilo hodit přes palubu pár obětí, ale nevěřím, že všichni viníci byli pohnáni před spravedlnost. Očekávám, že i v budoucnosti přistihneme KyberZemi při mnoha dalších nekalostech. Domnívám se, že všichni lidé z vedení KyberZemě by měli nosit pásku přes oči, dřevěné nohy a popíjet rum, jsou totiž křiví jako nejhorší vyvrhelové, a když to bude v mé moci, postarám se, aby ve vězení strávili dlouhá a dlouhá léta."

Usmála se a vypadalo to jako upřímný veselý výraz. "Ale no tak, veliteli. Nemusíte to kvůli mně tak uhlazovat. Klidně mi řekněte, co si o nich myslíte doopravdy."

Musel se tomu zasmát. "Promiňte," řekl. "Asi to znělo pěkně nabubřele a počestně, co?"

Taky se zasmála. "To je v pořádku, veliteli. Upřímnosti si cením. V mé práci se s ní nesetkávám tak často, jak bych si přála."

Přikývl. "V tom případě, slečno Skyeová, vás musím upozornit, že lobbováním u mě ztrácíte čas."

Usmála se a zavrtěla hlavou. "To těžko. Kromě toho, přesvědčovat někoho, kdo s vámi už souhlasí, nemá žádnou cenu."

No, pomyslel si. Tohle by mohlo být aspoň zajímavé.

"Když dovolíte, začnu přehledem základních faktů, veliteli."

"To je už potřetí, co jste mě takhle oslovila," řekl. "My si tu na oficiality moc nepotrpíme. Říkejte mi prostě Alexi."

Znovu se usmála. "Dobře, Alexi. Mně mí přátelé říkají Cory."

Přikývl.

"Předpokládejme chvilku, čistě hypoteticky, že z KyberZemě zmizí všichni zkažení. Nebo že vám jich pár uniklo, ale zbytek organizace není v jádru špatný."

"To je velmi nereálný předpoklad, a už jsem řekl, nesouhlasím s ním."

,Jen na chvilku."

Pokrčil rameny. "Dobře."

"Pokud by tomu tak bylo, pokud by všichni, kdo se dopustili ilegální činnosti, odešli, jak byste vnímal tu organizaci pak?"

"Myslíte ty příjemné nezkažená lidi, kteří mě žalují o tolik peněz?"

Usmála se. "No, jestli mluvíme v hypotetické rovině, tak žádná žaloba neexistuje. Jako by se rozplynula."

"Žádní zloduchové, žádné právní kroky," řekl. "V takovém případě bych asi o KyberZemi nepřemýšlel ani tak, ani onak."

Zamračila se. "Chcete říct, že na její základní teze nemáte žádný názor?"

Trošku se předklonil, spojil si dlaně a opřel si lokty o stůl. "To vůbec ne. Podle mě je to hloupá představa. Virtuální země, jejíž občané žijí a pracují v reálném světě, ale nemusí platit daně v zemích, kde ve skutečnosti žijí? Fiktivní vláda, která může vydávat doklady, kreditní karty a dokonce řidičské průkazy?"

"Není to žádná fiktivní vláda, a vy to víte," řekla. Její vůdci jsou voleni stejným demokratickým procesem jako prezident Spojených států."

Pokrčil rameny. "Nemají žádný Bílý dům, Kapitol, žádný hmatatelný protějšek jakéhokoli z tradičních mocenských křesel. A bez toho je to jenom shluk pixelů na monitoru."

Usmála se. "Ve VR ve skutečnosti žádné pixely ani monitory neexistují, ale to samozřejmě víte sám. Kromě toho chápu vaše námitky. Jenom s nimi nesouhlasím."

"A co ostatní mé dojmy?" zeptal se.

Zamítavě mávla rukou. "Většinu svých dokladů a kreditních karet už taky můžete získat on-line," řekla. "Kdy jste naposled poslal žádost o vydání kreditní karty normální poštou místo toho, abyste o ni požádal na webové stránce? Tohle je totéž. A slyšela jsem, že několik států

už taky zvažuje provádění řidičských zkoušek a obnovování řidičských průkazů on-line. Určitě je to lepší než čekání ve frontě, že? A pokud to můžeme provádět my, proč ne KyberZemě?"

"To je něco jiného."

"A proč, veliteli? Alexi? Proč je to něco jiného?"

Zavrtěl hlavou. "Podívejte, uznávám, že něco z toho, možná dokonce hodně z toho, se už děje, případně se k tomu schyluje. Ale ne jenom on-line. Virtuální svět, v němž žijeme, je jen výhodným prvkem, šetří nám to čas. Dopravní inspektorát pořád existuje. Pořád má všechny svoje kanceláře. A pořád tam můžete zajít a promluvit si s některým z jeho zaměstnanců tváří v tvář, když narazíte na problém. Totéž platí pro všechny vládní úřady, všechny banky a ostatní společnosti, jež jsou zastoupeny na netu. Virtuální kanceláře nenahradily kanceláře fyzické, a to je ten rozdíl."

"A proč?" zeptala se. Jaký je rozdíl v tom, když můžu jít do centra a vystát frontu na nějakém úřadě? Když můžu stejnou úroveň služeb -ne, když můžu lepší a rychlejší služby dostat on-line, navíc se stejnou mírou spolehlivosti - tak proč by v tom měl být nějaký rozdíl?"

Znovu se zamračil. Věděl, že pravda je na jeho straně, ale nedokázal najít slova, jimiž by jí to vysvětlil.

Je to prostě tak," řekl.

Usmála se.

"Fajn," řekla. "Odložme teď tuhle část debaty. Mohl byste mi říct, co vás na KyberZemi skutečně štve, Alexi?"

Vzdychl. "Nedává vůbec žádný smysl. Řekněme, že KyberZemě právě teď existuje a že jste jejím občanem. Ale pracujete tady, v reálném světě, ve Spojených státech, celý svůj čas trávíte tady, ať pracujete on-line nebo ne. Jste tady, požíváte všechny výhody svého občanství, veškerou ochranu našich zákonů, svobod naší země, a přitom nejste její součástí."

"A neplatím za to."

"Přesně tak."

Usmála se. "O tohle jde, že, o fakt, že neplatím daně a vy ano?"

Přikývl. "Určitě to k tomu patří."

"Ale copak si neuvědomujete, Alexi, že to se děje neustále? Kdybych byla dejme tomu občankou Saúdské Arábie nebo Francie, mohla bych

tady pracovat a žít - aspoň část roku - a neplatit vládě Spojených států žádné daně."

"To je rozdíl," namítl. "To jsou skutečné země. Naše vláda s nimi má uzavřené oboustranné dohody, takže naši občané mohou žít a pracovat za stejných podmínek i tam."

"A to brzy bude platit i o KyberZemi," řekla. "Budeme mít dohody s každou vládou na povrchu téhle planety. Jinak to nepůjde. Jinak naši občané nebudou moct bydlet a pracovat tam, kde budou chtít."

"Ale..." Zarazil se.

"Ano?"

Zavrtěl hlavou. KyberZemě se mýlila. Celá ta myšlenka byla absurdní, a on to věděl. Měl jenom pocit, že jí to nedokáže vysvětlit.

"A co se stane se zeměmi reálného světa?" zeptal se.

"Aha, tohle je nejlepší otázka, jakou jsem dosud slyšela," řekla. "A věřím, že je to i skutečné jádro vašich obav, že? Skutečnost, že se lidé stanou občany KyberZemě, že nebudou platit daně vládě USA, by byla špatná pro tuhle zemi, kterou tolik milujete."

Přikývl. Ještě o tom nikdy takhle nepřemýšlel, ale měla pravdu. Bylo by to špatné pro Spojené státy stejně jako pro Saudskou Arábii a Francii a kteroukoli jinou zemi. Prostě by to tak bylo.

"Ale možná, jenom možná, by to bylo dobře. Spojené státy přece mají mít vládu ‚vzešlou z lidu, tvořenou lidem a pracující pro lid'. Můžete mi upřímně říct, jestli současná daňová struktura takhle funguje? Bez ohledu na skutečnost, že necelých deset procent populace platí víc než osmdesát procent daní. Že z daňových důvodů je hladina chudoby nastavena na neuvěřitelně nízké úrovni, takže rodiny, které vydělávají mnohem méně peněz, než by potřebovaly pro bydlení, nakrmení a ošacení svých dětí, i přesto platí daně. Ne, prozatím se podívejte jenom na to, kam ty daně putují. Řekněte mi, že vás těší všechny ty odměny z veřejných prostředků a že věříte, že ono kolosální plýtvání, jež vidíte všude kolem sebe, je ‚vzešlé z lidu, tvořeno lidem a dobré pro liď."

Odmlčela se a podívala se na něj. "Možná, Alexi, jenom možná, není pro Ameriku škodlivá KyberZemě. Možná že Amerika začíná pomalu škodit sama sobě."

"Kdepak, slečno Skyeová," řekl suše. "Máme problémy, to přiznávám. Byly tu vždycky a nikdy nezmizí. Ale to je právě proto, že nás skutečně tvoří lidé. Jakékoli lidské snažení bude mít vždycky i stinné stránky. Je to součást naší existence. A KyberZemě nebude výjimkou."

Chvíli bylo ticho a oba se na sebe dívali. Pak Skyeová přikývla. "Nu což," řekla. "Nebudu vás už déle zdržovat. Děkuju vám za příležitost promluvit si s vámi. Kdybych vám mohla kdykoli pomoct s informacemi ohledně KyberZemě, případně s čímkoli jiným, klidně mi zavolejte."

Přikývl, vstal a potřásl jí rukou.

Odmlčela se, ještě stále lehce svírala jeho dlaň. "Slibte mi jednu věc, Alexi. Slibte mi, že o tom, co jsem vám říkala, budete aspoň přemýšlet."

"No, myslím, že na to se můžete spolehnout, slečno Skyeová."

Odešla a Alex se vrátil ke své práci. Virtuální země? Žádné daně? Nesmysl.

Nebo snad ne?

14 KAPITOLA

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Jay Gridley kráčel po linoleu velké laboratoře k testovací komoře. Celou místností se rozléhal dunivý suchý zvuk, jako by se v losovacím osudí točily tisíce losů. Vzduch byl prosycen vůní ozonu. Přes celou místnost se táhly dva osvětlovací žebříky, bzučely a z jejich elektrod ve tvaru V létaly modré jiskry. Z nedaleké řady Teslových transformátorů vycházelo jiskření ještě intenzivnější a Van de Graafovy elektrostatické generátory vydávaly silný praskot. Stranou stála velká lávová lampa a na jednom z laboratorních stolů rostl les zkumavek, baněk a hořáků, v nichž bublaly různě barevné kapaliny a destilovaly se do dalších nádob. Na konci dalšího stolu jeden starý osciloskop předváděl otáčející se sinusoidu. Nejlepší byl obrovský počítač lemující celou stěnu na opačném konci místnosti. Obrovské cívky magnetické pásky se přetáčely tam a zpět, mísily se s řadami blýskajících světel. Cvakání relé bylo rysem, jejž sem přidal Jay sám.

Usmál se. Tenhle konkrétní scénář nebyl až tak úplně jeho, ale jelikož on měl konečné slovo ve většině činností Net Force ve VR, jeho návrhy měly jistou váhu.

Na tuhle kulisu by mohl být pyšný i Frankenstein. Nebo aspoň filmaři ze třicátých, čtyřicátých a padesátých let, co točili všechny možné filmy o pomatených vědcích. Jay byl taky pyšný. Jeho lidé odvedli tradičně dobrou práci.

Podél ostatních tří stěn kolem něj stály stovky vitrín jako v muzeu, každá vystlaná bavlnou a zaplněná divně vyhlížejícím hmyzem. Na

laboratorních stolech ve velkých dřevěných bednách byly tisíce a tisíce dalších brouků: jejich křídla, nohy a klepeta vydávaly ten divný šustivý zvuk.

Tohle nebyl Jayův obvyklý scénář VR. Neměl mu pomáhat k průniku do ostatních netových stránek. Ani neměl napojení na net. Místo toho sídlil v izolovaném počítači Net Force bez jakéhokoli napojení na okolní síť.

Ten scénář byl jako cela předběžného zadržení. Šlo rovněž o vizuální a syntetickou pomůcku. Převáděl počítačové viry, červy a trójské koně do podoby nejrůznějších druhů hmyzu včetně všech rysů, jimiž se daný program vyznačoval. Když nadešel čas zjistit, jak nový útočný program funguje, přišel sem do testovací laboratoře někdo z Net Force a podíval se, s čím mají tu čest.

Pokud například virus požíral informace, mohl mít přerostlé čelisti, obří zadeček a barvu, jež odpovídala informacím, po nichž šel. Když se zabýval tím, že se skrýval v ostatních informacích nebo se jich zmocňoval, mohl mít podobně jako chameleon schopnost měnit barvu respektive snovací bradavky, kterými lovil svou kořist. Každý způsob fungování spojený s určením a cílem brouka poskytl Net Force dostatek softwaru, aby mohla vytvořit unikátní druh hmyzu.

Samozřejmě se ještě museli dívat na skutečný kód, jenž tvořil jádro těch virů, ale vizualizace usnadňovaly sledování toho, jak daný virus skutečně funguje.

Třeba jako teď.

Za silným plexisklem byla zkušební komora virů, kopie přenosu dat mezi počítači. Na jednom konci dopravníku stála stará tiskárna děrných štítků. Na druhém pak přístroje pro sledování a čtečka děrných štítků a velké schéma počítače, jenž vypadal jako mraveniště.

Všechno bylo sněhobílé jako z nějaké vědecké verze ráje. Kolem aparátu stály kamery a zvětšovací čočky, takže celý proces bylo možno sledovat od začátku do konce. Velká část plexiskla byla přestavěna na obrovskou lupu, s

jejíž pomocí se různé sekce dopravníku daly zvětšit o několik stupňů.

Jay přešel k tiskárně děrných štítků a posadil se k terminálu. Stiskl pár knoflíků a tiskárna začala chrlit karty. Ve skutečnosti nahrál e-mail nakažený novým virem, jenž všude zhasínal monitory. Zachytil ho kva-

litní bezpečnostní software, ale virus proklouzl standardními antivirovými programy a Jaye zajímalo, jak je to možné.

Přešel k lupě před tiskárnou, z níž byla polovina odejmuta jako na průřezech, a podíval se. Vedle děrného štítku, který se právě tiskl, byl malý obrys zástupce hmyzu. Přitáhl si k oku větší lupu a podíval se pozorněji.

Ten brouk byl poměrně velký. Bledý, skoro průzračný, bezbarvý a rozdělený na tři hlavní části. Měl šest nohou a šest klepet, každá část měla jeden pár každého. Hlava byla překvapivě malá, trčely z ní malá opeřená tykadla a velké oči.

Jak se díval, trup - pokud se tomu tak dalo říkat, když se skládal ze tří - se změnil v úplně průhledný a on viděl skrz.

Chytré. Autor toho broučka přišel s novou verzí neviditelnosti, bylo to varování typu - nekoukej se na mě, já tu nejsem - díky němuž byla virová data méně patrná.

Jay se díval, jak se brouk blížil k malé hromádce děrných štítků.

První dávka štítků vypadla z tiskárny na dopravník, a ten se posunoval vpřed jen takovou rychlostí, aby další dávka nezasypala předchozí, a pak se zastavil. Brouk k nim ale ještě nedorazil.

Počkal, až se začala tvořit druhá hromada štítků - což byl ve skutečnosti balík dat. Pak si sáhl mezi druhou a třetí část těla a provedl něco, čím si oddělil poslední sadu klepet a končetin. Ten segment vyrazil ke štítkům, změnil se v neviditelného a začal je rozřezávat svými klepety. Když si udělal dost místa, ponořil se do nich a částí roztrhaných štítků se zase přikryl. Na dopravník dopadla o pár vteřin později další sada štítků a začal se tisknout balík číslo tři.

Jay se fascinovaně díval, jak se brouk po chvilce zase rozdělil a druhá část těla se ponořila do dalšího balíku štítků. A do další hromádky se zanořila poslední třetina brouka.

Zajímavé. Trojitý virus - a pokud měl pravdu, byl nastaven tak, že dokázal ovládat různé balíky.

Na dopravník dopadla poslední hromada štítků a pás se začal posouvat dopředu rychleji, vezl štítky ke skeneru na druhém konci testovací komory.

Štítky představovaly balíky informací: e-mail, který sem poslal zničený a rozeslaný v malých částech. Fungovalo to tak, že první balík obsa-

hoval seznam, kolik dalších balíků se blíží, cosi jako úvodní list faxu. Poslední balík pak doprovázel drobný dovětek typu "Konec". Balíky zařazené mezi nimi obsahovaly samotný e-mail.

Počítač nebo server, jenž by data přijal, by se díval na všechny balíky a potvrdil by přijetí každého z nich, než by se posunul k dalšímu článku řetězu. Pokud by se objevily jakékoli chyby, problematický balík by byl odeslán znovu.

Autoři prvních virů se spolehli na skutečnost, že každý balík má danou velikost. To znamenalo, že když byla vaše zpráva dlouhá třeba deset celých dva balíky, bylo odesláno vždy jedenáct balíků. Osm desetin nevyužitého prostoru pak obvykle vyplňovaly nuly, a tam mohl naskočit i virus.

Antivirové programy se ale i na tohle zaměřily a začaly pečlivě prohledávat velikost zpráv a počet odeslaných znaků.

Takže nápaditější autoři virů změnili taktiku a jejich výtvory rozsekávaly části legitimních informací uprostřed toku a ukrývaly se tam.

Tím by se zvětšila velikost balíku, což by samozřejmě ohlásilo chybu, ale žádný alarm by se tím nespustil. Chyby v přenosu byly poměrně běžné. Hluk na lince, špatné spojení, výpadky, existovalo mnoho legitimních důvodů, proč by k té či oné chybě mohlo dojít. Přijímací počítač by jen chybu oznámil, celý tok by se odeslal znovu a příjemce by dostal svá data bez toho, že by tušil, že mu

s nimi přijel nezvaný stopař.

To vedlo k binárním virům, kde se virus mohl rozdvojit do dvou nevinně vyhlížejících částí, jež nečinily nic, dokud se na konci řetězce zase nespojily dohromady.

Ale tohle bylo poprvé, kdy viděl trinární virus. Navíc fakt, jak ten brouk nerozmístil balíky, v nichž se vezl, ho zavedl k tomu, že si je vybírá náhodně, čímž se ještě zvyšovala problematičnost jeho dopadení.

Na druhém konci zkušební komory Jay sledoval, jak balíky projíždějí kolem skeneru, což byl ve skutečnosti standardní antivirový program. Chtěl vidět, jak se tenhle brouk dostal přes jeho kontroly. Kdyby sem dal jeden ze svých prvotřídních programů a brouka rozmáčkl, nic by se z toho nedozvěděl.

Ale byl zklamaný. Brouk neudělal nic, čím by ten bezpečnostní program oklamal. Normální antivirové programy nebyly připravené na odhalování trinárních virů, takže jim proklouzl.

Jay viděl, jak se virus-brouk zase sestavuje a pak míří k velké čiré tabuli skla, jež představovala video-podsystém počítače. Jakmile tam dorazil, postříkal tabuli nějakým inkoustem a celou ji začernil. Kdyby to bylo v reálném světě, Jay by viděl, jak se mu vypnul monitor počítače.

Jay provedl tenhle test ještě několikrát, aby si potvrdil, zda virus skutečně náhodně vybírá balíky, kam se ponoří, a jeho myšlenky se stále otáčely kolem jediné otázky.

Proč?

Proč by se někdo takhle trápil s vývojem viru, který moderní programy neodhalí, jenom aby někomu vypnul monitor? Připadalo mu to jako spousta práce a žádný velký užitek. Někdo takhle mazaný by mohl vydělávat hodně peněz za programování.

A možná tomu tak i bylo. Ale i přesto se stále vracel k otázce, k čemu mu to je.

Když se díval na brouka při třetím testu, napadlo ho něco jiného. Způsob, jakým se ten brouk pohyboval, jaká měl tykadla, to všechno mu připadalo povědomé.

Přešel k vitríně s nejobvyklejšími viry na stěně laboratoře a začal pátrat. Podíval se na stovky nedávných virů, zelené, rudé, malé, velké, všechny.

Tady.

Byla to ta vycpávka, virus, který se objevil před pár dny, který zaplňoval prostor na pevném disku.

Podíval se zblízka a opatrně ho vytáhl z krabice.

Jeho tykadla byla totožná s tykadly toho brouka, jehož zkoumal ve zkušební komoře. Otáčel broukem a všiml si, že se třese: další postup pro neviditelnost.

Hm.

Jay si vyzvedl živý vzorek vyplňovače a vzal ho do zkušební komory. Po pár testech s uspokojením zjistil, že ten, kdo vytvořil virus první, je autorem i druhého. Analýzou psaného kódu objevil části, jež byly naprosto shodné. Tohle a skutečnost, že brouci byli vypuštěni pouhé tři dny od sebe, mu napověděly, že spatřili světlo světa přibližně ve stejnou dobu.

A to ho přivedlo ke zvláště nepříjemné myšlence, jež nabízela možnou odpověď na předchozí otázku.

Protože jich bude víc. Ten člověk se velmi nebezpečné naváží do netu, a neděla to jen tak z legrace.

Kromě toho, co se kolem dělo dalšího, měl pocit, že před nimi stojí sériový hacker, jenž vypouští na net ultramoderní viry. Jay vystoupil ze scénáře, natáhl se pro virces a zavolal Alexovi.

*****

Kimovo obchodní a průmyslové centrum Dover, Delaware

Junior jel z D.C. přes záliv, jel po dálnici 301 na sever k SR 300 a pak zamířil na východ do Delaware. Odtud do Doveru už to nebylo víc než patnáct kilometrů.

Když tam dorazil, už se smrákalo. Dover nepatřil mezi velkoměsta, ale bylo to dost velké město, aby zde měla pobočku Hopkinsova bezpečnostní firma. Stejně jako Brinks nebo Pinkerton či jiné velké bezpečnostní firmy i Hopkins zajišťoval domácnostem a podnikům doprovodnou službu a elektronické alarmy. A nabízel taky ozbrojené strážce.

Když jste byli jejich zákazníky a rozezněl se váš alarm, nezavolali jen policisty jako většina agentur. Oni k vám poslali vlastní ozbrojenou sílu.

To byl jejich velký reklamní tahák. Na většině míst byla policejní síla notně oslabená. Reagovat na bezpečnostní volání z opuštěného domu, ať už byl majitel domu jakkoli bohatý, prostě nebylo totéž jako ohlášené požáry nebo jiná tísňová volání, kde mohlo jít o ohrožení života volajícího. Domácí zloději měli hodně často dost času vyrazit dveře a ukrást polovinu vnitřního vybavení, než se objevila policie.

Hopkins tvrdil, že jeho ozbrojené složky jsou nejlepší ze soukromých bezpečnostních služeb. Sliboval poskytnout bezpečnostní personál, který byl inteligentní, zkušený a uměl střílet. Každý jeho zaměstnanec musel každého čtvrt roku složit střelecké zkoušky a Hopkins měl vyšší normy než pětasedmdesát procent policejních oddílů ve velkých městech.

A to přesně Junior hledal.

Viděl to tak, že zastřelit dalšího policistu by bylo moc riskantní. Vražda policisty byla tak vzácná událost, že by někoho mohlo napadnout si to spojit, a to on rozhodně nechtěl. Ani ozbrojený strážce zabi-

tý dvaadvacítkou nemusí ujít pozornosti, i když provedl všechno možné, aby se v téhle otázce ochránil. Plánoval, že tentokrát použije jenom jednu pistoli a i balistické zkoušky potvrdí, že jde o jinou zbraň. Také fakt, že to provede v jiném státě, by neměl být na škodu.

Moudré to ale pořád nebylo. To věděl, ale už jenom to pomyšlení ho rozpalovalo víc než cokoli, na co si dokázal vzpomenout. Jistě, sex byl fajn, ale nesnesl srovnání s tím, když vytáhl zbraň a namířil ji na muže, který se ho pokouší zabít. Nevyrovnala se tomu ani žádná droga, jakou kdy zkusil - a Junior jich svého času vyzkoušel víc než dost.

Tohle bylo absolutní vzrušení. Kdo prohraje, zemře. Kdo zvítězí, bude jako bůh. Pak je jasné, kdo přežil a kdo zemřel. Copak se tomu může něco rovnat?

Měl už sem zajet dávno. Měl to prozkoumat, porozhlédnout se kolem a tak, ale Ames ho poslední dobou držel v pohotovosti. Takže teď mu zbývalo, aby se porozhlédl - našel dobré místo, připravil to, zkontroloval reakční čas a tak.

To by měl udělat. To taky věděl. Jenže se chystal to neudělat. Měl abstak, byl jako feťák ženoucí se za svou další dávkou a nemohl už prostě dál čekat.

Zamířil k okraji města, vyhlížel místo, které by mohlo vyhovovat. Nemuselo být dokonalé, ale chtěl najít místo tak daleko za městem, aby sem museli povolat šerifa nebo státní policii. Musela tam být vidět cedule Hopkinsovy firmy a taky to musel být nějaký podnik, skladiště nebo tak něco, kde po páté hodině už nikdo nebude. Obytná čtvrť byla riskantnější. Příliš mnoho lidí a zvědavých očí. Jistě že sebral autu zaparkovanému u chodníku v D.C. poznávací značky, přišrouboval si je na své auto, ale ani přesto nechtěl mít kolem sebe dav lidí. Lidé v takové čtvrti obyčejně dělají divné, nepředvídatelné věci.

Pamatoval si na dobu strávenou v Mobile před deseti jedenácti lety. Jezdil autem pro pár chlápků, kteří říkali, že vědí, kde je bezpečný trezor plný peněz. V tom domě není ani obyčejný alarm, říkali mu, a prý stojí v takové čtvrti, kde žijí samí příslušníci střední třídy, samá domácí puťka a táta v práci. Ti dva hoši - Lonnie a Leon - čekali na noc, kdy majitel domu odcházel na bowling. Všichni tři tam přijeli, Lonnie s Leonem odešli do domu, vykopli obrovské vstupní dveře a vpluli dovnitř. Junior seděl v autě s puštěným motorem. Plánovali to tak, že

Lonnie s Leonem vypáčí a rozpářou ten trezor do pěti minut, seberou hotovost a utečou.

Tak zněl Leonův a Lonnieho plán. Junior jenom řídil.

Z trezoru se však vyklubala dokonalejší věcička, než jakou čekali. Po pěti minutách stihli nadělat jen spoustu randálu, jak do něj v jednom kuse bušili. Junior je slyšel v autě, i když byly dveře od domu zavřené a auto mělo zatažená okýnka a puštěnou klimatizaci.

Sousedé měli asi taky dobrý sluch, protože se všude kolem začala rozsvěcovat světla a lidé začali vycházet ven, aby se podívali, co se děje.

Sousedé očividně věděli, že člověk, kterému dům patří, šel na bowling, protože si okamžitě Juniora všimli a zamířili k němu. Už tohle samo by ho znervóznělo, ale navíc si všiml i toho, že někteří z nich drželi pušky.

Junior byl už tehdy celkem solidní střelec, ale neměl chuť si to rozdat s pěti šesti chlapy s brokovnicemi, kteří proti němu kráčeli v horké noci v Mobile. Lidi na severu možná nenáviděli zbraně a tak, ale v téhle části světa určitě věděli, jak se s nimi zachází, takže nepřicházelo v úvahu, že vyskočí z auta a začne na ně střílet. Vzali ho s sebou jako řidiče a hlídku, ne jako ochránce.

Junior se opřel o klakson, aby Lonnieho s Leonem varoval tak, jak nejlíp uměl, pak zařadil a šlápl na plyn.

Sousedi po něm naštěstí nezačali střílet. Muž, který už od dětství sundává veverky z vysokých dubů, by asi neměl moc práce s tím, aby zasáhl ujíždějící auto.

Později se od jednoho člověka, jehož znal a jenž měl s Lonniem a Leonem stejného advokáta, dozvěděl, že ti dva vůbec klakson neslyšeli a pořád mlátili do trezoru, když se za nimi objevili lidé ze sousedství a začali odjišťovat své zbraně. Pak už o Lonniem s Leonem neslyšel. A to bylo taky dobře; ani jeden z nich nebyl zrovna smířlivý.

Takže Junior neměl zájem, aby člověku z ostrahy přišli na pomoc sousedé. Čím míň lidí, tím líp. Netoužil ani po publiku. Chtěl, aby to proběhlo muž proti muži, beze svědků, vítězem bude ten, kdo odsud odejde po svých. A to bude Junior.

Tentokrát to bude nebezpečnější než posledně. Člověk přijíždějící prošetřit alarm bude asi očekávat potíže. A jestliže to, co společnost tvrdí ve své reklamě, je pravda, pak půjde o střelce lepšího, než je vět-

šina policistů. Plus ještě to, že bude muset vypadnout hodně rychle, protože sem určitě přijedou policisté.

Ale to Juniorovi nevadilo. Nechtěl, aby to bylo nějak jednoduché. Pokud by neexistovala šance, že ho ten člověk z ostrahy sundá, nemělo by to ani smysl. To už se klidně mohl připlížit k někomu zezadu a střelit ho do zad. A v tom nebyla žádná výzva, žádné vítězství ani sláva.

Projel pár možných míst, než našel takové, které potřeboval. Kimovo obchodní a průmyslové centrum, hlásala cedule. Dále tu visela vývěska upozorňující, že celý areál, který vypadal jako menší výrobní hala s kancelářemi, vše přízemní a propojené, chrání Hopkinsova bezpečnostní služba. Už minul značku oznamující konec města, takže areál spadal pod okresní policii. To přesně potřeboval.

Vždycky existovala nepatrná šance, že šerif nebo státní policista se sem dostane první. Kdyby k tomu došlo, Junior by musel rozhodnout, jak to provede, ale předpokládal, že člověk z ostrahy sem dorazí dřív než ostatní.

Zaparkoval pod stínem velkého stromu v prvním rohu tlumeně osvíceného parkoviště, vystoupil a obešel budovu. Před malou nástrojařskou dílnou parkoval starý pick-up, ale byl zamčený a kapota motoru byla studená. Jinak žádná auta. V několika oknech svítila světla, ale nezdálo se, že by tu někdo byl.

Skvěle.

Našel si úkryt mezi dvěma budovami, kde ho auto vjíždějící na parkoviště

neuvidí. Když si to v duchu několikrát probral, přikývl a šel vyrazit dveře. Na okně visela nálepka Hopkinsovy firmy a blikající senzor dával tušit, že tu je zapnutý alarm.

Zasáhl dveře a otevřel je prvním kopnutím. Rozezněl se hlasitý alarm, hulákal pořád dokolečka jako sirény sanitek v Evropě. Íííí-óóó, ííí-óóó!

To by mělo stačit.

Junior se vrátil do svého úkrytu. Uvolnil rugery v pouzdrech, vytáhl je zpod vesty a pak je vrátil do pouzder. Cítil, že se začíná potit, srdce mu začalo bít rychleji. Je čas zabíjet, Juniore.

15 KAPITOLA

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Ještě ani nezačali s výpovědí a Alex Michaels už se cítil nepříjemně. Mitchell Townsend Ames byl elegantní, o tom nebylo sporu, a Alex si přál mít to co nejdřív za sebou. Chtěl se vrátit zpátky ke své práci.

Ames byl už na první pohled obdivuhodný: vysoký, atletické postavy, nepopiratelně pohledný, měl vlnité a takřka plavé vlasy a ostře řezané rysy. Na sobě měl tmavomodrý proužkovaný oblek, za nějž musel dát nejméně pět tisíc dolarů, a i boty měl zřejmě vyrobené na zakázku.

"Uveďte prosím do záznamu své jméno, adresu a zaměstnání," řekl Ames tichým a klidným hlasem.

Michaels poslechl.

"Děkuji, veliteli Michaelsi. Jsem si vědom, že jste zaměstnaný muž, takže se pokusím tohle sezení provést tak rychle a bezbolestně, jak jen to bude možné." Ames se usmál.

Michaels jeho úsměv automaticky opětoval navzdory tomu, co mu říkal Tommy: Alexi, Ames je jako žralok, co se té chystá překousnout vejpůl. Ten člověk neni tvůj kamarád, ať říká a dělá cokoli, ať je sebezdvořilejší. Na to nikdy nezapomínej, ani na vteřinu.

Seděli v konferenční místnosti Net Force nedaleko od Alexovy kanceláře. Sešlo se jich tu pět: Mitchell Ames a jeho asistentka, mladá advokátka jménem Bridgette, jež byla překrásná; Tommy Bender; soudní zapisovatelka Becky a Michaels. Nebylo to poprvé, co měl Michaels podat výpověď - do takhle vysoké funkce se člověk nedostane,

aniž by se utkával s hejny právníků - ale poprvé se ocitl v pozici obžalovaného v soudním sporu.

Celý průběh zachycoval rekordér DVD a soudní zapisovatelka pořizovala přepis jako zálohu. To, co se zde řekne, bude zachováno pro budoucnost.

"Veliteli Michaelsi, je pravda, že jste v lednu 2013 řídil operace Net Force?"

"Ano."

"A že útok vedený vojenskou složkou Net Force pod velením generála Johna Howarda na loď Bon Chance vlastněnou KyberZemí a registrovanou v Libyi byl proveden na váš rozkaz?"

"Ano." Tommy mu poradil, aby odpovídal na přímé otázky pouhým "ano" nebo "ne", pokud to bude možné, a aby své odpovědi rozvíjel jen ve zcela nevyhnutelných případech. Čím méně toho řekneš, tím méně toho prozradíš.

"Protože jste se domníval, že jde o pirátské plavidlo? A měl jste tudíž právo na něj vyrazit, a to i v mezinárodních vodách?"

"Ano."

Ames se odmlčel, podíval se na žlutý blok před sebou a něco si poznamenal perem.

Zatím to šlo. Tommy mu řekl, že takovéhle otázky nejspíš padnou. Alex se nehodlal nechat vyvést z míry a vyzradit cokoli, co by ten muž mohl použít proti němu.

"Vyrozuměl jsem, že ještě před samotným útokem jste na palubu lodi poslal agentku Net Force Toni Fiorellaovou-Michaelsovou v pozici tajného pracovníka s cílem získat informace."

Tuhle otázku nečekal tak brzy. "Ano, poslal."

Ames odhlédl od svého bloku a zvedl obočí. "Vy jste poslal svou manželku na něco, o čem jste byl přesvědčen, že je to loď plná pirátů?"

Z jeho hlasu prakticky kapalo opovržení. Jaký člověk může udělat něco takového? Poslat matku svého dítěte mezi nepřátele?

Nebo je to snad tak, že jste si myslel, že jí na té lodi žádné větší nebezpečí nehrozí, co? Ze tam žádný pirát není?

Alex by mu tu situaci rád objasnil. Rád by mu řekl, že nečekal, že by tam Toni mohlo takhle brzy něco hrozit. Taky by rád podotkl, že Toni se zdržela na palubě kvůli hurikánu. Ale Tommyho instrukce byly jasné.

"Byla, a dosud je, kvalifikovanou pracovnicí v terénu," řekl stále nevzrušeným hlasem.

"Chápu. No, pane, jste lepší než já. Já si nedokážu představit, že bych svou choť poslal do podobné situace." Podíval se znovu na blok. "Aha, ale počkejte. Taky koukám, že vaše žena je i odbornicí na nějaké indonéské bojové umění zvané Pukulan Pentjak Silat Serak, je to tak, že?"

"Ano."

Ames přikývl. "No, tyhle schopnosti vaší ženy asi mohou poněkud utlumit takové obavy - fakt, že dokáže zabít člověka holýma rukama, nemluvě o tom, co dovede se zbraní, že? A že už tím svým uměním v minulosti pár lidí zkrotila a zabila. Vidím tady incidenty z 8. října 2010, přímo zde na velitelství Net Force, kde zápasila s domnělou vražedkyní, než jste tu osobu zastřelil; pak dále 15. června 2011 v Port Townsendu ve státě Washington, tam zlomila nějakému člověku vaz; a pak v říjnu 2011 u vás doma ve Washingtonu, D.C. - ne, počkat, toho jste tenkrát zabil vy, že? Povězte mi, veliteli, věříte, že manželé, kteří společně vraždí, spolu vydrží déle?"

Před rokem by ho to rozpálilo. Před dvěma lety by na tu výzvu rozhodně reagoval. A před necelými pěti lety by asi vstal a dal by tomu hnusnému právníkovi pár facek.

Ale silat, jako každé skutečné bojové umění, se zaměřuje na víc než jen na souboj. Jde v něm o disciplínu a kontrolu, a i když Alex ještě ani nemohl pomýšlet na to, že by byl v tomto umění odborníkem, už toho zažil dost, aby mohl odrazit Amesovy narážky.

Tommy odpověděl za něj. "Plyne z toho nějaká otázka, pane, nebo se jen snažíte velitele Michaelse vyprovokovat?"

Ames se usmál. "Kdepak, jen se snažím zjistit, jací lidé pracují pro Net Force."

"Lidé, jejichž konání je zcela v souladu se zákony," řekl Tommy. "Pokračujme, ano? Jak jste říkal, můj klient je zaměstnaný muž - plýtvat jeho časem rozborem problémů z minula je konstruktivní jen stěží."

Ames se usmál ještě víc. "Ani by mě nenapadlo nějak se dotknout charakteru vašeho klienta, pane Bendere. Jenom se snažím nalézt pravdu, jménem spravedlnosti. A fakt, že váš klient má sklony k násilí, se

vztahuje k jádru našeho problému, nemyslíte? A vyskytuje se to v celé jeho rodině."

Alex naprosto jasně viděl, kam tím míří. Tommy měl pravdu, že to nebude ani trošku pěkné. Ani by mu tolik nevadilo, kdyby ho tenhle člověk trochu vyválel v bahně - jistěže by z toho nebyl nadšený, ale Alex byl už velký kluk, jehož kroky by obstály při prozkoumání. Část, která by ho ale mohla dostat do varu, by byly urážky jeho ženy. Nevnímat to bude těžké.

"Tak se tedy, veliteli, vraťme k důvodům, jež vás vedly k přesvědčení, že

plnoprávně registrovaná výletní loď mých klientů je zaplněná krvelačnými piráty, a ti že jsou nějakou hrozbou pro Spojené státy..."

Michaels potlačil vzdech a opřel se o opěradlo své židle. Čekalo ho velmi dlouhé dopoledne.

*****

Ames se v duchu usmál, když opouštěl budovu Net Force v areálu FBI. Alex Michaels byl poněkud tvrdší než většina úředníků, s nimiž se dosud setkal. Před porotou se určitě nepoloží, pokud mu Ames nevmete do tváře víc, než co předvedl u výpovědi. Urážka jeho ženy byla jedna z možností - Ames se domníval, že Alex v té oblasti prokázal jistou zranitelnost - ale na tohle je třeba si dát pozor. Občas to sice zafungovalo, ale vtip na adresu něčí manželky mohl spojit porotu tak, že by vám nakonec ublížila. A to Ames nechtěl riskovat. Odjakživa se prezentoval jako dobrosrdečný muž, a i když používal osobní útoky, pronášel je, jako by byly bezvýznamné a vztahovaly se jen k pátrání po pravdě, ke spravedlnosti a americkému chování. Jako by sám litoval, že žalovaný je blázen, co tluče svou ženu, ale je na porotě, aby rozhodla, co je důležité.

Bridgette vedle něj řekla: "Co si o tom myslíte?"

Byla inteligentní - přede dvěma lety nejlepší ze třídy, vyrovnala se dalším deseti společníkům a advokátům z jeho firmy. A milá. Ale ještě stále věřila, že právo a spravedlnost jsou synonyma, což pochopitelně nebyly.

Nemohl jí prozradit skutečné důvody, proč tuhle výpověď museli vyslechnout. Chtěl vidět své protivníky tváří v tvář. Chtěl se dozvědět Michaelsovu adresu přímo od něj, protože by to mohlo přerůst v nechutnosti a osobní výpady, a on chtěl tu informaci bez toho, že by

po sobě zanechal zjevnou stopu. Ale hlavně se k němu chtěl dostat a vylekat ho.

Byly to drobnosti, navíc posuzované odděleně, ale jako celek tvořily součást vlivu velkého právníka. V tomhle oboru byl způsob prezentace stejně důležitý jako právo samotné. Bylo jedno, kolik paragrafu dokážete citovat zpaměti, když si vás neoblíbila porota.

Bridgette na to ještě nebyla připravená. "Šlo to tak dobře, jak se dalo čekat," řekl. "Budeš v tomhle případě na druhém místě, takže než vyrazíme k soudu, chci, abys znala všechno, co se dá zjistit o námořním právu a smlouvách OSN a pirátech. Nemluvě o veliteli Alexi Michaelsovi a jeho ženě Toni."

"Rozumím."

"Dobře." Výsledky takového jednání ale ve skutečnosti nebyly vůbec podstatné. Samozřejmě, kdyby se to někdy dostalo až k soudu, chtěl by vyhrát. Mitchell Townsend Ames neprohrával a basta, ale skutečným cílem tady bylo zavalit Net Force hromadou problémů, aby ji mohl zničit legálně. Kdyby kongres i senát schválily příznivý zákon a prezident ho podpisem přetavil v platnou normu, tak by tohle všechno bylo diskutabilní. Net Force by se musela přizpůsobit výsledkům. Jakkoli by se jim příčilo, jak to rozhodne soud, můžou skákat nahoru a dolů a povykovat, až by zmodrali, ale nebude jim to nic platné.

Amesovi na těch lidech, kteří přišli na palubě Bon Chance o život, nezáleželo. Nezajímali ho ani jejich pozůstalí. Ti mrtví byli zločinci, střelci, kteří byli sami zastřeleni. Byli to kriminálníci a žádné slitování si nezasloužili. Celý proces byl jen kouřovou clonou, a pokud sloužil svému účelu, měl smysl.

Jakmile měl Ames cíl, vždycky přemýšlel, jakými prostředky ho dosáhnout. Když to dokázal pohrůžkou právních kroků, skvěle. Když muselo dojít na přelíčení, klidně. Když bylo nutné poslat neurvalce jako Junior s pohrůžkou, vydíráním či útokem na někoho, kdo stál v cestě? I to bylo přijatelné. Všechno, co bylo nutné. Druhé místo je pro poražené. Vítěz je jenom jeden.

Limuzína s řidičem zastavila u chodníku, řidič vyskočil ven a otevřel jim dveře. Bridgette nastoupila první a Ames hned za ní. Jakmile se posadil, natáhl se do přihrádky ve dveřích a vytáhl z ní pistoli SIG P-210 a připnul si pouzdro k pásku z koňské kůže vyrobenému na zakáz-

ku a na levém boku si zapnul poutka. Tenhle typ i pouzdra byl pro použití v autě nejlepší. Nebyl nepohodlný a snadněji se z něj ve spěchu vytahovala pistole. Byl navržen pro řidiče k zastrašování únosců aut. Jakkoli se taková pouzdra sháněla nesnadno, měl povolení nosit zbraň v D.C., Virginii, Marylandu a New Yorku, jakož i ve většině méně pedantských států. Tohle byla jen další výhoda {velkých peněz a legitimně uznávané nutnosti. Nejednou mu na veřejnosti hrozili rozzlobení muži smrtí. Ale taková povolení se nevztahovala na federální soudy nebo úřady vymáhající zákon, dopravní letadla nebo pošty a ještě několik dalších.

Byla to ale po všech stránkách plodná návštěva. Už měl o veliteli Alexu Michaelsovi přesnější představu. Věděl, kde toho člověka i s rodinou najde. Kdyby došlo na nejhorší, mohl by k nim poslat na návštěvu Juniora. Člověk jako Michaels by asi nekývl na úplatek, ale měl rodinu. A i když měl za manželku chodící mlátičku, měli malého synka, který asi tak šikovný nebude.

A člověk udělá skoro všechno, aby ochránil své děti.

*****

Chalus, Irák

Howardova skupina byla v drtivé menšině. Navíc s sebou všichni jeho lidé měli jen lehké zbraně. Přišli sem sbírat informace, ne bojovat. Pěší irácká hlídka měla s sebou oproti tomu mnohem silnější zbraně a jejich přesila vůči Howardovým lidem činila skoro čtyři ku jednomu. Nepřátel muselo být tak šestnáct až osmnáct.

Howard i jeho skupina už sešli ze silnice. Mávnutím ruky jim přikázal, aby se přikrčili. Ve tmě si jich všimnou hůř.

Sledovali plynulý postup Iráčanů, kteří se mezi sebou bavili na cestě vinoucí se mezi kamením a keři. Muži žertovali, smáli se, nečekali jakékoli potíže, vyšli na obvyklou hlídku, během níž nikdy nenarazili na nic horšího než vyplašenou ještěrku.

Nacházeli se v pohoří Elbroz. Nejvyšší kopce podél silnice od Chalusu do Karaje dosahovaly výšky tisíce metrů nad mořem, na západ od nich možná o něco víc. Do vnitrozemí zatím moc nepronikli, teď se pohybovali asi jen třicet kilometrů od Kaspického moře na severním pobřeží Iráku, ale to stačilo na to, aby je helikoptéra během pár minut

odnesla pryč. Což byl další důvod přikrčit se k zemi a nechat hlídku projít.

Na rozdíl od toho, co si myslela spousta lidí hlavně po válce v Zálivu, všichni iráčtí vojáci nebyli přitroublí jezdci na velbloudech, kteří pobíhali dokolečka a pořád volali "Alláhu akbar!" a nedokázali pořádně vystřelit. Některé elitní jednotky tvořili drsní veteráni, kteří se dokázali celou noc přesouvat na místo určení a pak celý den bojovat, měli stejně kvalitní výcvik jako kterákoli jiná armáda na světě. Při souboji s bombardéry Bl, jež shazují bomby, a loděmi námořnictva, z nichž se odpalují rakety na vzdálenost sto padesát kilometrů, neměli Iráčané šanci. Taktiku z první světové války nelze použít v jedenadvacátém století a ještě doufat ve vítězství. Jenže na úzké silnici v horách a v noci - navíc v jejich horách - proti výzvědnému oddílu bez pancéřových vest a ve čtvrtinovém počtu? Na to by jim ty pušky bohatě stačily.

Howard a jeho muži sem přišli zjistit, jestli v kopcích není ukrytá laboratoř na výrobu biologických zbraní, třeba v nějaké jeskyni, kde by ji nenašly družice, jež po ní pátraly. Zbrklým rozhodnutím napadnout větší a lépe

vyzbrojenou sílu by se jim ten úkol splnit nepovedlo.

Skutečnost, že se tu objevila hlídka, možná znamenala, že informace o tom podniku nebyly tak docela nepravdivé. Velké družice zatím nedokázaly přesně určit místo, ale silný provoz, jejž sledovaly u jednoho z kaňonů nedaleko odsud, naznačoval, že se tu něco děje.

Ať už se v tom kaňonu pracovalo na čemkoli, Howard to chtěl zjistit. Jakmile ta hlídka přejde, vydá se na cestu.

Jeden z iráckých vojáků sešel ze silnice jejich směrem.

Nikdo z členů týmu Net Force se ani nepohnul. Byli jako sochy, skoro ani nedýchali.

Muž přišel blíž. Zastavil se u velkého balvanu necelé tři metry před Howardem, obešel ho, aby ho nebylo ze silnice vidět, a rozepnul si zip.

Stál zády k Howardovi, ale hluk jeho močení byl v temnotě velmi hlasitý.

Super. Ten chlap se potřebuje vyčurat a zrovna tady.

Howard vytáhl nůž. Byla to lovecká kudla s krátkou čepelí, jež nebyla delší než prostředníček. Takovým nožem se podřezávala a stahovala z kůže zvěř, ale dal by se použít i na proříznutí hrdla. Ocel byla začer-

něná prachovým postřikem, byl to nevýrazný, matný černý lak, od nějž se neodráželo žádné světlo.

Howard se chystal k pohybu. Tomu muži, jenž si vyprazdňoval měchýř, by stačilo, aby se jen pootočil, a uviděl by za sebou ležet na zemi amerického vojáka. Kdyby se to stalo, Howard a jeho skupina by byli v pořádné bryndě. Jenže pokud by se Howard pohnul jako první, mohl by muže zneškodnit dřív, než by si stihl uvědomit, co se děje. Bodnutí do týla pod okraj lebky by stačilo. Nelíbilo se mu to, zabíjet nějakého ubohého vojáka, jehož jediným proviněním bylo vyslyšení naléhavé potřeby, ale bylo to moc riskantní. Lepší jeden z nich než my čtyři.

Tři normální kroky nebo dva dlouhé, necelá vteřina ho dělila od toho muže; jednou rukou mu zacpat pusu, druhou do něj vrazit čepel.

Howard se opatrně zvedl ze země, nadzvedl se na všechny čtyři, pak se přikrčil. Předklonil se, že vyrazí...

Iráčan, jehož museloněco varovat, se ohlédl přes rameno v okamžiku, kdy Howard vyskočil. Muž vykřikl a už se natahoval po své pušce.

Aha. A už je to tady...

"Generále Howarde?" řekl počítač a přerušil scénář VR. "Máte tu naléhavý hovor."

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Howard vypadl z VR a sundal si sluchátka. "Kdo volá?" zeptal se.

"Velitel Michaels," odpověděl počítač.

"Vezmu si to. Přepojte mi to."

I když nejspíš nešlo o nic drastického, Howard nastavil Michaelse na seznam prioritních čísel už dávno. Nechtěl se před svým šéfem zapírat, když si hrál na vojáka ve VR.

"Veliteli."

"Dobrý den, generále. Máme tady menší problém. Tommy Bender je u mě v kanceláři a chce si s vámi promluvit o té báječné lodi Bon Chance."

"Ta žaloba," řekl Howard.

"Přesně tak."

"Už jsem podal výpověď, pane," řekl Howard. "V pátek se u mě zastavila mladá dáma."

"Já vím. Přednedávnem jsem se s ní i s tím nesmlouvavým právníkem taky sešel a taky jsem podal výpověď. Očividně se ale objevily další informace o jednom z těch zabitých ochrankářů, o nichž si náš právník myslí, že bychom je měli znát."

"Ach tak."
"Samozřejmě pokud nemáte moc práce," řekl Alex. "Když to bude nutné, můžu to domluvit na jindy."
"Ne, pane veliteli. Mám čas. Tady se celkem nic neděje. Budu u vás za deset minut."
"Díky, Johne."
"Není zač."

*****

Howard se objevil o tři minuty dřív, než řekl, a pozdravil se s Alexem a Tommym.
"No dobře," řekl Michaels, "o čem to s námi chceš mluvit?"
Právník se usmál. "Určitě vás to potěší," řekl. "Richard A. Dunlop, pokud to tak můžeme určit, byl tím, koho John při zátahu zastřelil."
"Tím, kdo nejdřív postřelil mě," řekl Howard. Sáhl si na bok. "Přesně do místa, kde me moje vypůjčená vesta nekryla."
"Ano, to nepochybně zmíníme. Znal jste pana Dunlopa předtím, než jste na něj vystřelil, generále?"
"Ne, pane. Viděl jsem ho poprvé, až když na mě vystřelil."
"Aha."
"Proč?" zeptal se Michaels. "Kam tímhle míříš, Tommy?"
"No, zdá se, že pan Dunlop byl členem BBA."
"A to je...?"
"Bratrstvo bílých árijců," odpověděl Howard ještě před Tommym.
"No a?" řekl Michaels. "O těch už jsem slyšel. Jsou to rasisti. A tohle se k něčemu vztahuje?"
"No," řekl Tommy, "pokud generál Howard - jenž, musím podotknout, je tmavé pleti - věděl, že pan Dunlop je rasista, mohl by mít pádný důvod pana Dunlopa zastřelit i mimo rámec prosté sebeobrany."
Michaels zavrtěl hlavou. "Nezlob se, Tommy, ale to je snad největší blbost, jakou jsem kdy slyšel."
Tommy pokrčil rameny. "Byl jste někdy v Las Vegas, generále?"
"Ano, byl."
"A byl jste tam 3. dubna 2011?"
Howard se na chvilku zamyslel. "Ano, asi byl. Pokud si vybavuju, bylo to těsně předtím, než jsme zahájili operaci v poušti. Naše jednotka čekala, až se vyřeší nějaká závada na zpravodajských družicích. Zavrtali jsme se ve Vegas a vyčkávali na rozkaz vyrazit do akce."
Tommy přikývl. "A nedostal jste se během svého pobytu v Las Vegas do ostré hádky s panem Dunlopem, generále?"
"Samozřejmě že ne. Jak jsem vám už řekl, s tím člověkem jsem se nikdy nesetkal."
"Nicméně právník žalující strany může předložit důkazy o tom, že pan Dunlop byl v Las Vegas téhož dne."
Howard se zamračil. "No a co? Byl tam on a milion dalších lidí."
Tommy se opřel o opěradlo své židle a usmál se. "Ale vy jste nezastřelil milion dalších lidí, Johne. Zastřelil jste Dunlopa. A teď, co s tím udělá Ames: ukáže, že jste oba byli ve stejnou dobu ve Vegas. Vymyslí si hypotetické setkání vás s Dunlopem, při němž jste se spolu pohádali kvůli rasistickému chování toho muže. Vrazil do vás na chodníku, obořil se na vás a vám málem ruply nervy. Pak to spojí se střelbou na lodi a poznamená, že jste zabil Dunlopa kvůli vašemu předchozímu setkání."
Howard zavrtěl hlavou. "To je k nevíře," řekl. "Nic z toho se nikdy nestalo."
"O to tu nejde, Johne. Nemusí to dokázat. Stačí mu, aby přesvědčil porotu, že se to takhle stát mohlo."

Jak to myslíte?"

"Podívejte, vy i já víme, že se mu podaří najít v Las Vegas nějakého opilce, který mu za láhev laciného bourbonu odpřísáhne, že vás s Dunlopem viděl. Porota možná i pozná, že ten muž lže. Možná mu neuvěří ani slovo. Ale taky nebude moct zapomenout na to, co řekl. Soudce jim může nakázat, aby k jeho výpovědi nepřihlíželi, ale je to podobné jako snažit se nemyslet na slona v obýváku."

Já to pořád nechápu," řekl Howard.

Tommy si promnul oči. "Stačí mít dost kouře a zrcadel a můžete oklamat publikum," řekl. "Ames je na takové iluze mistr. Je jako kou-

zelník. Dokáže lidi přesvědčit, že viděli něco, co nikdy v životě vidět nemohli. Věřte mi, Ames si vezme na pomoc všechno bahno, co najde, a všechny, kteří s tím měli co do činění, v něm pořádně vyválí. I přesto, že nic z toho není legitimní, něco třeba bude mít smysl. Nezapomeňte, že tohle je občanskoprávní věc, ne trestní. Rozumná pochybnost tady nemá stejné uplatnění. Jemu tady skutečně stačí vyvolat v porotě pochybnosti, aspoň malinké."

Howard se znovu zamračil.

Tommy vzdychl. "Vy jste ve službě zabil pár dalších lidí, že, Johne?"

"Ano. Ale vždycky se to dalo ospravedlnit."

Tommy zavrtěl hlavou. "Nikoli nezbytně. A určitě ne z pohledu občanskoprávní poroty. Kterákoli operace Net Force, při níž byl někdo vážně zraněn nebo zabit, bude pro Amese přímo ideální. Každý takový případ vytáhne a spočítá zemřelé. Ukáže snímky z márnice, přečte svědectví rodin, cokoli, co mu pomůže získat porotce na svou stranu.

Ames vykreslí takový obraz, že každý pracovník Net Force, který kdy pracoval v terénu, je krvelačný zabiják, co se nemůže dočkat, až vyrazí ven, bude střílet, bodat nebo aspoň do někoho bušit. Nadto ještě ukáže, že takoví lidé nebyli jen naváděni, ale dokonce vedeni velitelem a generálem, kteří s velkou radostí vyrážejí do terénu a máchají si ruce v krvi. Představí nás jako mongolské hordy, co vraždí a pustoší pro zábavu."

"Bože můj," řekl Howard. "To vážně může?"

Jestli se mu podaří přesvědčit soudce, že takové věci slouží k zobrazení a vytvoření nějakého vzorce chování, případně že nějaký konkrétní případ lze spojit přímo s jeho kauzou, ano, určitě může. Jak jsem říkal, občanské právo není stejné jako trestní a normy tu nejsou tak přísné. A pro Amese je dobrý každý čin. Když se rozjede, lstivostí se mu nevyrovná ani liška."

"Bože můj," opakoval Howard.

"Pokud u něj máte zastání, modlil bych se za jeho pomoc," řekl Tommy. "Ames by mohl spadnout do šachty nebo utrpět těžký infarkt, to by pomohlo. Nic méně závažného ho nezastaví. Bude spřádat tak spletité příběhy, že si budete připadat jako v pohádce."

Michaels zavrtěl hlavou. Jak mohl někdo provést něco takového, a ještě s tím mít úspěch?

"Měli byste vědět ještě něco," dodal Tommy po chvíli.

"Copak to je?" zeptal se Michaels.

"Musíte být velmi opatrní při všech současných vyšetřováních KyberZemě. Nesmíte opomenout jedinou maličkost."

"To děláme při všech svých vyšetřováních," řekl Michaels.

Tommy přikývl. Já vím, ale pochop jedno: jakmile porušíte sebemenší pravidlo, bude vás to stát spoustu peněz. Ames o tom vyšetřování očividně ví a můžete si být jistí, že tím bude mávat nad hlavou jako vlajkou v prvomájovém průvodu. Bude tvrdit, že Net Force se opírá do jeho klientů kvůli té žalobě, že neexistuje žádný jiný důvod, aby nějaké vyšetřování pokračovalo, jelikož jeho klienti jsou slušní a počestní obchodníci, co se jen snaží o čestný výdělek."

Jenže naše vyšetřování začalo dřív, než byla podána žaloba."

"Na tom nezáleží," namítl Tommy. "Nezapomeň, že Ames se zabývá dojmy, ne

realitou. A pokud jde o vaše normální vyšetřování, můžeš říct upřímně, že nikdy nedošlo k tomu, že bys ty sám nebo někdo z tvých lidí trošku nepřekročil svou pravomoc, třeba o milimetr, jen abyste vyřešili případ nebo zastavili nějakého zloducha? Věř mi, že Ames bude mít kopie všech vašich složek - aspoň všeho, co nepodléhá utajení - a bude si je prohlížet a hledat v nich jakýkoli doklad nebo náznak čehokoli, co pak může předložit porotě."

Otočil se k Howardovi. "Například, generále, vždycky když vás přestalo bavit sedět za stolem a vyrazil jste sám do terénu, Ames to použije, aby ukázal, že vás baví být do toho osobně zapojen. Že vás baví mávat zbraněmi a střílet lidi."

"Ale to je moje práce," řekl Howard.

Tommy zavrtěl hlavou. "Generálové už nevedou své vojáky do boje. Sedí v týlu a vedou bitvu z dálky." Obrátil se na Alexe. "A v tvém případě je to ještě horší," řekl. "Ty nepatříš ani k vojákům. Tím, že ses toho zúčastnil, jsi prokázal určitou horlivost, jež se dá velice snadno nafouknout a zobrazit jako zcela nepokrytý fanatismus."

Michaels se předklonil. "Chceš navrhnout, abychom celé to vyšetřování KyberZemě zastavili? A napadlo tě, že celá ta žaloba může být třeba pokusem, abychom toho nechali? Přestali slídit? Nebo abychom se stáhli tak daleko, aby KyberZemě měla prostor k jakékoli ilegální činnosti, aniž by se musela ohlížet přes rameno?"

"Samozřejmě že mě to napadlo, a nic takového taky nenavrhuju. Neprotestoval bych, kdybys to pozastavil, dokud to všechno nepřejde, ale nemusíš dělat ani to. Bohatě stačí, abys postupoval tak, jak jsem říkal: pátrat hrozně opatrně a dávat zvlášť pozor na ty nepatrné detaily."

Michaels se podíval na Howarda. Ani jeden z nich nevěděl co říct.

Já tě varoval, že to bude pěkně odporné," řekl Tommy. "A to ještě nejsme ani v půlce."

Michaels vzdychl a přikývl. "Rozhlásím, aby si všichni dali pozor."

"Dobře. No, já půjdu. Přeju krásný den."

Když Tommy odešel, Michaels se otočil na Howarda. "Myslím, že bychom měli svolat schůzi."

"Ano, pane," přikývl Howard. "Podle mě by to byl velmi dobrý nápad."

16 KAPITOLA

V zasedací místnosti seděli čtyři: generál Howard, Jay, Toni a Michaels sám.

Alex řekl: "Takže takhle vypadá situace týkající se právnických záležitostí. Je jasné, že nezastavíme vyšetřování KyberZemě ani stávající šetření nepřerušíme, už jenom kvůli tomu, co zjistil Jay. Nicméně si vezmeme radu Tommyho Bendera k srdci a ujistíme se, že nám v tomhle případu nemůže nikdo nic vyčíst." Když to říkal, díval se na Jaye.

Chvilku bylo ticho. Toni ho přerušila otázkou: "Jak jistí si jsme ohledně toho koncipienta, Jayi?"

"Mám jistotu v otázce toho převodu peněz. Nepovedlo se mi najít žádný důvod, proč by koncipient Nejvyššího soudu měl dostat peníze od KyberZemě. Taky jsem prověřil dokumenty toho člověka a pídil jsem se po něčem, z čeho by vyplývalo, že je něčím zvláštní - jestli třeba neděl něco legálního pro KyberZemi a dosud od nich nedostává peníze - a nenašel jsem vůbec nic. Jsem přesvědčený, že je to úplatek."

Howard řekl: "Než s tím ale vylezeme na veřejnost, musíme mít nezlomnou jistotu. Soudce nás roztrhá na cimprcampr, jestli to nebude pravda. Tam se netrpí ani nejmenší náznak nesprávného chování."

"Amen," řekla Toni.

Michaels se otočil na Jaye. "Najdi něco neprůstřelného, Jayi." "Provedu."

Ještě něco, o čem bychom měli vědět?"

Jay pokrčil rameny. Jenom ty viry a červi, co v poslední době útočí na web. Jsem přesvědčený, že je vytváří ten samý člověk a že jsou čím

dál horší - což podle mě znamená, že přijdou další. Nemůžete s tím dělat nic moc, je to čistě internetová záležitost, ale říkal jsem si, že byste o tom měli vědět."

Michaels přikývl. "Podívejte, vím, že ta žaloba je pro nás hrozná otrava a že všichni máme na práci lepší věci. Taky vím, že je značná šance, že to všechno je jenom velká kouřová clona ze strany KyberZemě, aby nám zabránila v dalším vyšetřování. I přesto na to musíme dávat pozor. Jsme momentálně pod drobnohledem, ještě víc než jindy. Nesmíme udělat nic, co by se nám mohlo vymstít."

Všichni souhlasně pobrukovali.

Alex se rozhlédl po svých lidech, jimž věřil nejvíc na světě. V tomhle okamžiku by měl říct něco povzbuzujícího, ale uvědomil si, že nic takového ho nenapadá.

Kromě toho mu došlo ještě něco dalšího: existoval důvod, proč právě tohle byli lidé, jimž na světě nejvíc věřil. Každý z nich byl samostatný profesionál, nejlepší v tom, co dělal. Nemusel jim poskytovat inspiraci. Potřebovali jen jeho důvěru a podporu.

"No nic, lidičky," řekl. "Tak hurá na ně."

*****

Jay šílel. Saji mu volala, když šel ze schůze, a teď měl pocit, že by nejradši někoho zabil.

Šel do své kanceláře a posadil se ke svému počítači, pořád ještě celý nasupený.

Všechno to začalo těmi fotkami. Saji nahrála snímky ze svatební cesty na svůj počítač v obývacím pokoji. To bylo samozřejmě v pořádku; chtěla je ukázat rodině. To chápal. Ale při instalování vypnula antivirovou ochranu.

To ovšem Jaye netrápilo. Chápal, jak k tomu došlo, dokonce i to, proč k tomu došlo. Saji nějakou dobu ty fotky upravovala a při práci s grafickými programy je lepší vypnout antivirový program. I u tak silných strojů, jako měl doma, představoval opak příliš velké riziko.

Jenže Saji ho potom nezapnula.

Jay měl systémy ochráněné dvojitým zátarasem - včetně toho, který sám vytvořil - ale tím se jeho stroje chránily jen před hackery, kteří by se do nich pokusili nabourat přes net. Zátarasy nefungují proti virům či jiným programům nahraným - náhodně nebo jinak - z e-mailu, což

byl taky důvod, proč měl zapnutý i prvotřídní antivirový program, jenž neustále aktualizoval svůj kód a datové soubory.

Což bylo ale všechno k ničemu, když ho někdo vypnul!

Software byl dokonce naprogramovaný, aby se při restartování systému zase sám zapnul, jenže Saji neudělala ani to. Když skončila nahrávání a úpravy fotek, aniž by zaznamenala jakékoli ohrožení stability systému, ani ji nenapadlo stroj restartovat.

Nejhorší bylo, že Jay naprogramoval svůj antivirový program tak, aby se znovu spustil vždy, když byl vypnutý déle než půl hodiny. Udělal to, protože věděl, jak snadné je na něco takového zapomenout. Saji nicméně strávila nad fotkami celkem dlouhou dobu - mnohem víc než půl hodiny - takže vyřadila z provozu i tenhle restart, což znamenalo, že její počítač - a následně celá domácí síť - byla otevřená útokům virů.

A útok se dostavil.

Jay ho ještě nevystopoval, takže nevěděl, jestli to vyšlo od někoho ze Sajiny rodiny, některého z jejích přátel nebo z nějakého serveru, na který

byla připojená. Klidně mohlo jít i o náhodný e-mail generovaný zasaženým systémem. Nezáleželo tolik na tom, odkud to vyšlo, jako spíš na tom, kde to začalo.

Virus, jenž je zasáhl, byl ten nejnovější, ničivý virus, který přeformátovával pevné disky. Sežral jim fotky, její e-mailový adresář - ještě předtím se ale odeslal všem lidem, jež tam měla, včetně Toni, Alexe a dalších přátel z Net Force. A dostal se i na jeho stroj, přeskočil po spojení LAN a smazal harddisk i jemu.

Samozřejmě že měli všechno zazálohované, i ty fotky, ale o to nešlo. Zásadní bylo, že byli napadeni. Že Jayův vlastní stroj stejně jako počítač jeho ženy rozeslal kopie viru všem lidem z jejich adresářů. Sám Jay Gridley, hlavní technik a virový guru Net Force, byl poražen obyčejným virem.

Neměl radost.

Kdyby Saji ten antivirový program nevypnula, nic by se nestalo, jenže ho vypnula a ono se stalo, a moc toho litovala.

Taková hloupost. Neřekl to sice nahlas, protože pár věcí už pochopil, ale myslel si to. I dítě školou povinné ví, že lézt na net bez antivirové ochrany se nemá. Snad i dítě ze školky to ví...

Ale nezlobil se na Saji. Ta nežila ve světě, kde byl každý elektronický krok automaticky krytý. Nemyslela na tyhle věci tak jako on.

Jay by nejradši zadupal do země toho hackera, autora toho viru, magora, který zneužil Sajiny důvěry. Ten za to všechno mohl.

Jay ho dopadne. Ten člověk pozná, že se nevyplácí zahrávat si s Jayem Gridleym, a už vůbec není vhodné ho stavět do špatného světla kvůli opomenutím jeho ženy.

O chvíli později zapnul počítač, pořád zlostně funěl, pak se natáhl po klávesnici a nastavil systém tak, aby nepropustil jiné než absolutně naléhavé hovory. Bylo načase pustit se do práce. Za normálních okolností svou práci miloval a nemohl se dočkat, až začne lovit. Tentokrát to ovšem bude ještě sladší. Tentokrát to je osobní.

Jay ve své době na škole vytvořil a rozeslal do světa spoustu svých vlastních virů - jen takových těch jednoduchých nachytávačů, aby ukázal, že na to má. Nikdy samozřejmě nesestavil nic opravdu škodlivého. Jako hlavní lovec v Net Force už taky hodně virů vystopoval, takže první kroky už pro něj byly celkem rutinní. Klíčové bylo najít časovou stopu, zjistit, kdy byly počítače napadeny, a z toho nalézt východisko. Jakmile jste měli tohle, mohli jste zahájit pátrání a prokousávat se zpětně ke zdroji.

V současnosti už lidé mohou rozesílat cokoli z druhého konce světa, ale někde začít musejí.

Jenže než si uvědomil, že první dva viry spolu souvisí, unikla mu spousta informací. První dva byly poměrně slabé; nenapáchaly žádnou skutečnou škodu, takže je nijak bedlivě nesledovali. Proto pro něj bude těžší získat si o nich informace.

Čekalo ho hodně zkoušek, což mu zabere spoustu času.

Pokud to provede normálně.

Jay si nasadil vybavení pro VR a vyvolal scénář, který nepoužil už od střední školy.

*****

Kouzelnická dílna

Jay stál ve velké kruhové místnosti dumeně osvětlené mihotavým plamenem svíčky. Všude kolem něj stály nejrůznější tajemné přístroje, sklenice se vzácnými bylinami, podivné mechanické výtvory a zaprášené staré knihy vázané v kůžích různých zvířat od ještěrky přes pštrosa až snad po lidskou...

Na volném prostranství u lavice stála křišťálová koule a malá, ale pevná klec. Vedle ní byla dlouhá a tenká hůlka pečlivě vyřezávaná se zlatými runami,

jež se ve světle třpytily.

V místnosti se vznášel lehký náznak pižma a vzduch byl cítit zatuchlinou. Vypadalo to, jako by se tu nevětralo už celá století. Jay byl v šoku. V téhle dílně už nebyl kdovíkolik let, ale zdejší detaily byly pořád úchvatné.

Jsem dobrý.

Sice to nebylo nic, co by nevěděl, nicméně ho těšilo si to připomínat zejména při pohledu na svou vlastní práci.

Zvedl hůlku. Připadala mu mírně teplá, přesně jak si pamatoval. V ruce se mu chvěla, tvůrčí nástroj čekající na vypuštění.

Jay si s touhle dílnou nehrál už mnoho let z jistého důvodu. Právě tady vytvářel své viry. Ty doby už byly samozřejmě ty tam. Rozhodl se jít vznešenější cestou se správnými lidmi a od doby, kdy dospěl k tomuhle rozhodnutí, si nechtěl s takovými věcmi zahrávat - pokud je ovšem nepotřeboval k tomu, aby našel lepší způsob, jak porazit zloduchy.

Někdy musí zloděje dopadnout zloděj.

Tohle byl přesně takový případ, ale Jay se chystal vzít si na pomoc veškerou svobodu, již měl jako hlavní hacker Net Force, a plně ji využít. Hacker, jenž zničil harddisk jeho ženy, a pronikl tak do Jayova vlastního systému, toho bude hořce litovat.

Takové rozhodnutí pro něj nebylo snadné. Moc dobře si pamatoval Alexovo varování, že tenhle případ musí vyřešit přesně podle předpisů, ale moc se nebál. Za prvé to neměl nic společného s KyberZemí. Za další, to, co se chystal podniknout, nebylo zase tak zlé. Jistě, porušoval tím ducha zákonů ohledně sebezáchovy, což se objevovalo v předpisech - na vzniku některých těch zákonů se jako poradce sám podílel -ale šifra, již se teď chystal vytvořit, bude zcela neškodná... ublíží jen konkrétnímu hackerovi.

Navíc se pořád vracel k jedné věci, a sice že tohle je jediný způsob, jak může toho chlápka co nejrychleji zastavit, a na ničem jiném momentálně nezáleželo.

Zhluboka se nadechl a začal.

Mávl hůlkou ve vzduchu, opsal s ní hvězdicovitý obrazec a na pevné podložce v té malé dřevěné kleci se objevila ohnivá pěticípá hvězda.

Zamával hůlkou ve vzduchu a kolem vrcholků hvězdy se objevily světlé a tmavé plochy.

Na chvilku přestal a snažil se vzpomenout si na zaklínadlo. Na střední škole se pár let poměrně vážně zabýval hrami na motivy fantasy, dostal se do role kouzelníka a prováděl všechny možné výzkumy rituálních kouzel.

Jo, jasně - vzpomněl si.

Jay mluvil a zvuk jeho hlasu se lámal v místnosti jako barevné ohnivé koule, které osvěcovaly komnatu v záblescích sytě rudé a zlaté barvy. Detaily v místnosti vynikly, byly vidět i další pomůcky a staré tisky, všechny vrhaly ostře ohraničené stíny a světlo se mezitím posouvalo blíž ke kleci.

Uvnitř klece se nad hvězdou spojily rozzářené světelné koule, jež představovaly jeho mocná slova. Slyšel praskot, jak se něco beztvarého objevilo v těch ochranách, které nastavil. Pomalu to získávalo tvar a barvu, a nakonec se z toho vyklubal menší démon.

"KDO SE MĚ TO ODVAŽUJE VOLAT DO SLUŽBY?" To mrňavé cosi mluvilo velmi hlubokým hlasem.

Jay se pousmál nad svým dávným výtvorem. Melodramatické až na půdu.

"To já, Jay Gridley." Když pronášel své jméno, ten démon se přikrčil, jak naprogramoval vše, co povolával k činnosti. I když si uvědomoval, že je to dětinské, nemohl si pomoct a připadalo mu to pořád hodně dobré.

No, některé věci se nezměnily.

Promluvil k démonovi a objasnil mu, co má udělat. Když mu dával instrukce, démon získával poněkud jiný tvar, aby odpovídal Jayovým očekáváním.

Přestal svítit a zmenšil se, byl průsvitnější, stejně jako viry, jež analyzoval. Připomínal malého čerta s rohy a ocasem, ale byl menší, spíš jako

trpaslík. Oči měl obrovské, aby lépe viděl, nos protáhlý, aby vyčenichal stopy hledaných virů, a narostla mu křídla, malé netopýří výrůstky, jež se rychle chvěly jako kolibříkovi.

Jay sáhl do kapsy kouzelnického pláště a vytáhl broukovité tvary tří hledaných virů. Hodil je vrchním otvorem do klece. Netvor si je vzal, očichal a píchal do nich prstem, než je všechny vysál.

"JSEM PŘIPRAVEN, PANE."

"Už bylo načase," řekl Jay. Jdi? mávl hůlkou. Klec zmizela v oparu zlatých jisker, vše ztemnělo a netvor vyletěl vysokým oknem u knihovny.

Jay vydechl. Dlouho už zadržoval dech. No. Už to udělal. Všechna dávná pořekadla se k němu vracela - zloděje chytí zase jenom zloděj, absolutní moc absolutně korumpuje, jsi na šikmé ploše.

I když měl jako hlavní odborník Net Force na net jistou moc a práva, vypustit virus na veřejnost mezi ně nepatřilo. Na druhou stranu, kdyby to nazval sledovacím programem, třeba by se z toho vykroutil.

Ale stejně tomu žádný název dávat nechtěl dřív, než se někdo zeptá. Jelikož byl co do virů vrchním velitelem, jen těžko se po tom bude

někdo pídit.

Kromě toho to udělal velmi kvalitně. I když to už spoustu let nepoužil program s dílnou si aktualizoval informacemi o nejnovějších postupech při tvorbě virů. To byla součást snah udržet se na vrcholu: aktualizace softwaru, který možná nikdy nepoužijete.

Byla to perná dřina, být králem hory.

Virus nic nepoškodí ani ho nikdo neuvidí. Bude jenom dohlížet na příchozí a odchozí provoz a hlásit mu informace jen ohledně toho, kdy ty tři viry zaútočily - a kde. Pak smaže všechny stopy, že tam někdy vůbec byl, a nikdo nebude mít žádné podezření.

Doufal v to.

Znovu mávl hůlkou a křišťálová koule na stole se rozrostla do velikosti nafukovacího míče. Pronesl slovo a v kouli se objevila malá napodobenina mapy Spojených států. Jak se díval, na mapě se objevovaly malé červené, modré a žluté tečky, každá odpovídala počítači, jejž zamořil jeden z trojice virů.

Tečky se rozšiřovaly geometrickou řadou, zrychlovalo se to, jak se jeho virus sám rozmnožoval a šířil.

Hodně brzy bude vědět, co má sledovat dál. Hacker, který se s ním zapletl, by si měl rychle užít posledních pár hodin u počítače na svobodě. Zahrávej si s nejlepšími, stejně skončíš za mřížemi.

17 KAPITOLA

*****

Kimovo obchodní a průmyslové centrum Dover, Delaware

Ten člen ostrahy byl nakonec mnohem lepší než ten policista.

Přijel sem potmě. Světla svého vozu vypnul s dostatečným předstihem, takže Junior je ani neviděl. Neslyšel ani motor, což znamenalo, že strážce musel urazit posledních pár set metrů na neutrál, možná dokonce s vypnutým motorem. Nejdřív ho Junior viděl, jak kráčí směrem ke kanceláři s vykopnutými dveřmi.

Na sobě měl tmavošedou a černou uniformu a nějakou tmavou baseballovou čepici. Kryl se a šel ve stínu a svou zbraň už měl připravenou. Paži s ní měl nataženou před sebou, ve druhé ruce nesl baterku a mířil s ní před sebe, ale neměl ji zapnutou.

Podle polohy rukou Junior odhadoval, že ta baterka má nejspíš knoflík v rukojeti. Asi šlo o jednu z těch tlustých a krátkých taktických policejních baterek, nejspíš Sure-Fire M6. Pokud ano, jakmile ji zapne, bude zářit jako

filmové reflektory. Tyhle věci vydávaly až pět set lumenů a stály dvě stě padesát, tři sta dolarů.

Junior dostal jednu takovou při obchodu s jedním drogovým dealerem. Někde ji pak ztratil, ale byl to sympatický kousek. Ten, kdo má u sebe jednu z takových baterek, kterou si nejspíš sám koupil, to se svou prací myslí velice vážně, o tom nebylo sporu.

Nebylo už podstatné, jestli je opravdová nebo jde o maketu. I když i to se ukáže.

Tenhle chlápek chtěl někoho chytit. Kdyby měl v úmyslu jen vyplašit nějakého zloděje, tak by přijel jako policisté s rozsvícenými majáky a zapnutou sirénou, všechny kolem sebe by upozornil, že se blíží.

Ale ne, tenhle ne. Ten se přiblížil potichu s pistolí v ruce, jako voják na záchranné akci! On snad doufal, že tady někdo ještě bude, že ten lupič bude ozbrojen a že se bude bránit. Pak ho oslepí tím světelným dělem, a když se protivník hodně rychle nevzdá, tak ho i odpráskne.

Junior to poznal podle toho, jak si muže prohlížel.

Tohle vrhalo na všechno úplně jiné světlo. Strážce už měl pistoli venku, takže nepůjde o žádný souboj v rychlostním tasení. Junior si nestihl jeho vybavení pořádně prohlédnout, ale viděl dost, aby vytušil, že jde o poloautomat, odhadoval to na SIG, možná ráže 9 mm, .40 nebo dokonce .45, ty vypadaly z dálky všechny skoro stejně a všechno to byly kvalitní bojové zbraně, u nichž nehrozilo zaseknutí, když je to nejméně potřeba. Kdyby musel hádat, řekl by, že je to nejspíš pětačtyřicítka. Seriózní střelci je měli pořád nejradši.

Jak dobrý byl? To se nedalo s jistotou odhadnout, ale pohyboval se dobře, ruce měl nízko a připravené k osvícení a střelbě a člověk musel počítat s tím, že ten chlápek není žádný žabař podle toho, co se říkalo v reklamním textu jeho firmy.

Takže Juniorova představa, že vystoupí z temnoty a zavolá na něj, vzala hodně rychle za své. Kdyby to udělal a ten člověk byl aspoň trošku dobrý, otočil by se, rozsvítil světlo, oslnil by Juniora jako vánoční stromeček, a zatímco by se díval, jak Junior sahá po své pistoli, opekl by ho rychleji než párek v mikrovlnce.

Kdepak, Junior se rozhodl, že takhle to nepůjde.

Ale dlouho tady trčet taky nemohl. Byl si hodně jistý, že dispečer firmy zavolal i policisty ve stejném okamžiku, kdy vyslal na místo tohohle strážce. Pokud ano, bude tu i oficiální parta, a nejspíš dřív než později.

Junior by se vsadil, že v Doveru v Delaware se ve všední dny v noci moc zločinů neděje. Unavený polda by asi rád skočil po něčem zajímavém, co by mu pomohlo ukrátit čas. Takže nechat strážce porozhlédnout pár minut po kanceláři a počkat si, až vyjde ven s přesvědčením, že tady nikdo není, asi taky nebyl nejlepší nápad. Nebyl připravený hrát si s ostrostřelcem z ochranky a ještě se státním policistou, na něž by se možná mohli přijet mrknout ještě nějaký šerif či jeho pomocníci.

Zatímco strážce postupoval ke dveřím a chystal se na výpad, Junior se rozhodoval, jak to udělat. Přikrčil se a levou rukou zvedl ze země kolem budovy hrst kamení. Druhou rukou vytáhl z pouzdra na pravém boku rugera.

Vykukoval ze tmy, držel se při zemi a v podřepu se blížil ke strážci. Zamířil mírně k levé straně, takže strážce i nadále osvětlovala světla z kanceláří. Byl ještě asi devět metrů daleko, když strážce došel ke dveřím, a jakmile je prověřil, chystal se je vyrazit.

Junior hodil na zeď po mužově levé ruce hrst kamení a zvedl se s rukama před sebou.

Kamínky, všechny veliké jako hrášek i menší, narazily na kovové obložení jako náhlá přepršká kamení, v tichu noci zněly hodně hlasitě.

Strážce byl hodně dobrý. Rychle se otočil a osvítil stěnu baterkou -a to tedy byla záře, i když nemířil na Juniora, který přimhouřil oči, aby pak ještě

něco viděl. Určitě to očím toho strážce neprospělo. Muž držel světlo i zbraň ve výšce prsou, přesně podle učebnice.

Pomalu začal otáčet baterkou jeho směrem...

Junior už zvedl levou ruku a podepřel ji pravou; teď napřáhl revolver, jako by chtěl udeřit někoho do krku, a křikl: "Jak se má tvoje ségra?"

Strážce byl třída. Ani na vteřinku se nad tou otázkou nezamyslel, otočil se i s tím silným proudem světla, jenže Junior stiskl spoušť už v okamžiku, kdy vyslovil poslední slovo, zamířil těsně nad baterku a postupně mířil výš. Tři rány po dvou, bum-bum! do hrudi, bum-bum! do krku, bum-bum! tam, kde tušil mužovu hlavu...

... zaburácela i strážcova pistole, která přidala k záři baterky žlutooranžový záblesk. Pětačtyřicítka, přesně jak předpokládal.

Mezi záblekem světla a ohněm z hlavně Junior moc neviděl, ale zasažen nebyl - strážce ho nezasáhl! Světlo o chvilku později kleslo a po něm i strážce. Junior slyšel, jak tvrdě narazil na beton, a strážcova rána, ať mířila kamkoli, ho nezasáhla!

Junior se zvedl z podřepu, pravou rukou uložil prázdnou zbraň do pouzdra a levou rukou vytáhl nabitou, rychle a čistě, jak cvičil snad tisíckrát. Spěchal kupředu, připraven znovu vystřelit, kdyby se muž pohnul, jenže když tam dorazil, viděl v odraženém paprsku baterky, jež stále ještě svítila a ležela na zemi, že ten člověk je po smrti. Ten strážce měl na sobě i vestu, a pokud byla tak kvalitní jako zbytek jeho

vybavení, zastavila první dvě kulky, ale kulky mířené výš ho zabily. Junior viděl tři průstřely, jeden na krku těsně pod bradou, druhý v pravé čelisti a poslední těsně pod vlasy na stejné straně. Vypálit tu poslední o palec dva výš, minul by. Jedna z jeho šestice kulek skutečně minula, ale co už? V takové tmě jich pět bohatě stačilo, zvláště když tři zasáhly do černého. To ujde.

Junior oddychoval jako expresní lokomotiva v prudkém stoupání. Nutil se trochu dech zpomalit, ale srdce mu neustále bušilo. To, co slyšel, byla tedy pravda. Nic na světě se nevyrovná tomu, když na vás někdo vystřelí a nezasáhne, vůbec nic!

Hlavně když vy sami sundáte toho, kdo po vás střílel.

Zasalutoval tomu mrtvému muži. "Bon soir, příteli. Nashledanou v pekle."

Junior se otočil a spěchal ke svému autu.

*****

Washington, D.C.

Mitchell Ames se rozhodl, že když už je ve městě, mohl by vykonat pár dalších návštěv. V hlavním městě se vždycky našla nějaká obchodní činnost. Velké věci nelze provádět bez kontaktů s důležitými lidmi tady. Znal pár právníků, několik doktorů a řadu senátorů a kongresmanů, s nimiž se chtěl sejít, čemuž věnoval celý den i večer.

Svou asistentku poslal zpátky do New Yorku, takže neměl nikoho, s kým by mohl jít na večeři. Z náhlého popudu vytočil číslo Cory Skyeové. Zvedla to při druhém zazvonění.

"Mitchelli, jak se vede?"

"Fajn," řekl. "Víš, jsem teď služebně v D.C."

"Vážně? A na večeři jsi volný?"

"Už je to tak, ano."

"Tak to tě vezmu k Melovi. Je to nový podnik nabízející severozápadní kuchyni, čerstvé kraby, lososy a tak. Myslím, že se ti tam bude určitě líbit."

"Skvěle. V kolik?"

"Vyhovuje tak v deset? Dřív asi volno mít nebudu. Máš auto?"

"Mám."

"Dobře. Mám pár jednání nad skleničkou. Víš co, sejdeme se rovnou tam, ano?"

"Beru. Takže v deset."

Když zavěsila, usmál se na telefon a zasunul si ho zpátky do kapsy u saka. Přijede po vlastní ose, takže si ještě nechává otevřené všechny možnosti. To se mu líbilo. Nemělo smysl to uspěchat. Jeho vyšetřovatelé mu o ní poslali předběžnou zprávu, a co zatím slyšel, se mu zamlouvalo.

Corinna Louise Skyeová, rodiče Holland George Skye a Gwendolyn Marie Hermanová-Skyeová, kteří bydleli celoročně v Aspenu v Coloradu. Její otec byl prezident společnosti v důchodu, její matka učitelka na střední škole, rovněž v důchodu. Cory byla jedináček. Chodila do školy v Columbii a absolvovala politické vědy s vyznamenáním jako nejlepší ze třídy. Poté, co pracovala pro Martyho Spencera během jeho vítězné senátorské kampaně, se začala věnovat lobbingu a od začátku se jí velmi dařilo. Byla pohledná, společenská, chytrá, vzdělaná, a pokud to mohl posoudit, vypracovala se zcela sama - nikdy nespala s klientem, pro něhož právě pracovala, ani s nikým, u něhož lobbovala. Členka Mensy, solidní šachistka, průměrná golfistka, kvalifikovaná učitelka aerobiku. Chvíli se zajímala o seskoky padákem, rogalo a ráda lyžovala.

Její milostný život už tak bohatý nebyl a zdálo se, že si potrpí na aktivní muže. Na fakultě měla krátký vztah s nějakým hasičem; v Aspen pak s běžkařem z olympijského týmu; a nedávno, před necelým rokem, s nějakým poručíkem z detektivního útvaru D.C. Od té doby nic nezjistil. Sportovci a lidé s autoritou.

Ames si toho všiml už dřív. Mezi duševně pracujícími ženami se občas objevila náklonnost k mužům s fyzickými atributy, jiným druhem moci, jako by se tím nějak vyrovnával stav věcí. No, on sám na tom nebyl zrovna špatně, v mozkové činnosti by se jí určitě vyrovnal, a jí zjevně bylo v jeho společnosti dobře.

Chtěl ji a zvykl si dostávat to, po čem zatoužil. Odhodlání nebylo zanedbatelné. Ve skutečnosti bylo odhodlání dosáhnout cíle důležitější než cokoli jiného. Když dva lidé honí téhož králíka, ten, kdo ho chce víc, má obyčejně náskok.

Další hlášení, které měl o drahé Cory získat, mělo zahrnovat detaily o tom, jaké zábavě dává přednost - jaká DVD si půjčuje, jaké filmy sta-

huje, na jaké hry, opery, koncerty chodí, jaké má ráda značky a jaká je její oblíbená značka zubní pasty. Všechny ty drobnosti přejdou pod kůži i jemu. Klíčem k úspěchu byly detaily, a to nikdo nevěděl líp než Ames.

Cory Skyeová zjistí, že se stala terčem lobbování, jaké dosud nikdy nepoznala. Když někdo věděl všechno, co se o vás dalo zjistit, takový člověk mohl být skvělý protivník, hlavně když šlo o muže schopného získat na svou stranu srdce i mozky zdánlivě nezaujatých porotců.

Ames věděl, jak lidé fungují duševně, společensky, tělesně. Šel za tím, co chtěl, a neznal neúspěch.

A teď to přece nebude měnit.

18 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Alex Michaels byl v garáži, právě začínal s dalším lehčím tréninkem. Bylo skoro osm hodin. Toni koupala dítě a guru chystala večeři. Alex musel uznat, že indonéské recepty té staré dámy byly aspoň zatím více než dobré.

Michaels se ještě protahoval, když do dveří strčila hlavu guru a řekla mu: "Telefon pro tebe." Hodila mu přenosný telefon. Chytil ho a stiskl knoflík.

"Alex Michaels."

"Alexi, tady Cory Skyeová."

Volá mu domů? "S čím můžu pomoct?"

"Narazila jsem na nějakou informaci, která by vás mohla zajímat. Není to nic ilegálního, nemorálního ani nic podobného, ale možná byste to mohli nějak využít."

"Mnohokrát vám děkuju," řekl. "Můžete mi to poslat elektronicky..."

"Hm, ne, nerada bych to posílala, spíš bych byla radši, kdybych vám to mohla říct osobně, a ani pak vám to nikdy nedosvědčím. Nechcete se sejít na skleničku? Nezdržím vás dlouho."

Michaels cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Představoval si to jenom, nebo mu to přišlo až příliš jako souhra náhod? Krásná lobbistka mu volá domů a zve ho na obezřetnou - někdo by možná řekl i tajnou - schůzku?

A ona krásná byla, to nepochybně.

"Bohužel už v deset musím někde být," pokračovala, "takže by to musela být rychlovka."

Z mrazení v zádech se stala husí kůže a Alex měl pocit, jako by ho právě Toni - nebo snad guru - kopla do břicha.

Samozřejmě že se mohl mýlit. Mohlo to být absolutně nevinné. Termín "rychlovka" mohl znamenat opravdu jen krátkou schůzku, lidé o tom takhle mluví neustále. Jenže něco v jejím hlase mu naznačilo, že pokud by šel s Cory Skyeovou na skleničku a na rychlovku, měl celkem jistotu, že o pití tam půjde až v poslední řadě...

Nelákalo ho to. Už to zažil, a třebaže Toni - nebo před ní Megan -nikdy nepodvedl, jednou se k tomu přiblížil natolik, že ho to už vůbec nelákalo.

Navíc nebyl takový naivka, aby byť na okamžik uvěřil, že překrásná Corinna Skyeová se o něj zajímá kvůli jeho šarmu. Pokud signály, jež zachytával, byly správné - a Alex si velmi dobře uvědomoval, že jí třeba jen něco podsouvá - byl si jist, že to nemá nic společného s jeho osobní přitažlivostí, ale že jde naopak výlučně o to, že stojí v čele Net Force a je hlavním obžalovaným v případu KyberZemě. Podle toho, co Tommy Bender říkal o Mitchellu Townsendu Amesovi, si Alex dokázal velmi snadno představit, co by ten krvelačný právník provedl s fotkami, na nichž by byl Alex s Corinnou Skyeovou.

Takže řekl: "No, je mi to líto, ale tenhle večer už něco mám. Nechtěla byste se u mě zastavit v kanceláři?"

Chvíli bylo ticho.

"Aha, jistě, samozřejmě že máte moc práce, volám taky na poslední chvíli, to nic. Doufala jsem, že bych se vám mohla vejít do programu, ale chápu to. Stavím se v kanceláři."

"To by bylo fajn. Kdykoli."

"Beru vás za slovo. Dobrou noc, Alexi. Ozvu se."

Její hlas při poslední větě klesl snad o oktávu.

Alex vypnul telefon a položil ho na ponk. Pak vytáhl virces - měl ho připnutý k opasku i při tréninku - a poslal rychlou zprávu ohledně toho telefonátu do svých souborů v kanceláři. Telefonní záznamy Corinny Skyeové určitě prokáží, že mu volala domů; chtěl o tom mít záznam i ve svých složkách pro případ, že by se Mitchell Ames pokusil z toho udělat něco odporného.

Corinna Skyeová. Alexovi na chvilku představa jejího těla zamotala

hlavu. Pak se ten obraz změnil a přetavil se v Toni při práci a Alex cítil, jak se mu rozjíždějí koutky.

Kdepak, Corinna Skyeová ho nemá čím svést. Byl šťastně ženatý a všechno, co kdy chtěl a potřeboval, měl právě tady. Všechno.

*****

Když Alex četl chlapci pohádku - něco o tom, že lasičky se nemají trápit - Toni se dívala ode dveří pokoje a usmívala se. Její syn se smál na tatínka, jenž mu předčítal a měnil hlasy podle postav.

"Ještě, tati, ještě!"

"No, dobře. Ale už naposled."
Guru se objevila za jejími zády jako duch.
"Chlapec je se svým tátou šťastný."
Jo, já taky." Toni se otočila ke své staré učitelce.
Guru měla ve tváři vážný výraz. "Něco se stalo?" zeptala se Toni.
Guru přikývla. "Volal mi můj druhý pravnuk z Arizony. Můj prapravnuk David, je mu letos dvanáct, je nemocný. Letní chřipka."
"To je mi líto."
Guru přikývla. "David je pořád dost nemocný. Má špatné plíce, ani ta poušť mu neprospívá. Jak kolem něj proletí nějaký bacil, tak na něj sedne. Není jako tady to naše dítě, to je zdravější než buvol."
"Díky bohu za ty dary," řekla Toni.
"Ano."
Obě se dívaly, jak Alex čte jejich dítěti. Guru byla totiž jeho prababičkou stejně jako Tonina skutečná babička. Zcela jistě.

*****
Restaurace U Mela Washington, D.C.

Ames vešel do restaurace v deset večer, překročil práh přesně v okamžiku, kdy se vteřinovka na jeho hodinkách dotkla dvanáctky. Dokonalé.
Viděl, že Cory stojí u baru po jeho levé ruce. Viděla ho přicházet a mávla na něj.
Přešel až k ní. Jsi tu dlouho?"
"Ne, právě jsem dorazila. Ještě mi ani nestihli přinést pití."
Když odpovídala, přišel k nim barman s lahví šampaňského a dvěma skleničkami. "Vyhovuje Veuve Cliequot Private Reserve?" zeptala se. "Dva tisíce sedm?"
Ames se usmál. Dva tisíce sedm byl pro šampaňské dobrý rok. Taková láhev se prodávala za sto až sto padesát dolarů kus, když jste ho koupili celý karton. V restauraci to bude tak dvojnásobek. Pokud to nebyla absolutní špička, rozhodně nešlo o nic, čím byste zalili skalničky.
Barman postavil skleničky na pult, nalil Cory na ochutnání, a když přikývla, že je dobré, naplnil obě sklenky. Vzdálil se a láhev odnesl s sebou.
Než se stihli podruhé napít, přišla k nim servírka. Zbytek vína v lahvi - které bylo perlivé, suché a voněl po jablkách - na ně čekalo v ledu na jejich stole.
Rozhlédl se. Co do vybavení nic fantastického, ale zatím se o ně starali dobře a i navzdory pokročilé hodině zde pořád byli lidé. Pohledná žena, příjemná restaurace, dobré šampaňské. Zcela jistě slibný začátek večera.
Jaký jsi měl den?" zeptala se.
Pokrčil rameny. "Nic zvláštního. Spousta pochůzek, výslechy, debaty s klienty, setkání s několika politiky."
"A jak pokračuje ta žaloba proti Net Force?"
Napil se šampaňského. "Přesně podle plánu. Byrokrati jsou snadná kořist. Tihle ale mají dobrého právníka, je z Harvardu a má za ušima, ale vždycky za sebou nechají papírové a elektronické stopy, že je člověk může sledovat i potmě a se zavázanýma očima. Bude to hračka."
Usmála se přes obroučku brýlí. "Pomáhá ti to, že jsi doktor, v práci právníka, nebo je to naopak?"
"Vyjde to tak nastejno. Nemusím si aspoň najímat jednoho nebo druhého, a přitom nemít aspoň mlhavou představu o tom, co vědí. Ale dost už o mně. Jak ses měla ty?"
Smočila si prst do šampaňského a pak jím lehce přejížděla po lemu sklenky. Sklo vydávalo vysoký tón jako zvoneček. Přestala. "Promiň. Mám takový zlozvyk. Podle toho tónu se dá poznat kvalita křišťálu. Tenhle je hodně dobrý."
"Všichni máme nějaký zlozvyk," řekl. "Znáš ten o víkách na záchodě?"

Zvedla obočí.

Je obvyklé tisknout data výroby na spodní stranu keramických krytů nádržek. Takže když jsi v domě a chceš se rychle podívat, jak starý ten dům je, stačí ti podívat se pod víko nádržky."

"A co když ji vymění?" zeptala se.

"Není to dokonalý postup," připustil, "ale pokud je datum na víku třeba 1. listopad 1969, tak víš, že mladší ten dům nebude. Může být i starší, ale dá se očekávat, že novější než tohle datum rozhodně není."

"Aha. To je dobré vědět."

"Ukázal mi to jeden realitní makléř. Když se ti někdo snaží prodat dům, o němž tvrdí, že je pětadvacet let starý, a toaletu postavili před třiceti lety, dá se celkem jistě usuzovat, že ten člověk lže."

Zasmála se a napila se šampaňského.

"Něco legračního?"

"Ani ne. Jenom že tady sedíme dvě minuty a už vedeme hluboké filozofické debaty o záchodech."

Zasmál se. Má smysl pro humor. Ach, tohle dobývání si užije. "Ak zpět k tvému dni," řekl. "Tohle nám neuteče..."

19 KAPITOLA

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Alex Michaels zvedl oči a viděl, jak ve dveřích k němu do kanceláře stojí Tommy Bender. "Ty jsi jako z toho pořekadla. Vyhodím tě dveřmi a ty se vrátíš oknem."

Tommy se nezasmál. "Říkal jsem si, že bych tě měl varovat, Alexi. Dneska ti přijde kopie žádosti o vydání dokumentů vztahujících se k žalobě."

Michaels se zamračil a zavrtěl hlavou. "No skvěle," řekl. "To jsme ještě potřebovali, zaměstnat někoho jenom tímhle a utratit část rozpočtu za papírování, aby to pak někdo použil proti nám."

Tommy přikývl. "Přesně tak to je, veliteli. A ještě drobné upozornění, i když vím, že je to naprosto zbytečné: proběhne nestranné posouzení prostřednictvím několika federálních úřadů, jež bude mít za cíl zjistit, jestli nějaký vyžádaný materiál je nebo není zásadní pro otázky národní bezpečnosti. Pokud by něco mělo být drženo v tajnosti z tohoto důvodu, bude to ošetřeno náležitým vymazáním. Nesnaž se ten seznam zkrátit. Když o něco požádají, nehádej se."

"Samozřejmě," řekl Michaels. "Přece bychom nechtěli provést něco ilegálního, ne?"

"Tohle přesně bys měl říct. Stavím se tu později a mrknu se, jak to jde."

"Možná to potrvá několik dní," řekl Michaels. "Nebo i týdnů."

Teď se Tommy usmál. "No jistě. První objednávka nebude obsahovat definitivní termín, bude v ní jen uvedeno, že dotyčné dokumenty mají být poskytnuty ‚bez prodlení". Nečeká se od tebe, že kvůli tomu

zastavíš všechny operace. Ale když to bude vypadat, že se zbytečně couráš, tak soudce nadšený nebude."

Alex přikývl. "Chápu, Tommy. Dáme si pozor, abychom se na všechny usmívali, přikyvovali a všem říkali, že postupujeme tak rychle, jak jen to jde. A díky za upozornění."

Tommy odešel a Michaels se opřel o opěradlo židle. Další den v ráji. Podíval se na svou zásuvku, v níž si schovával osobní věci. Uvnitř ležela obálka, která mu přišla nedávno s nabídkou, aby nastoupil na místo vedoucího počítačové bezpečnosti velké společnosti se sídlem v Coloradu.

Prakticky každý týden dostával dvě až tři podobné nabídky. Všechny si je přečetl, ale většinu pak zahodil. Tuhle si nechal, i když nedokázal přesně říct proč. A teď, v dozvucích poslední zprávy od Tommyho Bendera, začínala dostávat velice lákavé obrysy.

Colorado bylo zcela jistě nádherné, práce tam by mu zabrala mnohem méně času. Vlastně v tom bylo všechno, mnohem víc peněz, méně stresu v práci a víc času na rodinu. Kromě toho Colorado bylo pro dítě ideální, leželo i blíž k jeho bývalé ženě a dceři, takže by za ním mohla jezdit častěji. Mohli by se učit lyžovat. V létě chodit na procházky. Užívat si čerstvého vzduchu, když se dostanou dost daleko z Denveru.

Možná by si o tom mohl promluvit s Toni. Tahle práce sice nikdy klidná nebyla, ale zdálo se mu, že v poslední době se to ještě zhoršuje. Práce v soukromém sektoru má každopádně něco do sebe...

"Pane?" ozval se hlas sekretářky v interkomu.

"Ano?"

"Přišla za vámi slečna Skyeová."

Michaels vzdychl. Úplně na Cory zapomněl. Říkala mu, že se staví.

"Ať jde dál."

A nezavírá za sebou dveře...

*****

John Howard kráčel s Juliem ke své kanceláři a bavili se o poslední úpravě oficiálních žádanek, když něco zaslechl. Znělo to divně, jako hučení elektrického motoru. "Co to je?" zeptal se.

Julio se na něj zadíval. "Co myslíte?"

"Ten hluk, takové hučení nebo co."

Já nic neslyším - moment. Jo, tohle. To je jeden z těch skútrů, co jsem vám o nich povídal."

K potvrzení jeho slov se zpoza rohu vynořil seržant Franklin Kenny a mířil jejich směrem na něčem, co připomínalo starou ruční sekačku na trávu.

No jistě, segwaye, pomyslel si Howard. Viděl je už venku a Julio mu říkal, že testují nové modely.

Seržant Kenny projel kolem nich poměrně vysokou rychlostí.

Julio se zamračil a řekl: "Víte, generále, neslyšel jsem ten skútr dřív, než jste mi to řekl. Možná bych se měl poohlédnout po nějakém tom špuntu do ucha, jako máte vy."

Howard se usmál. Nikomu o své nové hračce neřekl. A už vůbec ne Juliovi. Na druhou stranu se ji však vůbec nesnažil skrývat. Jenom čekal, kdo k tomu něco řekne - nebo si toho všimne - a kdo ne. Fakt, že Julio si toho všiml, ho nepřekvapil. Překvapení by bylo, kdyby mu to uniklo.

Jenom abyste věděl, že při pauze jenom nespím," řekl Julio.

"I hodiny, co nejdou, ukazují dvakrát denně přesně," poznamenal Howard. "Takže jestli znáte nějaké vtipy o hluchých, teď máte ideální příležitost."

"Ale ne, pane, to bych nedělal. A jestli se mě chcete zeptat, jestli neznám nějaké pitomé vtipy o hluchých, to je jiná otázka. Takových znám stovky. Tisíce."

"Z vás se snad na stará kolena stává šprýmař, poručíku."

"Ano, pane generále Howarde, k tomu se přiznávám. Překvapuje mě, že jste si to naslouchátko nepořídil dřív. Na tohle ucho jste byl hluchý jako poleno už bůhvíkolik let."

"A proč jste mi to neřekl?"

"Ale já vám to říkal, pane," usmál se Julio. "Vy jste mě akorát neslyšel, to je všechno."

"Myslí si vaše žena, že je s vámi legrace, Julio?"

"Podle ní je se mnou hrozná psina. Proto si mě taky vzala. No, samozřejmě za to může i má pohledná tvář a galantní a švihácké chování."

Howard se zasmál.

"Dneska jsem viděl na překážkové dráze střeláka," řekl Julio.

"Koho? Náš Střelák šel na překážkovou dráhu?"

"Spíš přidržoval jednu z překážek tím, že se o ni opíral. Přímo běhat jsem ho tam neviděl. Ale říkal mi, jak Tyrone chodí na tréninky střeleckého družstva."

"Ty si to celkem užívá," řekl Howard.

"Střelák říkal, že ho to až dojímá, jak je ten kluk dobrý. Že jestli ho bude mít v družstvu ještě čtvrt roku, můžete začít kupovat vitríny na jeho medaile. Má všechny předpoklady stát se světovým pistolníkem. Jakákoli z vojenských služeb by mu dala hory doly, aby nastoupil do jejího střeleckého družstva. Zaplatí mu náklady na vysokou, bude mít vojenské stipendium. Nepřemýšlel ještě o tom, že by se dal k Net Force? Střelák říká, že by mohl celou dobu jen střílet a vůbec se neplazit v bahně."

‚Jeho maminka by z něj radši chtěla mít doktora," řekl Howard. "Myslím, že její názor na to, že náš syn vstoupí do armády, ať do jakéhokoli oddílu, útvaru či zařazení, obyčejně začíná tvrzením Jen přes mou mrtvolu'."

‚Je zvláštní, že Joanna tvrdí totéž o malém Hoo."

"A přitom je to důstojnice a šlechetná žena," řekl Howard.

Julio zavrtěl hlavou. "Ty ženy."

*****

Los Angeles, Kalifornie

Letoun zahájil sestup a Junior si vytáhl časopis a podíval se z okna. Letoun byl zpola zaplněný, a i když seděl v turistické třídě, měl pro sebe tři sedadla.

Junior moc na létání nebyl, ale když jste chtěli z Východního pobřeží na Západní, neměli jste moc na výběr. Druhá možnost byla strávit větší část týdne za volantem nebo ve vlaku. Jízda autem byla šílená, ale vlak celkem ušel. Člověk viděl zajímavé věci, projížděl se v místech, kde na vás nikdo nemůže, pokud máte vypnutý telefon, a houpavý pohyb vás uspával. Mohli jste sedět u velkého okna v jídelním voze, popíjet pivo a sledovat ubíhající krajinu. A nemuseli jste se bát, že nějaký blázen ten stroj unese a vy skončíte na Kubě nebo ve zdi nějakého domu.

Jenže tentokrát neměl šanci, že na cestě stráví několik týdnů. Musel se dostat na místo, udělat svou práci a vrátit se, na což měl přesně dva dny, takže letět prostě musel.

Let ztěžovaly bezpečnostní kontroly a tak, ale jinak to nešlo. On vždycky balil své vybavení do krabice FedExu s nápisem "Výzkumné vybavení", pojistil ji na deset tisíc a pronesl, že uvnitř je velmi drahé elektronické vybavení pro výzkumy. Když byla krabice pojištěná na deset tisíc dolarů, FedEx ji neztratil. Poslal ji expresně a jako místo vyzvednutí uvedl pobočku FedEx nejblíže od letiště. Takže ať jel kamkoli, jeho zbraně na něj čekaly, protože je nemuseli dávat na nákladák směřující jinam.

Někteří střelci si balili zbraně do zavazadel. Někteří dokonce dokázali obelstít bezpečnost a brali si je na palubu. Junior to nedělal. Vzhledem k tomu, že už seděl, nemohl riskovat, že ho někdo přistihne, a jelikož letecké společnosti prováděly namátkové kontroly, čas od času kontrolovaly zavazadla, i mizivá šance byla víc, než chtěl riskovat.

Nelíbilo se mu sedět v letadle bez revolverů - člověk nikdy nevěděl, kdy nějakému bláznovi rupne v bedně - ale zcela neozbrojený taky nebyl. V ponožkách měl zasunuté dva krátké nože. Byly z tvrzeného plastu - říkalo se jim nožíky na dopisy CIA - detektory kovů je nezachytily. Mohl projít kontrolou zcela bez problému.

Taky se chystal sehnat si nějakou izraelskou velkorážní pistoli. Byly slepeny z několika vrstev karbonových vláken, měly titanové pružiny a

úderníky, jako munice se do nich používaly bórovo-epoxidové kulky. Jako nábojnice sloužila hlaveň samotná, připomínalo to starožitné zbraně na střelný prach.

Detektory kovů je nezaznamenaly stejně jako ty nože, ale kvůli dobití jste je museli rozebrat. Nebyly drážkované, takže byly přesné jen na krátkou vzdálenost. A taky stály spoustu peněz. Kus vyšel na tři tisíce dolarů, když jste na ně vůbec narazili, což taky nebylo jen tak.

Když ale vypukne přestřelka, jakákoli zbraň je lepší než žádná. To by mu tak ještě scházelo, aby to letadlo sebral někdo, kdo měl pocit, že jeho kroky řídí bůh. Kdyby k tomu někdy došlo a ten magor měl svou vlastní zbraň, Junior by ho musel rozřezat jako meloun.

Jedna dobrá věc, jakou se člověk mohl naučit ve vězení, bylo, jak nadělat velkou škodu nožem, a to i plastovým. Když byl v Louisianském vězení v Angole, potkal tam pár Jihoafričanů, kteří dokázali s nožem prakticky všechno, a pokud by terorista nebyl jedním z nich,

tak by mu hrozilo, že bude po smrti hodně rychle, když se rozhodne pro letadlo, v němž sedí Junior.

Junior věděl, že by dokázal toho člověka rozpárat a být proto hrdinou. Kdyby se ho ptali na ten plastový nůž, řekl by, že ho našel na záchodě - terorista ho tam musel odložit, když prováděl to, co teroristé dělají, aby se vyhecovali ke své sebevražedné misi. Druhý nůž by mohl pro jistotu tomu teroristovi podstrčit. Jak si to tak promýšlel, když někdo zachrání letadlo plné lidí, tak ho nikdo nebude otravovat otázkami, jak to vlastně udělal.

Přistáli, Junior si vzal tašku. Tam a zpět, rychle a účinně, tak velel výcvik. Sežene si auto, dojede pro zbraně a pak se zastaví u jistého kongresmana, který začínal myslet moc vysoko. Dá mu pár rad, jež kongresman bude v pokušení odmítnout, pak mu ale Junior ukáže fotky, na nichž bude kongresman se ženou, jež není jeho manželkou, v nějakém motelu v Marylandu.

Další den, další dolar.

Usmál se. Copak asi dneska dělají chudí lidé?

20 KAPITOLA

*****

Klášter Avalokitešvara Himálaj, Tibet

Jay Gridley o samotě meditoval na pohřebišti.

Či spíše se o meditaci snažil. Při výdechu se třásl. Oči měl zavřené, ale věděl, že až je otevře, uvidí před sebou oblak svého dechu. Tady na střeše světa byla odjakživa hrozná zima, sníh tu ležel nepřetržitě a ve velmi vysokých vrstvách. V létě byly vrchní vrstvy zvětralé a jiskřivé, ztuhly v homole ledu a ve dne bylo déle světlo - jenže zima byla pořád. I uvnitř v závětří, kde hořely ohně a lampy, bylo teplo spíš iluzí než realitou.

Jay se smutně usmál. Celé to byla samozřejmě iluze, ale Saji to dělalo radost a on byl rád, že pro ni tenhle scénář vytvořil. Jenom si přál, aby to místo mělo na něj stejný vliv jako na ni.

Jay seděl na rákosové podložce ošoupané generacemi adeptů mnišství a cítil, jak z něj hladká skála vysává všechny zbytky tepla, jež jeho tělo vyrobilo: byla tu zima.

Na oltáři před ním stoupal kouř z velké hroudy pačuli. Podobně jako z lamp na lůj z jaků z ní stoupaly spirály mastného kouře a přidávaly další vrstvu sazí na už takhle začernělý strop dvanáct metrů vysoko. Jay si říkal, že tam už musí být aspoň čtvrtmetrová vrstva sazí.

Většina lamp v klášteře byla na petrolej nebo na benzin. Palivo se sem muselo dopravovat desítky kilometrů po horských stezkách v desetilitrových

plastových lahvích. Tady v tradičních meditačních prostorách se nicméně stále používaly staré, smradlavé a čadivé olejové lampy. Vůně vonných tyčinek a hořícího loje vytvářela mastnou kovovou vůni, silnou, ale nikoli nepříjemnou.

Hezké detaily, řekl by.

Jay se znovu zhluboka nadechl a pomalu vydechoval. Měl být v klidu. Taky měl pátrat po tom koncipientovi Nejvyššího soudu, a ne se zaměřovat na nějaké nanicovaté viry nějakého amatérského programátora. Jenže teď to bylo osobní, když byl napaden i jeho počítač...

Takhle nedosáhne klidu mysli nikdy. Otevřel oči.

Obklopovaly ho zástupy mrtvých.

Čtyři stěny tu byly obloženy policemi z dlouhých prken natřených tmavě zelenou barvou a pocházely z doby, kdy dřevo nebylo v celé oblasti tak vzácné. A na těch policích ležely - artefakty, pomyslel si Jay a zaplašil další třas. Artefakty - poměrně přijatelný termín.

Artefakty - jež dříve bývaly lidskými bytostmi.

Tibetský buddhismus hlásal, že tělo zemřelého nemá žádnou cenu, kromě užitku, jejž může přinést pozůstalým. Mrtvola byla jako dům poničený v bouři - jakmile vyprchá duše, tělo nemůže čekat větší uznání než prázdnou a zničenou budovu. A když někdo může šindele, trámy nebo okenní sklo využít, tak proč by si je nemohl vzít a naložit s nimi dle potřeby?

A to právě provedli mniši z kláštera Avalokitešvara. Na vrchní poličce byl v mihotavém žlutém světle největší z mosazných lamp vidět modlící mlýnek. Šlo o důmyslně vyrobený nástroj, váleček popsaný modlitbami a litaniemi, který se při obřadech otáčel.

Hřídel mlýnku byla vyrobena ze stehenní kostí prvního představitele avalokitešvarského řádu. Mlýnek samotný byl zručně vyřezán z částí lebky téhož svatého muže. Obojí bylo potaženo tenkými vrstvami zlatých plátků, ale bylo jasně poznat, o co kdysi šlo. Vedle mlýnku stál pohár vyrobený rovněž z trepanovaného vršku lebky nějakého mnicha. A vedle ležel svitek z lidské kůže, korálky z prstních kůstek, náhrdelních ze zažloutlých zubů...

Na poličkách kolem něj stály spousty takových mement mori, byly jich desítky, všechny stejně zaprášené a roztříděné.

Brr. Jay se znovu otřásl, ale tentokrát ten mimovolný reflex nebyl vyvolán chladem. Byl sám fyzicky, ale ne spirituálně. Mrtví se kolem něj neviditelně vznášeli, jejich stopy se přimykaly k tomu, co kdysi tvořilo jejich součást.

Samozřejmě než potkal Saji, jeho západní, racionální, vědecká mysl

by se takovým věcem nanejvýš zasmála, představa duchů a přízraků mrtvých by ji pobavila. Jenže tady v hloubi kláštera narážela věda na svá omezení. Tady, v téhle márnici vykopané hluboko do skály hory Changjungy, tady, ve spodním patře bludiště tunelů a komnat, tady, na pohřebišti, měl Jay nejednou pocit, že zaslechl, jak ho volají duchové, když se mu, byť jen zřídka, podařilo uklidnit své myšlenky na tak dlouho, aby dokázal meditovat.

Zvláštní.

Sedět o samotě na pohřebišti bylo dokonalým projevem zvláštnosti.

Někteří z těch, kdo tu po sobě zanechali ostatky, nebyli až tak svatí, jak se jejich současníci domnívali. Někteří z nich se nedostali na cestě ke svatosti tak daleko, jak sami předstírali. Jejich esence byly silné a tajemné, šeptali si ostatní, stále plné nedořešených záležitostí, vášní, nenávistí a strachů, a chovaly se nepřátelsky vůči novicům, kteří mezi ně usedali nepřipravení. Podle legendy prý bušili na stěny myslí studentů, halasně si vynucovali, aby byli vpuštěni dovnitř a ještě jednou zažili rudý puls života a vysáli z jeho ducha teplo stejně jako podlaha z jeho těla.

Saji s ním mluvila o obavách, jež Jay při takových příležitostech pociťoval, zejména v době, kdy se zotavoval z mrtvice.

"Ale to víš, že se budeš bát," řekla mu tehdy. "Strach je přirozený. Když se s ním ale budeš často střetávat, ztratí nad tebou moc. Přijde den, kdy budeš schopen obejmout strach jako ženu, a on ti pak bude sloužit jako

nejvroucnější láska."

Aha. Určitě.

Jay si uvědomil, že dýchá zrychleně a povrchněji. Cítil, jak v něm narůstá strach jako rtuť v teploměru. Soustředil se, aby dýchal zhluboka a pomalu, upíral pozornost jen na vlastní dech.

Měl pocit, že světlo dostalo ještě tlumenější a bezbarvější nádech, že temnota se tlačí do prostor kolem něj. Všiml si lebky nějakého pradávného mnicha, jež ležela na poličce ve výšce jeho očí. Bezejmenný umělec - možná z té samé doby jako mnich, možná o pár století později, to se nedalo poznat - zvýraznil oční důlky na lebce filigrány a do nich zasadil broušené rubíny, každý obrovské ceny. Kameny se v tom mdlém světle třpytily, zdálo se, že se snad zaměřují na Jaye s jistou zlomyslnou silou...

Ježíši, jak dobrý výkon člověk podá při vytváření scénáře, když se pak tím svým výtvorem dokáže vyděsit skoro k smrti?

Jay odtrhl pohled od lebky a snažil se zklidnit svou mysl, soustředit se na sledování dechu, jenž vstupoval a vycházel z jeho těla.

Vzdychl. Nemělo smysl to popírat - opičí mysl už měla navrch. Jeho myšlenky přeskakovaly z jednoho tématu na druhé jako opice ze stromu na strom. Před jeho duševním okem vyrostl obraz jeho vlastního zamořeného počítače a vzteku, jaký to u něj vyvolalo. Chtěl někomu ublížit. Páni, a jak.

A taky moc chtěl být v klidu a nenechat své pocity, aby s ním takhle cloumaly, takže se o to neustále snažil. A jestli to mělo znamenat, že musí seděť na studené kamenité podlaze mezi lidskými ostatky, meditovat a odrážet útoky neposedných duchů, tak ať. Saji to dokázala. Třeba se to naučí i on.

Jay znovu zavřel oči. Vydechl levou nosní dírkou a nadechl se pravou. Znovu osvobodil svou mysl, jak jen mohl, a pronesl "om", zvuk všech zvuků, dunění celého vesmíru pronášené jediným hlasem.

V rámci "ómu", říkalo se, bylo možné úplně všechno.

Dokonce i dopadnout toho zatraceného hackera, jenž vyrobil ten virus...

Zavrtěl hlavou. Už to tu bylo zase. Takhle to nikdy nezvládne. Třeba by měl...

Ozval se zvonek jeho naléhavého alarmu a prudce ho vyhnal z meditačního scénáře...

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

"Co?"

"NAŠLI JSME ZLODUCHA ČÍSLO JEDNA," hlásil mu sledovací program.

Jay se usmál. Hlavu si pročistí jindy. Právě teď musel dopadnout zločince a vyřídit si s ním velmi osobní účet.

21 KAPITOLA

*****

Léto 1973
Taneční klub Disco Beat
San Francisco, Kalifornie

"Smokey" Jay Gridley se opřel o chladivý potah z modré koženky v zadním boxu diskotéky a ze všech sil se snažil tvářit nenápadně, jak se díval na toho prodejce drog a jeho kamarády v boxu pět metrů od něj. Ve vzduchu se vznášel hustý kouř, podle vůně nejspíš laciná marihuana.

Dealer byl tlustý jako vepř. Jay odhadoval, že váží nejméně sto padesát až sto sedmdesát kilo. Jeho holá kulatá hlava zářila v blyštivých světlech

tanečního parketu. Na hrudi měl tři řady těžkých zlatých řetězů a světlezelenou umělou košili měl rozepnutou až k pupku. Mával rukama ve vzduchu, jako by kreslil láhev od koka-koly, a smál se.

Jeho dva kamarádi, co vypadali, že by mohli ihned hrát v nějakém hororu, se burácivě chechtali jeho zjevně obscénním poznámkám. Jeden z nich měl na sobě černý klobouk s pavími pery, připomínal vítěze fotosoutěže "pasák týdne", a druhý měl černé kožené kalhoty a sako, obojí poseté chromovanými cvoky. Ještě pár zavíracích špendlíků ve tváři a na hlavě kohout a byl by z něj ideální punker. Tahle éra však ještě naštěstí nezačala.

Na tanečním parketu bylo pár lidí, vedli si celkem slušně, když se uváží, v jak hrozných botách všichni byli. Rytmus diska podmalovávala spousta bicích, hlavně činelů, a nosový mužský zpěv.

Příšerná hudba.

Jay se rozhlédl po místnosti a v jednom ze zrcadlových sloupů, jež lemovaly parket, zahlédl sám sebe. Měl na sobě brýle s narezlými obroučkami a hnědé kožené sako. Na hrudi se mu houpal masivní zlatý medailon se vztyčenou pěstí, ohraničený rozhalenkou, jež byla přibližně stejně Široká jako na hrudi toho tlusťocha, a jeho tmavomodré džíny do zvonu skoro úplně zakrývaly boty z hadí kůže.

Vlasy si vyčesal do vysokého ježka, ofina mu trčela dobré tři centimetry od čela a na místě ji přidržoval nejsilnější sprej na vlasy, jaký se dal v roce 1973 sehnat - a ten byl skoro jako epoxid. Od jeho vlasů by se odrazily i mince.

Jay Gridley, lidský chameleon.

V pravém uchu zaslechl praskot. Měl v něm přístroj, jenž v roce 1973 představoval ultramoderní přijímač.

Jay stiskl pěst uprostřed medailonu - mikrofon - a řekl: Jo?"

"Nazdar, Smokey Jayi, zdá se, že spojka dorazila."

Byl to tajný polda zvenku. Jay věděl, že při takhle důležitých akcích potřebuje pomoc - ne proto, že by takhle jednoduché zatčení nezvládl. Ne, bylo to spíš politické. Net Force se vždy, když to bylo možné, snažila zapojit do činnosti i místní, podělit se o část uznání, a to zejména při velkých zátazích.

Uvnitř klub sledovalo ještě několik dalších tajných policistů. Chlápek s velkým afrem na okraji tanečního parketu a ta kost v jasně oranžovém ohozu byli další dvojice od policie.

"Rozumím. Pořád ho sledujte a zbytek nechte na mně."

Jasně, Smokey - a hele, pamatuj taky na nás, jo?"

Gridley se usmál a znovu stiskl přívěsek.

"No, uvidíme, co zbyde."

Samozřejmě že tady neprobíhal zátah v tradičním slova smyslu, ale ta analogie byla celkem dobrá.

Takže tady teď čekali na hackera, jenž vyráběl viry.

Poté, co Jay nechal v provozu sledovací program asi den, získal informace o výchozích bodech všech tří virů, jenže ta data nikam nevedla. Ten chlápek byl mazaný. Útoky prováděl z několika různých míst, všechny podnikal s rychle založenými účty AOL, kde se registroval za hotovost a platil vždycky na rok dopředu. Stopa chladla velice rychle.

Jay však neměl v úmyslu se vzdát, takže začal analyzovat stopu virů. A tím zvláštním zvráceným způsobem, kdy rozhoduje ten pes, co není slyšet - a mnohokrát děkuji, pane Sherlocku Holmesi - zjistil, že něco chybí.

Hluboko v jedné z nejsilnějších koncentrací toho viru našel pár počítačů, jež zasaženy nebyly. Ty stroje nebyly osvobozeny od jednoho nebo dvou virů. Nedotkl se jich žádný z té trojice, což Jayovi připadalo jako příliš velká shoda náhod.

Pro podobné anomálie existovala možná vysvětlení, to je jisté. Stroje mohly mít vynikající ochranu nebo antivirové programy. Taky nemusely být v době

útoku připojeny k síti. Mohlo jít o nové systémy, jež byly spuštěny teprve včera. Existovala spousta důvodů a některé dokonce logické.

No, pomyslel si. Tak se podíváme, který z nich to je.

Jay vylepšil další sledovací program, tenhle byl ještě pečlivější, a poslal ho prověřit nezasažené systémy.

Zjistil, že třebaže většina těch netknutých systémů měla kvalitní ochranu a antivirové programy, několik z nich mělo i běžné vybavení, jež by mělo propustit aspoň jeden z virů, takže tím odpadávala první teorie.

Všechny systémy byly připojeny na net v době všeobecného napadení, takže ani druhá teorie nepřicházela v úvahu.

Jenže nejzajímavější bylo, když zjistil, že mezi těmihle stroji probíhal poměrně značný přenos dat.

Aha. Z toho vytušil další důvod, proč nebyly zasaženy.

Šlo o kroužek hackerů.

Ale nic okatého. Název webové stránky nezněl "Potrhlí přátelé počítačových virů", ale z návštěvy chatových míst ve VR, kde se někteří z těch lidí vyskytovali, bylo snadné poznat, o co jde. Tohle byl fan-klub virů.

Což mohlo znamenat jen jediné. Někdo ze sítě těch nepoškozených stránek nebo někdo z jejich blízkosti vytvořil viry, jež Jay sledoval. A jako mnoho hackerských kroužků i tihle hoši rozesílali všem ostatním členům skupiny ochranu proti všemu, co vytvořili.

Jay pronikl do softwarových balíků jednoho z počítačů a našel stopy a definice virů přidaných necelých pár hodin před vypuštěním každého ze tří virů.

Zlodějská čest, ale teď je bude stát kupu peněz...

Do ztemnělého interiéru klubu pronikl sluneční paprsek, jak se otevřely dveře.

Vstoupil kontakt.

Muž měl na sobě bílý sportovní oblek, velký límec, klobouk a pod ním tmavé brýle, velký knír jako Mongol a husté kotlety. Vivat disco.

Hacker kráčel houpavou chůzí, v ruce nesl bílou plastovou aktovku, jež mu ladila k obleku. Přešel k tlustému muži a společně se přivítali plácnutím.

Muž v obleku se posadil vedle Dealera a otevřel aktovku tak, že jen oni dva viděli, co je v ní. Tlustý muž pak sáhl dovnitř a vytáhl z ní na prstu lehký bílý prášek, jejž olízl jazykem. Usmál se a přikývl.

Jay poklepal na svůj medailon.

"Všechny jednotky připravit. Máme dodávku."

Slyšel hluk spěšných kroků mimo rytmus diska a převlečení tanečníci vyrazili a cestou vytahovali skryté revolvery.

Jenže Oblek se odmítal vzdát snadno.

"Ani náhodou, vy svině!"

Vyskočil z boxu a vytáhl svou vlastní zbraň, chromovanou pětačtyřicítku.

Dealer taky křikl: "To sou chlupatý! Sonny - Randy - sundejte je!"

Gangsteři vytáhli své pistole a vzduch se zaplnil olovem.

Jay vytáhl vlastní zbraň, zakázkově upravenou pistoli Smith & Wesson Model 29 ráže .44, jednu z nejsilnějších ručních zbraní na světě, a vystřelil.

BUM!

Znovu se usmál. To byl rachot...!

Černá kůže odlétl dozadu, jak ho silná kulka zasáhla do hrudi.

Pasák střílel po tanečnících a hacker povalil jeden stůl. Jay viděl, jak se plíží k zadnímu vchodu do klubu.

"Stát, policie!" křikl a začal se prodírat za ním.

Do akce se zapojili další policisté, proudili do klubu v neprůstřelných vestách. Dealer byl na lopatkách během pár vteřin a Pasák už mu toho taky moc nedohodí - pokud to je správný výraz.

Jay dospěl k zadnímu vchodu a slyšel výstřel, načež viděl hackera nasedat do velkého cadillaku. Ten tajný policista ležel na zemi.

"Nikdy mě nedostanete!" křikl Hacker a jeho vůz vyrazil kupředu za pištění pneumatik.

"Je tu raněný!" křikl Jay a běžel ke svému autu, obrovskému Dodge Charger s upraveným a silným motorem. Naskočil a nastartoval. Stroj zaburácel, karburátor pracoval jako o závod, takže Jay vyrazil za prchajícím hackerem...

... ten už dorazil ke kopci před nimi. Jay sešlápl pedál plynu a těšil se ze zrychlení a toho, jak mu vítr foukal otevřeným okýnkem dovnitř.

Přeletěl přes vrchol kopce jako v klasické filmové honičce a připravil se na náraz vozu po dopadu, podvozek narazil na silnici o chvilku později a tlumiče se urychleně snažily utlumit dynamickou zátěž padajícího dodge.

Tohle byla paráda.

Cadillac zatáčel za roh a Jay vletěl do křižovatky, prudce zatočil doprava těsně za jejím středem, přesně podle výcviku. Jeho auto se stočilo doprava, mělo trošku co dělat, aby se udrželo na silnici, a Jay znovu sešlápl pedál.

"Ha-hou, Silvere!" zavolal.

Zároveň přepnul páčku na medailonu: Julio, jste připraveni?"

"To si piš. Můj tým může vyrazit. Dej nám jenom adresu. Dokonce už máme i zatykač."

Jay mu nahlásil adresu.

Na rovině začal dodge Cadillac dojíždět a Jay šlapal na plyn, jak to šlo.

Blíž... blíž...

Pronásledovaný vyhodil z vozu malý balíček a Jay provedl manévr doleva, aby se mu vyhnul. Ještě že to udělal, protože když ho míjel, balíček vybuchl.

Usmál se. "Tohle je ti k ničemu, příteli!"

Ach, to byla legrace.

A to nejlepší teprve přijde.

Jay už totiž věděl, kam ten člověk míří. Předpokládal, že vyšle na net další svinstvo a svým kamarádům pak rozdá další ochranu, takže na chatovou stránku toho hackera umístil sledovací program, který ho měl upozornit na jakékoli nové stopy.

Pes zaštěkal těsně před obědem. Jay si to prověřil a zjistil, že se blíží něco nového. Takže se domluvil s Juliem a zamířil do svého sledovacího scénáře.

Jelikož už vystopoval výchozí body dřívějších antivirových injekcí, stačilo už jenom najít posledních pár kroků, což provedl poté, co chlápka zahlédli u diskotéky.

A jeho adresu znal dřív, než vypukla přestřelka.

Ta honička byla jenom takový trik. Mohli toho hackera dostat už v klubu - Jay si dal záležet, aby připravil scénu tak, aby hacker uvěřil, že se mu podařilo uprchnout díky vlastním schopnostem - jenže Jay ho potřeboval sledovat až k jeho bezpečnému domu a chtěl se tam dostat dřív, než ten člověk buď vyšle nový virus, nebo ho zničí.

Mohl to provést i jinak, ale měl pocit, že tohle je ideální pro zachování důkazů a zapojení místních nějak smysluplně do akce.

Kromě toho si říkal, že takhle je to mnohem větší legrace.

Představte si, jak zmatený ten hacker bude, až si sundá své vybavení pro VR a najde za sebou stát Julia a jeho lidi s namířenými pistolemi.

Takže když hacker odhodil další bombu a Jay narazil do kandelábru, čímž celá honička skončila, nelitoval toho.

Jenom doufal, že Julio si nezapomněl foťák.

Už se nemohl dočkat, až uvidí výraz v obličeji toho člověka, až ho dostanou.

22 KAPITOLA

*****

Mohavské poušť
Mezi Joshua Tree a Twenty-nine Palms, Kalifornie

Nejdřív to šlo hladce.

Kongresman, reprezentant Kalifornie jménem Wentworth, se chtěl sejít někde v soukromí, ne doma nebo v kanceláři. Junior souhlasil -bylo mu jedno, kde se sejdou, hlavně když udělají, co se od nich očekává. Wentworth mu popsal cestu na jednu prašnou silnici, jež vedla do národního parku Joshua Tree. Junior si nebyl jistý, ale myslel si, že kongresmanův okrsek zahrnoval i ten národní park a snad i základnu námořní pěchoty severně odtud. To mu bylo taky jedno. Park uprostřed pouště mu vyhovoval.

Wentworth byl snadný terč vydírání. Jako u senátora Bretchera i zde Junior použil Joan. Tentokrát však postupovali elegantněji, žádná konfrontace, žádné hrozby policií, žádné lži o Joanině věku. Junior se místo toho jenom schoval ve skříni s digitálním fotoaparátem. Pořídil několik velice detailních snímků a pár z nich poslal e-mailem tomu dobrému kongresmanovi včetně žádosti o schůzku. Kongresman souhlasil, což Junior předpokládal, a Junior odletěl do Kalifornie, aby celou záležitost sprovodili ze světa.

Z letiště v L. A. jel ve vypůjčeném autě po dálnici I-10 kolem San Bernardina a Banningu, pak zatočil na sever po státní silnici číslo 62 u Palm Springs. Projel několika menšími městy - Morongo Valley, Yucca Valley, Joshua Tree - pak začal vyhlížet tu prašnou silnici, o níž Wentworth tvrdil, že bude doprava, mezi Park Boulevard a Boy Scout

Trail. Kongresman mu řekl, že jestli dojede až k Indian Cove Road, už je moc daleko.

Minul ceduli informující o vstupu do parku a málem tu prašnou cestu minul, ale povedlo se. Zatočil na ni a jel tou prašnou a suchou zemí, vyhlížel kongresmana. Bylo tu horko, určitě k padesáti stupňům Celsia. Kdyby se mu rozbilo auto, čekala by ho dlouhá a nepříjemná cesta zpátky k civilizaci. Junior věděl o jízdě v poušti dost, takže si s sebou vzal pro jistotu dost vody, ale stejně se mu nelíbilo, že by musel pochodovat zpátky patnáct dvacet kilometrů v letním horku.

Proč vůbec někoho napadlo udělat z tohohle národní park? Pozoruhodné tu bylo jen to, co bylo vidět kolem silnice, což nebylo nic dvakrát vzrušujícího. Junior byl však vždy pečlivý a opatrný, takže když měl čas, nasbíral o oblasti dostatek zpráv. Většinu informací získal od správy národního parku, kde se dozvěděl, že park má rozlohu osm set tisíc akrů. Zatím viděl jen kamení a zakrslé křoviny. Je tu i spousta afrických včel, dozvěděl se od správy, a s těmi nejsou žádné žerty.

Národní památník? Jenom mrhání penězi daňových poplatníků, nic jiného to není.

Pár kilometrů po velmi klikaté silnici si všiml shluku několika zakrslých stromů a keřů. Určitě je tam nějaká voda, pramen, jezírko nebo tak něco. Ve stínu tu parkoval černý lincoln, motor běžel a poznávací značky odpovídaly značkám vozu pana kongresmana.

Junior zastavil ve stínu a vypnul motor. Z horkého motoru vycházelo tikání a i přes tónované sklo bylo slunce hrozné; cítil, jak v autě stoupá teplota, i když teprve před chvilkou vypnul klimatizaci.

No, říkal si, nejvyšší čas vyrazit.

Junior otevřel dveře. Praštil ho závan rozžhaveného pouštního větru jako prostěradlo právě vytažené ze sušičky. Okamžitě se začal potit. Jenže na teplo a vysokou vlhkost byl zvyklý, a tohle nebylo tak zlé jako New Orleans v září.

Přešel ke kongresmanovu autu. Okno se stáhlo a kongresman se na něj podíval. Junior nakoukl dovnitř a prohlédl si celý vůz, nechtěl riskovat. Pokud někdo nebyl v kufru, přičemž touhle dobou už by byl uvařený, zástupce skvělého státu Kalifornie přijel sám.

Byl to štíhlý muž, pobledlý, kolem Pětačtyřicítky, vlasy měl dlouhé a zacuchané. Na sobě měl košili s krátkým rukávem a khaki kalhoty.

Ruce držel před sebou, jednu na volantu, druhou opřenou vedle zpětného zrcátka.

"Dobrej, jak se vede?" zeptal se Junior.

Jděte do hajzlu," řekl kongresman.

"Kongresmane Wentworthi, jsem udiven vaším slovníkem, vy jste přece gentleman a demokrat a vůbec."

Kongresman se na něj přísně podíval. "Nejsem žádný z těch kriminálních živlů, s nimiž jste zvyklý jednat. Řekněte jenom to, co je důležité."

"Dobře, jestli chcete hrát tvrdě, klidně. Máme kvalitní sbírku lechtivých snímků, kde jste vy s tou roztomilou mladičkou pusinkou v tom motýlku v Marylandu. Myslim, že by vás asi nepotěšilo, kdyby se ty fotky objevily na internetu, že?"

Wentworth nic neříkal.

"Navrhuju, že vy trošku pomůžete nám a my trošku pomůžeme vám."

"Tak moment. Chcete, abych vám prokázal nějakou laskavost. Něco ilegálního, že? Nebo co? Chcete mě těmi fotkami vydírat?"

Junior se zamračil. Ten tón se mu vůbec nelíbil. Takhle by mluvil někdo, koho by poslouchal ještě někdo další, jako by se snažil z něj dostat přiznání ohledně zločinných úmyslů. Junior zatím nic takového neřekl, jenom se zmínil o nějakých fotkách a neměl v úmyslu jít dál, dokud si neprověří pár věcí.

Junior se předklonil a podíval se do auta. Kongresman se od něj odvrátil.

"Vy s sebou nemáte štěnici, viďte, že ne, kongresmane?"

"Štěnici? Ne!"

Moc rychle a moc horlivě, uvědomil si Junior.

Junior se narovnal a rozhlédl. Mezi kamením o kus dál se může schovávat stovka federálů a čekat, až se na něj vrhnou, a jemu to dojde, až když bude moc pozdě. Ten pot mu najednou začal hodně vadit.

Okno se začalo zvedat a viděl, jak kongresman sahá po řadicí páce. Co to má znamenat?

Junior zareagoval zcela bezmyšlenkovitě. Prudce udeřil do okna pěstí a rozbil ho. Bezpečnostní sklo se rozpadlo na stovky malých střípků ve tvaru kostiček a zasypalo kongresmana ostrou sprškou.

Junior se natáhl, chytil kliku a otevřel dveře - Wentworth padl přes sedadlo ke dveřím spolujezdce. Že by chtěl utéct...?

Ne, to ne. Natahoval se po přihrádce. Otevřela se a Wentworth sáhl dovnitř...

Mohl sahat po mobilu. Možná po obálce plné peněz. Jenže Junior ze zkušenosti moc dobře věděl, že když se někdo rychle sápe po přihrádce...

... tak hledá pistoli.

Junior sáhl pro revolver na pravém boku. Dobře udělal, protože kongresman z přihrádky vytáhl malou stříbrnou pistoli, snažil se s ní zamířit na Juniora...

Junior vystřelil jako první, dvakrát, prásk-prásk!, na vzdálenost něco přes metr by se musel hodně snažit, aby minul.

Neminul.

Junior zjistil, že dýchá rychleji a potí se ještě víc.

Proč to udělal? On se snad zbláznil!

Junior měl teď samozřejmě taky problémy. Jestli měl ten člověk u sebe štěnici, Junior se ocitl v pořádné bryndě. Autem se z téhle díry dalo dostat jen jedinou cestou, ale utíkat odsud se mu taky nechtělo.

Jestli kongresman měl u sebe štěnici, tak se na něj za pár vteřin sesypou policisté jako vosy na bonbon, a Junior rozhodně nechtěl mít v ruce pistoli, až se sem začnou valit přes kopec. Schopný právník by ho z toho mohl vysekat, ale kdyby mával pistolkou před hordou nažhavených federálů, mohl by vládě ušetřit soudní výdaje.

Zasunul si pistoli do pouzdra, narovnal se a rozhlédl se.

Nikdo nekřičel: "Seberte ho, hoši!" Žádný zesílený lidský hlas mu z helikoptéry nepřikazoval "Stát!". Nic než žhavý vítr a káně na nebi, která kroužila nad čímsi, co bylo mrtvé asi už mnohem dřív, než to koupil kongresman.

Junior počkal ještě minutu. Dvě. Jestli sem někdo jede, tak už by tady měl být.

Minula další minuta. Možná nepřijdou. Možná by se měl podívat, proč se kongresman tak usilovně snažil přimět Juniora, aby něco řekl. Či spíše jestli se o to skutečně snažil.

Přešel k místu spolujezdce a otevřel dveře. Byla tu spousta krve, ale byl zvyklý si s ní poradit, takže mu trvalo asi jen minutu, než obrátil mrtvému muži kapsy naruby a našel, co hledal.

Na vnitřní straně Wentworthovy košile byl malý elektronický přístroj velký jako pero a stále ještě nahrával. Junior stiskl knoflík pro přehrávání a slyšel všechno, co si řekli, včetně obou výstřelů.

Junior smazal záznam a zasunul si pero do kapsy. Zničí ho, jakmile k tomu bude mít příležitost, nechtěl to nechat válet někde tady.

Zavrtěl hlavou. Ten chlap byl takový pitomec. Copak si chtěl nahrát ten rozhovor sám pro sebe, nikdo ho nekryl? Myslel si o sobě, že je James Bond nebo co? Asi netušil, že tu nebude bezpečno, jinak by si tu pistoli - vypadalo to na chromovanou berettu ráže .25, což nebyla nejlepší volba - nechal někde blíž po ruce.

Kongresman očividně netušil, jak tyhle věci fungují. Nemohl Juniorovi jen tak pohrozit a skoncovat s jeho výhrůžkami. Wentworth mohl ztratit mnohem víc. Pokud ovšem zrovna neusiloval o rozvod nebo tak něco a bylo mu jedno, jestli někdo ví, že má občas i nějakou tu bokovku.

Junior vzdychl. No, na tom už teď moc nezáleželo, ne? Kongresman byl po smrti, a basta.

Bude lepší to tu trošku poklidit, jestli to půjde, a pak zmizet.

Junior s kapesníkem v ruce nadzvedl Wentworthovu ruku, jež stále ještě držela berettu. Namířil pistoli na dveře u řidiče a párkrát vystřelil. Pak ponořil kapesník do krve mrtvého muže, až nasál dost velké množství, a pak pod ním přidržoval druhou dlaň, aby krev neukápla, přešel na stranu řidiče, ustoupil o metr dozadu a pak nasáklý kapesník vyždímal.

Krev kapala na prach a vytvořila louži.

Junior ustoupil asi o patnáct metrů směrem do pouště a vyždímal další kapky krve.

O dalších patnáct metrů dál to zopakoval a na zem dopadly poslední kapky krve z kapesníku.

Trošku uhrabal zem, ale byly tu převážně kameny, takže otisky bot tu moc vidět nebyly.

Kongresman tedy přišel o život, ale opětoval střelbu, možná dokonce vystřelil jako první a někoho zasáhl. Někoho se stejnou krevní skupinou, takže Junior doufal, že to není některá z těch vzácnějších. Ale až najdou Wentworthovo tělo, budou si myslet, že mají hledat někoho, kdo taky byl postřelen, a nemocnice musely postřelené hlásit.

S otisky pneumatik toho půjčeného auta nemohl dělat nic. Tady asi v dohledné době pršet nebude, takže stopy tu zůstanou, a člověk musí počítat s tím, že FBI se na ně zaměří. Hodně rychle se jim podaří zjistit, o jaké pneumatiky jde, možná určí i typ vozidla. Ještě že si to auto vypůjčil pod falešným jménem, navíc v L. A., takže jim chvíli potrvá, než ho najdou, jestli vůbec.

Cestovní tašku měl v tom půjčeném autě, a jakmile to půjde, zbaví se bot a oblečení. V dohledné době se nebude muset zastavovat pro palivo, pojede do San Franciska a tam auto vrátí. Takže u letiště v Los Angeles nebude žádné auto se stejným počtem ujetých kilometrů jako z L. A. sem a zpátky.

Kromě faktu, že bude muset Amesovi říct, že zabil kongresmana Spojených

států, ho ale nejvíc trápilo, že se bude muset zbavit toho rugera. Žádnou další náhradní hlaveň už s sebou neměl - nečekal, že někoho zastřelí - a bylo by hodně pitomé svěřit zbraň, jíž lze spojit s vraždou významného člověka, FedExu, UPS nebo i poště. Kdyby někdo ten balík otevřel a našel uvnitř zbraň, asi by šel rovnou na policii. Hoši z balistického oddělení by svým božstvům obětovali berana nebo něco podobného, kdyby se k nim dostala taková novina. Polovina všech lidí ve službě by čekala, až by si Junior přišel do nějaké pobočky balík vyzvednout.

Bude se muset spokojit jen s jednou zbraní, než si sežene náhradu. To ho štvalo.

Jenže už se stalo. Bude muset zmizet, než se tady objeví nějaký turista nebo ochránce přírody a uvidí ho tu. Než začne zapadat slunce, Junior chtěl být hodně daleko odsud.

A vůbec se netěšil, že to bude muset říct Amesovi. Až se to doslechne, trefí ho šlak. Hrozný průšvih, a přitom to nebyla jeho chyba.

23 KAPITOLA

*****

Dutch Mall
Long Island, New York

Mitchell Ames měl vztek. Junior to zbabral, a on nedokázal pochopit, jak se to mohlo stát. Byl to jednoduchý úkol, Junior už to přece dělal snad desetkrát. Jak je možné, že zrovna teď se mu to tak vymklo z rukou?

"Koukněte," pokračoval Junior, "ten chlápek byl magor. Z přihrádky na palubní desce vytáhl pistoli. Co jsem měl dělat, nechat ho, aby mě zastřelil? Bylo to kdo s koho."

"Zabil jsi kongresmana Spojených států, Juniore. Máš ponětí, jaké horko to vyvolá?"

Jo, já vím. Jak jsem ale říkal, neměl jsem na vybranou, leda bych se nechal zastřelit."

Ames vzdychl. "No dobře. Už se stalo. Je jasné, že mě to vůbec netěší, ale už se s tím nedá nic dělat. Další otázkou je, jak jsi po sobě zametl stopy."

"Nikdo mě neviděl. To auto stojí šest set kilometrů od místa, kde jsem si ho pronajal. Oblečení, co jsem měl na sobě, boty, ponožky a všechno, jsem spálil. Pistoli jsem otřel, rozebral a její části leží rozházené na dně Sanfranciského zálivu. Letěl jsem s falešným dokladem do Atlanty a tam jsem přesedl na letadlo zase s jiným dokladem."

"A co ty fotky?"

"Ty jsem taky spálil, i disky a všechno, a soubory jsem zničil. Nejenom že jsem je vymazal, ale celé oblasti jsem ještě přepsal jinými daty,

takže žádný program na světě je nevyvolá. Ani Net Force. Je to pryč. Říkám vám, že všechno, co by mě mohlo spojit s tím člověkem, je fuč."

"A co ta žena?"

Junior se zamračil. "Co je s ní?"

"Kde je?"

"V Biloxi, povaluje se na pláži. S ní není žádný problém. Podílela se na tom, ale nemůže nikomu nic říct. Kdyby to řekla, šla by do vězení."

Ames se zamračil. Juniore, nebuď natvrdlý. Sám jsi seděl. Víš, jak to chodí."

Junior nakrabatil bradu a paličatě vrtěl hlavou. Joan by mě nikdy nikomu nepráskla. Nikdy."

Ames vzdychl. "Tvoje kamarádka skončí dřív nebo později ve vězení. Je to špatné děvče. Pokud by ji jen zadrželi, není to problém, zase ji pustí, ale co

když ji přistihnou, že u sebe má značné množství drog? Nebo bude vydírat někoho, kdo něco znamená? Už přece ví, jak na to. Sám jsi ji to naučil. Nevíš, jestli se u ní neprobudí ctižádost a nepustí se do toho na vlastní pěst. Když ji chytnou - a to se stane - a pokud před sebou bude mít pobyt ve vězení, ne jen v obecní šatlavě, ale ve skutečné base, a pokud jim bude moct poskytnout něco, co by ji dostalo ven, myslíš, že to neudělá?"

"Mě ne. Kromě toho ví, co bych jí provedl, kdyby to udělala."

"A ty si myslíš, že nějaký laskavý policista nebo federál ji nepřesvědčí, že jí nic neuděláš, protože budeš zavřený? Vyspala se s tím kongresmanem a ví, že ty ses schovával v té skříni a fotil je, Juniore. Až na veřejnost proniknou zprávy, že umřel, ona si toho všimne, protože to bude na první stránce každých novin v zemi, bude toho plné rádio, televize i internet. CNN to bude do zblbnutí omílat několik dní každou půlhodinu. Ona bude vědět, že jeden z těch chlapů, s nimiž spala kvůli vydírání, je po smrti, a pokud nemá místo mozku pudřenku, bude jí jasné, že s tím asi máš něco společného."

Junior tam jen seděl a tvářil se zarytě.

Juniore. Možná je skvělá v posteli. Možná ti na ní i záleží, ale existují i jiné ženy, a ty nás nesmí poslat na šibenici. Pro ni to je jako propustka z vězení, a tys jí ji poskytl. Vrah kongresmana? To je slibný začátek kariéry pro každého poldu v zemi, když to vyšetří."

"Nebyla to vražda, ale sebeobrana."

"Zabil jsi ho, když jsi za ním přišel se zločinným úmyslem. Vydírání. Navlíknou to tak. Já bych to udělal."

"Joan o vás neví."

"Ale ty o mně víš. A když před tebe postaví volbu, jestli mě prozradíš, nebo půjdeš na šibenici? Tolik ti zase nedůvěřuju."

"Takže co navrhujete?"

"Víš přesně, co navrhuju. A neotálej s tím, dokud nemá příležitost si to pořádně rozmyslet. Nechci, aby to nad námi viselo jako mrak."

Junior nic neříkal. Stál tam ještě chvíli mlčky. Ames viděl, jak usilovně přemýšlí, snaží se najít nějakou alternativu, ale žádná neexistovala. Oba to věděli.

Po dalších pár minutách Junior krátce přikývl a odešel. Když byl pryč, Ames seděl ještě dvacet minut a přemýšlel o situaci. Tohle se neobjevilo v žádném ze scénářů, které si předem připravoval.

Junior se teď stejně jako žena, jíž najal, aby lapala do pastí jeho oběti, stal přítěží. Junior bude muset zmizet, a Ames to bude muset udělat sám - nemohl si dovolit, aby do toho v téhle fázi zapojil ještě někoho dalšího.

Možná by mohl Juniora pozvat k sobě do podzemního úkrytu v Texasu a provést to tam. Mohl by ho rozemlít a spláchnout... ne, lepší bude, až Junior nebude mezi živými, mohl by ho někde nechat s dostatečnými důkazy, že zabil tu ženu i kongresmana, něco menšího, ale aby to vyšetřovatelům neuniklo. Jakmile to prověří, jejich pátrání se ocitne ve slepé uličce. Jistěže budou mít podezření, že Junior pro někoho pracoval, ale jakmile dopadnou skutečného střelce, tlak opadne; tak to fungovalo v policejních organizacích na celém světě. "Udělal to" bylo mnohem rozhodnější než "Možná pracoval pro někoho, kdo mu řekl, aby to udělal".

Ames přikývl. Ano. Jakmile Junior zmizí, nebudou už existovat žádné prokazatelné spojnice k němu. Samozřejmě že zákony ohledně KyberZemě ještě nebyly hotové, zbývalo podniknout ještě několik kroků, bez nichž by to nešlo, a to právě bude Juniorův úkol, ale jakmile poslední díly zapadnou do mozaiky, což bude relativně brzy, Junior se vydá na svou poslední cestu.

*****

Nekrytá střelnice Quantico, Virginia

John Howard se podíval na Julia a zamračil se. "Co je tak důležitého, že

hodláte naštvat námořní pěchotu, poručíku?"

Julio se usmál. "No, pane, domnívám se, že cokoli, čím je můžeme naštvat, je důležité."

Howard se neusmál. Jen zavrtěl hlavou. Byli na nekryté střelnici námořní pěchoty, ne v menším zastřešeném areálu Net Force. Sešli se tu, protože Julio požádal generála Howarda, aby tu na něj počkal.

Julio se podíval na Howardův výraz a sám také zvážněl. "Střelák nás na své střelnici nenechá hrát si s balistickým gelem," řekl. "Je z toho prý moc nepořádek, takže jsem musel najít něco jiného. Tohle je nejblíž a nejvhodnější. A když už mluvíme o Střelákovi, říkal mi, že má kontakt na terčovnici Hammerli SP20 ráže .22 LR, kterou lze přestavět na ráži .32 S&W. Má to nastavitelný tlumič a anatomickou spoušť a pažbu, prý je ve velmi dobrém stavu. Pro Tyrona by to byla na učení ideální zbraň."

Howard zvedl obočí. "Kolik?"

"Střelák říkal, že by ji dokázal sehnat za tři stovky."

Howard zvedl obočí ještě výš. "Děláte si legraci," řekl. "Vždyť i kusy v hrozném stavu se prodávají za více než dvojnásobek té ceny. V dobrém stavu se dá sehnat nejmíň za patnáct, osmnáct stovek."

Julio se znovu usmál. "Vy jste si dělal průzkum cen, že?"

"Chci, aby syn měl solidní vybavení."

"No, víte, jak to Střelák dělá. Je jako koňský handlíř. Vymění něco za něco, přidá k tomu ještě něco dalšího a nakonec je z toho obchod, z nějž mají všichni radost. Chcete, abych mu řekl, že vás to zajímá?"

"Tři sta dolarů za prvotřídní pistoli, která se použitá prodává za pětinásobek? Ano, to mě zajímá."

Já si to myslel. Ale víte, když budete trošku dělat fóry, Střelák možná ještě něco sleví - bere Tyrona jako vlastního syna, kterého sám nikdy neměl. Když se dívá, jak ten kluk střílí, vhání mu to slzy do jeho starých cynických očí."

Howard přikývl a pak změnil téma. "Dobře, a když pomineme shánění nového materiálu pro Tyrona, proč tu jsme?"

"Pamatujete si na tu triumfální pušku XM-109A Wind Runner BMG?"

"To si asi pamatuju," řekl Howard a hlas měl vyprahlý jako Sahara. Bude si na ni pamatovat tak dlouho, dokud mu bude sloužit paměť. Jedna z těch BMG - neboli kulomet Browning - mu zachránila život, když na něj ten zvrhlý federální agent začal střílet během té loňské přestřelky s kalifornským výrobcem drog. Navíc ta padesátková puška umožnila střelcům Net Force zvítězit v nedávném utkání zvláštních týmů na tisíc metrů v Camp Perry. Vůbec první vítězství v historii. Ta zbraň byla fantastická.

"No, padesátková munice, kterou naši střelci použili při tom vítězném zápase, byla vyrobena v RBCD v Texasu. Používá se v tom BMT, což je technologie mísení kovů, ultramoderní kulka - a směsice prachu. Mluvíme tady o opravdovém stroji na zatloukání připínáčků, Johne."

"A mluvíme tady o tom proto, že...?"

"Protože RBCD vyrábí i munici do ručních zbraní. Nechápu, jak mi to mohlo uniknout, ale je to tak."

"A...?"

"A nejenom že je mnohem přesnější než cokoli jiného, ale má i jisté taktické výhody. Podívejte se na terče."

Howard šel za Juliem do dráhy. Pětadvacet metrů od nich stál vysoký ocelový stolek a na něm šest velkých čtvercových bloků.

"Ty dva vlevo jsou z deseti procent želatina zabalená ve čtyřech vrstvách balistického nylonu. Další dva jsou stejné, ale asi třicet centimetrů před nimi je ještě tabule zesíleného skla. Dva vpravo jsou hliněné."

"To vidím, poručíku."

"No, generále, kdybyste byl tak laskav, vystřelte tou svou medusou jednu kulku do gelu na levé straně."

Howard vytáhl svou pistoli. Medusa byl revolver s patentovaným typem komory, díky níž mohl používat různé druhy munice, od .380 auto až po .357 Magnum. Měla třípalcovou hlaveň, jež byla o něco kratší než u většiny pistolí, ale byla použitelná i při soubojích, a střílela líp než ostatní. Howard v ní měl nábojnice ráže .357 Magnum s měděným pláštěm a dutou špičkou, a takhle dokázala zastavit na jeden výstřel člověka ve více než pětadevadesáti procentech případů.

Howard se postavil, párkrát se zhluboka nadechl a pak zvedl revolver oběma rukama vzhůru. Zamířil a vystřelil. Zpětný ráz byl při použití téhle munice poměrně silný, ale ochrana sluchu hluk ztlumila. Sklonil zbraň.

"A teď třetí terč, pane, ten za sklem."

Howard zamířil a vystřelil podruhé.

"A konečně, generále, první hliněný blok."

Howard zvedl revolver a znovu vystřelil, tentokrát rychle. Nemusel spěchat, ale nikdy neškodilo, aby ukázal svému dávnému příteli, že umí střílet i rychle a přesně, když to situace vyžaduje.

"Děkuju," řekl Julio. "Teď kdybyste byl tak laskav, dobijte si touhle municí, pane."

Julio mu podal šest nábojnic. Vypadaly jako standardní munice ráže .357, aspoň tak Howardovi připadaly. Mosazné nábojnice, olověná špička, měděný plášť.

Když dobíjel, Julio řekl: "I když tyhle vypadají hodně podobně jako jakákoli nábojnice s pevným pláštěm, ve skutečnosti jsou vyrobené z několika druhů kovu a polymeru podobného plastu, jaký se používá při výrobě glocku."

Howard přikývl a dál nabíjel svou medusu.

"Plášť je slitina s příměsí molybdenu. Je to hodně pevná věcička. Je vhodná na běžný tlak. Kdybyste mohl, tak teď prosím na druhý, čtvrtý a šestý terč."

Howard už teď nespěchal, ty tři terče zasáhl během asi deseti vteřin.

Julio přikývl. "Tak, teď počkáme, až mariňáci přestanou střílet, abychom mohli vyrazit k terčům."

Když velitel střelnice ohlásil konec střelby, Howard s Juliem došli k šestici terčů. Julio stáhl nylon z vrchu bloků balistického gelu, látky, jež měla imitovat svalovou tkáň, a odhalil průstřely.

Terč vpravo, kam střelil novými náboji, měl mnohem větší průstřel než terč po jeho levé ruce.

"To, co máte s sebou, je osmigramová celoplášťová kulka s dutým hrotem. Z hlavně vyletí rychlostí kolem čtyř set metrů za vteřinu. Dopad má hodnotu kolem čtyř set librostop. Kulka RBCD váží necelé čtyři gramy, ale třípalcovou hlaveň opustí rychlostí přes pět set čtyřicet metrů za vteřinu a s energií kolem pěti set librostop. Při dopadu

se rozprskne jako balon, vidíte. Je to permanentní poškození, dvacet na sedmadvacet centimetrů. Předá svou energii terči bez toho, že by postupovala zbytečně dál."

"Úžasné," řekl Howard a myslel to vážně.

"A to nejlepší teprve přijde, pane. Podívejte se na bloky chráněné sklem."

Podívali se. Náraz jeho obvyklé kulky na sklo kulku částečně zdeformoval. Sklo se rozbilo, pak kulka proletěla skrz a zasáhla želatinu za ním, pronikla do ní a způsobila v ní velkou díru, ale ta byla mělčí a menší v průměru než u bloku bez skla. Což se dalo čekat. Sklo všechno změnilo.

Jenže dutina u druhého terče za sklem, již vytvořil novou municí, byla prakticky shodná s terčem beze skla.

"Vidíte, materiál z RBCD je navržen tak, že pevnými terči má proletět skrz, skoro jako vojenská munice, ale když zasáhne hydraulickou substanci, začne expandovat. Použitý střelný prach hoří postupně, takže po celé délce hlavně máte standardní tlak. Takže se nemusíte starat o prodlužování zbraně."

Howard přikývl. Vypadalo to na nezpochybnitelně vynikající druh munice.

"A teď něco pro pobavení." Julio stáhl kryty z hliněných bloků. V levém

byla normální malá dírka, jíž kulka pronikla dovnitř, a za ní velká dutina.

A terč vpravo? V celém bloku zela obrovská díra.

"Přesnější, silnější, lepší průnik krytem, lepší expanze v měkkých terčích. Ačkoli vy to s tou svou starou bambitkou nepoznáte, velmi dobře funguje i u poloautomatů a vyrábí se i devítka, která jde jako po másle i do automatu. No není to k zulíbání?"

"Znám vás dost dobře, abych tušil, že to má i nevýhodu. Sem s tím, poručíku."

Julio se usmál. "No, pane, je o malinko dražší než standardní munice."

"Čím to, že mě to nepřekvapuje?"

Jenže když jde o váš život, tak přece nebudete škudlit o pár centů, ne?"

Na tom něco bylo.

"Netvrdím, že bychom toho měli koupit plný náklaďák na trénink nebo zbytečné plýtvání, ale do služby je to to nejlepší, co můžeme mít.

Já to budu nosit v berettě, i když si to budu muset sám zaplatit, a vy byste si to měl taky pořídit. Přinejmenším byste mohl objednat pár kartonů pro vyhodnocení. Berte to takhle - když budete muset někoho zastřelit, tak vlastně ušetříte, protože bude stačit, když ho střelíte jenom jednou..."

"S ohledem na naše nedávné zkušenosti s právním systémem, poručíku, možná budete muset porotě vysvětlit, proč nosíte ve své pistoli tyhle kulky na nosorožce, když někoho musíte zastřelit."

"Je lepší, když mě dvanáct lidí bude vyslýchat, než aby mě jich šest neslo," poznamenal Julio.

Howard přikývl. Ano. Nikdo nechce nikoho zabít, pokud nejde o život, ale když už vystřelit musí, je nejlepší vzít protivníkovi sebemenší chuť zabít vás okamžitě.

"Dobře," řekl Howard. "Sežeňte pár krabic. Devítky, čtyřicítky, Pětačtyřicítky, osmatřicet Special a pár krabic .357 Magnum."

"Provedu!"

"Ale pár krabic, poručíku. Ne plný sklad."

"Vy mě zraňujete, pane."

"To stěží, Julio. Myslím, že od vás by se odrazilo i tohle - když jde o podobné případy, jste neprůstřelný."

"Snažím se, pane. Skutečně."

24 KAPITOLA

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

"To nemůžou myslet vážně," řekl Michaels a díval se na seznam požadovaných dokumentů. Přišel mu e-mailem a doporučeně poštou. E-mail měl teď otevřený na monitoru.

"Ale můžou, veliteli," řekl Tommy. "Myslí to smrtelně vážně."

Michaels zavrtěl hlavou. "Chtějí od nás kopie každého e-mailu zaslaného každým pracovníkem téhle agentury mezi těmihle dvěma daty? To je ale osm až deset tisíc dopisů, možná i víc."

"Přesně tak."

Alex ukázal na řádek na monitoru. "A všechny tyhle pracovní soubory, osobní poznámky a oficiální hlášení? Jestli je vytiskneme, budeme si muset objednat stěhovací vůz!"

"Přijmou i elektronické kopie, veliteli, pokud budou mít ověření ministerstva spravedlnosti a notáře."

"Víš, kolik času promarníme jen tím, než to všechno seženeme? Celou tu dobu bychom mohli strávit vyšetřováním zločinů - nebo bráněním tomu, aby

nedocházelo k novým."

Jiná možnost je umožnit Amesovi či jeho zástupcům přístup do vašich počítačů, což samozřejmě udělat nemůžeme v zájmu národní bezpečnosti - pokud si nenajme někoho s adekvátními prověrkami, a to se nestane, protože prakticky všichni s tak vysokým stupněm prověření pracují pro nás. Musíš jim to prostě předat, veliteli. Tak zní pravidlo."

"Ale to je pitomost," řekl Alex. "Pitomost, zdržování a plýtvání."

"Chápu. A určitě by si to rádi vzali po kouskách."

Alex se na něj zadíval. Jo, no, a víš co? Tak takhle to rozhodně nedostanou. Počkám, dokud nebudu mít celou hromadu tak velkou, až se zalknou. A ještě něco: taky jim to všechno pošlu vytištěné."

"A co ten stěhovák?"

"Náklady unesu. Když jim to pošleme v tištěné podobě, budou si to muset všechno přečíst. Nebudou mít možnost jen tak si to v klidu a bez námahy vyhledat podle klíčových slov. Já jim přece nemusím usnadňovat práci, ne?"

Tommy se usmál. "Myslím, že konečně začínáš chápat chod věcí, veliteli. Ne, nemusíš jim to zjednodušovat. Můžeš to dokonce v rámci platných zákonů ztížit tak, jak jen to jde." Znovu se usmál. "Samozřejmě nám všem jde hlavně o pravdu a spravedlnost, ale o tom musí rozhodnout soudce a porota. Ames najme lidi, kteří to přečtou, a nečekám, že by jim toho moc uteklo, ale jestli jim to hledání potrvá déle, než by se jim líbilo, je to jejich problém. Než přijde celá věc k soudu, a to nebude dřív než za pár měsíců, korunní svědkové se možná rozhodnou, že všechno řeknou podle pravdy. Nebo můžou uprchnout z města a nenechat na sebe adresu. Nebo je skolí infarkt a umřou. Může se stát spousta věcí a jistotu nemůžeme mít nikdy. Neškodí využít veškerý čas, který máš, když se ocitneš jako obžalovaný v takovém případu.

Do záznamu tě jako tvůj advokát a soudní úředník musím informovat, že musíš postupovat co možná nejrychleji, abys splnil soudní příkazy. Jenže o tom, co je dochvilnost a správný postup, rozhoduješ ty. Pakliže to dokážeš obhájit před soudcem - což znamená, jestli to dokážu obhájit já, a to dokážu - tak je můžeš zasypat lavinou papíru. Nebude se jim to líbit, soudci taky ne, ale i on ví, jak se ta hra hraje. Čas je žalobcův spojenec, když jde o shánění důkazů, ale není to tak v případě, když ho někdo dokáže využít."

"Díky, Tommy."

"Jenom dělám svoji práci."

Tommy odešel, a když zavíral dveře, zazvonil Michaelsův soukromý telefon. Zvedl ho.

"Alexi? Tady Cory. Jak se vede?"

Zamrkal, její telefonát ho zachytil nepřipraveného. Jak tohle číslo sehnala?

"Cory. Co pro vás můžu udělat?" Hlas měl ostražitý, nechtěl nic prozradit.

Jedna část jeho mysli pořád pociťovala jisté polichocení z toho, že se o něj tak zajímá, i když ta větší, rozumnější a zkušenější část zase věděla, že se o něj zase až tak nezajímá. Jenom dělá svou práci, a jestli měla v popisu práce tvářit se, že se o něj zajímá, nebo, jak předpokládal, její práce znamená jít ještě o něco dál, musel uznat, že si v tom vede velmi dobře.

Ale on neměl zájem a jeho práce od něj nevyžadovala, aby poskytoval jakékoli podobně falešné dojmy. Kromě toho ta "informace", již mu poskytla dřív, nakonec nebyla nic, co by o KyberZemi dosud nevěděli.

Po krátké pauze řekla: "Myslím, že tentokrát pro vás mám něco užitečnějšího."

"Aha," řekl.

"Nedávno jsem byla na večeři s Mitchellem Amesem."

Nemohl si pomoct, zaujalo ho to. "Fakt?"

"Ano. Prozradil mi pár věcí a já si jsem jistá, že by vás to mohlo zajímat."

"To nepochybně. Nechcete se u mě stavit... ?"

"Nemůžu," řekla a přerušila ho. "Dnes večer musím letět na Západní pobřeží a budu tam pár dní, celé dny mám plné. Ale můžu si udělat čas na skleničku. Přijďte v sedm do hotelu Roosevelt, počkám v hale. Zatím."

Alex se nadechoval, aby jí řekl, že to nezvládne, ale než stihl promluvit, zavěsila.

Zamračil se, pak se nad tím na chvilku zamyslel. Čemu to může uškodit, když se s ní sejde ve veřejném baru? Na tom není nic nebezpečného. A třeba by mu mohla říct něco, co by mohl použít proti Amesovi, nějaký repelent na žraloky.

Dobře, půjde tam. Dá si s ní sklenku. Ale udělá to po svém.

Stiskl knoflík na interkomu.

"Pane?" zeptala se jeho asistentka.

"Becky, zkuste mi najít Toni, prosím vás. Myslím, že tu někde bude. Řekněte jí, jestli by se u mě mohla zastavit."

Jeho nová asistentka, mladá žena z Oregonu, jež měla zcela jistě indiánské předky, odpověděla: "Ano, pane."

Jay přišel ještě dřív než Toni.

Opíral se o stěnu vedle dveří se založenýma rukama a usmíval se jako kočka. "Na netu má přezdívku ‚Bomba'," řekl. "Ale ve skutečnosti se jmenuje Robert Harvey Newman. Brzy by tady mělo být hlášení od Julia Fernandeze s podrobnostmi o zatčení, ale můžu ti říct aspoň to, co zatím víme."

"Spusť."

"Dostali jsme ho tak, že jsme šli po tom, co udělal, a objevili jsme kroužek hackerů, kterým viry neublížily. Našli jsme jednoho z nich a zmáčkli ho, a on nám prásknul Bombu. Dostali jsme to z něj jako nic."

"Pokračuj."

"No a jakmile jsme mu vykopli dveře - tentokrát je to ‚my' spíš obrazné, protože kopání a zatčení byla práce Julia a jeho týmu - přivedli jsme Bombu sem. Právě teď je, hm, 'vyslýchán'."

"Kdo na tom dělá?"

"Toni."

"Dobře," řekl Michaels. "A díky, Jayi. Dobrá práce."

*****

"A co právník? Nemám nárok na právníka?"

Toni zavrtěla hlavou. Byla s hackerem sama, ale digitální kamera nahrávala každé slovo a gesto každého z nich.

"Ne, pane Newmane, právníka nedostanete," řekla. Jste terorista a pro zacházení s lidmi vašeho ražení platí jiná pravidla."

Seděla na opačné straně dlouhého stolu v zadní konferenční místnosti. V budově nebyly žádné opravdové podmínky pro výslechy. Net Force stopovala a vyhledávala spoustu zločinců, ale obvykle při jejich skutečném zatýkání nezasahovala. Obyčejně to fungovalo tak, že vystopovali člověka, jenž poškozoval net, a zavolali regulérní FBI, nebo pokud se ukázalo, že místní zákony jsou lepší, pak místní policisty, a ti pachatele sebrali.

Improvizace se jim však dařila. Zadní konferenční místnost byla bezpečná oblast. Kdyby do budovy pronikl někdo nebezpečný, někdo, kdo by mával pistolí a střílel po chodbách, mohli jste přijít sem a zavřít

se tu. Dveře byly ocelové a stěny obložené pláty pancéře, které by zastavily většinu munice menších zbraní. Na výslech zločince, jako byl Newman, to bohatě postačí.

"Cože... já nejsem žádný terorista! Já jsem programátor!"

"Nikoli podle zákona," namítla Toni. "Vypustil jste na internet řadu zákeřných virů, čímž jste způsobil škody vyčíslené v milionech dolarů. Byl to útok na Ameriku, na celý svět, zcela jistě teroristický čin, a jako takový podléhá zvláštnímu režimu."

"To je absurdní!"

Toni se usmála. "Člověk, který si říká ‚Bomba', se musí velmi opatrně rozhlížet po predátorech. Jste jako králík mezi vlky, pane Newmane. Jste jenom takový oběd."

Já vás budu žalovat!"

Toni schválně nasadila rozrušenější tón. "Cože, vy si myslíte, že vás ještě někdy vypustíme na denní světlo? Poslouchejte, příteli, můžu vás posadit do tak hluboké cely, že k vám pondělní sluníčko dorazí až v pátek v poledne. Než se dostanete k soudu, a myslím, že vám můžu slíbit vojenský tribunál, po němž se budete zase moci vrátit do té tmavé díry, budete vypadat jako hrabě Monte Christo. Budete sám. Bez kontaktu s kýmkoli, žádný počítač na hraní, jenom vy a čtyři stěny. Deset patnáct let. Pokud samozřejmě nerozhodnou, že vás popraví."

Samozřejmě že skoro nic z toho nebyla pravda, ale to tenhle týpek netušil. A Toniným úkolem bylo dostat z něj teď co nejvíc informací, ne aby se chovala jako jeho nejlepší kamarádka, jeho advokátka nebo aktivistka hnutí za lidská práva.

"To... to přece nemůžete!" řekl Bomba. "To není... to není fér!"

Toni se na něj znovu usmála jako kočka na myš. "Vítejte v reálném světě, pane Virtuální Realito. Čas běží. Pokud do příštích šedesáti vteřin neuslyším, co chci slyšet, řeknu tomu velkému, drsnému a sprostému chlapovi se spoustou zbraní, co vás zatýkal, aby vás odvedl k našemu výtahu do sklepa."

Chvilku ho o tom nechala přemýšlet, nic neříkala.

Bomba vzdychl a schoulil se na židli. "Co chcete?"

Toni se na něj podívala. "Chci vědět, proč jste to udělal."

"Dostal jsem za to zaplaceno! Jeden člověk si mě najal, abych to udělal. Nebyl to můj nápad!"

"A jak se jmenuje?"

"Já... já nevím, jak se jmenuje."

Toni vstala a okázale se podívala na hodinky.

"Ne, je to tak, přísaham! Zavolal mi, já se s ním sešel v kanceláři, všechno probíhalo osobně. Zaplatil mi hotově. Jeho jméno jsem nikdy neslyšel."

"A kde je ta kancelář?"

"V obchodním středisku na Long Islandu."

Toni mu podala přes stůl notebook. "Naťukejte sem podrobnosti. Jméno střediska, kde to je."

Vzal si notebook.

"Chci i popis muže, který si vás najal. Výšku, váhu, vlasy, oči, všechno, na co si vzpomenete. A až to budete mít hotové, pošlu vám sem technika, aby s vámi pracoval na identikitu, abychom měli i fotku toho člověka."

Bomba přikývl a už bušil do kláves.

"Máte se s ním ještě sejít?"

"Ano, ano, kvůli další platbě, jakmile uvidí důkazy účinků těch virů."

"Jak se kontaktujete?"

"Mám bezpečný telefon, bez obrazu, příchozí i odchozí signály šifrované. On mi zavolá."

"Kde je ten telefon?"

"Vaši lidi mi ho vzali."

"Když s ním mluvíte, měníte hlas?"

"Ano."

Přikývla. "Dobře. Možná se z vás nakonec nestane jeskynní tvor, pane Newmane."

Toni šla ke dveřím a už plánovala další krok. Řekne Jayovi, aby do novin předal zprávu, že další virus toho hackera páchá značné škody. Až zavolá člověk, který tomu šaškovi platí, domluví si s ním schůzku, zabásnou ho a bude. Bylo to jednoduché, úplně bez problému.

25 KAPITOLA

*****

Dallas, Texas

Dallas byl stejný jako spousta jiných míst na jihu USA - v létě horko a vlhko a bez klimatizace velmi nepříjemně. Dneska tu bylo pětačtyřicet stupňů a vlhkost jedenadevadesát procent. Skoro tak hrozné jako doma.

No, říkal si Junior, na tom nesejde. Za necelý den odsud vypadne.

Přes internet si pronajal dům na celý měsíc ve studentském areálu u Texaské univerzity za Arlingtonem, asi v polovině cesty mezi Dallasem a Fort Worthem, použil k tomu skutečnou kreditku, kterou měl vystavenou na falešné jméno, a poštovní schránku. Musel za to dát dalších tisíc dolarů navíc, bylo to něco jako záloha, a určitě to zpátky nedostane. Za pronájem, zvláštní poplatek, cenu letenek a pronajaté auto zaplatí celkem pět tisíc dolarů a nějaké drobné, ale to byly náklady nutné pro podnikání. Peníze se musejí utrácet, aby se vydělaly, a člověk musí utratit všechno na světě, aby byl krytý.

Když jel z letiště do Arlingtonu - musel jet po International Parkway na dálnici I-30, zatočit na západ a pak na jih po státní silnici číslo 360 - přehrával si v mysli přestřelku s pracovníkem bezpečnostní služby. Bylo to mnohem lepší než s tím policajtem. Měl pocit, že si mohl počkat i na okresní policii a postřílet i je.

Byl neporazitelný.

S Joan to bude hračka. Nebude žádná reálná hrozba, žádné riziko. Byla to jenom taková hubená holka.

Už si ujasnil, že ji nezastřelí. To nebylo potřeba. Nalije do ní pár skleniček, možná najde nějaký příjemný způsob, aby ji unavil, pak, jakmile usne, přiloží jí na obličej polštář a Joan už se neprobudí. Všude čisto, žádná krev a dá si pozor, aby po sobě nezanechal žádné stopy DNA.

Jakmile v pokoji uklidí, vydrhne všechno, čeho se dotkl, a vyluxuje, vezme si tašku a zmizí a Joan už nebude žádný problém. Stane se to měsíc předtím, než sem přijede agent realitky pro další peníze. Junior nechá zapnutou klimatizaci, možná ještě uloží Joanino tělo do vany a zasype ho ledem. Zapáchat začne až za čas a bůh ví, že domy, kde bydlí studenti, stejně nevoní jako růžová zahrada. Potrvá aspoň týden dva, než se začne rozkládat a nějaký ze sousedů si začne stěžovat na zápach. A Juniorovi postačí jeden den.

Ve studentských areálech se lidi objevují neustále, nasedají na motorky, kola nebo do aut a nikdo si jich nevšímá. V takových čtvrtích je provoz zcela normálně hustý, takže není snadné určit, kdo kde bydlí. Měl na sobě kovbojský klobouk, špičaté boty a levisky, opasek s velkou stříbrnou přezkou a letecké brýle. Dokonce si nalepil i falešný knír. Vypadal jako normální Texasan. Všichni si všimnou jenom jeho oblečení, a jestli je starší než většina studentů, tak co. Stejně se nechystal na žádné večírky se sousedy.

Zítra už bude daleko odtud. A až sem přijdou policisté a najdou tělo ženy, která má záznam za prostituci nejméně ve čtyřech státech, o nichž Junior věděl - Texas, Louisiana, Mississippi a Florida - těžko povolají texaské rangery, aby jejího vraha dopadli. Mrtvá šlapka mezi Dallasem, kde jsou jich stovky, a Fort Worthem, kde jich je skoro stejně? Policisté si budou myslet, že sem přijela z některého z velkých měst a někoho naštvala.

Až zajdou za realitním agentem a zjistí, že pronajímatele nelze vystopovat, asi to budou považovat za vyřizování účtů, ale i tak budou mít co dělat, aby našli motiv i pachatele.

Dalo se čekat, že v tom okamžiku to pustí z hlavy, nechají případ neuzavřený, ale nebudou se nijak zvlášť snažit, aby ho uzavřeli. A když ne? No, dal si pozor. K tomu domu ho neváže vůbec nic, neposkytl jim ani náznak stopy, již by mohli sledovat.

Možná je neporazitelný, ale je taky hodně, hodně opatrný.

Našel dům, projel kolem něj a zkontroloval situaci. Vrátí se sem až dlouho po setmění - v sedm má vyzvednout Joan na letišti, cestou se zastaví na něco k jídlu, koupí si láhev bourbonu, věděl, že ráda

pije Southern Comfort - takže sem se dostanou tak v devět v deset večer.

Bylo to nepříjemné, protože ji měl opravdu rád. Byla užitečná pro jeho hru a byla i skvělá v posteli, ale tohle byl obchod. Ames měl pravdu. V moři pluje spousta jiných ryb, které o Juniorovi nemají ani páru. Je lepší s nimi plavat a postarat se, aby tahle jediná plula břichem vzhůru a nemluvila. Mrtvé ženy nemůžou nic prozradit.

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

"Chtěl jsi mě vidět?" zeptala se Toni ode dveří.

Alex se usmál. "Vždycky," řekl.

Toni se usmála. Miloval, když ji rozesmál.

Viděl, že má v ruce velkou obálku. "Co to máš?" zeptal se.

Toni pokrčila rameny. "Hlášení o tom hackerovi Bombovi, co vypustil poslední viry. Poslala jsem kopii toho i Jayovi, ale napadlo mě, že by ses na to třeba taky chtěl podívat."

Alex přikývl. "Díky, miláčku," řekl. "Podívám se na to, jak to půjde. Nejdřív bychom si ale měli o něčem popovídat."

Toni odešla ode dveří a posadila se na židli proti jeho stolu. "O čem?"

Alex k ní otočil monitor. Na něm byla fotka a stručný životopis Corinny Skyeové.

"O ní," řekl Alex a kývl k monitoru. Je lobbistkou KyberZemě a celkem usilovně se o mě snaží."

Dal jí chvilku času, aby si pročetla její životopis. Když dočetla, otočila se na něj a Alex viděl, že se tváří ostražitě.

Jak se o tebe snaží?" zeptala se. Její hlas zněl klidně, ale byla v něm patrná nervozita.

Michaels pokrčil rameny. "Nic konkrétního," řekl. "Párkrát se stavila v kanceláři, přinesla pár informací a něco mi objasnila. Dokonce tuhle volala k nám domů."

"Když jsi cvičil v garáži?"

Přikývl.

"Guru mi říkala, že někdo volal. Neříkala ale, kdo to byl."

"Dneska mi volala znovu," řekl Alex. "Povídala, že se sešla s Mit-

chellem Amesem a má pro mě další zajímavé informace. Chce se se mnou sejít v hotelu na skleničku dneska v sedm."

Toni mrkla na obrazovku a pak zpátky na něj. "A?"

"A já z toho nemám dobrý pocit."

"Co provedla?" zeptala se Toni, její hlas stále zůstával klidný, ale ostražitý.

"Nic. Aspoň nic zjevného. Jde jen o to, že se chová až moc... sugestivně. Jenže z jejích náznaků a v souvislosti s tou žalobou podanou KyberZemí mám takový divný pocit, že na mě něco líčí. A nechci nic riskovat."

"Takže za ní nepůjdeš?" zeptala se Toni.

Alex zavrtěl hlavou. "Musím se s ní sejít. Ale chci, abys šla se mnou. Pokud samozřejmě guru nebude vadit, že bude Alexe hlídat o něco déle."

Toni se usmála. "Hned jí zavolám," řekla. "A v šest budu připravená."

Zvedla se k odchodu, ale u dveří se zastavila a otočila se zpátky k němu. "A mimochodem," řekla. "Miluju tě. A díky."

A odešla.

Alex tam chvíli jen tak seděl a užíval si ten hřejivý pocit, který po sobě zanechala, pak si vzal obálku s jejím hlášením o hackerovi.

Nemohl si pomoct, ale měl pocit, že další hacker šířící viry po netu není největším problémem Net Force. KyberZeměa ta žaloba, podplácení koncipienta Nejvyššího soudu, podvratné způsoby, jak získat agendu, to byl problém. Tohle nestálo za řeč. Toho chlápka už chytili. Tím to pro ně hasne.

Podíval se na obálku. Měl by si to ale i tak přečíst a připravit se, aby řekl Toni, jak skvělou práci odvedla.

Dlouho to netrvalo. A byla to skvělá práce, ať Jayova či Tonina, i když to ještě neměli celé. Podle toho, co Toni napsala, ještě zbývalo najít toho člověka v pozadí, ale to bude snad celkem jednoduché: počkají, až zavolá, dohodnou s ním schůzku, vyrazí a seberou ho.

Když si Michaels četl popis hlavního podezřelého, měl pocit, že mu připadá povědomý. Jako někdo, koho zná.

Nedokázal to však určit. No co. Třeba mu to dojde uprostřed noci. Navíc lidi si jsou často hodně podobní. Když někdy v televizi hlásí popis podezřelého, měl co dělat, aby se nerozesmál. "Policie podezřelého popisuje jako bělocha kolem pětadvaceti až pětatřiceti let, vysokého asi sto sedm-

desát tři až sto osmdesát pět centimetrů, kolem osmdesáti až devadesáti kilogramů s hnědými, krátce střiženými vlasy. Naposledy byl spatřen v tričku, krátkých kalhotách a teniskách."

Kterýkoli den mohlo být v kterémkoli městě takových lidí kolem milionu. Možná byl jeden ze dvou milionů. Mohli vůbec doufat, že s takovým popisem někoho dopadnou?

No, o to se teď nemusí starat. Musí si promluvit se sekretářkami a lidmi, kteří budou shromažďovat papíry pro žraloka Mitchella Amese na žádost KyberZeměa.

Co může být lepšího...

*****

Arlington, Texas

Když vyšli z indické restaurace, Junior řekl: "Všiml jsem si obchodu s pitím tady kousek. Nechceš se cestou stavit pro láhev Southern Comfortu?"

Jo, proč ne?" řekla Joan.

Měla na sobě převlek podobný Juniorovu, přesně jak jí řekl - kovbojské boty, dlouhou modrou džínovou sukni a košili s perlovými knoflíky, na hlavě bílý klobouk.

Servírka v restauraci se na něj i tak dívala jako na nějakého úchyla, protože Joan vypadala tak mladě, že by mohla být jeho dcerou.

"Tak mi pověz o další akci," řekla, když koupili láhev a vrátili se do auta.

Pokrčil rameny. "Bude to jako těch pár posledních," řekl. "Tohle je prachatý naftař z Texasu a trošku se zapletl do politiky. Budeš pracovat u něj v kanceláři jako zaskakující sekretářka, vyvrbí se z toho románek, my nachystáme focení v motelu, jako vždycky."

"A kolik dostanu?"

"Stejně jako posledně."

Chvilku mlčela, jen hluboké vrčení klimatizace ve voze rušilo ticho.

"Co je?"

"Napadlo mě, že bych si třeba zasloužila dostat přidáno."

Junior měl pocit, jako by mu na krk foukal studený vítr. Tohle nebyla typická Joan. "A proč?" zeptal se. "Vyděláváš solidní peníze za celkem málo práce."

"No, slyšela jsem ve zprávách o tom chlápkovi z Kalifornie. O tom demokratovi. Jak ho našli v parku před pár dny, víš?"

Podařilo se mu na to nereagovat. Ames měl nakonec pravdu. "A co to má co společného s tím, že bys měla vydělávat víc peněz, cher?" zeptal se.

"Ale no tak, Juniore, copak mám na čele napsáno ‚Husa'? Přistihli jsme ho

se staženýma kalhotama. Tys za ním vyrazil a popovídal si s ním, on se bránil a tys ho sundal. Tak to aspoň chápu já, pokud nedošlo k nějaké obrovské shodě náhod, ale tomu já nevěřím."

Okázale předstíral, že o tom přemýšlí. Po chvíli řekl: "Nevím sice, o čem mluvíš, ale dobře, třeba bych ti mohl zařídit menší bonus."

Usmála se na něj velkým spokojeným úsměvem. "Kolik?"

"Co by podle tebe bylo fér?"

"Deset tisíc. Když začali umírat lidi a tak."

"Ani náhodou. Můžu jít možná na tři tisíce."

"Osm."

"Pět."

"Sedm a půl."

Junior předstíral, že to zvažuje. Bylo jedno, na kolik kývne, stejně z toho nedostane ani cent, ale musel působit věrohodně. Kdyby se podvolil a souhlasil už s deseti, jenom by u ní vzbudil podezření.

Vzdychl a zavrtěl hlavou. "Dobře. Sedm a půl."

Natáhla ruku a položila mu dlaň na stehno. "S tebou budu vždycky ráda obchodovat."

26 KAPITOLA

*****

U pobřeží Kona Velký ostrov, Havaj

Jay se nadechl, z kyslíkové bomby na zádech mu do plic proudil chladný vzduch s kovovou příchutí. Regulátor cvakl a on vydechl, bublinky oxidu uhličitého stoupaly k hladině oceánu devět metrů nad ním.

Před sebou viděl šedozeleného úhoře, jenž vykoukl z malého otvoru v umírajícím korálovém útesu. Úhoř byl velký jako Jayova ruka. Nad jehličkovými zuby ho sledovalo jedno oko. Nezdálo se, že by se úhoř chtěl vydat kupředu, a Jay ho minul ve vzdálenosti dobrých čtyř metrů, měl se na pozoru. U sebe měl harpunu na plyn s trojzubcem, ale nechtělo se mu plýtvat jedním ze dvou výstřelů na úhoře. V teplé havajské vodě se totiž objevovali mnohem nebezpečnější predátoři.

Ve spodní části potápěčských brýlí měl trošku vody, nemusel se toho bát, a sklo samotné nebylo zamlžené. Jay se naučil ten trik plivnout si do obličejové masky a prsty slinu rozetřít, pak se sklo nezamlžovalo. Fungovalo to hodně dobře.

Pomalu plul, kopal nohama, plaval kupředu díky mávání gumovými ploutvemi a v rukou jen držel harpunu. Voda byla tak teplá, že nepotřeboval ani neoprén. Na sobě měl normální plavky, nůž připevněný k pravému kotníku. Měl dlouhé, silné vroubkované ostří z nerezové oceli a černou gumovou rukojeť. Na zápěstí měl hodinky s měřením hloubky, náhradní šipku do zbraně si připevnil suchým zipem pod hlaveň a kolem pasu měl nylonový pásek s olověnými závažími. Až vypotřebuje víc stlačeného vzduchu v nádrži, bude lehčí a závaží mu to pomůže překonat.

Voda byla čistá, fantasticky modrá, viditelnost skoro třicet metrů a všude kolem něj pluly nejrůznější tropické ryby. Na dně se třpytily sluneční paprsky, pohupovaly se s proudem a světlý písek byl tady jen dvanáct až patnáct metrů pod hladinou, ale dál do moře se hloubka zvětšovala. Byly tu ryby všech barev duhy, od malých rybiček menších než Jayův malíček po žraloky křídlaté, platýze a kanice velké jako jeho noha.

Jay sem ale nepřišel kvůli rybám. Měl políčeno na úplně jinou kořist.

Před ním se v dálce pod korálovým útesem nacházel sotva viditelný vrak pirátské osobní lodi Elise Matilda, lodi z poloviny dvacátého století, jež se

koncem padesátých a začátkem šedesátých let nechvalně proslavila napadáním turistických lodí na ostrovech. Ovládala ji skupina krvelačných Australanů a pár novozélandských Maorů, Elise Matilda měřila pětadvacet metrů, plula na naftový pohon a dva roky se jí dařilo unikat úřadům, zatímco její posádka v teplých vodách přepadla a okradla víc než deset lodí a připravila je podle odhadů o víc než čtyři miliony dolarů v hotovosti a špercích. Koncem roku 1961 při nečekané bouři zahlédla pobřežní hlídka Elise Matildu krátce po útoku na turistický parník, jenž se spěchal schovat do bezpečí před bouří. Vítr už dosahoval obrovské síly, bičoval hladinu a všechno barvil na zeleno a pobřežní hlídka se vydala za Matildou. Když se k ní přiblížili, ze zadní paluby osobní lodi vystřelil kulomet ráže .30.

To byl ze strany pirátů velmi netaktický krok, protože dělostřelecký důstojník člunu pobřežní hlídky neváhal palbu opětovat. Na tisíc metrů zasáhl pirátskou loď první střelou z pětipalcového děla a udělal jí díru do trupu. Druhou ranou ustřelili Elise Matildě kormidlo i s mužem, který ho držel. Křižník se pak natočil kolmo k větru a velká vlna ho převrátila.

Elise Matilda se začala rychle potápět. Většina posádky by to možná i přežila, ale byla tma a nikdo na člunu nikoho živého v těch rozbouřených vodách neviděl.

Pirátská loď nezůstala na hladině déle než dvacet minut po přestřelce, pak šla ke dnu. Pobřežní hlídka se zdržela tak dlouho, jak jen to šlo, pak zamířila do přístavu.

Ukázalo se, že i ona tu setrvala až příliš dlouho a pátrala po živých. Do přístavu se už nevrátila. V silné bouři ztratilo plavidlo výkon, napl-

nilo se vodou a začalo klesat ke dnu. Nějakým zázrakem k tomu došlo tak blízko od pevniny, že většina posádky se i přes silný příliv vrátila zpátky na břeh. Místo, kde se pirátská loď potopila, však zůstalo neznámé. Jelikož byla tma a nepříznivé počasí, nikdo z lidí, co přežili, si zjevně nedokázal vzpomenout, kde přesně to byli, a navigátor s kapitánem patřili k šestici mužů, kteří se utopili.

Nicméně Jay "Sherlock" Gridley vypátral člověka, který potopení lodi pobřežní hlídky přežil, a neotřelými vyšetřovacími postupy získal z paměti starého muže tolik, aby dokázal určit, kde se ta pirátská loď potopila.

Jay se usmál. Pátrání po potopeném pokladu může být jako metafora poněkud laciné, ale jemu to vyhovovalo, a když přišlo na virtuální stopování, byl jediný, na jehož spokojenosti záleželo.

Na palubě té potopené lodi se kromě kostí, jež ryby a krabi nepozřeli, nacházela i truhla s penězi a šperky. Ta představovala tajný bankovní účet patřící koncipientovi Nejvyššího soudu. Jakmile ji Jay najde a s jistotou určí její cenu, koncipient bude v háji.

Pokud bedna obsahuje tolik peněz, kolik Jay předpokládal, neexistovala šance, že by si ten člověk mohl tolik naspořit poctivou prací. Jeho rodina neměla prakticky žádné peníze, vystudoval díky stipendiím, takže se mohl těšit na dlouhé vysvětlování. A udělají to tak, že na něj poštvou finanční úřad. Nedoplatky na daních už dostaly za mříže nejednoho zločince.

Jay se usmál a zamířil k vraku.

Všiml si, že vlevo od něj se něco pohnulo.

Žralok, a mířil přímo k němu. Velký bílý, dobrých deset metrů dlouhý.

To byla metafora ochrany. Teď už tu chyběla jen hudba z Čelistí.

Otočil harpunu a namířil na žraloka...

*****

Arlington, Texas

Junior ležel nahý v posteli vedle Joan. Měla na sobě dlouhé triko s obrázkem Alberta Einsteina na prsou. Spala na zádech a triko jí halilo jen horní části stehen.

Proběhlo to v zásadě tak, jak předpokládal. Vrátili se domů a něco popili, povídali o starých dobrých časech a taky o tom smyšleném

"plánu". Po chvilce se svlékli a lehli si do postele. Když skončili, Joan se rychle osprchovala, vrátila se v tom triku a usnula.

Když usnula, Junior měl jasný postup: vzít polštář, přiložit jí ho na obličej a ahoj, Joanie, au revoir, promiň, ale jinak to nejde, puso.

Jenže: on to nedokázal. Aspoň zatím ne. Schoulil se vedle ní a čekal, až se její dech zklidní a zpravidelní, z čehož by poznal, že tvrdě usnula. Nechtěl, aby se probudila moc brzy. Ze zkušenosti věděl, jak silná umí být.

Háček byl ale v tom, že on sám usnul, ležel tam klidně a uvolněně a hlavou se mu honily hřejivé myšlenky na ženu, již se chystal zabít.

Probudil se kolem šesté ráno a v duchu si nadával, jaký je hlupák.

Už nemohl déle otálet. Joan se brzy probudí a on by ztratil šanci provést to nejsnazším způsobem - a už kvůli ní chtěl, aby to šlo hladce.

Zvedl polštář a přesunul se, že si na ni klekne. Plánoval, že si jí sedne na boky, aby se nemohla hýbat, celou vahou se opře do polštáře a udělá to. Po dvou třech minutách se Joan přestane vzpírat a pak jí přidrží polštář na obličeji ještě dalších pět minut, aby měl jistotu.

Jenže jak přehazoval koleno nahoru přes Joaniny boky, probudila se. Otevřela oči, a jakmile uviděla, že drží v ruce polštář, asi jí došlo, k čemu se chystá. Než se stihl posadit, vykřikla jako hasičská siréna a kopla ho kolenem do rozkroku.

Bolestí se mu zvedl žaludek, tak palčivá a prudká bolest to byla. Nemohl ani dýchat, jak strašně to bolelo.

Joan se překulila a proklouzla mu, než ji stihl zachytit. Spadla z postele, prudce se udeřila o podlahu, ale ve vteřině byla na nohou.

Vyrazil za ní, ale ta omračující bolest ho zpomalovala. Než se však stihl jen přesunout na okraj postele, chytila lampičku u nočního stolku a praštila ho s ní do hlavy.

Zasypaly ho úlomky keramického stínidla.

Juniorovi se před očima červeně zablýsklo a pak viděl spoustu hvězdiček.

Omámený se svalil na záda. Neomdlel, tak snadno se neodvažoval to vzdát, protože by ho určitě zabila, kdyby to tak nechal.

Pistole měl pod matrací. Vrhl se po nich, jenže Joan chytila televizor, malý přenosný přijímač na skříňce v nohách postele, a hodila ho po něm.

Televize se k němu blížila jako ve zpomaleném záběru a Junior

máchl rukou, aby se ji pokusil odrazit. Neměl na výběr, musel ji odhodit bokem, jinak by ho trefila do hlavy. Povedlo se mu ji zasáhnout, ale paži měl ohnutou a loktem udeřil do skla. Obrazovka praskla a na všechny strany se rozprskly skleněné střepy.

Cítil, jak mu ostrý kus skla rozřezává paži nad loktem, a loket mu zůstal zaklíněný v té zničené obrazovce.

Zatímco z televize vytahoval krvácející loket a rozdíral si ruku ještě víc, Joan zmizela. Junior konečně vyskočil, všude kolem sebe stříkal krev a vyrazil za ní. Než ale vyběhl z ložnice, slyšel, jak se dveře od domu otvírají a jak Joan za sebou zabouchla. Vyběhl kupředu, už byl venku, když si uvědomil, že je nahý.

Zastavil se. Nahý, krvácející muž běžící za polonahou ženou? To by přitáhlo pozornost v kterékoli čtvrti, i v téhle. Nemohl si dovolit, aby někdo zavolal poldy dřív, než Joan umlčí nadobro.

Vrátil se pro kalhoty. Pár vteřin ještě snese. Daleko mu neuteče.

Sprintoval do ložnice.

Džíny byly fuč.

Joan mu je musela cestou ven sebrat.

Zaklel, pak sebral ručník a zabalil si do něj zakrvácenou paži. Z podlahy zvedl další a tím si zakryl boky. Pak běžel k vchodovým dveřím.

To vypůjčené auto bylo taky to tam.

Stál a kroutil hlavou. Klíče měl v kapse džín. Stejně tak peněženku s většinou dokladů a peněz, k tomu i pár falešných kreditek. Ona byla aspoň částečně oblečená, měla triko a jeho džíny. On krvácel jako podsvinče a na sobě neměl nic než ručník. Takhle ven nemohl.

Ty vole. Teď byl tedy do slova a do písmene v pytli. Co bude dělat? Bude ji muset najít!

Jenže jak?

*****

Hotel Roosevelt Washington, D.C.

V oblasti bylo pár hotelů pojmenovaných podle dvou amerických prezidentů jménem "Roosevelt". Tenhle byl nový - vlastně šlo o starý hotel, který se kdysi jmenoval jinak, ale před pár lety ho opravili, takže výsledkem byla starobylá elegance, ale s čistým a novým vybavením.

Toni s Alexem vstoupili a šli do baru. Alex Cory Skyeovou neviděl, ale neuběhlo ani dvacet vteřin a už se u nich zastavil vysoký hubený poslíček. Jste velitel Michaels?"

"Ano?"

"Slečna Skyeová se vám omlouvá, ale musí si sbalit zavazadla a odjet dřív, než čekala. Prosí vás, jestli byste za ní nepřišel do jejího pokoje."

Alex se podíval na Toni. Poslíček si jí nevšímal a nevypadal, že by mu její přítomnost nějak vadila.

Je to číslo tři sta šestnáct," řekl.

Alex se otočil k Toni. "Co ty na to?"

"Myslim, že tvoje podezření bylo odůvodněné," řekla.

Alex přikývl. "Půjdeme domů," řekl.

Toni se zamračila. "Cože? Proč? No ne, vážně, Alexi, copak tím se něco mění?"

Alex se podíval na poslíčka, který tam dosud stál a zjevně čekal na spropitné. "Mohl byste prosím vyřídit slečně Skyeové, že je mi líto?" řekl. "Řekněte jí, že mě odvolali kvůli naléhavému případu a aby mi zavolala, jakmile se vrátí do města."

Poslíček, jemuž bylo tak kolem dvaceti, řekl: "Víte to určitě, pane? Já, hm, měl jsem totiž pocit, že ta dáma se na vaši návštěvu skutečně těší."

"Vím to určitě." Alex vytáhl z peněženky dvacetidolarovku a podal ji poslíčkovi.

"Ano, pane. Přeju hezký večer."

Alex se otočil k Toni. "Přemýšlel jsem o tom, co mi Tommy Bender řekl o Mitchellu Amesovi. Jde o to, miláčku, že pracuje s náznaky a domněnkami stejně jako s podloženými fakty. S tebou bych se s ní bez problémů sešel v baru. Nikdo, ani tenhle žralok, by to totiž nemohl překroutit v něco, co by se dalo použít proti nám."

"Já vím, Alexi," řekla Toni. "Proto jsem s tebou přišla. Nechápu jenom, proč je to tak najednou jinačí."

"Protože už nejde o bar. Mám jít k ní do pokoje. Umíš si představit, jak ji Ames pozve k soudu a zeptá se jí: Jestli tomu dobře rozumím, slečno Skyeová, Alex Michaels, velitel Net Force, za vámi přišel do hotelového pokoje.' Chápeš, co by tím vyvolal v myslích porotců?"

"Ale měli bychom šanci jim to objasnit," řekla Toni.

"To jistě, jenže už by bylo pozdě. Tommy by neměl šanci bránit se té otázce, takže by neměl příležitost všechno objasnit, dokud by nedošlo ke křížovému výslechu, a tou dobou už by o tom mohli porotci přemýšlet dost dlouho. Je to podobné, jako když jim soudce řekne, aby ignorovali něco, co slyšeli. To nejde. Nemůžeš něco neslyšet a nemůžeš něco zapomenout jenom proto, že ti to nařídí soudce."

"Náznaky a domněnky," řekla Toni.

"Přesně. Kdybych přišel sám, nic by se nestalo. To víš. Ale už jen to, že by mohl říct, že jsme se sešli nad skleničkou, by stačilo. Poškodilo by mě to v očích porotců, snadněji by pak uvěřili dalším věcem, co o nás řekne. A kdybych šel do jejího pokoje, i kdybychom tam šli oba, bylo by to stejné."

Přikývla. "Máš pravdu," řekla.

Alex vzdychl, najednou si připadal vším tím politikařením hrozně unavený. "Půjdeme domů," řekla.

27 KAPITOLA

*****

Jezero Long Meadow, Connecticut

Ames jel ve svém novém čokoládovém mercedesu a trošku spěchal. Jel stodvacítkou, a přesto byl ještě asi patnáct kilometrů jižně od Waterbury na dálnici I-84, cestou na sever.

Vyjel z města kvůli dražbě konané ve Wolcottu kousek severně od Waterbury. Jedna bohatá stará dáma, s níž se párkrát sešel, Marsha Westonová, nedávno zemřela a zanechala po sobě středně velké bohatství a pár vynikajících starožitných kousků. Vlastnila třeba staré hodiny, jež sem před pár lety kdosi přivezl z Evropy, a Ames měl pocit, že by se mu báječně hodily do vstupní haly, navíc nečekal, že by se objevil další kupující, který by ho přeplatil. Westonovi byli starý rod, i když mladší členové rodiny se vrhli na počítače a vlastnili celkem slušné balíky akcií v několika větších výrobních společnostech. Doufal, že je babiččin nábytek moc nezajímá. Říkal si totiž, že pokud ano, tak by ty hodiny vůbec nenabízeli k prodeji.

Když přemýšlel o počítačích, vzpomněl si, že měl dnes zavolat svému hackerovi a dohodnout si schůzku kvůli další platbě.

Ames sáhl do přihrádky uprostřed a vytáhl jeden ze čtyř jednorázových telefonů, jež tam měl. S využitím fotografické paměti, již vypiloval při studiích medicíny, si vybavil hackerovo telefonní číslo a vyťukal ho, a když předjížděl tahač s nákladem mražených ryb, čekal na spojení.

"Bomba," ozval se hluboký hlas.

Zavrtěl hlavou. Hacker používal na své telefonáty zařízení pro změnu hlasu, což Amesovi připadalo jako zcela zbytečné opatření. Nikdy neřekli nic, co by kohokoli z nich identifikovalo, a ten mobil,

z nějž mu Ames volal, už nikdo nikdy v budoucnu nepoužije. Hacker určitě nebyl takový hlupák, aby na něco podobného používal svůj vlastní telefon, ne?

"Všiml jsem si, že náš projekt postupuje úspěšně kupředu," řekl Ames.

"Tak je to plánováno," podotkl Bomba.

"Přesně. Pokud se to hodí, sejdeme se na obvyklém místě zítra v jednu hodinu po obědě, mám pro vás odměnu."

"To bych měl stihnout," řekl Bomba.

Ames se usmál. Samozřejmě že to stihne. Ten člověk trávil pětadevadesát procent svého času zapíchlý u počítače, žádný jiný život neměl. Největší tělesné cvičení, jaké kdy absolvoval, bylo asi to, když si šel do ledničky pro další nanuk.

Ames vypnul telefon a hodil přístroj na sedadlo spolujezdce. Při příští zastávce ho vezme ven a rozšlápne ho, jednotlivé kousky pak vyhodí do několika odpadkových košů na různých místech, a bude to.

Zamračil se a pevněji sevřel volant. Trošku ho trápilo, že se mu dosud neozval Junior. Ten člověk měl dotáhnout jistou záležitost a zavolat mu. Junior mu ale zatím nezavolal.

Vzdychl a přinutil se ke klidu. Junior mu zavolá. Ames si mezitím může koupit pěkné starožitné hodiny a užít si klidnou jízdu do svého domu na

venkově, tam se naobědvá a pak vyrazí zpátky do města.
Všechno šlo úplně přesně podle plánu.

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Toni se usmála na telefon, který patřil hackerovi, jenž si sám říkal "Bomba".
"Mám tě," řekla.
Jay Gridley, jenž míjel dveře její kanceláře, se zarazil: "Cože? Co jsem provedl?"
Zavrtěla hlavou. "Tebe ne. Právě volal Bombův šéf."
"Aha."
"Bomba se s ním má sejít zítra v jednu - to si aspoň myslí. Sebereme ho tam."
"Chceš tam poslat místní poldy, aby ho sebrali?"
"Ano," řekla Toni. "Nemá smysl někomu šlapat na kuří oko, když to není nutné. Kromě toho nějaký obchodník z Long Islandu je sotva zásadním případem pro ozbrojenou jednotku Net Force."
Jay přikývl. "Zajímalo by mě, proč to dělal. Myslím, že vydělává peníze na bezpečnostních programech a tak. Když dojde k útoku na net, lidi koupí víc jeho výrobků. Najdi poptávku a uspokoj ji. Když poptávka není, tak ji vytvoř."
Toni taky přikývla. Prostřednictvím kontaktní kanceláře zavolá na regulérní FBI, ta se zase spojí s místní policií - nevěděla jistě, která z policejních agentur na Long Islandu působí - a bude to. Jakmile toho člověka budou mít, zajede tam, možná by mohla vlakem, vyslechne ho, a tím její práce skončí. Další bod pro družstvo Pravdy a Spravedlnosti.

*****

Atlanta, Georgie

Junior nevydržel a zašel na pohotovost v nemocnici sedmdesát kilometrů od domu v té studentské čtvrti. Tři nejhorší rány na jeho paži potřebovaly zašít, a když doktor skončil, Junior měl sedmačtyřicet stehů na vnější straně a několik vstřebávacích, jež ho později budou svědit jako ďas, na vnitřní. Doktorovi, který vypadal tak na šestnáct let, řekl víceméně pravdu - že vrazil loktem do televize, i když mu samozřejmě namluvil, že to byla nehoda. Jakkoli vypadal ten doktor mladě, určitě už slyšel divnější věci.
Se všemi obvazy a tak podobně byla jeho paže sotva nenápadná, takže si koupil lacinou sportovní bundu a obvazy pod ní schoval. Nikdo si nepamatoval chlapa v ošklivé bundě, ale někoho, kdo má ruku, jako by ji sebral mumií, by pár lidí mohlo uchovat v paměti.
Jenže ruka ho trápila nejmíň. Někde venku před ním prchala Joan. Kdyby použila jeho kreditní karty, nebo i svoje, k nákupu lístků, mohl by ji vystopovat. Problém byl v tom, že měla dost rozumu, aby to věděla. Ve skutečnosti znala většinu způsobů, jež mohl k jejímu dopadení využít, a ona se všem z nich určitě vyhne. Takže otázka zněla, kam má namířeno?
Junior měl dobrou paměť. Asi před rokem nebo tak nějak mu Joan prozradila, že má sestru, jedinou žijící příbuznou, jež bydlí v Atlantě.
Pracuje prý jako barmanka v nějakém motorkářském baru na předměstí. Když mu to Joan povídala, byla jako dělo, takže mohl spoléhat na to, že si nepamatovala, že mu to prozradila.
Když se žena jako Joan chtěla ukrýt, asi by šla tam, kde má přátele či rodinu. Pokud Junior věděl, přátele neměla žádné. Rozhodně by nešla zpátky do Biloxi, protože věděla, že to je první místo, kde ji bude hledat. A neobával se, že by šla na policii - aspoň ne hned. Znal Joan a věděl, že její první myšlenka bude zjistit, jestli na tom nemůže něco vydělat.

Ví, že se ji Junior pokusil zabít, s tím se nedalo nic dělat, a to bylo zlé. Zůstane ostražitá, protože jí bude jasné, že když se ji pokusil zabít jednou, udělá to znovu. Jenže taky věděla, že musel mít hodně dobrý důvod, aby se ji pokusil připravit o život, a to zvyšovalo její cenu.

Joan byla mazaná, ale taky hlavně hamižná. Pochopí to jako šanci vyždímat z něj velké peníze, a to teď byla jeho jediná naděje.

Někdo jiný by odletěl na druhý konec zeměkoule, možná do Kanady, změnil si jméno a držel se při zemi. Ale Joan ne. Zvlášť když cítila takovouhle příležitost. A to mu zajišťovalo trošku času, ale ne moc. Bude ji muset najít dřív, než Joan začne chystat všechno k tomu, aby byla zcela krytá. Jakmile to někomu řekne, třeba u nějakého právníka učiní výpověď pro případ, že ji něco přejede na přechodu, bude po legraci.

Takže ji musí najít rychle. A kde začít jinde než u její sestry.

Neznal její jméno ani netušil, kde pracuje. Něco mu ale říkalo, že motorkářských barů, kde pracují ženy, moc nebude, a ještě míň barmanek vypadá jako Joan. Byl si celkem jistý, že by ji poznal. Jakmile ji najde, a jestli bude mít aspoň nějaké ponětí o tom, kde je Joan, dostane to z ní.

Moc toho nebylo, ale nic jiného neměl.

Ames už se touhle dobou určitě potí a přemýšlí, co se děje, ale nebylo by dobré trápit ho zrovna teď. Aspoň do doby, než Junior bude mít něco dobrého, co by mu pověděl. Může počkat. Ames zlobící se na něj, že mu nezavolal, byla mnohem lepší eventualita než to, jak by zareagoval, kdyby se dozvěděl, že Joan utekla a ví, že Junior se ji pokusil zabít.

Měl ale ještě jednu výhodu. Běloši ve vězení drží spolu, a když seděl v Angole, seznámil se s několika motorkáři. Pár z nich bylo odněkud

z Adanty, takže budou znát bary. Zavolá jim. Nechtěl vejít do motorkářského baru bez doprovodu přátel. Nějak už tu její sestru vyčmuchá. A pak najde Joan a dokončí práci.

*****

Washington, D.C.

Michaels byl v kuchyni a chtěl si dát po tréninku k večeři něco tučného, když zazvonil telefon. Zvedl ho a nějaký muž ho poprosil o paní DeBeersovou. Už už se chystal muži říct, že má asi špatné číslo, ale pak si vzpomněl, že DeBeersová je skutečné jméno guru. Nikdy jí tu neřekli jinak než guru, což znamenalo "učitelka".

"Vydržte chviličku," řekl.

Guru byla v obýváku a vyprávěla pohádku malému Alexovi.

"...a pak Garuda chytil opičku do rukou a odletěl s ní pryč od tygrů!"

Malý Alex se zasmál, což byl jednoznačně jeden z nejpříjemnějších zvuků na světě, a řekl: Ještě, guru, ještě!"

Musel je přerušit. "Guru, máte telefon."

Stařenka přikývla a šla si do kuchyně vzít telefon.

Michaels si dřepl na podlahu, zvedl svého syna, vyhazoval ho do vzduchu a znovu ho rozesmál. Když se narodila jeho dcera, myslel si, že podobné štěstí už nikdy nezažije. Když se pak s Megan rozešli a rozvedli, čas, který mohl trávit se Susie, byl až příliš krátký. Teď už byla skoro mladá slečna. Jenže malý Alex byl další poklad a Michaels si myslel, že teď je lepším otcem, než jakým byl, když stoupal po kariérním žebříčku. Aspoň v to doufal.

Guru se vrátila do obývacího pokoje.

"Všechno v pořádku?"

"Můj prapravnuk v Arizoně je nemocný," řekla. "Odvezli ho do nemocnice se zápalem plic. Můj pravnuk a jeho žena se o něj bojí. Doktoři jim říkají, že chlapec bude v pořádku, ale oni o něj mají strach. Asi bych tam měla jet a být s nimi."

Jistě, samozřejmě," řekl Michaels.

"Laki-laki může jet se mnou," řekla a kývla na Alexe.

Laki-laki znamenalo "malý muž". Michaels přikývl. "To by mohl," řekl a vážil si její nabídky, "ale měla byste se tam spíš zaměřit na svého vnuka."

Fakt, že vůbec uvažuje o tom, že dovolí pětaosmdesátileté stařeně vzít svého syna letadlem přes celou zemi, by mohl připadat zvláštní všem, kdo ji neznali, ale Toni by svěřila guru celý svůj život. Byla chlapcovou babičkou stejně jako kterýkoli pokrevní příbuzný a byla tu s ním každý den. Znala chlapce stejně dobře jako on či Toni a malý Alex ji miloval. A dokonce i ve svém věku byla vynikající chůvou. Dokázala by zmlátit většinu chlapů, než by si vůbec pomysleli, že je nebezpečná.

Přikývla. "Asi to bude nejlepší, jestli to nevadí."

Guru brala svou zodpovědnost velmi vážně, takže Michaels přikývl. "Nemáte jenom jednu rodinu," řekl.

"Ano, přichystám se."

"Toni přijde za chvilku," řekl. "Zavolá našemu cestovnímu agentovi, a ten všechno zařídí."

Guru zamyšleně přikývla.

Když odešla do svého pokoje a vzala malého Alexe s sebou, Michaels přemýšlel, jaké to asi je, být tak starý jako ona a ještě mít zodpovědnost za všechny generace v rodině. A fakt, že její vnuk zavolal babičce kvůli svému synkovi, který onemocněl, naznačoval, že asi tušil, že nasedne na letadlo a přijede za nimi. Měli snad pocit, že toho chlapce nějak vyléčí, nějakou starodávnou magií?

Zavrtěl hlavou. To asi ne. Ale bylo obdivuhodné, že jí zavolali, ona si sbalí věci a pojede jakoby nic.

Toni si bude muset vzít pár dní volno v práci a hlídat dítě. Pak se zarazil. Ne, napadlo ho. Třeba by si mohl vzít volno on sám a zůstat s malým Alexem doma.

Přemýšlel o probíhající žalobě a Corinně Skyeové. Přemýšlel o schůzích v kongresu a o tisíci jiných zbytečností a problémů, které všechny tvořily součást práce velitele Net Force - či jiného vládního úřadu.

Přemýšlel o tom všem, pak znovu rozjímal o té poslední pracovní nabídce, již si četl v kanceláři.

Jo, třeba by si mohl vzít pár dní volna. Bude o tom trošku víc přemýšlet a promluví si o tom s Toni, až přijde domů.

Najednou měl pocit, jako by musel přemýšlet o spoustě věcí.

28 KAPITOLA

*****

Long Island, New York

Ames vyřídil své povinnosti v nemocnici a pak zamířil do své právnické kanceláře. Jeho lidé tam měli věci pod kontrolou. Hodiny, které koupil v dražbě, mu měli přivézt dnes. Slunce svítilo, dokonce silně hřálo, ale klimatizace udržovala ve voze velice příjemnou teplotu. Zašel si na časný a chutný oběd.

Vlastně se cítil hodně dobře, když zatáčel mercedesem v hustém provozu ke své bezpečné kanceláři na schůzku s hackerem.

Pak si všiml dvou mužů, kteří seděli v neoznačeném autě zaparkovaném na silnici před obchodním centrem. Na sobě měli obleky, na očích sluneční brýle, seděli v autě v horkém letním slunci. Policisté. Kdo jiný.

Ames nezpomalil. Projel kolem nich. Půl bloku dál po silnici viděl druhé takové auto a sevřel se mu žaludek.

Možná nenařídili sledovat kanceláře v centru, aby dopadli jeho. Třeba

hledali někoho jiného, jenže když jste se zapojili do ilegálních aktivit, vyplácelo se chovat paranoidně.

Že se tu měl za pár minut sejít s Bombou a viděl nejméně čtyři muže, kteří místo sledují? Taková skutečnost by nikoho nenechala na pokoji.

Zamračil se a vyhodnotil vzniklou situaci stejně rychle a pečlivě, jako by zvažoval nový případ.

Bude tu kancelář muset opustit. To mu bylo jasné, ale nic zásadního se nedělo. Jedním z důvodů, proč se k tomu ovšem rozhodl, byla skutečnost, že v budově nebyly nainstalované žádné bezpečnostní kamery, aspoň v žádné z veřejných prostor. Časem to určitě napraví, vysvět-

lovali mu, ale než k tomu dojde, Ames už se přesune do další bezpečné kanceláře.

Nepříjemné, ale aspoň že ho k té kanceláři nic nepoutalo. Pronajal si ji pod falešným jménem a vždycky, než odtud odešel, otřel všechny plochy, kde mohly ulpět jeho otisky. I nábytek koupil přes smyšlenou firmu, jejíž stopa mizela ve slepé uličce. Nic mu nehrozilo.

Ale kde se tu ti policisté vzali? Bomba to musel někde pokazit a nechal se chytit. A bylo zjevné, že svého zaměstnavatele shodil.

Vypnul klimatizaci, protože mu najednou bylo až příliš chladno. I když mu ten hacker nemohl nic udělat, Ames si uvědomil, že on sám nebyl dost opatrný. Nechal se unést pocitem samolibosti. Kdysi by sem napřed poslal svého člověka, aby to místo zkontroloval. Zpočátku to dělal, když si sem domlouval schůzky. Po chvíli mu to ale začalo připadat jako zbytečná námaha, a tak toho nechal.

Kdyby vešel do budovy a do kanceláře, dostali by ho. Sice by ho z ničeho neobvinili, neměli by proti němu nic než Bombovu výpověď, ale už jenom skutečnost, že ho odvedou a vyslechnou? Taková myšlenka byla děsivá. Aspoň by ho označili jako člověka, na něhož se vyplatí dávat pozor, což by mu všechno výrazně zkomplikovalo.

Vzdychl. Tentokrát měl štěstí, ale odmítl se na ně spoléhat. Od nynějška se prostě bude muset pohybovat v podobných situacích s maximální opatrností.

Na další křižovatce zatočil. Na pár hodin pojede domů a všechno si v klidu rozmyslí, dokud nebude mít jistotu, že nic neopomenul.

*****

Grillbar U Velitele Atlanta, Georgie

Junior mávl na servírku, ženu kolem čtyřicítky s pažemi z větší části odhalenými a s potetovanou horní částí těla. Upoutal její pozornost, nakreslil ve vzduchu kruh a ukázal na stolek, u kterého seděl.

Servírka, která nesla tác s osmi lahvemi piva, na něj kývla.

Junior platil. Zatím koupil čtyři rundy a byl ochoten v tom pokračovat celou noc, jestli mu to pomůže. Z trojice mužů, kteří seděli u jeho stolu, znal jen jednoho. Buck byl bývalý člen klubu Gypsy Joker, do potíží se dostal kvůli tašce plné metamfetaminu a skončil v Angole ve

stejnou dobu, kdy tam seděl i Junior. Buck byl velký, zlý, hloupý a rád se pral.

Jednou se Buck ocitl poněkud v ohrožení ve sprchách, když se rozhodl, že vyzve na souboj čtyři černochy, a neměl nablízku žádného spojence. Ten motorkář se bil jako o život, ale ostatní hoši byli stejně urostlí a rozzlobení, a byla jen otázka času, kdy Bucka rozmáčknou. V tu chvíli se objevil Junior a vytáhl ho z bryndy. Buck byl z těch, co na podobné věci nezapomínají, takže když mu Junior zavolal, rád pro něj tuhle maličkost udělal.

Uvnitř bylo tak nakouřeno, že by se dal vzduch krájet, a deska "Zrozen k divokosti" musela být už dočista ohraná, protože každou třetí písní byla právě ona.

Další dva chlapi u stolu byli Buckovi kamarádi, Dawg a Spawn.

Dawg řekl: "A proč ji vlastně sháníš?"

Junior, který celý příběh vylepšil, aby se nedostal do problémů s někým, kdo by mohl mít něco s Joaninou sestrou, řekl: Ji nechci; hledám její sestru. Ukradla mi auto, hodinky, kreditky a zmizela."

Bylo vždycky lepší přidat do toho, s čím jste se někomu svěřovali, trošku pravdy. Když se něco stalo, něco by se mohlo opomenout a nemuseli jste si pamatovat, jakou lež jste komu řekli.

Spawn, kulturista, jenž byl očividně živ ze steroidů, pokrčil rameny, která pod jeho džínovou vestou vypadala jako půlky kulí do kanonu. "To je síla. A kvůli tomu se za ní ženeš až z Texasu?"

Junior zachytil Spawnův pohled a nasadil trošku machistický tón. "Ne," řekl, "ale když odjížděla, shodila mi motorku. Srazila ji do ulice, a tam ji převálcovala dodávka UPS. Za opravu jsem dal šestadvacet tisíc, včetně ručního jasně červenýho laku na nádrži s psychedelicky zelenejma plamenama."

"Ty vole," řekl Dawg. "To je hrubý."

I Spawn musel pokývat hlavou.

Junior přikývl. Cesta k bikerovu srdci vedla přes zničenou motorku. Když přemýšleli o tom, jak někdo má zničenou motorku, kterou předtím pracně opravil, pokud na ní ovšem nezemřel sám, cítili se hůř, než kdyby utržili ránu do rozkroku.

"Ukaž mi tu fotku," řekl Dawg.

Junior vytáhl snímek, který vytiskl z jednoho videa z vydírání.

Podíval se, ale zavrtěl hlavou. "Neviděl jsem ji."

Podal fotku Spawnovi, a ten na ni mžoural skrz kouř své cigarety. "Ty, víš, že vypadá trošku jako Darla z Peach Pitu?"

Dawg si znovu vzal fotku. Jo, teď jaks to řek, asi jo, trošku."

"No, moh bych to omrknout," řekl Junior.

"Sám bys tam chodit neměl," řekl Spawn. "To je území klubu Gray Ghostrider. My s nima máme příměří, ale cizince tam moc v lásce nemaj."

Junior se na muže podíval. "Myslíte, že by vám vadilo dělat mi společnost ještě chvíli?"

"Dokud platíš, tak to není problém," řekl Buck a usmál se.

*****

Washington, D.C.

Střelák přinesl pistoli přesně, jak slíbil, a Howard ji vzal domů Tyronovi. Myslel si, že jeho syn z ní bude mít radost - zdálo se, že ho tréninky skutečně baví.

Když Howard zaklepal na dveře pokoje svého syna, Tyrone zakřičel: "Dále!"

Chlapec seděl u počítače a díval se na holografickou projekci. Na ní byl obraz vysoké pravoúhlé budovy s něčím, co vypadalo jako oranžový neonový tygr uprostřed skoku. Howardovi chvíli trvalo, než mu došlo, co to je.

"Ahoj, tati."

"Ahoj. Co děláš?"

"Úkol. Angličtina. Možná to nebylo až tak dobré rozhodnutí přihlásit se na ten letní kurz. Tohle je děs." Podíval se na otce a usmál se. "Hele, třeba mi s tím pomůžeš. Znáš dinosaury, ne? Ty sis přece s nima v mládí hrál."

Jasně. A do školy jsem chodil osmdesát kilometrů tam a zpátky každý den. Ve sněhu. A obě cesty do kopce."

Stiskl knoflík a tygr zmizel, místo něj se objevil text.

Howard se přesunul tak, aby to viděl. Byla to báseň nazvaná "Dinosauři", ale očividně nebyla o zkamenělinách nebo Ještěrech. Viděl dole i jméno autora, ale nepřipadalo mu povědomé.

Howard přikývl. Jo. A co?"

"No, co to znamená? Já to mám rozebrat, ale nemám ponětí, o čem to je."

Howard si báseň znovu přečetl. Přikývl. "Nevíš, co s tím?"

"Ale no tak, tati, vždyť ty taky ne."
"Ale ano."
Tyrone se na něj nadutě podíval. "A mohl bys mě s tím seznámit?"
"Na tom nic není," řekl Howard. "Vrať to a podívej se na ten obrázek."
Tyrone mávl rukou, pohnul prstem a slova znovu nahradil dům.
"Máš před sebou zadní část plátna drive-in kina," řekl Howard.
Tyrone se zamračil. "Cože?"
Howard řekl: "Možná jich ještě pár existuje. Já už jsem jich moc nezažil. Byl to produkt konce čtyřicátých a začátku padesátých let. Tvůj děda s babičkou tam jezdili jako teenageři. Byla to venkovní kina. V noci se tam dalo vjet autem. Musel jsi zaplatit u brány, pak jsi zaparkoval čelem k plátnu. V zemi byly menší prohlubně, abys měl lepší výhled. Filmy se promítaly na obrovská plátna, tys seděl v autě s reproduktorem, abys slyšel zvuk. Jezdilo se tam na rande a páry se tam mohly, hm... muchlovat v autech, aniž by komukoli vadily."
"Muchlovat?"
"Termín starého člověka," řekl Howard.
Tyrone se široce usmál.
Howard řekl: "V takových budovách bydleli lidé. Vidíš to okno na straně, tadyhle? Většinou tam bydlel majitel nebo správce."
"Nekecáš?"
"Ne. Tvoje prababička mě tam vzala, když jsem byl malý a když bydlela na Floridě. Ještě si to pamatuju. Když jsi nechtěl sedět v autě, vedle snackbaru byly lavičky, kam sis mohl sednout a dívat se na film. Otevřeno tam bývalo jen koncem jara, v létě a začátkem podzimu. Když se ochladilo, zavíralo se, i na Floridě. Byly to obrovské prostory, zabíraly hrozně moc místa. O práci je připravila asi především televize."
"Hm."
Tyrone se znovu podíval na báseň. "Tak fajn, je to kino. Ale co ty párátkoví upíři a Kools a Pik a tak?"
Howard zapátral v paměti, snažil se vybavit si staré zážitky. Jedno léto zůstal se svými prarodiči, když ještě bydleli na Floridě. Byl malý,
mohlo mu být šest sedm, a pětkrát nebo šestkrát jeli do takového kina. A v Kalifornii během dospívání tam byl možná taky párkrát.
"No, ti upíři to můžou být komáři. Kools byla značka cigaret - starší děti je kradly rodičům a kouřily - a Pik? To myslím byl nějaký repelent, co se zapálil, taková vonná tyčinka, a ta odpuzovala komáry."
Tyrone přikývl. Něco naklapal na klávesnici. Pak se rozsvítil obraz a písmena. Jo, tohle, tady to je... ‚Kolotoč se porouchal'. Tak se jmenuje hudba, kterou hráli v seriálech Merrie Melody!"
"Vážně?"
Tyrone už se do toho dostával. "Tahle část se asi zabývá ocucáváním v autech," řekl.
Howard se usmál. Chlapci bylo patnáct. O včeličkách a ptáčcích spolu mluvili už před dávnou dobou. I když si nedokázal vzpomenout, že by musel během svých studií rozebírat takovou báseň, věci se změnily.
"A tohle už je jednoduchá část. Mám to, tati."
"Jo?"
"No, chápu, o čem ten autor mluví. Přeje si, aby pořád ještě existovala venkovní kina, ne?"
Howard řekl: "No, angličtina nikdy nepatřila k mým nejlepším předmětům, ale podle mě mluví i o něčem víc. Podle mě se ohlíží za svou nevinností. Lituje, že už ji ztratil - ty staré dobré časy, kdy měl ještě život před sebou, ne za sebou. Ta kina byla jen součástí toho, představují něco víc než jen sama sebe."
"To si vážně myslíš?"
"Jo. A fakt, že mladí nedokážou mládí ocenit. Chybí ti to, když zestárneš

natolik, že už s tím nic nezmůžeš."
"Aha. A myslíš, že je to pravda?"
Jak to mám vědět? Já jsem ještě mladík. Až příště uvidíš prababičku, tak se zeptej jí."
Oba se zasmáli.
Tyrone řekl: "Tohle nám ten debilní učitel dělá pořád. Dává nám na rozbor věci, co nemají s naším životem vůbec nic společnýho. Proč nám nemůže dát báseň, kterou bysme pochopili z vlastní zkušenosti?"
"Protože byste se pak nemuseli snažit," odpověděl Howard. "Když pracuješ jen v mezích své vlastní pohodlnosti, když se nemusíš ani trošku namáhat, tak se nic nového nenaučíš. Možná že to není takový idiot."
"Ponechám si čas na rozmyšlenou."
"Jo, málem bych zapomněl. Střelák pro tebe něco našel."
Podal Tyronovi krabici. Když ji chlapec otevřel, odměnou mu byl velmi radostný úsměv.
Možná že mládí není vyhrazeno jen pro mladé, napadlo ho. Třeba i starší lidi z toho čas od času mají užitek...

29 KAPITOLA

*****
Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Michaels procházel pár souborů na notebooku, když kráčel chodbou na rychlý oběd. Kdysi se rád převlékl do šortek a trička, sedl na trojkolku a jel do nedaleké čínské či thajské restaurace, cestou ještě spálil pár kalorií. Ale dneska ne. Předpověď počasí hlásila velké vedro a stejně vražednou vlhkost vzduchu. V takový den nezněla klimatizovaná jídelna vůbec zle. Kromě toho trojkolku měla Toni doma pro případ, že by se chtěla projet.
A jídlo tu bylo obvykle taky dobré.
Před sebou zahlédl Johna Howarda, který mířil stejným směrem.
"Johne," zavolal na něj Michaels.
"Veliteli." Howard zpomalil, aby ho Alex dostihl.
"Už jste viděl nové EHPA/HEL z DARPA?"
Howard zavrtěl hlavou. "Ne, to nemůžu říct."
Michaels mu podal monitor.
EHPA znamenalo Exoskeletony pro zlepšení osobní výkonnosti; HEL pak Laboratoř osobního inženýrství v UC v Berkeley; a DARPA byla Agentura pro výzkumné obranné projekty, jež celý program financovala. Projekt už byl na světě deset dvanáct let a konečně se dostal do stadia, kdy se objevil plnohodnotný výrobek, jejž by mělo smysl vyzkoušet v terénu.
Howard se podíval na obrazovku. Na ní byl voják v nahnědlém obleku vyvedeném z experimentálních exoskeletonů. Nad hlavou držel plně naloženou vzpěračskou činku.
Michaels nestihl víc než si článek zběžně pročíst, ale už o tom projektu něco věděl. Základní jednotka byla spojením těsně utkaných karbonových vláken a lehkých kovů, a všechno bylo pevně připoutáno k vojákovým údům. Oblek měl kloubové spoje z leteckého hliníku a titanu v oblasti ramen, loktů, zápěstí, dlaní, pasu, boků, kolen a kotníků. Dodávaly se k tomu speciální boty a kovové polorukavice.
Řada hydraulických pístů připojených ke kloubům měla dvojitý pohon. Hlavní objem práce prováděla revoluční pohonná zařízení od firmy Nanomuscle, podobně jako ta, jež se objevovala v autech a lodích. Tyhle "svaly" ještě podporovalo několik standardních elektrických motorů připojených k rámu. Všechno poháněla malá vodíková nádrž na zádech a palivová buňka a operaci koordinoval

počítačový čip s vestavěnou pojistkou.

Díky senzorům, jež snímaly běžné pohyby svalů a původně byly vyvinuty lékařskými výzkumníky pro umělé končetiny, dokázaly exoskeletony výrazně zvýšit lidské schopnosti. Voják, který zvládl v bench presu zvednout sto kilo bez obleku, uzvedl s oblekem dvě stě padesát. Každý pohyb, jejž dokázala tato jednotka provést, byl znásoben podobně. Jednu chvíli mohl člověk klidně postávat; hned vzápětí však mohl pokleknout a zvednout ze silnice zadní část auta, přičemž většinu práce za něj udělal oblek. Nehodily se pro rychlejší běh, ale díky takovému obleku jste mohli déle pochodovat, víc pracovat a dokonce ho zamknout tak, že jste několik hodin vydrželi bez hnutí. Taky vám to umožňovalo spát vestoje.

Exoskeleton dokázal, že malá žena se mohla silou rovnat jakémukoli muži. A muž byl skoro stejně silný jako gorila.

"Můžeme jeden dostat na testování, jestli to chcete vyzkoušet," řekl Michaels. "Národní garda jich má k dispozici šest a já mám právo nám jeden zajistit."

Generál se usmál, zuby mu zářily v kontrastu s jeho tmavou pletí. "To by bylo zajímavé. Nemluvě o tom, že by mě těšilo, kdybych pro změnu něčím překvapil poručíka Fernandeze já." Vrátil notebook Michaelsovi.

"Podám žádost," řekl Alex.

"Děkuju, veliteli."

Michaels přikývl. "Toni chtěla, abych vám řekl, že ještě pracuje na vaší pažbě," řekl a změnil téma.

Toni, jež se věnovala miniaturám, se rozhodla udělat sadu z falešné slonoviny k Howardově zbrani, na jedné straně s logem Net Force a na druhé, což mělo být překvapení, portrét jeho ženy.

"To ale nemusí," řekl Howard.

Jenže chce. Bude mít teď pár dní čas si s tím pohrát, protože bude muset chvíli zůstat doma."

"Problémy?"

Došli do jídelny, vzali si podnosy a příbory a postavili se do fronty.

"Ne u nás," řekl Michaels. "Guru má prapravnuka někde ve Phoenixu, a ten je nemocný, takže za ním odjela."

"Doufám, že nic vážného."

"Zápal plic, a říkala, že doktoři jsou optimističtí. Nicméně než se vrátí, nemáme pro syna hlídání."

"A chtěli byste někoho? Na hlídání?"

Michaels předstoupil před pečené kuře. Vzal si dva kousky, pak si přidal třetí. "Napadá vás někdo?"

"No, můj syn Tyrone by potřeboval nějakou práci. Normální práce mu utekla, protože chtěl tohle léto chodit na kurz. Má představu, že skončí školu dřív. Myslím, že hlídat Alexe by mu vůbec nevadilo. Něco takového dělá už skoro celý rok, většinou u sousedů nebo u malého Hoo - to je syn poručíka Fernandeze."

"Opravdu?"

Jistě. Bůh ví, kde se to v něm vzalo, ale má děti rád. Kdyby Toni chtěla do práce na půl dne nebo tak něco, určitě by jí pomohl. Chce si koupit něco nového do počítače a já mu řekl, že mu na to půlkou přispěju, ale zbytek si musí vydělat sám."

Howard minul kuře a sám si vzal sekanou.

"No, to by nám pomohlo. Zeptám se Toni."

30 KAPITOLA

*****

Peach Pit Atlanta, Georgie

Junior seděl u stolu s trojicí motorkářů, Buckem, Dawgem a Spawnem. Měl pocit, jako by polovina podniků v Georgii měla v názvu "peach".

I když měl s sebou dvě zbraně, nechtěl by se tady ocitnout o samotě. Přinejlepším by mohl dvanáctkrát vystřelit, než by ho zbývající členové gangu zadupali do země. Základní motorkářský kodex, s nímž Hell's Angels přišli před dávnou dobou, zněl: jeden proti všem, všichni proti jednomu. Většina ostatních klubů to přijala za vlastní. Když jste se posměšně podívali na jednoho bikera, jako byste se posmívali celému klubu.

Mohl by jich zastřelit šest, osm, deset, ale pak by ho dostali. A to za předpokladu, že by nikdo z nich nevytáhl při prvním výstřelu svou zbraň, což by byl hodně naivní předpoklad. Vsadil by vlastní boty, že každý z lidí v tomhle baru - muži i ženy - měl u sebe něco vražedného.

Dokud však měl s sebou čestnou stráž, byl snad v pohodě.

Peach Pit byl stejný jako desítka jiných motorkářských barů, v nichž se Junior ocitl: hlasitá hudba, spousta kouře - směs tabáku a marihuany - a vyžilí tanečníci a servírky. I bikeři samotní byli obvyklá směska: malí vychrtlíci a další podobně nevýrazného vzrůstu, mladí, staří, tlustí, hubení, dlouhovlasí, oholení, plešatí; všichni v klubových barvách. Seděli u stolků či u baru, hráli kulečník nebo na starých kuličkových automatech a pili pivo z lahví nebo po džbánech. Na bundách měli velký obraz s jejich barvami a kostlivcem v uniformě Konfederace s čepicí a s jednou rukou zvednutou, z níž trčel vztyčený kostnatý pro-

středníček. Nad tím se skvěl nápis "Gray Ghostriders" a pod kostlivcem ještě dodatek "MC" jako motorkářský klub.

Ženy se tu tvářily velmi zarytě, převažovaly tu plavé a zrzavé vlasy a nachové a zelené oční stíny. Většina z nich na sobě měla tričko a džíny, bez podprsenek, a všichni muži i ženy byli tak potetovaní, že ty výjevy by pokryly celou dlouhou stěnu. Před barem parkovala řada motorek, jež by nejspíš stála tolik co flotila cadillaku. Třeba jste neměli na nájem, vaše žena seděla v base a vy jste neměli na kauci, ale když se jednalo o motorku, žádné škudlení se nepřipouštělo. Muži mají své priority a ve světě motorkářů stojí na prvním místě motorka.

Darla, která možná byla Joaninou sestrou, se ještě nedostavila, ale směna jí měla začít za půl hodiny.

Junior si říkal, že mu bůh za poslední dobu dluží drobnou laskavost, a kdyby se Darla ukázala, Junior by byl ochoten ten vroubek smazat.

Začínal popíjet třetí pivo, když zadními dveřmi vešla Darla, neviděl ji, dokud nedorazila až k baru.

A světe, div se, hned za ní šla Joan!

Bůh se mu odměnil, a bohatě. Nejvyšší čas, aby mu už konečně taky padl nějaký ten trumf.

Další část by mohla být trošku těžší, protože Darla znala místní bikery a Junior ne. Chtěl to provést nenápadně, dostat se k Joan tak blízko, aby ji mohl chytit a utéct, než vypukne nějaký rozruch.

Jenže než stihl vůbec vymyslet, jak to bude nejlepší, Joan se podívala přímo na něj. Bylo jasné, že ho viděla.

Po zádech mu přeběhl mráz.

Joan se předklonila a něco řekla své sestře - nebylo pochyb, že ty dvě jsou příbuzné, podobaly se jako vejce vejci - a ta přikývla. Pak hlasem, kterým by svedla rozbít sklo a byl slyšet na pět set metrů daleko, Darla zaječela:

"MC Yankee!"

Všichni všeho nechali a podívali se na ni. Darla ukazovala prstem přímo na něj.

Junior to jméno neznal, ale to ho nezpomalilo. Být členem Yankeeského motorkářského klubu bylo v tomhle podniku hodně nepatřičné. Dokonce smrtelné.

Jakákoli snaha, že se z toho vylže, se rozplynula, když Buck, jeho kamarád,

se na něj otočil a řekl: Juniore? Ty jezdíš s Yankees?"

"Ani náhodou," řekl Junior. "Kecá!"

Jenže už mluvili moc dlouho. Junior vyskočil a rozběhl se. Zamířil k baru, a jak nabíral rychlost, sahal po zbraních. Měl přibližně vteřinu, než se bikeři proberou, a bude ji muset stoprocentně využít.

Vytáhl své revolvery a začal střílet, sotva měl hlavně venku z pouzder. Bylo jedno, co zasáhne, chtěl akorát udělat hodně rychle velký randál, aby se všichni začali shánět po úkrytu. Když v baru, v jakémkoli baru, začnou bouchat pistole, lidé si lehají na zem. Možná taky hledají své vlastní zbraně, ale až poté, co se ujistí, že je první rány nezasáhly a mají dobrý výhled na střelce.

Pohnul pravou rukou nahoru a zamířil na místo, kde stály Darla s Joan, možná doufal, že cestou ven trefí Joan, ale ty dvě už se pohnuly a on je neviděl.

Pak měl před sebou najednou zadní dveře. Junior se zkroutil a vrazil do nich bokem, rameno napřed. Otevřely se. Prošel jimi a uvědomil si, že z obou revolverů už vystřílel všechny náboje, a běžel ještě rychleji. Půjčené auto nechal stát stranou, padesát metrů odsud, a když se k němu dostane a nastartuje ho dřív, než bikeři zvednou hlavy a vyhrnou se z baru, bude v bezpečí. Budou hledat někoho na mašině; pořádní motorkáři nejezdí v půjčených autech. Možná si ho ani nevšimnou, ale i kdyby ano, jakmile se rozjede, dobije si pistole.

Střílet z auta je jednodušší než na motorce, hlavně takové s dlouhými předními vidlicemi: potřebujete držet řídítka oběma rukama, než motorka nabere rychlost a jede rovně. V tom autě jim neujede, ale mohl by jich pár sundat. Ostatní budou muset zpomalit, aby se jim vyhnuli.

A když bude mít štěstí, dost z nich bude tak paranoidních, že se budou bát, jestli to všechno nebyla léčka. Museli přece vědět, že žádný biker od Yankees by nebyl tak hloupý, aby vstoupil na nepřátelské území o samotě. Budou si muset myslet - pokud budou mít na přemýšlení vůbec čas - že má venku kumpána, který bude číhat na každého, kdo se za ním vydá. Bikerům souboje nevadily, prováděli je na potkání, jen tak z legrace si vyráželi zuby, ale nechat se napálit, to je netěšilo. Byli rádi, když všechno probíhalo podle jejich gusta.

Junior dorazil k autu, které nechal odemčené, naskočil a vrazil klíček do zapalování, jakmile motor naskočil, zařadil a ujel pryč. Palcem otevřel bubínek pistole v pravé ruce, spodní částí pažby své druhé zbraně udeřil do vyhazovače a prázdné nábojnice se rozsypaly po sedadle. Odhodil druhou pistoli, vytáhl z kapsy rychlonabíječ, vrazil ho do bubínku, zatlačil na pojistku, odhodil nabíječ a zacvakl bubínek zpátky. Stáhl okýnko a vypálil dvě rány na přední dveře baru, když je míjel, dorazil na silnici a sešlápl plyn až na podlahu.

Byl už půl bloku daleko, když teprve uviděl, jak na parkoviště vybíhají první lidé. Tou dobou už měl dobitou i levou pistoli. Při jízdě bude mít výhodu, i když za ním vyrazí. Budou za ním muset přijet přímo zezadu a on byl tak dobrý střelec, že by je dokázal sundat, kdyby se dostali moc blízko.

Zavrtěl hlavou. No, teď byl tedy v obrovském průšvihu. Joan už věděla, že po ní jde, a poté, co se dostal takhle blízko, se mu schová nejspíš pod zem. Tohle bylo zlé. To byla dokonce katastrofa.

Ve zpětném zrcátku ani po dvou kilometrech nikoho neviděl a Junior dospěl k závěru, že Gray Ghostriders asi tolik netouží ho dopadnout. Buck, Dawg a Spawn asi budou mít co vysvětlovat, to jistě, a i když to lidé v baru přijmou, a tak to nejspíš i dopadne, Juniorovi to moc nepomůže. Junior se ocitl v pořádné bryndě, ať na to koukal, jak chtěl.

*****

Washington, D.C.

Toni řekla: "Tady je taška s plenami pro případ, že bys chtěl jít na

procházku. Kočárek stojí před vchodem, Alex ujde pár bloků sám v pohodě, ale pak se unaví a bude se chtít nosit nebo tak něco."

"Ano, madam," řekl Tyrone. Byl to slušný chlapec. Jeho matka ho tu vysadila a později pro něj má zase přijet. Toni měla Nadine Howardovou ráda; připadala jí jako normální člověk a taky skvělá matka, pokud se dalo usuzovat podle Tyrona.

"Má rád arašídové máslo a chleba s marmeládou, ale sní i brambory, šunku, sýr nebo rybí prsty. V lednici a v mrazáku." Mávla směrem ke kuchyni.

"Ano, madam."

Jestli sní oběd, může dostat dva peprmintové bonbony. Bude se snažit z tebe vytáhnout i další." A z maminky občas vymámí tři, někdy i čtyři.

"Ano, madam."

"Až bude ospalý, možná bude chtít láhev mlíka. Někdy si po procházce zdřímne. Když mu dáš láhev, nic se nestane."

Tyrone se usmál.

"Tady je číslo ke mně do kanceláře, tady je číslo na můj virces. Když budou nějaké potíže, úplně jakékoli, zavolej mi."

"Ano, madam," řekl Tyrone. "Určitě bude v pohodě."

Toni celkem zaujalo, že se tak obává, ale zaplašit starosti nedokázala. Ale no tak, syn Johna Howarda se určiti dokáže pár hodin postarat o dvouleté díti.

Když měla Toni odejít, bála se, že se malý Alex dá do pláče a nebude ji chtít pustit, ale měl moc práce, protože s Tyronem stavěl něco z lega. "Ahoj, miláčku. Maminka musí jít na chvíli do práce."

"Pá-pá, mami," řekl. Podíval se na ni, pak zpátky na svou stavbu. "Ele, I-rone, ele!" Někdy prostě vypouštěl "h", "g" a "t". Mamince občas říkal "Am-má", což všichni považovali za neskutečně roztomilé.

Jenom trošku ji mrzelo, že ho její odchod nikterak nevyrušil. Nechtěla sice, aby brečel a začal se vztekat... no, možná trošku ano.

A pak že jsem nenahraditelná.

V autě si připadala rozmrzelá, ale věděla, že postupem doby je to jenom dobře. Chlapec si potřeboval zvyknout i na jiné lidi. Před cizími se trošku styděl, ačkoli s Tyronem se skamarádil během celých čtyřiceti vteřin, což bylo výrazně v Tyronův prospěch. Nechtěla, aby se z něj stal malý samotář, který nikdy nevychází na denní světlo.

Někde v půli cesty do kanceláře začala přemýšlet o práci. Zklamalo ji, že člověk, který najal toho hackera, jenž vysílal viry na net, se nedostavil na sjednanou schůzku. Mohlo jít sice jen o shodu okolností, ale už nezavolal a Toni si myslela, že ten člověk nějak vycítil jejich past. Což, když o tom tak přemýšlela, asi nebylo až tak složité. Když chtěli, členové FBI mohli být prakticky neviditelní - znali techniku tajných operací jako nikdo jiný. Ale při téhle akci se asi nechovali nejostražitěji. Obchodník, malá kancelář na Long Islandu? Jak velké obavy si měli dělat, že je uvidí? Nemluvě o tom, co mohli udělat místní policisté.

Kontrola pronajímatele kanceláře nic neprokázala. Reference byly falešné, nájem placen prostřednictvím elektronických převodů bez jakýchkoli stop. Ten člověk určitě něco skrýval a byl dost chytrý, aby po sobě nezanechal žádnou zjevnou stopu.

No. Řekne Jayovi, aby se na to podíval ještě pečlivěji. Možná by našel nějaký návod. Nešlo samozřejmě o žádný zásadní útok na stát, to ne, ale teď to byl její případ a ona ho chtěla úspěšně vyřešit.

Dopoledne jí volala guru. Jejímu prapravnukovi, jemuž se před jejím příjezdem zjevně přitížilo, se už dařilo líp. Ještě pár dní a prý ho pustí z nemocnice. Guru se pak vrátí domů, což bylo dobře, protože Toni se po té staré ženě stýskalo. Alexovi i jejich synkovi taky, i když velký Alex by to nikdy nepřiznal.

Slunce spalovalo celé město a čekal je další horký den, ale celkově si Toni nemohla stěžovat. Měla skvělého manžela, nádherného a chytrého syna a práci,

díky níž mohla čas od času přijít na jiné myšlenky. Její učitelka silatu, jež byla součástí Tonina života od třinácti let, se k nim za pár dní vrátí do toho volného pokoje a zase bude jejímu dítěti chůvou a babičkou. Všichni byli zdraví. Život by mohl být i mnohem horší.

Měla být za co vděčná. Určitě.

31 KAPITOLA

*****

Amesova klinika New York City

Ames seděl ve své kanceláři na klinice a přemýšlel.

Něco se dělo. Junior nevolal a Amesovy pokusy spojit se s ním selhaly. Junior nikdy dřív nenechal Amese bez informací.

A pak ta drobná událost s jeho bezpečnou kanceláří, před níž hlídkovali policisté. Mohly ty dvě události mít něco společného?

Říkal si, že nejspíš ne. Nejpravděpodobnější varianta byla, že jde jen o to, co si myslel: hacker byl zatčen a pokusil se nějakou protislužbou dostat z potíží. Možná že tenkrát v tom telefonu, jak spolu dojednávali schůzku, ani nebyl on. S využitím toho zařízení na změnu hlasu to mohl být kdokoli. Třeba dokonce nějaký policista. Bomba jim mohl říct jenom adresu té kanceláře, nic víc, a tu jim asi taky dal.

Nechápal, jak by se do toho mohl zaplést ještě Junior. Nepočítal, že by Juniora zatkli. Junior byl chytřejší než ten hacker, aspoň pokud šlo o práci na ulici. Kdyby ho zavřeli, seděl by tiše jako pěna, nějak by Amesovi dal vědět, že ho zavřeli, a počkal by, až by Ames poslal právníka a peníze, aby ho dostal ven na kauci.

To mohl Ames provést mnoha způsoby, a přitom za sebou nenechat žádnou stopu, a Junior asi tušil, že by udělal cokoli, aby ho dostal na svobodu. To, že by Junior zůstal v policejní cele, nemohlo Amesovi být nikterak k užitku. Po smrti, to ano. Ale v base ne. Jakmile by se dostal na svobodu, mohl by se chopit příležitosti, zmizet a neohlížet se za sebe, kdyby měl pocit, že se mu to v budoucnu vymstí. A určitě by od Amese v takovém případě očekával nějaké odstupné.

Takže ve vězení nebyl. Kde tedy byl a proč se dosud neohlásil?

Vzdychl. Mohla za tím vězet spousta věcí, některé nevinné, jiné méně. Junior mohl mít autonehodu, mohl do něj narazit nějaký opilý řidič v nějakém Zapadákově, a mohl teď ležet připojený na přístrojích v místní nemocnici. To bylo možné.

Případně ta nehoda, pokud k nějaké došlo, mohla být i vážnější, takže teď má na palci u nohy jmenovku a leží v okresní márnici a oni se snaží vyhledat jeho příbuzné s pomocí jeho falešných dokladů. Nebo čekají, až se od policie vrátí otisky prstů, což by na minulost zemřelého vrhlo docela jiné světlo.

Stejně tak bylo možné, že Junior změnil názor a rozhodl se, že ta drobná žena stojí za riziko, že by ho mohla udat. Takže se třeba rozhodl utéct s ní do Mexika, místo aby ji zabil. Momentálně už možná spolu leží na pláži v nějakém letovisku, popíjejí tequilu, lížou si z dlaní sůl a přemýšlejí o tom, jak Amese přinutí, aby jim platil.

Nemyslel si, že by Junior byl takový citlivka, ale už zažil i mnohem podivnější rozhodnutí.

Nebo se možná Junior rozhodl ve svém plánu pokračovat, ale něco pokazil a ta žena ho zabila. Nepravděpodobné, ale možné.

Taky mohl jet na červenou, nechat se zastavit policisty, kteří by zjistili, že je to bývalý vězeň a u sebe má pistoli, a teď už leží na zatuchlé matraci v malém městském vězení někde, kde se rozhodli, že nestojí ani za to, aby mu

dovolili si zavolat - nebo tam nefunguje telefon.

Ames by dokázal vymyslet ještě dalších deset scénářů, většina z nich ale pro něj nevyznívala moc příznivě. Bez jakékoli podstatné informace mohl celý den spekulovat, a všechno by bylo k ničemu.

Skutečnost byla taková, že Junior sdělil Amesovi, že se té ženské zbaví, a ještě nevolal, aby ho informoval o tom, že věc je vyřízená. Zjevně odjel provést ten úkol, a už uplynulo dost času, aby byl úkol splněn.

Ať to bylo jakkoli, Junior nevolal. Aspoň to Ames věděl.

Zaklonil se na židli, spojil si ruce na prsou a znovu to promýšlel. Viděl i jiné možnosti, ale podstata zůstávala nezměněna.

Co to tedy znamenalo? A následně, co by s tím mohl udělat?

A mělo by smysl s tím teď vůbec něco dělat? Ano, mít Juniora mimo dohled bylo nepříjemné. Ještě od něj potřeboval několik služeb. Jenže

fakt, že by byl Junior ve vazbě nebo na útěku, pro něj nepředstavoval žádné reálné nebezpečí.

Junior byl přece jen střelec. To on zabil kongresmana Spojených států, a nestalo se to na Amesův popud. Pokud byl Junior s tou vraždou nějak spojen, nemohl se z toho nijak vylhat. Mohl by si třeba vysloužit místo trestu smrti doživotí, kdyby Amese udal. Jenže bez důkazu by to bylo jeho slovo proti uznávanému advokátovi. A důkaz neexistoval, Juniora s Amesem nespojovalo nic hmatatelného.

Vůbec nic.

A pokud se Juniorovi dalo věřit, jeho samotného nespojovalo s tou vraždou taky nic. Pokud se nezapletl do dalších mizerných obchodů, o nichž Ames neměl tušení, největší riziko pro Juniora představovala ta žena, a Junior se snad právě zabýval tím, aby se jí zbavil.

Jediné další riziko, jaké Ames viděl, spočívalo v tom, kdyby se ozvali někteří z politiků, jež Junior s tou ženou podvedli, což ale nebylo pravděpodobné. Ten, co byl odhodlán promluvit, byl po smrti a Ames byl přesvědčen, že se jednalo o vzácnou výjimku. Politici, kteří spí s každým na potkání, nebývají ti nejodvážnější.

Takže nevěřil, že by se Junior zapletl se zákonem. A i kdyby ano, Amesovi to vrásky nedělalo. Trápilo ho spíš to mlčení.

Junior už se měl dávno ohlásit, i kdyby svůj úkol nesplnil. Pokud nebyl ve vězení, muselo jít o další z nespočtu variant. Jenže která byla ta správná?

A jak by to mohl zjistit?

*****

Atlanta, Georgie

Motorka, která Juniora nakonec dohnala, nepatřila žádnému z Gray Ghostriders. Tahle měla blikající světla a sirénu, řídil ji městský policista a mával na Juniora, aby s tím půjčeným autem zajel ke kraji.

No nebylo to přímo super?

Junior našel postranní ulici mimo hlavní silnice a zatočil, zastavil o tři domy dál a zapnul výstražná světla. Měl jen mlhavou představu o tom, kde asi je, Atlanta totiž nepatřila mezi města, která by znal. Ale byla to hodně bohatá čtvrť.

Policista zastavil deset metrů za ním. Počkal pár minut, nejspíš kontroloval značky vozu, pak sesedl a přešel k vozu.

Junior už měl spuštěné okýnko a chladný vzduch z auta se brzy vytratil v horké a vlhké noci.

"Dobrý večer," řekl policista typicky georgijským přízvukem. "Ukažte mi prosím doklady a registraci vozidla."

Junior měl už v ruce svůj nový řidičský průkaz z Alabamy, stejně tak smlouvu na půjčení vozu, a podával je policistovi. "Co se stalo, strážníku? Co jsem provedl?" I on uměl být zdvořilý.

"Přejel jste do levého pruhu bez použití blinkru."

Junior zamrkal. Myslel to ten člověk vážně?

"To se omlouvám, strážníku," řekl. "Měl jsem pocit, že jsem páčku mačkal. Asi jsem ji nestlačil dost dolů." Tohle by udělal správný občan, snažil by se z toho vykroutit. Juniorovi ta pokuta nevadila. Nebude tu, až vyprší lhůta splatnosti. Ale nechtěl u policisty vzbudit podezření nepřiměřeným chováním.

Policista nepřítomně přikývl a prohlížel si alabamský řidičák.

"Počkejte tady," řekl policista. Přešel ke své motorce, aby provedl kontrolu přes počítač i vysílačku.

Ten řidičák nic neukáže, protože Junior s ním v Georgii nic neprováděl, a ta dohoda o pronájmu se společností odpovídala řidičáku, pokud to mohli nějak prověřit. Neexistovala šance, že by byli připojeni na síť, a mohli se tak napojit na alabamské ministerstvo dopravy takhle rychle, a i kdyby se jim to povedlo, tak ten padělek měl být tak kvalitní, aby odpovědí bylo legitimní jméno, číslo a údaj o beztrestnosti majitele.

Vezme si pokutu, usměje se a půjde si po svých.

Policista se za minutu vrátil, v ruce měl samozřejmě bloček a Juniorův falešný řidičák.

Jenže když k němu policista přišel, řekl: "Nemáte v autě nic ilegálního, že ne, pane? Žádné zbraně ani výbušniny?"

Já? Ne. Proč myslíte?"

Policista řekl: "Opatrnosti není dneska nikdy dost. Nemáte, hm, předky na Středním východě, pane, hm, Greene?"

Juniora se to dotklo. "Vypadám podle vás jako Arab?"

"No, pane, ano, trošku ano."

Junior div nevybreptal, že je z Louisiany, ale to by nebylo moudré, protože teď vystupoval jako pan Green z Tuscaloosy v Alabamě.

"Tak to teda nejsem. Jsem stejnej Američan jako vy, váženej."

"Nechtěl jsem vás urazit, pane."

"No, jasně, ale urazil. Napište si tu podělanou pokutu a nechte mě jít svou cestou, jo?"

To byla chyba. Věděl to už ve chvíli, kdy to vypouštěl z pusy. Policistu to zaujalo. Nikdy neříkejte policistovi, co má dělat, zejména když máte trošku poskvrněný štít.

"Vystupte si z vozu, pane."

"Cože?"

"Řekl jsem: ‚Vystupte si z vozu'."

To bylo špatné. Junior měl na sobě tričko a na něm rybářskou vestu. Kdyby ho ten chlap prohledal, a to určitě hodlal provést, našel by Juniorovy zbraně. I kdyby byly čisté - nová hlaveň v levé a úplně nová pravá pistole od doby, kdy někoho zastřelil - tedy pokud nezasáhl někoho v tom baru. Ale i tak by se jednalo o přímou cestu do basy, a jakmile by mu sejmuli otisky a začali pátrat, kdo že je, hodně rychle by jim došlo, že Junior se nejmenuje Green a kdo že to vlastně je. Zločinec, pistole, falešné doklady. To by bylo špatné až běda.

"Dobře, dobře, tak se hned nevztekejte, omlouvám se. Už lezu ven."

Policista držel dlaň na pistoli, ale pořád ji ještě měl v pouzdře, takže Junior nechával dlaně zvednuté a daleko od těla, zatímco opatrně a pomalu vystupoval na teplý asfalt.

Policista si ho líp prohlédl a přikývl. "Postavte se, jak je třeba," řekl. "Vypadáte jako někdo, kdo to nedělá poprvé."

"S někým si mě pletete, strážníku. A mimochodem, jak se má vaše sestra?"

Policista měl čas se zamračit, a když viděl, že Junior se pohnul, vytáhl svou zbraň, jenže Junior měl náskok a byl rychlejší. Ten člověk stál metr a půl od něj, nemohl minout.

Dvakrát do tváře - prásk! prásk! - a policista padl k zemi.

V domech nejblíž od nich se začala rozsvěcovat světla a lidé začali otvírat

okenice a dveře. Byla to hodně dobrá čtvrť, střelbu tady asi moc často neslýchali. Někteří z nich si asi všimli i blikajících majáčků motorky, když sem zajeli.

Uječ, Juniore, hned!

Skočil do auta a sešlápl plyn.

Když jel pryč, stále vrtěl hlavou. Může to snad být ještě horší?

32 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Jay zuřil. Několik hodin rozebíral kód toho scénáře se superhrdinou, který stvořil a jímž lokalizoval tok peněz KyberZemě do země, a nedokázal najít nic, co by v tom nesedělo. To samozřejmě očekával, až na to, že ještě nedokázal vysvětlit ten divný oblak mlhy, do něhož vletěl, a Jay neměl v lásce jevy, jež neuměl vysvětlit - a tím méně v kódu, který si sám napsal.

Problém spočíval v tom, že už mu skoro nezbývaly žádné možnosti. Jediné, co ho napadalo, že by mohl ještě zkusit, když už měl zkontrolovaný celý software, bylo vyměnit nějaký hardware. Schovával si kopie většiny položek - nemohl dost dobře říct Alexu Michaelsovi, že mu upláchl nějaký zločinec, protože se mu rozbila mechanika DVD. Taky se snažil držet krok se špičkou, jednak proto, že to byla jeho práce, a pak to taky byla jeho vášeň, a obvykle objednával nové modely, jakmile se o nich doslechl. U nějakých společností, s nimiž spolupracoval už dlouhé roky a hodně jim věřil, měl trvalé objednávky, aby mu poslaly aspoň jeden kousek ode všeho, co vyrobily.

A ještě existovaly i společnosti, jimž pomohl tím, že testoval zkušební výrobky, takže dostával šanci vyzkoušet nějaké produkty dřív, než byly vůbec připravené objevit se volně na trhu.

Mít náskok před ostatními nebylo nikdy na škodu, a to zejména v tomhle oboru.

Onehdy dostal nový materiál pro simulaci pachů, Intellisense 5400 se zárukou přesnosti na 500 PPM, a chtěl ho vyzkoušet. Měl pocit, že je na to ideální chvíle - i důvod.

Otevřel krabici. Nový přístroj byl o něco slabší než ten, jaký měl dosud, na povrchu matný hliník s malými průduchy a tryskami v místě, kde se mísily chemikálie, jež vytvářely zápachy.

Při pohledu na to se usmál, bylo to celé nablýskané, moderní a nové. Odhadoval, že skoro všechno tohle vybavení bude do pěti let zastaralé, nahradí ho přímá simulace mozku pomocí indukce. Mezitím ale bylo nutno použít to, co bylo k dispozici.

Jay se přesunul ke svému počítači, ze svého vybavení pro VR odpojil starý přístroj a zapojil nový. Když si nasazoval masku, vyvolal svůj scénář z dílny.

Okamžitě se ocitl v obrovském prostoru, nepatrně ho osvěcovaly stovky budíků - všechno to byly analogové ciferníky, diody, osvětlené displeje a nejrůznější monitory. V rohu pod velkou ikonou s modrým neonem a ve tvaru nosu blikalo červené světlo. Počítačový hlas mu hlásil výstrahu.

"Pozor. Odhalen nový hardware. Zahajuji virovou kontrolu. Pozor. Odhalen nový hardware..."

Jay luskl prsty a hlas zmlkl. O pár vteřin později už byly ovladače nahrané a Jay byl připraven na kalibraci.

U nosu se rozsvítilo zelené světýlko.

"Zkusíme třeba... bonbony," řekl Jay.

O chvíli později se ocitl ve starodávném cukrářství, kde stály stovky obrovských sklenic s nejrůznějšími sladkostmi dobrými tak na zkažení zubů,

jaké si bylo možno jen představit. Přešel ke sklenici s červenobíle pruhovanými bonbony a zvedl víko. Nadechl se a ucítil velmi jasnou vůni mentolu. Ach. Nádhera.

Nadechl se hlouběji a potěšilo ho, že vůně zesílila.

Asi je v tom i senzor průtoku vzduchu.

Zkusil dalších pár příjemně vonících sklenic, pokaždé si všiml, že ta vůně byla velice podobná skutečnosti.

Po asi pěti minutách se rozhodl, že je třeba vyzkoušet i jiné čichové vjemy.

"Exteriér, bažina," řekl.

Stál v bažině a díval se na cypřiše porostlé mechem. Stromy nebyly tak dobře vykreslené, jak být mohly - udělal by to lépe, kdyby kalib-

rační projekci vytvářel sám - ale byl tady kvůli zápachům, ne vizuální stránce.

Ve vzduchu visela správná kombinace dusivé tmy, jakou si pamatoval ze svého jediného výletu do skutečného močálu. Jay byl zaměřený hlavně na VR, moc nedbal na RS, ale jednou se účastnil konference programátorů VR v New Orleans, to bylo v počátcích VR, a při té příležitosti se konal výlet do okolních zátok, a sice v rámci "lepšího poznání reality". Kouslo ho nejméně deset až dvacet komárů, zatímco očichával, osahával a okukoval ten močál, až nakonec přemýšlel, jestli se nevrhne spíš na méně realistické zobrazování přírody.

Ale ne. VR měla budoucnost - využití lidských smyslů k interpretaci digitálních dat, to bylo ono. Fungovalo to s tím, co příroda člověku poskytla, a ještě se to rozšiřovalo. Jay chtěl mít odjakživa kontrolu nad vším, a VR přesně tohle zajišťovala. Takže se natřel repelentem a vracel se na konferenci, ochotně se účastnil všech výletů kolem místa, kde se toho roku konference zrovna konala.

Trošku se nadechl a ucítil kouř hořícího dřeva. O obličej se mu otíral lehký vánek a zápach zesílil.

Pěkné. Tohle vybavení má solidní rozlišení.

"Čistý scénář, ještě jednou brakový hrdina."

Scéna na vteřinu blikala a Jay byl najednou zase v newjerseyských docích a na sobě měl totéž, jako když sledoval platbu KyberZemě tomu koncipientovi při jejím prvním vstupu na území USA.

Tak se podíváme - tenkrát byl tamhle...

Jay se přesunul přes střechu, na těle cítil chladný vítr a mířil k výhledu, kde tehdy zaznamenal tu nepatřičnou smradlavou mlhu.

Mám pro tebe nový opus, ty mlho nemytá, špinavá.

OPUS byla zkratka, již s oblibou používal jeden z jeho profesorů na střední škole. Ten člověk to opakoval tak často, že si Jay nedokázal vzpomenout na nic jiného, co jim kdy říkal. Doktor Opus. Jednotlivá písmena představovala kroky, jimiž se dá bojovat s problémem: objektivita, plán, určení, subjektivita. Jay se později dozvěděl, že ten učitel si tu metodu vypůjčil z medicíny, ale v oboru hledání virů softwaru i hardwaru fungovala úplně stejně dobře.

Subjektivita. Co se přihodilo? Stál tady a kolem něj proplulo pár obláčků mlhy. Natáhl k nim ruku a cítil je, což se nemělo stát. Pak ucí-

til zápach, který mu připomínal kanál. Nepříjemný pocit, zápach, nemělo to tu co dělat.

Dobře. Tolik se subjektivitou. Objektivita: provedl kontrolu ovladačů po téhle výpravě do VR a nenašel žádnou závadu. Tady právě zkontroloval vlastní program a byl si jist, že ten problém není jeho vina. Vlastnosti toho mlžného předmětu nebyly nastaveny, aby vydávaly zápach, aspoň ne tak, jak se to přihodilo.

Přistupme k určení. Nebyly to ovladače ani software, ale někde ten problém určitě vězel. Takže proč nezkusit nový simulátor pachů, načež přistoupil rovnou ke stanovení plánu.

A jdeme.

Kolem něj proplul stejně jako předtím slabý obláček mlhy a Jay natáhl ruku, aby se ho dotkl. Tentokrát necítil na prstech nic než takřka neznatelný chlad. Mlha voněla trošku jako oceán. Skvěle.

Takže to nakonec byl ten simulátor. Další problém vyřešený.

Skončil s VR a odpojil své vybavení, načež se rozhodl, že když už pracuje na svém počítači, tak by si mohl nahrát další drobnost, jíž dostal nedávno poštou. Tentokrát šlo o balíček, jejž mu poslal Cyrus Blackwell, specialista na senzory, a jeden z nejlepších.

Cyrus přejímal výjevy z reálného světa a převáděl je do VR: včetně vůní, chuti, vzhledu, dojmů - zkrátka všechno. I když bylo pravdou, že Jay se velmi usilovně snažil mít ve svých scénách VR správně každý detail, občas neškodilo nechat si udělat náročnou práci od někoho jiného. Objednal u Blackwella sadu zobrazení řady bankovních sejfů pro scénář s přepadením, který plánoval.

Jay vytáhl z chráničů datové kostky a zapojil je do terminálu, který používal. Znovu si nasadil masku pro VR a vrátil se ke ztemnělému počítači.

Mělo jít o analogii k jeho dalšímu útoku na ochranné zátarasy, obrovskou banku, kterou se chystal "vykrást".

Vyvolal adresář a před ním se objevila velká červená písmena. Procházel je, dokud neuviděl, co chtěl.

Interiér.

Vysvětlivka ho informovala, že sejfy a interiér banky byly převzaty z několika velkých městských oblastí v USA i v Evropě. Natáhl se

dopředu a vytáhl si záložky VR, malinké modely, jež byly částečně průhledné, takže viděl i do nich.

Viděl jednu banku s nádhernými neoklasicistickými sloupy v průčelí a vysokým klenutým stropem uvnitř. Jay to přetáhl do prázdného prostoru před sebou a aktivoval to. Malinký model rychle rostl, průhledné stěny dostávaly strukturu RS a Jay se těšil ze změny pohledu, díky níž měl pocit, jako by se sám zmenšoval.

Najednou se ocitl v bance. Slyšel hučení klimatizace a celý vnitřek voněl čistou, ale ne omamnou vůní. Stropy byly vysoké jako z nějakého filmu a z jednoho konce rozlehlé místnosti na druhý se táhly jednotlivé pokladny a přepážky.

Skvělé.

Jay procházel budovou, směřoval k sejfům. Do podzemní místnosti se zamřížovanými dveřmi vedlo několik schodů.

Ne... já chci něco většího.

Jay vyvolal seznam jednotlivých položek a hledal dveře k sejfům. Vybral si jich pár, podle něj vypadaly slibně, ale pak našel ty, které se mu líbily. Šlo o obrovský kruh, v prostředku asi čtvrt až půl metru široký s obrovskými ovladači, jimiž se otáčelo velkým kolem. Dveře byly z blýskavé chromové oceli, ultramoderní zátaras pro lupiče, a vypadaly přesně tak, jak si představoval.

Překopíroval je do otvoru ve sklepě banky a soubor uložil. Teď už měl základní formu; na některých funkčních prvcích zapracuje později.

*****

Michaels se rozhodl vynechat oběd a jít raději do tělocvičny. V poslední době si dával do nosu víc, než by měl. Zjistil, že jí většinou, když je nervózní, a dospěl k závěru, že být nešťastný není tak zlé jako být nešťastný a ještě tlustý.

Když se převlékal do volných bavlněných šortek a trička, přemýšlel o dnešním dopoledni. Nešlo o to, že by ta žaloba byla jeho jediným úkolem, ale kdykoli viděl další vozík naložený papíry, připomněl si, že mu zabírá víc času, než je zdrávo.

Nevstoupil přece do služeb federálních zákonů, aby všechen svůj čas trávil hrami s právníky. To byla ztráta času a energie, a to ho štvalo čím dál víc.

Kdysi na počátku zločinci za své činy pykali, když byli dopadeni, šli do vězení a odseděli si svůj trest. Nikdy by je ani nenapadlo žalovat policisty, kteří je přistihli při činu. Rozhodně to byla jiná třída zločinců; lidé, kteří věděli, kdo jsou.

Zavřel dveře skříňky, otočil kombinačním zámkem a vzal si ručník. Toni měla přijít v poledne. Syn Johna Howarda měl hlídat Alexe půl dne a zdálo se, že to funguje celkem dobře. Guru se měla vrátit v dohledné době - její prapravnuk na tom byl nejprve špatně, pak lépe, pak se to zase zhoršilo a dnes dopoledne byl ještě v nemocnici. Doktoři se očividně obávali nějaké druhotné infekce, možná viru. Vynořila se domněnka, že se jedná o něco, co přenášejí myši.

Když kráčel k žíněnkám, přemýšlel už asi posté, jestli není načase změnit práci. Říkal si, že už stejně vystoupal tak vysoko, jak mohl - výš, než kdy čekal. Dokonce párkrát byl i na setkání u prezidenta - určitě šlo o hodně vysoké kruhy, ale jeho šance, že se posune ještě někam výš ve federálním systému, byly hodně slabé. Ředitel FBI byla politická funkce, stejně tak šéf CIA. NSA měla v čele obyčejně aktivního agenta nebo armádního důstojníka, ale člověk musel projít celým systémem, aby mohl pomýšlet na vrchol. Alex Michaels neměl žádný vliv, jímž by mohl někoho přesvědčit, aby se dostal do čela nějaké velké agentury. A po pravdě řečeno, ani netoužil po migrénách, které se s takovou prací pojily. To, co zažíval tady, mu bohatě stačilo.

Alex se navíc nikdy moc nezajímal o služební postup. Nepřijal tuhle práci kvůli tomu, co by z ní mohl získat sám pro sebe. Nastoupil sem proto, že ho o to požádal Steve Day, a protože měl pocit, že by mohl něco změnit.

V těchto dnech, když sledoval projíždějící vozíky s papíry a cítil tlak Mitchella Amese, si říkal, že se zmůže už jen na přešlapování na místě.

Začal se protahovat, hýbal nohama a díval se na sebe v zrcadle. Spolu s ním tu místo oběda cvičilo ještě pár lidí, ale většina z nich vypadala v celkem dobré kondici.

Chtěl by zůstat ve Washingtonu? Ano, měl důležitou práci, i když to tak občas nevypadalo, a někdo to dělat musel. A musel uznat, že si vedl hodně dobře, ale celá ta práce v sobě nesla i hodně věcí, které se mu nezamlouvaly. Politiky. Bojů za rozpočet. Věcí jako tahle žaloba, jež

zpochybňovala prakticky všechno, co během svého působení ve funkci velitele udělal.

Může o to někdo stát? Jeho to jenom nervovalo. Když byl sám, dokázal se s tím vyrovnat celkem dobře. Teď už byl ale znovu ženatý, měl malého syna a v jeho životě byly věci, jež mu připadaly mnohem důležitější, než aby jen ležel, v noci nespal a přemýšlel o žalobě bez perspektivy.

Zavrtěl hlavou. Ještě pořád nechápal, jak je možné, že se ta žaloba dostala takhle daleko. Jak by se někdo mohl slitovat nad vražd ícím parchantem, který střílel na jeho lidi? Jak by ten padouch, jehož zastřelili při odvetné palbě, mohl ospravedlnit žalobu, náklady a mrhání?

Nějaká porota by možná jeho vdově přiznala deset milionů dolarů. A co je na tom spravedlivého?

Alex by si mohl najít jinou práci. To věděl. Dostával nabídky na solidní místa, vydělával by víc peněz a dělal by mnohem méně práce na místech, kde bylo dost času i na přemýšlení. Nebylo by příjemné mít dům někde na venkově, všude kolem stromy, čerstvý vzduch, domov, kde by jeho syn vyrůstal mezi normálními lidmi? Nebylo by příjemné nebýt závislý na vrtochách kongresu, nemuset sedět před výborem, zatímco se ho nějaký pomatenec z nějaké díry v Ohiu, co ze sebe nedokáže dostat souvislou větu, ptá na něco, co by dokázal zodpovědět i natvrdlý třeťák?

Jo, to znělo moc příjemně. Skoro jako sen.

Samozřejmě musel myslet i na Toni, na její přání. Byla připravená nechat své práce, odjet někam na venkov, sedět doma, péct buchty nebo trávit čas na rodičovských schůzkách? Mohla by taky samozřejmě pracovat, internet poskytoval značnou svobodu. Mohla by pracovat možná i ve firmě, která by najala jeho,

pokud by chtěla. Ale o tom s ní bude muset nejdřív promluvit, než začne sbírat odvahu ke skoku, musí zjistit, jak se na to dívá ona.

Toni mu v dobách, kdy se situace zhoršila a on si na práci hodně stěžoval, řekla, že půjde tam, kam bude on chtít. Stačilo by prý ukázat na nějaké místo a ona by vyrazila poohlédnout se po domě. Ale to bylo jen v době, kdy byl naštvaný, a ona mu říkala jen to, co chtěl sám slyšet. Kdyby to bylo reálné, měla by stejný názor?

Sedl si na žíněnku, natáhl nohy před sebe a sklonil se k chodidlům, protahoval si achillovky a lýtka. Možná bylo opravdu načase odejít jinam. Bude o tom muset hodně přemýšlet.

33 KAPITOLA

*****

Richmond, Virginia

Junior seděl v motelu kousek od dálnice I-95 severně od města a díval se na jednorázový mobil. Vzdychl. Radši to vyřídí, ať už to má z krku.

Vymačkal číslo na jeden z Amesových jednorázových mobilů. Možná bude mít štěstí a Ames to nezvedne...

"Kde jsi byl?" zeptal se Ames přísně.

"Měl jsem moc práce," odsekl Junior, okamžitě zaujal obrannou pozici. Jo, jasně že tomu člověku měl už dávno zavolat a je fakt, že to hrozně podělal, ale nelíbilo se mu, když s ním mluví jako s nějakým zelenáčem. Junior zabil několik lidí se zbraní v ruce, tváří v tvář, nebál se. Zasloužil si solidní jednání. Neměl zapotřebí nechat si nadávat od nějakého právníka, i když pro něj zrovna pracoval.

"Co se stalo?"

Junior se zhluboka nadechl a spustil podle plánu.

Lhal.

Je to hotové. Bylo to těžší, než jsem čekal, proto jsem taky nevolal dřív, ale zbavil jsem se staré jednotky."

"Nadobro?"

"Samozřejmě."

Jak by Ames mohl poznat, jestli mluví pravdu? A to mu dalo trochu času všechno si promyslet. Přijít s plánem.

"Tak to je dobře."

"Chcete, abych, hm, našel náhradní model?"

"Ne, myslím, že v téhle konkrétní oblasti už asi podnikat nebudeme. Jak daleko jsi?"

"Asi tak den."

"Tak se rychle vrať. Až budeš ve městě, určitě mi zavolej. Přesouváme ústředí."

Junior se zamračil. Amese muselo něco vystrašit, když se rozhodl odejít ze své bezpečné kanceláře. Mohlo to mít něco společného s Joan?

Ne, říkal si. Nemohlo. Neměla ponětí, pro koho pracují. Její jediný kontakt byl Junior. Za tím musí vězet něco jiného.

Junior zavěsil, klesl na postel a díval se na telefon. Joan byla na útěku, ale v Atlantě už určitě ne, to by se vsadil. A i kdyby se tam zdržovala, on musel pryč. Potřeboval se vrátit domů, vyměnit hlaveň pravého rugeru a starou zahodit. Nepředpokládal, že by někdo spojil smrt poldy v Baltimore se smrtí poldy v Atlantě, ale nechtěl nijak riskovat. Pohostinství státních věznic využívá spousta lidí, kteří se odmítají vzdát svých oblíbených zbraní poté, co jimi někoho sprovodí ze světa.

Ne, staví se doma a vytáhne ze sejfu novou hlaveň. Už mu pomalu docházely.

Bude si muset sehnat nové - zatím ne, počká, až uplyne dost času a federálové přestanou sledovat i tohle. Bude bezpečnější koupit si novou zbraň a vzít novou hlaveň z ní. To bylo dražší, a protože už musel jednu celou zbraň zahodit, pomalu mu ubývalo oblíbeného vybavení. Teď už mu zbývalo jen pár kusů, jenže když člověku hrozila plynová komora nebo smrtící injekce, těžko by mohl najednou začít škudlit.

Ještě pořád si myslel, že Joan jen tak nepůjde všechno ohlásit policii. Sice by ji to očistilo v otázce prostituce a vydírání, možná by dokonce mohla prodat svůj příběh National Enquireru nebo něčemu podobnému, ale musela tušit, že dokud bude Junior naživu, hrozí jí nebezpečí. A kdyby ho práskla, měl spoustu možností, jak se jí pomstít, a to i z vězení. Musela by se celý zbytek života skrývat, a Joan na tohle nebyla. Ráda vyrážela ven a na večírky. Takže Junior by měl být v pořádku i po tom, co se stalo v tom baru. Ještě asi přemýšlí o tom, jak to prodat. Dokud to neudělá - a nevymyslí si způsob, jak se s ním spojí a zůstane přitom v bezpečí - nemělo by mu z téhle fronty hrozit žádné nebezpečí.

Takže momentálně byl v bezpečí. Na chvilku.

Stejně s tím teď nemohl nic udělat.

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Toni si prohlížela dokumenty, které se jí objevily v počítači, kopie hlášení policie a terénních pracovníků FBI o neúspěšném dohledu na kancelářskou budovu na Long Islandu. Nemohli si dovolit držet lidi pořád na jednom místě, takže správce budovy se na to zaměřil sám. Ten, kdo si tu kancelář pronajal, se už nevrátil.

Něco ho určitě vystrašilo, říkala si Toni.

Zatímco se dívala na obrázky promítané nad stolem, rozsvítila se malá kontrolka oznamující novou zprávu a posunovala se po spodní straně holoprojekce. V Atlantě byl při dopravní kontrole zavražděn policista. Byl střelen dvakrát do obličeje člověkem, který unikl ve voze, jež se ukázalo jako půjčené. Podezřelý byl stále na útěku.

Toni zavrtěla hlavou. Život velkoměsta. Přemýšlela, jestli ten mrtvý policista měl nějakou rodinu. Ženu, děti, které nikdy nepoznají svého otce. Hrůza. Jakkoli byla trénovanou bojovnicí, věděla, že není neprůstřelná. Nějaký magor s pistolí to všechno může ukončit během vteřiny.

Vzpomínala si na Steva Daye. A na doby, kdy ona i Alex byli od smrti jen krůček. Teď už měli dítě. Neměli by se sami do takových situací dostávat.

Něco ji zaujalo. Něco o tom mrtvém policistovi...

Znovu si tu zprávu přečetla, ale detailů moc neměla. Svědkové ty výstřely zaslechli, viděli muže, jak naskakuje do auta a odjíždí, ale žádný solidní popis tu nebyl. Byla tma, všechno se to semlelo tak rychle...

Toni se už chystala přeskočit k jiným věcem, když si všimla odkazu na ráži pistole, jíž byl policista zastřelen. Šlo o Long Rifle ráže .22 a vyšetřovatelé se domnívali, že jde o pistoli s krátkou hlavní.

Hmm. Nebyl snad nedaleko odsud zastřelen jiný policista a taky dvaadvacítkou?

Toni měla otevřený okruh pro hlasovou linku. Řekla: "Vyhledat: pře-střelka-lomeno-ráže-dvacet-dva-lomeno-časový-rámec-lomeno-dva-týdny."

Když se zobrazilo okno s výsledky vyhledávání, uvědomila si, že měla parametry upřesnit na "policejní úředníky". No, uvidí, co z toho vyjde, a pak si to upřesní podle potřeby.

Očividně za posledních čtrnáct dní došlo v zemi k více než dvěma desítkám takových přestřelek, včetně Arla Wentworthe, kongresmana za demokratickou stranu z Kalifornie, a to byla další odporná poznámka, že? Na Východním pobřeží došlo ke třem incidentům, jeden byl tím, na který si vzpomínala,

policista v Baltimoru. A tady, v Doveru, ještě ozbrojený strážce...

A někdo byl taky postřelen v nějakém baru v Atlantě té samé noci, co se to stalo tomu policistovi.

Hmm.

Toni se zamračila. Pokud by mezi těmi policisty byla nějaká spojitost, balistika by to už určitě prokázala.

Toni ze zvědavosti zavolala na střelnici Net Force.

"Střelnice," ozval se Střelákův hlas.

"Seržante, tady Toni Michaelsová."

"Ano, madam. S čím můžu pomoct?"

"Potřebuju se na něco zeptat."

"Palte. Tak říkajíc."

"Dívala jsem se na věstníky policejní sítě a všimla jsem si, že na Východním pobřeží v nedávné době došlo k zastřelení policistů."

"Ano, madam. Baltimore a Atlanta."

"Vy o nich víte."

"Ano, madam. Sleduju policisty, kteří byli postřeleni a jakou zbraní. Profesionální zájem."

"Moje otázka zní, jak moc je to neobvyklé?"

"To, že někdo postřelí policistu nebo že ho postřelí malou pistolí?"

"Asi obojí."

"Každý rok jich ve službě moc nezemře, ale několik přesto ano. A dvaadvacítka je pro civilní pistole nejběžnější zbraní. Nejspíš hned po ní následuje brokovnice, pušky na jeleny, .38 Special, .25 Auto a tak. Dvaadvacítka ale není ideální pro zastavení člověka, ani při střelbě z pušky, a tohle všechno byly rány vypálené z pistole."

Jak to víte?"

"Dá se to poznat obvykle podle průraznosti. Dvaadvacítka s pevnou špičkou vystřelená z pušky se pohybuje o padesát až sto metrů za vteřinu rychleji než ta samá vystřelená z pistole s krátkou hlavní. Při výstřelu z dlouhé hlavně občas proletí skrz."

"Takže chcete říct, že tyhle přestřelky nejsou až tak vzácné?"

"Ne, madam, to neříkám. Ale tyhle konkrétní přestřelky? Ty normální nejsou. Ten policista v Baltimoru, bezpečnostní strážce v Delaware, kongresman v Kalifornii a dopravní policista v Atlantě? Ti všichni byli střeleni do hlavy."

"Aha. A to je neobvyklé?"

"Ano, madam. Kdybyste se chystala někoho zastřelit dvaadvacítkou, ideální by bylo ho zasáhnout do hlavy, a to ne jednou. Pokud se nepletu, všichni tihle muži byli zasaženi nejméně dvakrát. A můj odhad? Udělal to jeden a tentýž člověk."

Toni zamrkala a přemýšlela o tom. "Opravdu?"

"Ano, madam. Mám kamaráda u balistiku v FBI. Ten polda v Baltimoru? Byl zasažen dvakrát dvěma různými zbraněmi. Podle ověřování úhlu a poranění jsou si poměrně jistí, že kulky ho zasáhly prakticky ve stejnou chvíli a ze stejné výšky a vzdálenosti. To mi ukazuje buď na dva střelce stojící bok po boku a mířící na stejné místo, nebo na jednoho člověka se dvěma zbraněmi."

Toni přikývla. "Pokračujte. Prosím."

"Ano, madam. Balistika v případě toho kongresmana říká, že obě jeho rány pocházejí ze stejné pistole, jde o dvě střely do hlavy z necelého metru a půl - na autě i těle zastřeleného se našly stopy střelného prachu. Ten člen ochranky v Delaware dostal pár ran do těla i krku, jen jednu do hlavy, ale možná proto, že střelec začal pálit a pro jistotu mířil výš. Možná byl tak daleko, že si nemohl být jistý zásahem do hlavy hned ze začátku. Všechny ty zásahy pocházely ze stejné pistole."

"A ten policista v Atlantě?"

"O tom zatím nic nevíme, ale jestliže ten střelec byl stejný člověk, který střílel v baru o tři čtvrtě hodiny dříve, a zdá se, že to tak je, tak používal

revolver s krátkou hlavní."
"Viděli ho svědkové?"
Střelák se zasmál. "Bar plný motorkářů, ale nikdo z nich nic neviděl. V baru ale byla instalovaná bezpečnostní kamera. Atlantská policie teď prověřuje ten záznam pod mikroskopem."
"A co si o tom myslíte vy?"
"No, ten revolver zapadá do ostatních přestřelek. Ten střelec po sobě nenechal žádné prázdné nábojnice, což naznačuje, že šlo o revolver.
Mohl to samozřejmě taky po sobě posbírat, pokud měl s sebou poloautomat, ale ti dva policisté a strážce byli zastřeleni v noci. Nábojnice z dvaadvacítky odletí hodně daleko a najít ji ve tmě by nebylo nic jednoduchého. Při té přestřelce v Atlantě lidé vykoukli z oken a viděli auto, které odjíždělo těsně poté, co bylo slyšet výstřely. Neměl by moc šancí zastavit se a hledat prázdné nábojnice. Revolver mi přijde logičtější."
"Hmm."
"A ještě něco. Myslím, že máme co do činění s fanatikem."
"Co prosím?"
"Všichni ti mrtví muži měli u sebe zbraně. A když byli zasaženi, všichni stihli vytasit, všichni měli ruce na svých zbraních. Myslím, že je to lovec. Střílí jen lidi, kteří se můžou bránit. Vyhledává nebezpečné hry."
"Bože. Má FBI stejné závěry?"
"Vsadil bych se, že už je to taky napadlo, madam. Mají tam docela dost inteligentních lidí."
"Díky, střeláku."
Když zavěsila, dívala se na monitor. Neměla v popisu práce najít střelce, který to udělal. Ale zaujalo ji to. Znala pár lidí z regulérní FBI. Možná by se jí povedlo sehnat pásku, na níž je vidět ten střelec.
Neškodilo by se na to podívat.

34 KAPITOLA

Jay pracoval u svého stolu, když Toni strčila hlavu k němu do dveří.
"Ahoj, Jayi. Máš chvilku?"
"Jasně," řekl. "Co je?"
Toni vešla do kanceláře. V pravé ruce držela minidisk a ukázala mu ho. "Tohle. Je to záznam člověka, který někoho postřelil v motorkářském baru v Atlantě."
Vzal si od ní ten maličký disk a zasunul ho do své mechaniky. "A o co jde?"
"No, není to tak docela naše práce. Aspoň nás nikdo nepožádal, abychom s tím cokoli udělali. Já na to narazila, když jsem hledala něco jiného."
Holoprojekce se rozsvítila a Jay viděl, že to pochází z laciného videorekordéru s nízkým rozlišením umístěného vysoko na stěně. Byla to jedna z klasických hospod, všude muži v motorkářských barvách, ženy se zelenými očními stíny, příslušníci obou pohlaví bohatě tetovaní. Záběr byl širokoúhlý, bylo vidět hodně z podlahy. Napravo seděli čtyři muži, tři v barvách, jeden bez motorkářského vybavení. Tenhle civilista najednou vyskočil. Rozběhl se a cestou vytáhl zpod rybářské vesty dvojici pistolí a začal střílet. Zvuk slyšet nebylo. Střelec vyběhl ze zorného pole a během několika sekund byl pryč. Záznam přeskočil a objevil se nový záběr, parkoviště se spoustou motorek a jen s pár auty.
Jay se díval, jak ten člověk, který v baru střílel, přiběhl zprava, utíkal k autu, naskočil do něj a ujel.
Nahrávka skončila.
Podíval se na Toni. "Fajn."
"Tohle bylo nahráno vnitřní a venkovní bezpečnostní kamerou v Peach Pitu,"

řekla Toni, "baru na předměstí Atlanty. Necelou hodinu poté, co to bylo nahráno, byl jeden policista v Atlantě zastřelen při silniční kontrole. Svědci si všimli ujíždějícího auta a zdá se, že jde o stejnou značku. Právě jsem mluvila s člověkem z druhého konce areálu, a ten říká, že podle předběžných balistických výsledků se pistole, jíž byl zastřelen policista, shoduje s tou, z níž střílel muž v baru."

"Takže pokud svoje vybavení hodně rychle neprodal, zastřelil ten chlápek z motorkářského baru i toho poldu."

"Jo."

"A proč nás ta akce zajímá?"

"Mluvila jsem se střelákem. Myslí si, že ten člověk v poslední době zastřelil víc lidí. Včetně kongresmana Wentworthe v Kalifornii."

"Fakt? A vědí o tom v regulérní FBI?"

"Možná. Ale jim na tom nedělá Smokin' Jay Gridley. Bylo by fajn přinést jim to až pod nos. Byli by nám pak zavázáni."

Usmál se. Jojojo," řekl. "To je fakt. A co mám teda dělat?"

"Poslala jsem ti soubor s ostatními pravděpodobnými oběťmi toho chlapa. Vylepši ten obrázek, jak jen ti to půjde, pak se začni dívat na bezpečnostní kamery půjčovny v časovém i místním okolí těch vražd. Zjisti, jestli nenajdeš někoho, kdo vypadá jako tenhle člověk a pronajímal si tou dobou auto."

Jay přikývl. "To můžu. Taky bych se mohl podívat na kamery v motelech a hotelech. Podepsala bys mi hodinové použití SuperCraye, jestli se mi povede něco takového najít?"

Přikývla. Jo. Když ho dopadneme, nikdo si na to nebude stěžovat. A když ne, tak se o to budeme strachovat až příští měsíc při schůzi

o rozpočtu."

"Jdu do toho," řekl Jay.

Toni přikývla a odešla a Jay se hned dal do práce. Spustil retušovací program a s pomocí holografie zvětšoval a zvýrazňoval rysy toho střelce. Ten muž byl snědý, skoro černý, měl černé vlasy a kupodivu modré oči.

Jay projížděl statistiky, poměr čela a nosu, vzdálenost mezi očima, velikost uší a tak dál, snažil se najít etnické rysy, ale nic nenacházel.

I přesto se mu povedlo nalézt devět poměrně jistých bodů na Rastru obličejových struktur Segura - SFSG - a stačilo mu jich jen osm, aby

měl více než pětasedmdesátiprocentní shodu - pokud najde ostatní snímky tak kvalitní, jako byl tenhle. SFSG byl vyvinut pro použití v kamerách na letištích a bankách, aby dopadal lupiče a potenciální teroristy. Nebyl tak docela dokonalý, ale sedm z deseti bylo pro agenta v terénu víc než dost, aby začal prověřovat něčí alibi.

Program SFSG na SuperCray obyčejně přijímal a archivoval zadávaná data z tisíců komerčních kamer na území USA každý den. To znamenalo stovky tisíc, dokonce miliony obrázků. Počítač dokázal porovnat obličejové rysy podezřelého s denními záznamy a do deseti minut vychrlil výsledky. Jay mohl během hodiny prověřit Šestidenní zásobu pásek. Samozřejmě že účet, který Net Force za použití toho počítače dostane, bude vyšší, než kolik vydělá za měsíc, ale kdyby dopadl člověka, jenž zastřelil zvoleného federálního úředníka? Byl to kongresman, který schvaloval jejich rozpočet, takže určitě nebudou dělat problémy kvůli pár dolarům, když jde o někoho z jejich řad.

Kdyby se Jay omezil na dny bezprostředně před a po zastřelení, mohl by zkontrolovat tři případy. Kdyby chtěl jen den před střelbou, mohl by jich prověřit šest. Stačilo mu projet jen čtyři z nich podle souboru, který mu Toni poslala e-mailem. Paráda.

Jeho systém pracoval přes hlasovou linku. "Napojit se na SuperCray," řekl počítači. Hoši, tohle říkal tak rád - tohle byla skutečná moc.

*****

Michaels byl obrazně řečeno po kolena v právnických tahanicích, a vůbec ho to netěšilo. Když se u něj stavila Toni, byl za to rozptýlení vděčný.

"Ahoj," řekl a mával na ni nějakým papírem. "Už jsem ti říkal, že potřebuju dovolenou?"

"Chápu," řekla Toni a usmívala se. "Než ale odejdeš, mám něco zajímavého. Nechceš přijít do konferenční místnosti? Je tam i Jay."

Jasně."

V místnosti seděl Jay u stolu a usmíval se jako kocour, který spolkl celou voliéru kanárků.

"Co je?" zeptal se Alex, hned jak vstoupil dovnitř.

"Toni?" zeptal se Jay a díval se na ni.

"Jen spusť," přikývla. "Ať zazáříš."

Jay se usmál ještě radostněji. "Toni narazila na nějakou informaci o tom nedávno zastřeleném kongresmanovi," řekl. "Není to tak docela náš případ, takže nás místní policie ani FBI nepožádaly, abychom se na to mrkli, ale zdálo se, že by to mohla být zajímavá akce."

Michaels přikývl. "A... ?"

"A našli jsme střelce," řekl Jay a snažil se o nenucenou uvolněnost, která se mu ale nedařila.

Michaels zvedl obočí. "Máte ho?"

"No, ještě doslova ne, ale víme, kdo to je."

Jay i Toni vypadali sami se sebou velice spokojeni.

Jay řekl: "Toni mi dala film z kamery, na něm byl člověk, co postřelil pár lidí v baru v Atlantě, pak zastřelil policistu. Zadal jsem jeho obličej do SuperCraye a prohnal jsem to přes SFSG. Narazil jsem na shodu s mužem, co si půjčoval auto v Kalifornii ve stejný den, kdy odpráskli kongresmana. Taky mám záznam z půjčovny v D.C. ze stejného dne, kdy byl zabit policista v Baltimoru."

Jay mu podal trojici vytištěných fotografií. Na jedné stál u pultu muž v kovbojském klobouku a s brýlemi. Na druhé byl z podobného úhlu vidět muž s baseballovou čepicí a velkým knírem. Na poslední, z atlantského baru, byl muž s pistolemi v obou rukou, lidé v pozadí se krčili a kryli.

"Na všech třech fotkách je stejný chlápek," řekl Jay. "U dvou z nich shoda v devíti bodech, u té poslední v osmi - ten falešný knír zakrývá horní ret. Samozřejmě že v každé půjčovně použil jiné jméno a doklady a byly hodně dobré - kradené doklady, které na první pohled vypadaly neškodně."

"Takže máš člověka, který si půjčuje auta a má falešný knír. To nic neprokazuje."

"No, pokud máme jenom tohle, tak to, že se nachází v té oblasti, je samo o sobě podezřelé. Ale my nemáme jenom to."

Podal mu čtvrtou fotku. Michaels viděl, že je to tentýž člověk, a fotka vypadala jako z pasu. Vykazovala všechny nedostatky průkazové fotografie.

"Marcus Junior' Boudreaux," řekl Jay. "Získali jsme vizuální data z trestního rejstříku v Louisianě - seděl ve státním vězení v Angole. Je to násilník, obyčejný pobuda a profesionální zločinec. Jednou byl zatčen za zabití muže, ale proklouzl. Zapadá do profilu."

"No, jsem ohromen. Jsem si jist, že naši bratři a sestry na druhé straně areálu tím budou nadšeni."

"Ale to ještě není všechno," řekl Jay. "Nemůžeš předpokládat, že člověk jako Junior začne jen tak zničehonic cestovat po zemi a střílet kongresmany na vlastní triko, bez nějakého důvodu. Musí pro někoho pracovat."

"A...?"

"A tak jsme prověřili Juniorovu fotku a různé falešné doklady i na jiných místech. Jelikož je to střelec, zaměřili jsme se i na veřejné střelecké kluby, které jsme našli v okolí jeho posledního místa pobytu, což bylo mimochodem v District of Columbia. Východní pobřeží."

Jay se dramaticky odmlčel.

"Fajn," řekl Alex, když hned nepokračoval. "Přestaneš mě napínat jako kšandy, nebo si mám kleknout?"

Jay se usmál. "Zjistili jsme, že Junior je členem čtyř různých střeleckých klubů včetně jednoho v New York City. Pod různými jmény."

"Aha. Pokračuj."

"A tak jsme se podívali na seznamy členů těch klubů s tím, že třeba najdeme i jméno někoho dalšího, koho bychom mohli poznat. Jen tak jsme to zkusili."

"No tak, Jayi..."

Jay mu podal přes stůl arch papíru. Na něm byl seznam jmen a jedno bylo zvýrazněno žlutou barvou.

Michaels se na zvýrazněné jméno podíval. "Ne," řekl. Zavrtěl hlavou. "Tohle ne."

Jay s Toni se usmívali jako měsíček.

*****

Jay odešel a Michaels seděl u konferenčního stolu s Toni. Něco ho trápilo, ale ještě byl příliš rozptýlený vším tím právnickým papírováním, s nímž se potýkal, takže mu dělalo hodně potíží přijít na to, o co jde.

Díval se na výtisk. "Je to jenom shoda náhod," řekl nakonec. "Nic to neznamená. Proč by někdo jako Ames měl dělat něco takového? Přece nemusí."

"Někdo si našeho chlapce Boudreauxe najal," řekla Toni. "Nevím, proč začal střílet v motorkářských barech a po policistech, ale kongresman Wentworth vedl boj proti KyberZemi na půdě sněmovny, ne?"

"Miláčku, to je ale domněnka klenutá jako Golden Gate Bridge."

"Možná. Ale co když je to pravda? Prověřit se to musí."

"Ale no tak, Toni. Víš, jak to bude vypadat? Když vyrazíme za právníkem, který nás žaluje kvůli zmařeným životům v průběhu operace Net Force?"

"No, museli bychom si dát pozor."

Zasmál se. "Pozor? Tohle je člověk, který si může nechat povolat naše záznamy, e-maily, telefonní přepisy, všechno! Když začneme strkat nos do jeho minulosti, musíme mu to říct."

"Ne, nemusíme. Technicky vzato může požádat jen o materiál týkající se operací proti KyberZemi. Vyšetřování jeho osoby kvůli možnému spiknutí do téhle kategorie nutně nespadá. Možná najal Juniora i na něco jiného. To ale nebudeme vědět, dokud se k tomu nedostaneme, že?"

Michaels zavrtěl hlavou. "Stačí jeden krůček vedle a jsme v háji, rozčtvrtí nás a hlavy nám napíchnou na kůly a vystaví na hradbách."

"Takže si dáme pozor, kam šlápneme."

Přemýšlel o tom. Možná šlo vážně jen o shodu náhod. Střelec patřil do čtyř klubů. V nich bylo celkem více než dva tisíce členů. Nemusel mít se žádným z nich žádné kontakty. Jenže - co když měl? A co když byl tím kontaktem Ames?

Nikoho hezčího by to potkat nemohlo, říkal si Michaels. Možná měla Toni pravdu. Přinejmenším zkontrolovat to můžou, ne?

"Když najdeme toho Boudreauxe," řekla Toni, "a přimějeme ho, aby s námi mluvil, bude to fajn."

"A jak to asi provedeme?"

Jay už na tom pracuje," řekla. Usmála se.

V té chvíli byl velmi rád, že ji má na své straně. V jejím výrazu bylo cosi, co připomínalo hladovou vlčici.

Alex přikývl. Pořád se mu něco nezdálo.

Znovu se podíval na seznam jmen a prohlížel si to, které bylo zvýrazněné. "Aha," řekl. "Samozřejmě."

"Copak?"

Znovu zavrtěl hlavou a přemýšlel. "Miláčku, můžeš vyvolat výpověď toho hackera?"

Toni šla k počítači stojícímu na stole. Stiskla pár kláves, zadala

přihlašovací kód a pak dokument vyvolala.
"Mám to."
"Přečti si popis toho člověka, který ho najal."
Chvíli bylo ticho, zatímco Toni hledala tu část a četla ji. O chvíli později zvedla obočí.
"Alexi," řekla. "To je Mitchell Ames."
Alex přikývl. "Nebo jeho dvojče," řekl. "Ukažte tomu hackerovi pár fotek a zařaďte mezi ně i jednu Amesovu. Uvidíme, jestli ho v té hromadě pozná."
Jdu na to," řekla a už mířila ke dveřím.
Jo, a Toni?"
Zastavila se a otočila se na něj.
"Dobrá práce, miláčku. A totéž vyřiď i Jayovi."
Radostně se na něj usmála, přikývla a vyšla ven.

35 KAPITOLA

*****
New York City

Ames byl anonymním členem velmi drahé internetové služby zvané HITS - specializovaného vyhledávače aktualizovaného dvakrát denně, jenž sledoval dotazy na hlavních databázích a serverech. Nechápal, jak se to dařilo.
Bylo to nejspíš ilegální, ale to mu bylo jedno. Z jeho pohledu šlo hlavně o to, že odtud získával cenné informace. Jen zadal jméno a po pár minutách mu program ukázal záznamy dotazů o daném předmětu, provedených na vyhledávačích, jež program sledoval. To zahrnovalo veřejné stránky stejně jako pár stránek zdánlivě vyhrazených pro armádu, policii a federální úřady. Program dále prohledával pár z nich, jež byly placené a určené pro nemocnice, společnosti pracující s lékařskými záznamy a podobně. Ačkoli to nebylo úplně pochopitelné, pokrytí bylo více než široké.
S ohledem na to, kolik stránek bylo sledováno, musel zadávat své dotazy velmi pečlivě, jinak by stahoval obrovské spousty výsledků. Mnoho lidí mělo stejná jména. Zeptáte se na Johna Smithe" a budete dlouho číst jenom seznam. Bylo nejlepší zúžit dotaz co nejvíc. Zeptat se třeba na konkrétní osobu s uvedením křestního jména, druhého jména a příjmení, pokud je znal. I pak bylo moudré omezit časový údaj na jeden den či méně, protože jinak by mohl skončit až po uši ve výsledcích.
Ames měl pocit, že když se někdo ptá na něco o něm nebo jeho lidech, měl by to vědět. Stejně tak potřeboval zjistit, od koho dotaz
vzešel, aby mohl určit, co asi tazatel hledá. HITS bylo něco jako jeho pojistka.
S mrazivým pocitem zděšení a sevřeným žaludkem se podíval na počítačový obraz nad svým stolem. Program HITS odhalil více než deset dotazů na jméno "Marcus Boudreaux" a prohledávané databáze - policie, vězení, půjčovny aut a hotely - dávaly jasně tušit, že dotaz zadal pracovník nějaké vládní agentury a že zmíněný Boudreaux není nikdo jiný než Junior.
Jeden z výsledků se týkal vraždy policisty v Atlantě v Georgii. Další mrtvého policisty v Baltimoru. A pár dotazů směřovalo i ke kongresmanovi v Kalifornii.
Jak k tomu mohlo vůbec dojít? říkal si. Co Junior provedl?
Skutečnost, že u tazatele bylo napsáno IDENTIFIKACE NEMOŽNÁ, mohla znamenat několik věcí, ale nejpravděpodobnější vysvětlení bylo, že šlo o policistu a možná federálního.
Což podle Amese ukazovalo na Net Force.
Junior něco pokazil. Někde zapnul alarm, psi ho ucítili a teď se ženou po

jeho stopě.

Tím se všechno měnilo. Jeho dřívější odhady míry rizika, jež Junior představuje, počítaly s tím, že Junior nepřekročí hranici. Ten druh vydírání, pro nějž ho Ames využíval, nebyl tak hrozný. Tresty za takové jednání, kdyby Juniora někdy dopadli, nebyly příliš velké. Věděl, že Junior to takhle pochopí a že Amesovi důvěřuje v tom, že ho dostane na svobodu - s vědomím, že Ames by ho zabil, kdyby ho podrazil.

Ale vražda? A navíc vražda policistů? To byla úplně jiná kategorie. Z takové šlamastyky nemohl Ames Juniora vysekat ani v nejmenším. Což znamenalo, že Junior' by neměl žádný důvod svého šéfa chránit. Spíš naopak. Tváří v tvář doživotnímu vězení či horší variantě by se ze všech sil snažil o nějakou dohodu. A jediné, co by mohl nabídnout, by byl Ames osobně.

Ames zavrtěl hlavou. Co s tím udělá? Nebudou schopni dokázat jakákoli Juniorova tvrzení. Určitě se jim nepovede prokázat, že se s Juniorem vůbec znal, a už vůbec ne, že ho najal. Jenže obvinění z úst člověka zatčeného za vraždu by na jeho dobrou pověst vrhlo velmi špatné světlo. I sebemenší náznak skandálu by byl pro obchod velmi nevhodný.

Ne, nikdy nic neprokážou, ale nepříjemné by to bylo, a tomu by se raději vyhnul.

Bude se muset Juniora zbavit, o tom není sporu, a bude to muset udělat rychle.

Stejně jako v jiných případech, kdy se ocitl pod náhlým a silným tlakem, se před ním objevil plán, propracovaný do všech detailů, bum! a bylo to. Způsob, jak se Juniora zbaví, aniž by byl sám v ohrožení. Jakmile tohle spojení zmizí, nic ho neohrozí.

Usmál se, jeho vlastní moudrost ho těšila. Byl opravdu geniální. Zažeňte ho do rohu a on se nezmění v krysu, ale v Einsteina...

*****

Brooklyn, New York

Bylo těsně po rozbřesku. Ames seděl za stolem v nové bezpečné kanceláři. Byla už třetí za tři týdny. Na druhé straně stolu seděl muž, jenž brzy opustí tento svět, ačkoli o tom ještě neví.

Junior zavrtěl hlavou. "Únos? To není zrovna můj obor."

"Nedělá ti problémy někoho zastřelit, ale nedokážeš sebrat dítě, aby nám jeho otec přestal dělat potíže?"

"Federálové se na to vrhnou jako diví," řekl Junior. "A malý děti jsou nejhorší."

"Nikdo se o tom únosu nedozví," řekl Ames. "My nebudeme požadovat žádné výkupné. Jediná osoba, na níž záleží, je Alex Michaels."

"A co máma toho dítěte? Ona mi ho jen tak bez všeho odevzdá, jo?"

Ames se usmál a přimíchal do toho zvuku i špetku opovržení. "Ty myslíš, že nezvládneš něčí matku?"

Junior zavrtěl hlavou. Jestli mě uvidí, bude proti mně moct svědčit."

Ames se na něj podíval, pohled měl přísný a pevný. "Pokud nebude naživu, tak těžko, že?"

Junior vzdychl a opřel se o opěradlo své židle. "Vy jste vlastně docela skromnej, co?"

Juniore, nemůžu ti pořád opakovat, jak vážná tahle situace je. Net Force ví, kdo jsi a co jsi udělal. Všichni už jsou ti v patách." Zavrtěl hlavou. "Nemůžu uvěřit, žes opravdu zastřelil policistu."

Když mu Ames zavolal a řekl mu, že mají velké problémy, Junior si myslel, že se nějak dozvěděl o jeho lži. Přiznal se, když mu to Ames

vmetl do tváře, a skoro vybreptal i to, že ten polda v Atlantě byl jen jedním z mnoha, které odbouchnul. Naštěstí si to nechal pro sebe.

Pokrčil rameny. "Bylo to buď on, nebo já," řekl.

"To samé jsi říkal o tom kongresmanovi."

"Protože to taky bylo to samý. Měl jsem problémy s Joan, to jo. Musel jsem kvůli tomu trošku... střílet v motorkářským baru. Trefil jsem i někoho dalšího. Když mě ten polda zastavil, měl jsem u sebe pistoli, co jsem z ní střílel. Neměl jsem čas se jí zbavit. Trestanec s palnou zbraní, násilné přepadení, pokus o vraždu, vražda? Byl bych po uši v průšvihu, a vy to víte. Neměl jsem na vybranou."

Ames se předklonil. "Dobře," řekl. "Co se stalo, stalo se. Ale teď se s tím musíme vypořádat. Musíme dát Alexi Michaelsovi něco jiného k zamyšlení. Takže ty se ještě dnes rozjedeš do Washingtonu, zastavíš se u něj doma a vezmeš jeho syna na výlet."

"Moc se mi nelíbí představa, že zabiju dítě."

"Tak ho nezabíjej. Vysaď ho o dvě stě kilometrů dál v nějakém obchodě, jakmile budeme mít to, co chceme. Zabít tu ženu by ti vadit nemělo - jakmile zabiješ první, jsou všechny stejné, ne?"

Junior přikývl. Asi. Jenže jelikož Joan vlastně nedostal, tu první za sebou ještě neměl. Ale i tak v oboru mačkání spouště už žádným nováčkem nebyl, ne? A muž nebo žena, kulka nedělá rozdíly.

"Věř mi, Juniore," řekl Ames. Já toho člověka znám, toho Alexe Michaelse. Setkal jsem se s ním, mluvil jsem s ním. Složí se, a jakmile budeme mít to, co potřebujeme, dám ti příjemnou sumu a ty se vydáš prožít zbytek života na mexickém pobřeží."

"O jak příjemné sumě se tady bavíme?"

"Pět milionů mi připadá jako férová suma. Pokud opustíš zemi."

Junior překvapeně mrkl. Pět milionů. Pěkný domek v Mexiku, služky, milenka, tequila a vyvalování se na slunci bez nutnosti pracovat? S pěti miliony dolarů jste tam mohli žít po zbytek života jako králové. Ani jste se nemuseli učit jazyk, když se vám nechtělo - peníze byly univerzální jazyk. Mohl jste dostat všechno, co jste chtěl, když jste jich měl dost. Pět milionů? To bylo mnohem lepší než návrat do Angoly nebo nějakého federálního lapáku.

"Fajn," řekl.

"Zavolej mi, až budeš moci začít," řekl Ames. "Načasování téhle akce je klíčové. Dnes. Jakmile se tam dostaneš." Jo, jo, fajn."

Ames se díval, jak Junior odchází. Bylo to všechno špatně, možná bylo načase odjet na menší dovolenou, pár dní či týden strávit v bunkru v Texasu, dokud to všechno neutichne. Zásadní bylo nevyčnívat.

Rozhlédl se. Tohle bylo naposledy, co sem přišel. Nehodlal dát komukoli šanci přijít sem a počíhat si tu na něj.

Ano, byl nejvyšší čas nastartovat letadlo a na chvíli zmizet z města. Mohl by zavolat odkudkoli, ať z Texasu nebo odsud. Přesně jak říkal Juniorovi, načasování je zásadní.

V Juniorově případě to platí dvojnásob.

*****

Washington, D.C.

Toni měla zpoždění. Už chtěla být v kanceláři a pokračovat v pátrání po Amesovi. Bomba vybral jeho fotku z hromady asi dvanácti fotek, které mu ukázala. Bez meškání poslala Jaye za Amesem a chtěla se co nejdřív dostat do práce a podívat se, co objevil.

Jenže nemohla najít klíče od auta. Věděla, že si je položila na stolek u vstupních dveří, byla si tím jistá, ale jako by se do země propadly.

"Tady jsou, paní Michaelsová," řekl Tyrone.

Byla v kuchyni a zvedla oči a viděla Tyrona, který cinkal klíči a šel s nimi k ní.

"Kde byly?"

"Na záchodě. Za víkem."

Toni zavrtěla hlavou. Jak se tam dostaly?"
Pokrčil rameny. "Nemám tušení. Já je jenom našel, nic víc."
Toni se usmála. "Alex byl půlku noci vzhůru," řekla. "Asi bude dlouho spát."
To bylo hodně podhodnocené. Malý Alex se probudil o půlnoci kvůli nějakému ošklivému snu a další dvě hodiny se vrtěl na posteli mezi Toni a Alexem, strkal do ní a kopal ji svýma studenýma nožičkama, což ani jejímu spánku zrovna neprospělo. Když konečně zase
usnul, Alex ho odnesl do postýlky. Tou dobou už muselo být půl třetí nebo tři ráno.
Jo, bude spát do devíti nebo do deseti. Toni si taky přála, aby mohla sama zůstat v posteli ještě pár hodin. To vám nikdy nikdo neřekne, že až budete mít dítě, budete další dva tři roky jenom dohánět spánkový deficit...
"No nic, já jedu. Budeš chtít, abych tě pak odvezla domů?"
"Ne, madam. Přijede pro mě máma. Dneska večer mám trénink ve střeleckým klubu. Táta mi sehnal novou pistoli a já si ji budu moct dneska večer vyzkoušet."
"Skvěle. Fajn. Já se vrátím tak v jednu. Kdybys cokoli potřeboval..."
"Ano, madam. Myslím, že telefonovat jsem ještě nezapomněl." Usmál se.
Usmála se na něj a zamířila ke dveřím. Byl to opravdu hodně milý hoch. John a Nadine Howardovi ho dobře vychovali. Musí jim to říct, až je příště uvidí.
O dvě minuty později seděla v autě a mířila do práce, její mozek už přemýšlel o denních úkolech. FBI měla velkou radost z informace, kterou s Jayem získali o Marcusi Boudreauxovi, a i když ho ještě nezatkli, pracovali na tom.
O Amesovi zatím nikomu nic neříkali. Zatím totiž měli jen slovo toho počítačového hackera a jeho jméno, jež se možná náhodně objevilo na seznamu členů střeleckého klubu, kam patřil i Marcus Boudreaux. Kdyby šlo o kohokoli jiného, asi by to stačilo. Jenže na Mitchella Amese, špičkového, takřka hvězdného právníka, jenž momentálně působil jako žalobce v případě proti Net Force, těžko.
Kdepak, budou muset mít všechno pohromadě, než o Amesovi pronesou jediné slovo.
Jay se mezitím hrabal v Amesově soukromém životě jako buldozer, hledal sebemenší náznak jeho kontaktů s Boudreauxem.
Zítra navíc přijede domů guru, jak říkala. Její prapravnuk už byl z nejhoršího venku, vedlo se mu aspoň natolik lépe, že ho pustili z nemocnice domů. Byl horký den, ale vzduch nebyl moc zamořený smogem.
Momentálně šlo všechno skoro jako po másle, musela uznat. Ale už se nemohla dočkat, až bude v práci.

*****
Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Michaels se opřel o opěradlo židle a kývl na Johna Howarda. "Takže takhle vypadá situace, generále."
Howard přikývl. "Vy si vážně myslíte, že za tím stojí Ames?"
"Jsem si tím jist."
Howard se ušklíbl. "To by bylo něco, že, veliteli? Zatknout člověka, který vás žaluje?"
Alex se usmál. "Asi by to bohatě stačilo k tomu, abychom očernili jeho působení před porotou. Právník s vlastní gorilou?"
,Já myslel, že gorily mají všichni," řekl Howard.
Michaels se zasmál.
"No, jakmile se do toho pustíme, asi můj úkol skončí," řekl Howard. "Newyorská policie by asi zadupala Net Force do země, kdybychom provedli zátah na apartmá u parku."

"Asi ano," přikývl Michaels.

Howard odešel a Michaels ještě chvíli přemýšlel o představě poslat zvrhlého právníka do vězení. I kdyby se ukázalo, že nebyl vinen, byla to příjemná představa na letní dopoledne...

36 KAPITOLA

*****

Washington, D.C.

Těsně po poledni projel Junior kolem domu, aby si udělal lepší obrázek o celé situaci.

Zhluboka se nadechl. Bylo to na jeho vkus až příliš narychlo, ale občas se nedalo nic dělat. Už aby to měl za sebou.

Zavolal Amesovi na jednorázový mobil.

"Ano?"

"Jdu na ten úkol," řekl.

"Už teď?" Amesův hlas zněl přes ten mobil divně nakřáple.

"Jo."

"Dobře. Zavolej mi, až bude všechno vyřízeno."

Junior zavěsil, objel blok, pak zaparkoval s tím půjčeným autem o pár domů dál, vystoupil a dával si na čas.

Kovbojský oblek by byl v tomhle prostředí příliš nápadný, takže si vzal baseballovou čepici, sluneční brýle, přes tričko rybářskou vestu a šortky. Další průměrný Američan.

No, dobře, další průměrný Američan se dvěma pistolemi schovanými pod vestou.

Přešel k domu, rozhlížel se, pořád nespěchal.

Nevšiml si, že by ho sledovali nějací sousedi. Zkusil přední dveře, ale ty byly zamčené. Obešel dům, v plotě do zahrady našel bránu, taky zamčenou, ale přelezl ji. Žádný pes se nerozštěkal, což bylo dobře.

Zašel dozadu a viděl posuvné dveře do kuchyně. Byly zavřené a hukot velké klimatizace hrkotající na betonové podložce za rohem dával tušit, že okna budou taky zavřená, ale pokud nemají v kolejnici

násadu od koštěte nebo záložní zámek, otevřít takové posuvné dveře je hračka.

Junior s sebou pro tyhle příležitosti nosil titanovou "vizitku". Byla tenká, pružná, pevná a ani ne za čtvrt minuty budou dveře otevřené.

Trvalo mu to poloviční dobu.

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Michaels se vracel z oběda, když mu zazvonil virces. Odepnul si přístroj od opasku. Žádná identifikace volajícího, i když tohle číslo mělo jen pár lidí. Stiskl knoflík a hovor přijal.

Žádný obraz.

"Ano?"

"Alex Michaels?" ptal se udýchaný ženský hlas.

"Ano, kdo volá, prosím?"

"Na tom nesejde. Jde o to, že se vám do domu právě teď vloupává nějaký muž a chce vám zabít syna."

Žena zavěsila.

Michaels cítil, jako by ho přes tvář praštili studeným mokrým hadrem. Alex byl doma s Tyronem, Toni ještě obědvala!

Zvedl telefon a řekl: "Policii D.C., tísňová volání."

*****

Washington, D.C.

Junior se usmál, když otvíral dveře. Měl pocit, jako by zahlédl pohyb, jen náznak, ale zmizelo to, než se stihl pořádně podívat. Opravdu někoho viděl?

Zavrtěl hlavou. Byl by přisahal, že viděl malého černocha, hubeného, kolem puberty. Zavrtěl hlavou. Že by si spletl dům? Adresa souhlasila, ale pokud věděl, Alex a jeho rodina byli všichni běloši.

Počkal a zadržoval dech. Nic.

Určitě se mu to jenom zdálo.

Pozor, Juniore, říkal si. Nesmíš se nechat takhle zneklidnit.

Opatrně za sebou zavřel dveře a pár vteřin tam stál a poslouchal. Slyšel hukot ledničky, vzdálenější hluk klimatizace. Nic víc.

Junior vytáhl revolver na pravé straně. Nemohl riskovat, že by ho Michaelsova manželka nebo nějaká chůva praštila pánví. A jelikož ten chlap, pro jehož dítě sem přišel, byl federál, mohl by mít doma pušku. Kdyby Junior viděl, že na něj někdo míří zbraní, odbouchne ho a basta.

Prošel kuchyní do chodby, nakoukl za roh a hodně rychle zase hlavu stáhl zpět.

Nic.

Vešel do chodby s pistolí před sebou.

*****

Amesovo letadlo Někde nad Tennessee

Ames se usmál na telefon. No, a bylo to hotovo.

Junior se asi nevzdá, až ho k tomu vyzve policie. Určitě dojde na klasickou situaci s rukojmím a Junior bude vědět, že mu můžou přišít přinejmenším únos, k tomu ty akce s pistolemi a možná i jeho účast na přestřelce v Atlantě. Věděl, že Junior nebude chtít strávit zbytek života ve vězení nebo čekáním na popravu. Neexistovala šance, že by se vzdal. A pokud ho neodstřelí rovnou, policejní ostřelovač zamíří přesně a prostřelí Juniorovi hlavu kulkou ráže .308 a bude po všem.

Adios, Juniore. Pozdravuj ode mě v pekle...

*****

Heliport Net Force Quantico, Virginia

Helikoptéra Net Force se vznesla a v krkolomném manévru zamířila doleva. Toni s Alexem byli jedinými pasažéry.

Alex nařídil pilotovi, ať udělá všechno možné, jen ať je dopraví domů co nejdřív.

"Alexi?" Musela křičet, aby byla v rachotu motoru a rotorů slyšet.

"Bude to v pořádku!" křičel on. "Policie už je na cestě, bude tam dřív než my."

Toni byla vyděšená.

Bože můj, hlavně ať se mému dítěti nic nestane!

*****

Washington, D.C.

Junior měl pocit, jako by slyšel někoho tlumeně a potichu mluvit, pomaličku se plížil podél stěny za zvukem, levou dlaň zvedl k pravé, takže držel revolver oběma rukama. Zbraň držel v asi pětačtyřicetistupňovém úhlu k zemi před sebou. Bylo jednodušší ji zvednout a zamířit než ji sklonit z výšky

ramen, jako to dělala většina policistů a lidí z armády.

Minul několik pokojů s otevřenými dveřmi, rychle nakoukl dovnitř, nikoho neviděl.

Dorazil na konec haly, kde byly zavřené dveře. Tiše zkusil kliku...

Zamčeno.

Přiložil ucho ke dveřím, ale ten hlas - pokud to bylo ono - zmlkl. Neslyšel už vůbec nic. Byl si ovšem jist, že v té místnosti někdo je. Stoprocentně.

Junior se potil i při zapnuté klimatizaci. Dlouho tam jen tak postával a přemýšlel, co dál.

Měl by ustoupit, obejít dům a podívat se dovnitř oknem? Pokud tam ovšem neměli závěs nebo žaluzie, které by mu jakýkoli pohled dovnitř zakryly. Měl by požádat toho, kdo je uvnitř, aby vyšel ven dobrovolně? To by nemuselo být ideální. Třeba tam stojí se zvednutým telefonem a už má vytočené číslo na policii. To by mohlo být to, co zaslechl - jak někdo volá na policii, a ta už sem možná dokonce míří.

Nebo tam uvnitř je maminka, v ruce drží brokovnici po dědečkovi a je připravená odprásknout každého, kdo strčí hlavu do dveří.

Zavrtěl hlavou. Příliš mnoho otázek a nulová šance se dopátrat odpovědi, pokud se nepohne. Ne, pokud je někdo v pokoji, nemá smysl ho jakkoli varovat, dát mu čas cokoli provést. Nejlepší je vykopnout dveře, skočit dovnitř a načapat ho nepřipraveného. Hlasité zvuky a pohyb můžou lidi varovat, křikem něčeho ve smyslu Jak se má vaše sestra?" může odlákat jejich pozornost. Zhluboka se nadechl, nepatrně vzduch vypustil a vzchopil se. Byly to vnitřní dveře s dutým jádrem a směšným zámkem. Žádný problém.

*****

Amesovo letadlo Někde nad Arkansasem

Když letadlo vzlétlo, Ames si otevřel láhev velmi dobrého červeného vína, které se už poměrně vydýchalo. Některá vína nesnášejí cestování zrovna nejlépe a nízký tlak v kabině není dobrý pro vína všeobecně, ale bylo mu to jedno. Dá si pár skleniček, a když se zbytek zkazí, co znamená pár stovek dolarů vzhledem k jeho příjmu? Tam, kde ji vzal, jich čeká ještě spousta. V bunkru v Texasu na něj čekají desítky beden kvalitního vína.

Nalil si víno a otáčel sklenkou, pak si vzpomněl na tu lobbistku Cory Skyeovou. Neslyšel o ní už pár dní a přemýšlel, kde asi je, jak se jí daří v jejím honu na velitele Net Force.

Vdechl pronikavou vůni, pak pomalu upil ze sklenky. Ach.

*****

Washington, D.C.

Junior se nachystal ke kopnutí, prudce vrazil do dveří a potěšilo ho, když viděl, že se otevírají, za nimi byla ložnice. Vskočil dovnitř...

Vlevo od sebe zahlédl pohyb, otočil se a spatřil několik věcí najednou.

Byla tam koupelna a v ní se pod umyvadlem krčil chlapec, kterého sem přišel sebrat.

Taky tam byl hubený černý kluk - tak viděl dobře! - ten stál přede dveřmi a částečně je kryl.

Ten hubený černoch měl v ruce terčovnici s dlouhou hlavní, mířil s ní na kobereček...

Pistole!

Junior otočil revolver jeho směrem. Léty tréninku a nespočtem opakování se jeho pohyby zautomatizovaly a vypilovaly, připadal si jako kapka oleje na leštěné oceli, neváhal, netrhal sebou, žádná zbrklost.

Otočit. Zamířit. Terč...

Zamířil na černouškovu hlavu, připravil se vypálit první kulku...

Pistole v ruce toho kluka se najednou rozmazala.

Ježíši! Jakou rychlostí to bylo?

Neměl čas přemýšlet o tom moc dlouho. Než ukazováčkem zmáčkl spoušť do poloviny, ozval se výstřel, vyšlehly plameny, pak všechno ztichlo...

... Junior myšlenku nedokončil. Poslední, co ho napadlo, bylo: Jak to mohl... ?

*****

Policie D.C. už tu byla, ale ustanovila ochranné pásmo, za něž nikdo nesměl. Toni s Alexem vystoupili z helikoptéry a už byli málem až u vchodu, i když na ně policisté křičeli, ať zůstanou na místě. Jenže aby Toni zabránili v tom, jít si pro své dítě, museli by použít víc než jen svůj hlas...

Vtom se ozval příšerně hlasitý výstřel z pistole malé ráže.

Toni zakřičela něco nesrozumitelného a zvířecího, volání o pomoc svého bližního, ale nebylo to třeba - Alex se hnal vedle ní. Ramenem vrazil do dveří, rozrazil je, ani ho to nezpomalilo...

Toni běžela chodbou, Alex byl o krůček před ní, oba volali...

Jejich dítě!

Nedbali na možné zbraně a vběhli do ložnice...

... a málem klopýtli přes tělo muže ležícího na podlaze obličejem vzhůru, v ruce svíral krátkou pistoli. Byl zasažen do čela. Přímo mezi oči.

Boudreaux!

Vlevo od Toni stál Tyrone, s malým Alexem v náručí, jednou rukou ho přidržoval, druhou držel pistoli, s níž teď mířil na podlahu.

"O-o-on rozk-k-kopl d-d-dveře, paní Michaelsová! M-m-měl p-p-p-pistoli!"

"Mami!" vykřikl Alex. Usmál se a natáhl k ní ruce, šťasten, že ji vidí. Neplakal. Ani nevypadal nijak zvlášť rozrušeně.

Vzala si ho, pocit úlevy se v ní rozléval jako tsunami.

"Já-já-já..." Tyrone vzlykal tak, že ze sebe nic jiného nedostal.

Tyrone a jeho terčovnice. Zachránil je před vrahem.

K nevíře.

Alex přiklekl na podlahu k ležícímu muži. "Je mrtvý," řekl.

"To nic, Tyrone," řekla Toni. "Udělal jsi správnou věc. Už je to dobré." Natáhla se a volnou rukou ho objala a přivinula ho k sobě blíž. "Děkuju ti."

Ta dvě slůvka byla tak nicotná, ale viděla, jak Tyrone přikyvuje. Pak se otočila a podívala se na muže u její postele a na svého manžela. Tohle bylo podruhé, co k nim domů přišla na návštěvu Smrtka. Zavrtěla hlavou. Už se to víckrát nesmí stát. Odmítala tady zůstat a znovu vystavovat své dítě riziku. Bude o tom muset promluvit s Alexem. Bylo načase zmizet z tohohle města.

Alex přikyvoval a ona pochopila, že jí četl myšlenky. Jejich syn byl v bezpečí. A oni byli odhodláni to zachovat, ať to stojí, co to stojí.

37 KAPITOLA

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Toni zůstala doma se synem. Nadine Howardová se u nich zastavila a odvezla Tyrona domů. Chlapec byl otřesený, ale jinak vypadal v pořádku. John Howard se na něj zajel podívat domů a už se vrátil do práce.

Policie poslala do domu vyšetřovatele a koronerovi muži odvezli tělo. Bylo pozdě, skoro sedm večer, ale Michaels byl pořád v kanceláři a Jay ani John Howard neměli v plánu jít teď domů.

Michaels opakovaně vyjadřoval svou vděčnost Tyronovi a říkal Howardovi, jak

moc je jim zavázán. Howard byl nervózní a měl o syna strach, ale někde ve skrytu duše jím pronikalo světlo hrdosti. Jeho syn obstál tváří v tvář smrtelnému ohrožení. Tyrone zvítězil proti muži, který byl zabiják. Ne každý muž by to dokázal a u mladíka bez zkušenosti s násilím to bylo ještě obdivuhodnější.

Jenže teď byli všichni v téhle místnosti otrávení a naštvaní.

"Volajícího se nepodařilo identifikovat?" zeptal se Michaels.

"Ne, šéfe," řekl Jay. "Ale máme místo, odkud volal. Vystopovali jsme to k vysílací věži v Tennessee."

Michaels zavrtěl hlavou. "Kdo je v Tennessee?"

"Nikdo, kdo by nás mohl zajímat. Ale náš hoch Ames naskočil dnes dopoledne na své soukromé letadlo a v letovém plánu stojí, že měl namířeno do Texasu. V době, kdy ti na virces přišel ten hovor, a s ohledem na letovou rychlost a trasu letadla mohl být někde nad Tennessee."

"Takže ho máme v hrsti," řekl Howard.

Michaels přikývl. "A co v Texasu?"

"Ames vlastní velký bunkr postavený na počátku studené války."

"Bunkr?"

"Veliký jako vesnice nebo tak, je skrytý pod lukami uprostřed pustiny."

"A proč by tam jel?"

"Možná umí číst myšlenky," řekl Howard. "Protože jestli poslal toho pobudu, aby pohrozil vašemu dítěti, musí se někde ukrýt. I když já vám hned řeknu, že takovýhle bunkr moc hluboký nebude."

Vztek z Howardova hlasu zněl tiše, ale nijak to netlumilo jeho odhodlání. A Michaels s ním stoprocentně souhlasil.

,Jde o to, že nemůžeme s určitostí říct, že to volal on," řekl Jay.

Howard s Michaelsem se na něj zadívali.

Jay mrkl a odvrátil se.

"Tak kdo?" zeptal se Michaels. Jediní lidé, kteří by mohli vědět, že Boudreaux chce unést Alexe, byl Boudreaux sám a ten, kdo ho poslal."

Jenže... proč by ho takhle prásknul?"

"Protože se mu stal přítěží," řekl Howard. "Ty s Toni jste si to dali dohromady. Atlantská policie po něm jde kvůli dvěma přestřelkám -při jedné přišel o život policista - a FBI shromažďuje důkazy, aby ho mohla spojit s ostatními vraždami včetně zastřeleného kongresmana. Boudreaux by mohl být v postavení, že by Amesovi hodně ublížil, kdyby na něj ukázal. Jenže kdyby zemřel při přestřelce s policií..."

"Mrtvý nic neprozradí," řekl Jay.

"Přesně tak."

"I tak to není dost důkazů na to, abychom si sehnali zatykač, šéfe," řekl Jay a vrtěl hlavou. "I s tím hackerem to není nic moc. Můžeme ty vraždy přišít Juniorovi, to myslím půjde, ale pokud Ames neudělal nějakou botu - a vzhledem k tomu, jak si zatím vede, se mi to nezdá pravděpodobné - budeme mít co dělat, abychom prokázali, že tím člověkem v pozadí je on."

"Možná, ale aspoň si s ním o tom můžeme příjemně popovídat."

Jay znovu zavrtěl hlavou. "Už máš proti sobě jednu žalobu tohohle člověka. Máme toho dost, abychom pokračovali v pátrání, možná už bychom se mohli dokonce začít šťourat v jeho věcech, ale nemáme ještě ani zlomek toho, s čím bychom mohli přijít přímo k němu. Zatím ne." Vzdychl. Je mi líto, šéfe."

Michaels přikývl a podíval se na Howarda. "Máš pravdu, Jayi," řekl. Jenže něco ti řeknu. Vážně přemýšlím o tom, že dám výpověď. Jestli se ukáže, že Ames je nevinný, ať si mě klidně žaluje."

"A mě taky," řekl Howard. Já už jsem odvedl asi tak všechno, co jsem čekal při nástupu do Net Force. Není zrovna smysluplné hrozit padákem někomu, kdo půjde sám a rád."

Jay znovu vzdychl, pak se pousmál a přikývl. "Fajn," řekl. "Co mám teda udělat?"

"Sežeň mi pár kvalitních informací o tom bunkru," řekl Michaels. "Zjisti všechno, co se dá. A Jayi," dodal, "tenhle člověk neutekl bezdůvodně. Mohla by to být shoda náhod, ale taky se mohl dozvědět, že jsme začali stopovat jím najatého vraha, takže si dej pozor. Nenech po sobě žádnou stopu."

"To si piš, šéfe."

*****

To, čím Jaye byrokracie vždycky tak uklidnila, byla skutečnost, že o jakémkoli oficiálním vládním kroku se dala najít nějaká písemná zmínka. Občas bylo nutné pátrat hluboko. Často ji překrývalo tolik vrstev utajení, že bylo takřka nemožné se k ní dostat. Ale vždycky tam byla.

Velká část toho, co americká vláda plánovala v těch hrozných dobách, kdy se děti ve škole učily přikrčit a schovat, až začnou bouchat atomovky, byla udržována v tajnosti hodně dlouho, až si nikdo z živých nepamatoval, kde to hledat. Velká část aktivit z doby studené války neprošla přeměnou z tištěných dokumentů na mikrofilm a pak digitální média. Byly zamčené ve skladišti, sejfu nebo u někoho ve stole - sice se dochovaly, ale ze všech možných praktických důvodů byly neviditelné. Najít je by byla hrozná dřina. Jenže v případě nemovitosti, z níž mohl plynout zisk, strýček Sam rád udělal výjimku.

Plány, záznamy o prodeji a jiná dokumentace týkající se podzemního krytu u Odessy v Texasu se dočkaly přesunu na moderní média. Bylo tam všechno. Přímo v depozitní schránce ve scénáři s bankovním trezorem, který Jay momentálně používal.

Jay samozřejmě neměl být u trezoru a dívat se na tyhle plány. Neměl pro to nezbytné prověrky.

Jay se usmál. To ho ale nikdy předtím nezastavilo. Navíc to bylo na hlavu. Jakou možnou hrozbu vůči národní bezpečnosti by mohlo

znamenat, kdyby si to prohlédl? Tady byla stavba, jež byla padesát let po svém vystavění prodána civilistovi, nikdy předtím ji nikdo nepoužil. Udržovat tohle pod pečetí přísně tajné byla, jedním slovem a co nejzdvořileji řečeno, kravina.

Kdyby musel tipovat, Ames nejspíš vyplatil dodatečně malou prémii někomu, aby tu pečeť přísně tajného dokumentu ze spisů nesnímali. Ames měl rád své soukromí, o tom nebylo sporu.

Jay soubory okopíroval a vystoupil ze scénáře.

*****

Howard se díval na vytištěné plány a vrtěl hlavou. Je k nevíře, jak se lidi tenkrát báli, že je začnou Rusové bombardovat."

Michaels přikývl. "Co si o tom myslíte, generále?"

Howard se zamračil. "No, i za předpokladu, že vláda z bunkru odstranila všechny obranné prvky, jež tam byly v době prodeje, nebude to hračka. Ten člověk má dost peněz, takže si určitě nechal nainstalovat nějaký ochranný systém. Může tam mít rakety, miny, bůhvíco všechno. Kromě toho je to obrovský prostor. Před menší jednotkou by se mohl skrývat hrozně dlouho - a možná by jí i unikl, kdyby měl k dispozici solidní úkryt."

"Co přesně teda navrhujete?" zeptal se Michaels.

"Naše jediná šance je připlížit se k němu nenápadně. Jakmile zjistí, že po něm jdeme, jsme v koncích."

Michaels se usmál. "Takže počkáme, až se setmí, že?"

Howard se zasmál. "Tak snadné to nebude, veliteli. Na první pohled se to nedá přesně říct, ale ten bunkr je uprostřed pustiny. Jestli má nějaké senzory, radary, dopplery - cokoli, co si koupíte v každé prodejně s loděmi - uvidí nás z velké dálky."

"A jak se to tedy dá obelstít?"

Howard se usmál. "Mám pár nápadů," řekl.

*****

Odessa, Texas

Ames mohl zavolat do úkrytu bezpečným telefonem a rozjet elektrické generátory dálkovým ovládáním, takže v době, kdy tam dorazí, hlavní budova bude chladnější a ne tak zatuchlá.

Vstup na hydraulický výtah automobilů bylo vylepšení, jež sem instaloval s trojitou redundancí. Byl tu mechanický zámek na magnetický klíč, elektronický kód zadávaný přes klávesnici a hlasový počítačový čip, jenž používal heslo, ale byl nakódován jen na jeho hlas. Museli jste použít všechny tři postupy, jinak se dveře neotevřely a výtah nefungoval. Jakmile jste byli uvnitř, dveře se ovládaly odtud, takže zvenčí se nedaly otevřít. Ocelové dveře samotné byly zasazeny ve zpevněném rámu z oceli a betonu, vedle něhož působil průměrný bankovní trezor jako pohublý příbuzný. Nikdo se sem tedy nedostane bez toho, že by si s sebou přinesl dostatek těžkého vybavení, jakým by zlikvidoval i jadernou elektrárnu.

Ames ovšem žádnou společnost neočekával. I tak bylo příjemné vědět, že ho sem nikdo nepřijde překvapit. Zachytil zprávy těsně před přistáním - ozbrojeného muže, jenž se vloupal do domu Alexe Michaelse, velitele Net Force, zastřelil rodinný přítel, který hlídal dítě, mladík, jehož jméno nebylo zveřejněno z důvodu nízkého věku.

Ames se musel zasmát - krále pistolníků Juniora Boudreauxe zastřelil nějaký puberťák. To muselo Juniora pěkně nakrknout.

Zastavil a vystoupil. Přešel panel a vypnul přístup k výtahu. Nemělo smysl už se trápit Juniorem, byl minulostí, a dobře mu tak.

Když o tom tak přemýšlel, neměl žádný opravdový důvod, aby se vzdálil z města. Net Force neměla důvod ho podezírat. A Junior už jim toho taky moc nařekne. K odjezdu ho ponoukly nervy. Ne přímo panika, ale musel přiznat, že strach měl.

No, dokud bude tady, může si aspoň odpočinout a pobavit se. Zaslouží si to.

Sel chodbou od garáže, jeho kroky se odrážely od dlaždic na zemi, na stěnách i na stropě. Trocha dobrého vína, steak a salát, možná dobré pečené brambory, pak si pustí nějaký film, odpočine si.

Jo, menší dovolenou by si dal líbit. Pak se vrátí do Washingtonu a konečně pořádně zatopí Net Force.

38 KAPITOLA

*****

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Julio nezaváhal ani na vteřinu. Jdu s vámi," řekl.

"Možná na to ale nemáme tak úplně právo," řekl Howard.

Julio se zasmál. "A odkdy nám vadí nezákonnost našich kroků?"

"Nechci před vámi nic tajit."

Johne," řekl Julio, "vy jste můj šéf, ale jste taky můj nejlepší přítel. Když ten zabiják namířil pistoli na Tyrona, všechno se změnilo. Jestliže ten Mitchell Ames poslal toho muže k veliteli domů, chci být u toho, až ho dostaneme." Pokrčil rameny. Jinou práci si najdu vždycky."

Howard chvíli mlčel. Nic jiného samozřejmě nečekal. I tak ho těšilo, že to jeho dávný přítel řekl. "Díky, Julio."

Julio přikývl. "To nic. A jaký je plán?"

Seděli u Howarda v kanceláři. Nikdo jiný tu s nimi nebyl. Howard si

pohrával s ovladači počítače na stole. Objevilo se družicové zobrazení texaské pouště.
"No, základní situace se má tak..."

*****

Když Michaels zavolal Toni, už jí bylo trošku líp - nebyla sice ještě veselá, ale aspoň už nehrozilo, že každou chvíli propukne v pláč.
Vysvětlil jí, jak to vypadá s Amesem.
"To je v pohodě," řekla. Já si na něj počkám."
"Toni..."
"Abys mi rozuměl, Alexi. Až ho chytnete, chci s ním být pět minut o samotě, pokud bude ještě naživu. Ale jakmile to bude za námi, kon-
čím s touhle prací, Alexi. Šmytec. Je nejvyšší čas zmizet z místa, kde nám domů chodí zabijáci vraždit děti."
Přikývl, pak si uvědomil, že spojení bez vizuálního kanálu to neukáže, takže řekl: "Chápu."
"Vážně?"
"Ano. A souhlasím."
Nelhal. Kdyby se něco stalo jeho dítěti kvůli práci, kterou dělal, nikdy by si to neodpustil. Jak je Alexovi?"
"Ten je v pořádku, myslel si, že to celé byla jenom Tyronova hra. Ale já to myslím vážně."
"Pochopil jsem to hned napoprvé. Jakmile budeme mít Amese ve vazbě, podám výpověď."
"Vážně?"
"Vážně."
Když zavěsil, přemýšlel o tom, nakolik se za ty roky změnil. Bývaly doby, kdy pro něj byla práce vším. Připravila ho o jeho první manželství a vzdálila ho od jeho vlastní dcery. Bývaly doby, kdy by ho takové ultimátum, jaké teď dala Toni, jen popíchlo a byl by ochoten se pohádat. Jenže v průběhu doby dospěl a uvědomil si, co je v životě opravdu důležité. Net Force si najde jiného velitele. Jeho rodině ho nikdy nic nenahradí.
"Veliteli?"
Ve dveřích stál generál Howard. "Ano?"
"Poručík Fernandez a já jsme přišli na pár možností, s nimiž bychom vás rádi seznámili."
"Poslouchám."

*****

Howard mu to nastínil a díval se, jak to Michaels vstřebává. Když skončil, Michaels řekl: "Dobře. Za jak dlouho bychom mohli vyrazit?"
",My'?"
"Snad si nemyslíte, že budu sedět doma, jak se ode mě čeká, ne? Nikdy jsem to nedělal, tak proč bych s tím teď začínal." Usmál se. "Krom toho, když mě vyhodí, třeba budu mít nárok na podporu."
Howard se taky usmál a zavrtěl hlavou. Jde o menší skupinu. Pár letounů už doplňuje palivo a jsou připraveny k odletu. Musíme předpokládat, že to nestihneme nachystat dřív než zítra večer."
"Neříkejte mi, že jsem se trefil, když jsem mluvil o tom stmívání."
Howard se znovu usmál. "Musíme využít každou maličkost. Navíc získáme víc času na přípravu plánu a možnost si to ve VR párkrát projít." Odmlčel se. "Když už mluvíme o VR. Půjde s námi Jay?"
Alex zavrtěl hlavou. "Asi ne. Zůstane tady a bude dál hledat informace o Amesovi. Až ho sem přivezeme, budeme potřebovat všechno možné, abychom ho zavřeli a měli to čím dokázat." Odmlčel se a pak dodal: "Kromě toho, až tohle

skončí, Jay možná bude jediný vysoký pracovník, kdo tu zůstane."
Howard přikývl. "To je rozumná myšlenka."
Michaels jen přikývl.
"No, pane, asi bych se na to měl vrhnout."
Michaels mu podal pravici a Howard ji přijal.
"Moc si toho vážím," řekl Michaels.
"Nezapomínejte, že můj syn tam byl taky."
Michaels přikývl. "Na to do smrti nezapomenu."

*****

Howard se sešel s Juliem na letecké základně. Poručík dohlížel na nakládku materiálu do jednoho z tryskáčů, jež ozbrojená složka Net Force používala k relativně krátkým přeletům.
Jak se vede, poručíku?"
"Celkem to ujde, pane. Lehčí věci už jsou na palubě. Zbytek sem ze skladiště přiveze nákladní auto. Kolem druhé bychom mohli být sbaleni a připraveni vyrazit."
"Dobře. Běžte domů, vyspěte se a vraťte se sem na šestou."
"Rozkaz."
Howard se podíval na hodinky. Měl by jít domů a taky se trochu prospat.

*****
Washington, D.C.

Když Howard dorazil domů, Tyrone byl v kuchyni a dělal si sendvič. A zrovna na sobě nešetřil - tři různé druhy masa, dva druhy sýra, salát, rajče, okurky, cibule, tři krajíce chleba, majonéza, hořčice, kečup. Obr mezi sendviči.
Howard se rozhodl s ním mluvit žertem. Řekl: "Ztratils chuť k jídlu, co?"
Tyrone řekl: "Jo, mám pocit, že se nikdy nepřecpu."
Howard chvilku počkal a pak řekl: "Tak jak ti je, chlapče? Jsi v pořádku?"
Tyrone tiše vydechl. Já nevím." Na chvilku přestal skládat sendvič.
Howard přikývl. Tohle zažil u ostřílených veteránů, vojáků s dlouhou zkušeností, kteří léta cvičili, ale nikdy nemuseli nikoho jiného zastřelit. Když se to stalo, zasáhlo je to, mnohdy je to poznamenalo velmi citelně.
A Tyrone žádný ostřílený voják nebyl. Byl to obyčejný patnáctiletý kluk.
"Povídej mi o tom, chlapče."
Tyrone pokrčil rameny. "Zastřelil jsem člověka, tati. Ten muž byl včera naživu. A teď je po smrti."
Howard přikývl. "Máš pravdu, Tyrone," řekl. Je to vážná věc a nikdy to nejde brát na lehkou váhu. Ale tys tu situaci nezavinil."
"Já vím," řekl Tyrone. "Ten člověk přišel zabít malého Alexe. Teda asi. Ale vím jistě, že se chystal zabít mě. Viděl jsem, jak na mě míří pistolí. A jak se napíná jeho prst." Podíval se na svého otce. "Pokusil se mě zabít, tati. To ještě nikdy nikdo neudělal. Pořád si ale říkám, jestli jsem neměl zkusit něco jiného, třeba ho střelit do ramene."
Howard zavrtěl hlavou. "Udělal jsi správnou věc, chlapče," řekl. "Mluvili jsme spolu o zbraních, o věcech, jako je schopnost zastavit útočníka, a různých rážích. Ta tvoje dvaadvacítka je vynikající při střelbě na terč, ale k zastavení člověka se moc nehodí." Podíval se Tyronovi do očí, ignoroval sendvič i to, jak se jeho synovi začala lehce třást ruka, ignoroval všechno kromě komunikace, kontaktu, který mezi nimi v téhle chvíli vznikl. "Udělal jsi správnou věc, Ty. Kdyby ses pokusil o cokoli jiného, kdybys ho střelil do ramene, nejspíš bys ho nezastavil. On by vystřelil na tebe a zabil by tě, pak by udělal to, co přišel udělat malému Alexovi." Znovu se odmlčel a pak opakoval: "Udělal jsi správnou věc. Nic jiného se nedalo dělat. Nedal ti na výběr."

Tyrone přikývl, ale Howard nevěděl jistě, nakolik mu jeho slova pomohla. Ty se ocitl v oblasti, kde mají slova omezenou moc. Musel se k tomu propracovat sám. Jeho táta mu mohl pomoci, odpovědět na

několik nepříjemných otázek a navést ho správným směrem, ale Ty se s tím bude muset vypořádat sám.

John nicméně věděl, že to dokáže. Byl to hodný hoch, měl dobré srdce a hlavu neměl jen pro parádu. A navíc všechno, co mu Howard právě řekl, byla pravda. Udělal správnou věc, nic jiného nemohl udělat.

"Díky, tati," řekl Ty. Zvedl sendvič a pořádně si kousl. "Mám tě rád."

Tak to aspoň znělo. Jelikož měl ale pusu plnou sendviče, dalo se to identifikovat jen stěží.

Howard se usmál. Já tebe taky," řekl. "A jsem na tebe moc, moc pyšný, Ty."

*****

Michaels s Toni leželi v posteli, dítě spalo mezi nimi. Alex měl pravou ruku položenou na prsou malého Alexe, zvedala se a klesala zároveň s tím, jak jeho syn dýchal. Levou ruku měl na polštáři a něžně s ní hladil Toninu dlaň.

"Zítra se vrátí guru," řekla.

"To je dobře."

"V kolik odjíždíte?"

John chce odletět kolem půl sedmé."

"Musíš být opatrný," řekla a lehce mu stiskla dlaň.

Alex se usmál. "Ames je právník, ne parašutista."

Toni zavrtěla hlavou. "Má zbraně. Je členem střeleckého klubu."

"Dám si pozor."

Chvíli leželi mlčky. "A co bys řekla na Colorado?" zeptal se Alex.

"Colorado?"

Přikývl. "Nabídli mi práci šéfa počítačové bezpečnosti v Aspen International, vzpomínáš si? Dvojnásobný plat, poloviční obtížnost, k tomu auto, proplácené výdaje a členství v klubu."

Zaváhala. "Možná jsem předtím byla jenom trošku rozhozená," řekla.

Alex zavrtěl hlavou. "Ne, miláčku, bylas rozhozená hodně. A mělas na to právo. Nemýlila ses. Je načase zvednout kotvy."

Další pauza. "Budeme muset sehnat tak velký dům, aby se tam vesla guru a pokoj pro Susie."

Alex se usmál. "Tam se malé domy nestaví. Určitě nějaký najdeme."

Toni se na něj podívala, dlouho se mu dívala přímo do očí. "Myslíš to vážně, Alexi?"

"Nikdy jsem nic nemyslel vážněji, Toni. Tedy kromě toho, že vzít si tě nebyl špatný nápad." Toni se spokojeně usmála. Miloval, když ji rozesmál.

39 KAPITOLA

*****

Odessa, Texas

Ames vstal za rozbřesku, osprchoval se, oblékl, uvařil si šálek kávy a pak se vydal k nouzovému východu u smetiště. Když tam došel, vylezl po trojici schodů ven. Dveře, hydraulicky poháněné, obrovské a jako od trezoru, měly zadržet i atomový útok. Měly tvar disku, byly v průměru o něco větší než kryty kanálu, půl metru silné a panty připomínaly úchyty zlatnické lupy. Otáčely se na masivním zesíleném kolíku velkém v průměru jako lidská paže. Na povrchu je maskovala pískem zasypaná deska umístěná na motorem poháněném rámu, jenž se zvedal na povel. Když byl rám na svém místě, vchod byl prakticky neviditelný.

A i když jste věděli, že tam je, otevřít dveře bylo bez řádných klíčů, kódů a povelů hodně obtížné.

Ames šel k periskopu ukrytému v křovisku a rozhlédl se, jestli kolem nikdo není. Když si byl jistý, že vzduch je čistý, stiskl kontrolní knoflík dveří. Půl minuty trvalo, než se písčitý rám zvedl natolik, aby se dveře daly otevřít.

Vyšel ven, postavil se pod rám, který teď byl asi dva metry nad zemí.

Lepší počasí nebylo, když jste tu chtěli jít v létě ven. Chladněji tu v tomhle období nebude, honili se tu jen zajíci a zpívali ptáci. Kam oko dohlédlo, neviděl nikoho, i když po bledém nebi bez mráčků se táhla vzdálená kondenzační stopa tryskáče, byla ale příliš daleko, aby slyšel letoun, jenž ji za sebou nechal.

Klid a mír a všechno to bylo jeho...

Deset minut nebo tak nějak strávil tím, že dýchal ten čerstvý vzduch, těšilo ho vyjít ze stísněnosti toho bombového krytu, přemýšlet o plá-

nech na nadcházející dny a týdny. S uspokojením se vrátil dovnitř, zavřel dveře a sklopil rám, pak se vrátil dlouhou dlážděnou chodbou ke kuchyni. K snídani si na dnešní ráno vysnil sekaného lososa a vajíčka, možná by to mohl ještě spláchnout něčím příjemným. Usmál se. Co asi tak dneska dopoledne dělají chudí?

*****

Bushova letecká základna Odessa, Texas

Tryskáč Net Force už byl skoro na místě, když nad východním obzorem vyšlo slunce. Na přípravu budou mít celý den, spoustu času.

Michaels cestou kupodivu usnul a probudil se, když letoun zahájil sestup k nové letecké základně pár hodin od jejich cíle. Howard zajistil vypůjčení několika nákladních vozů od texaské Národní gardy, Net Force totiž byla technicky vzato součástí gardy, aspoň pro účetní záležitosti. Vozy tu měly teoreticky být, až přistanou.

Když byli na zemi a vykládka probíhala podle plánu, John Howard zašel za Michaelsem do zadní části mobilního operačního centra, což byl v zásadě nákladní vůz s korbou zakrytou plachtou. Byl nicméně klimatizovaný, jak jinak.

"To kvůli počítačům," řekl Howard. "Osobní taktické jednotky to nepotřebují, ale jakmile teplota přeroste hodnoty lidského těla, větší jednotky se přehřívají."

"A tady bude taky takhle horko?"

"Západní Texas v létě? No to jistě. Po setmění bude chladněji, ale naložit a vyrazit na cestu musíme ve dne."

Alex se na něj podíval. "Myslíte, že to doopravdy vyjde, Johne?" zeptal se. "Připadá mi to jako příliš velké místo, abychom to napadli jen s desítkou mužů."

Kolem nich projela ještěrka s dvojicí dřevěných krabic větších než rakve. Na palubě letounu byly takové ještě tři.

Generál Howard řekl: "Myslím, že ano. Jde ale o to, že buď to zvládneme s deseti muži, nebo se nám to nepovede ani se stovkou. Jak jste říkal, to místo je obrovské a my se musíme spolehnout spíš na moment překvapení než na početní převahu."

Alex přikývl. Už to samozřejmě věděl, ale celá operace probíhala jen na základě jeho pokynu. Měl konečné slovo, jestli vyrazit nebo ne, stále ještě to mohl celé odvolat, dokud ve skutečnosti nevstoupí k Amesovi do bunkru. A pak už bude všechno ještě těžší.

*****

Ames měl na rozptýlení spoustu věcí. Byly tu kompletní síťové vymoženosti

stejně jako video a satelitem přijímané rádio. Mohl se dívat na pět set televizních programů z celého světa a poslouchat rádio třeba z Addis Abeby, kdyby se mu zachtělo. Měl tu knihovnu, jež by jen počtem výtisků pokořila městskou knihovnu v menším městě, nemluvě o právnické literatuře, lékařských publikacích, dále tu byly tisíce románů, oddychových filmů a hudby na DVD a minidiscích pro případ, že by z nějakého důvodu přestala fungovat jeho přípojka na net. Měl tělocvičnu, bazén, střelnici, basketbalové hřiště a dokonce šest drah na bowling. Měl jídlo, víno a lékárnu zásobenou tak, že by se mohl postarat o stovku lidí, každého s jinou nemocí.

Na stěnách visela umělecká díla, obrazy mistrů. Měl i sochy. Byly tu tři jeho oblíbené židle a počítačem řízená postel s biogelem, která byla to nejpohodlnější na světě.

Měl tu všechno, co potřeboval, chyběl snad jen nějaký úkol.

Ames pokrčil rameny. S tím momentálně nemohl nic dělat. Jeho plány už byly v pohybu. Net Force byla po uši zapletená v soudním případu, bála se cokoli podnikat a každý den prodlení víc a víc zvyšoval šance prosazení zákona o KyberZemi.

Všechno šlo jako na drátkách. Stačilo, jen aby počkal.

A to, jak zde zjistil, byla jedna z mála věcí, jež moc neovládal.

Pokrčil rameny. Proto si tohle místo vybavil tak kvalitně. Potřeboval veškeré možné rozptýlení.

Jak o tom tak přemýšlel, napadlo ho, že by si mohl jít zaplavat, pak třeba zastřílet na střelnici. Bylo by fajn mít ke zdravé mysli i zdravé tělo a ostrý zrak...

*****

Uptonský okres, Texas

Shromaždiště se nacházelo osmnáct kilometrů od terče a i v pět odpoledne tu bylo pětačtyřicet stupňů Celsia. Jediný stín vrhaly nákladní vozy a pár uschlých vrb podél skoro vyschlého koryta potoka.

Howard viděl, jak k němu jde Julio a otírá si obličej ručníkem.

"Doufám, že se nám to v tomhle vedru nesloží," řekl poručík Fernandez.

Michaels za Howardem řekl: Je to pravděpodobné?"

"To snad ne. Jestli se to stane, čeká nás dlouhý pochod domů."

To, o co se Fernandez obával, bylo pět speciálně vybavených skútrů Segway, na nichž Howard, Michaels a dva další členové týmu pojedou k terči z jihu, zatímco dalších pět přijede od severu.

Malé elektrické skútry na sobě měly krycí vybavení, poslední generaci obložení z polykarbonových vláken, všude samé ostré úhly a hladké plochy. Podobné maskování využili u vozů. Fungovalo to hlavně na civilní radary a dopplery, ale nebylo to dokonalé. Proto lidé z nákladního vozu pojedou od severu, zatímco Howard s ostatními se přiblíží z opačného směru.

Pokud bude Ames vzhůru, až se k němu přiblíží, a bude-li mít zapnutý radar, uvidí na něm velkou tečku představující nákladní vůz a při troše štěstí lidi na skútrech nezahlédne vůbec. Nebudou tak úplně neviditelní, ale budou dost rozmazaní a nezřetelní, že by si jich třeba nemusel všimnout.

Plánovali přijet s naklaďákem asi kilometr k bunkru a zastavit. Muži vystoupí a budou se pohybovat kolem, vyvinou zkrátka dostatečnou činnost, aby upoutali pozornost toho, kdo je bude sledovat. I kdyby měl Ames nějaké kvalitnější sledovací vybavení, dalo se předpokládat, že se zaměří na zjevnou hrozbu. Ta ale nebude vypadat nijak nápadně, protože se bude zdržovat dál od známých vstupů.

Howard zatím s útočným týmem od jihu dorazí na místo, proniknou dovnitř a seberou Amese, než mu dojde, co se vlastně stalo.

Tak aspoň zněla teorie.

Velitel mu položil zásadní otázku: jak se dostanou do bezpečného bunkru,

který má zadržet všechno včetně jaderného záření? Prokopat se deseti- až dvanáctimetrovými zdmi bylo pro normálního smrtelníka
s lopatou vyloučeno, tím spíš že spěchali a dveře budou s velkou pravděpodobností zamčené.
Howard měl pocit, že odpověď zná, ale to se teprve ukáže. Jestliže plány toho bunkru, které měli, byly přesné, jestliže se tam dostanou bez povšimnutí a jestliže bude fungovat další nový materiál, mohlo by se to podařit.
Jestliže, jestliže, jestliže.
Jsme v zásadě připraveni vyrazit," řekl Julio. Já si asi půjdu zdřímnout."
Julio odešel a vylezl na korbu auta s počítačovým vybavením. Howard přikývl. Bylo tam nejméně o patnáct stupňů chladněji. Najde si místo - a spát schoulený v relativním chladu bylo lepší než natažený v prachu uprostřed letního dne v Texasu.
"Není to špatný nápad trošku si odpočinout," řekl Howard. "Stejně nevyrazíme dřív než o půlnoci."
Michaels se tvářil pochybovačně.
Jedna z prvních věcí, které se v armádě naučíte, je jíst a spát, kdykoli to jde," řekl Howard. "Nikdy nevíte, kdy se vám to zase poštěstí, jakmile se situace zhorší."

*****

Ames si kolem šesté pustil film bratří Marxů, pak si udělal sendvič a dal si pivo, pak zamířil do postele. I když neměl žádný skutečný důvod, cítil se unaveně. Pár hodin v té kouzelné posteli ho zase postaví na nohy.

*****

Michaels se podíval na hodinky. Bylo za pět minut dvanáct. Denní žár značně opadl, ale pořád nebylo tak, aby se to dalo označit jako "chládek" - odhadoval, že teplota dosud neklesla pod třicet stupňů.
Howard na sobě měl maskovací oblek podobný Michaelsovu, včetně pancéřovaných částí. Šel k Michaelsovi.
"Já myslel, že v poušti bývá v noci zima."
"Záleží na tom, v jaké poušti," řekl Howard. "Tady je chladněji možná v zimě. Jste připraven?"
"Ano."
"Tak jdeme na to," řekl Howard. "Skútry mají silné pneumatiky, které budou na prachu dobré, ale pojedeme tam asi hodinu. Díky brýlím
s nočním viděním uvidíme jako ve dne, vy se jen držte za mnou. Já jedu za Juliem, ten má nejbezpečnější mapu využívající rastry GPS. Holder s Reavesem pojedou na konci. Pokud ze svého skútru nespadnete, budete v pořádku. Měl jste čas se na tom projet, že?"
"Na pěkném rovném betonovém parkovišti před velitelstvím Net Force."
Howard se usmál. "To zvládnete, veliteli. Hlavně nezapomeňte držet řídítka a předklonit se. Žádné divoké manévry tady předvádět nebudeme."
Michaels přikývl.
Howard se podíval na hodinky. "Tak fajn, lidičky, nasedat!"
Michaels přešel ke svému skútru. Vypadal jako nějaká bedna, z níž tu a tam trčí nějaký výčnělek, podle něhož se dalo poznat, kde je předek. Zadní část byla vypouklá a celé to bylo namontováno na něčem, co připomínalo starou ruční sekačku trávy. Jediné, co z něj bude zpředu na radaru vidět, bude jeho hlava, a o to se měla postarat maskovací helma s vestavěným zařízením na noční vidění.
No, jak skvěle to funguje, zjistí zanedlouho.
Poručík Fernandez nasedl na svůj stroj, předklonil se a rozjel se. Howard jel za ním. Michaels nasedl na vlastní stroj, nasadil si helmu a stiskl

knoflík pro zapínání motoru.
"Tak do toho," řekl tiše.

*****

Ames se probudil po půlnoci, spíš kolem jedné, ani nevěděl, co ho vzbudilo. Vstal a šel do koupelny. Když se vracel do postele, zaslechl slabé pípání.
Zamračil se. Co to je?
Z kontrolní konzoly na nočním stolku vycházelo červené světlo, jež blikalo současně s pípáním. Chvilku mu trvalo, než pochopil, co to je.
Radarový alarm. Má společnost!
Neobtěžoval se, aby se oblékal, jenom vzal pistoli a v pyžamu běžel k počítačovému centru v chodbě.
Monitor radaru vykazoval aktivitu severně od něj, asi kilometr daleko. Kdo to byl a co tady chtěl?
Na pozemku měl přes dvacet kamer a ostatní byly ukryté v zemi a křoví i vně pozemku, všechno bezdrátové a dálkově ovládané jednotky. Zapnul kameru umístěnou nejblíž k vetřelcům. Kamera od nich
byla sto metrů, ale optika byla velmi kvalitní, takže dění bylo jasně vidět i v téhle tmě, i když všechno halila lehce nazelenalá barva.
Viděl velký nákladní vůz, tahač, vedle něj postávali dva muži. Auto mělo zvednutou kapotu a třetí muž se pohyboval kolem motoru. Nevypadali nijak oficiálně, jenom trojice chlapů opravující porouchaný vůz. Jeli odnikud nikam a uprostřed pustiny se jim rozbilo auto. Ani nevěděli, že tu jeho bunkr je. I přesto se rozhodl je nespustit z očí. Nemělo smysl riskovat. Ne v téhle situaci.
Možná by se ale měl obléct. Co kdyby.

*****

Jízda na skútru v terénu byla snazší i obtížnější, než si Michaels myslel. Bylo to pomalé a drncavé. Zatím ale nespadl, což taky nebylo k zahození.
Neměl ponětí, jak daleko už jsou. Zdálo se mu, že jedou už několik hodin, i když při pohledu na hodinky zjistil, že jsou na cestě teprve asi tři čtvrtě hodiny.
Pětice z nich na sobě měla vybavení LOSIR, sady vysílaček, jež běžné přijímače nedokáží zachytit, navíc na šifrovaných kanálech, takže je stejně neuslyší ani nikdo jiný s takovým vybavením. Howard jim i přesto nařídil ticho s výjimkou naléhavých případů, ale zatím se nic takového nenaskytlo.
Zaklepejme to...
Přístroje pro noční vidění fungovaly celkem dobře. Nebylo to sice úplně jako v poledne a dobarvování bylo o něco pastelovější než skutečnost, ale na druhou stranu to bylo lepší než neosvícená poušť uprostřed noci. Zázraky moderní technologie.
Julio Fernandez zpomalil. Howard ho následoval a Michaels se taky trošku zaklonil, aby svůj vlastní skútr zastavil. Michaels se pozorně díval. Jakmile dojedou k cíli, budou muset zaparkovat vozítka podle přesného nákresu, aby je ukryli před senzory. Za skútry bude mrtvá zóna, vysvětlil mu Howard, neviditelná mezera, v níž budou moci pracovat bez povšimnutí. Nebo aspoň nespatření. Brzy budou dělat poměrně dost hluku...
Julio zvedl ruku a dal znamení, aby zastavili. Zatočil mírně doleva. Howard změnil svůj kurz. Michaels jel za Howardem, věděl, že musí
svůj skútr zaparkovat o dva metry dál doprava a metr dozadu. Další dva členové ten vzorec dokončí za Michaelsem.
O půl minuty později už všichni zaparkovali. Fernandez se vrátil a všichni se shromáždili. "Tady to je," řekl a ukázal.
Howard řekl: "Slyšeli jste poručíka. Do toho."

Oba zbývající členové odpověděli: "Rozkaz!"

Vypadali hodně divně, na sobě měli prazvláštní oblečky. Howard o nich mluvil jako o exoskeletonech. Specializované vybavení s motory a rámy, jež vlastně měnilo toho, kdo si to oblékl, v Herkula několikanásobně silnějšího než obyčejný člověk. Když se zapojily pohonné obvody, ozval se mechanický hukot. Oba muži, kteří vypadali jako z vědeckofantastického filmu, se přesunuli k něčemu, co působilo jen jako další kus země, a začali kopat. Jeden držel těžký krumpáč, druhý lopatu.

Howard velmi pozorně sledoval plány kdysi tajného bunkru. Zevrubně se o tom bavil se svými ženisty a určil metodu útoku, jež by měla vyjít.

"Od země ke střeše je to deset dvanáct metrů," řekl. "I bagr by se tam prokopával spoustu dní. A všechny vchody jsou z tvrzené oceli a vyztuženého betonu, takže prorazit je by byla neskutečná dřina. Tady je ale několik relativně slabých míst."

Howard ukázal Michaelsovi na výkresy. "Tady, v těch přístupových místech, jsou schodiště otevřená až dolů. A samotný vchod a východ obklopuje velká zátka z betonu a výztuží, ale když se posunete jen

o pár metrů dál, je ta stěna mnohem slabší, asi jen metr, a to půl metru pod zemí. Nemohli to udělat moc těžké, jinak by tu museli vybudovat

i masivní podpůrné struktury. Když tohle prorazíte, odhrnete trošku hlíny, jste na schodišti."

"Metr vyztuženého betonu ale nezní jako něco, co by dva lidi s lopatou a krumpáčem dokázali v rychlosti prorazit, a to ani v těch maskách Spidermana," řekl Michaels.

"Ne, pane, to je pravda. Jenže na druhou stranu, bunkr byl postaven v padesátých letech a měl přečkat účinky tehdejší technologie. Zjevně neměli prostředky, jaké existují dnes. Teď už totiž máme tvarované nálože, jež proniknou betonem a výztužemi jako nahřátý nůž máslem. Stačí jen odhrabat hlínu a proniknout k pevnému betonu."

"To mi připadá hrozně jednoduché. Proč si to Ames nevylepšil, když se nastěhoval?"

"Počítám, že předpokládal, že o tom místě nikdo neví. A na ochranu místa, o kterém nikdo neví, nepotřebujete silné zdi. A krom toho nevím, co by se s tím dalo dělat. Tahle slabá místa jsou daná už od počátku. Musel by celý ten bunkr postavit nový, aby se jich zbavil, a to samozřejmě udělat nemohl, pokud chtěl udržet tohle místo v tajnosti. Ale jak jsem řekl, je to jen odhad."

"Fajn," řekl Alex. "Dejme tomu, že máte pravdu a tyhle slabiny tu pořád jsou, nepřipravíme se tím o moment překvapení? Neudělá ta nálož poměrně hlasitou ránu, až vybouchne?"

"Udělá. Ale myslím, že i to máme pod kontrolou."

Howard už mu řekl jak a Michaels musel uznat, že to znělo tak, že by to mohlo vyjít.

Dvojice mužů odhrabávala hlínu neskutečně rychle. Během několika málo minut se prohrabali až k betonu. Za dalších pár minut vyklidili kruh o průměru kolem metru a půl.

Exoskeletony byly nepochybně skvělé.

Fernandez sestoupil do mělkého výkopu a položil na beton cihlovitý blok veliký jako bochník chleba.

Fernandez řekl: "Můžeme, pane."

Howard se podíval na hodinky. Dotkl se páčky na vysílačce a řekl: "Třicet vteřin, na můj povel."

Fernandez přikývl a stiskl páčku na tvarované náloži.

"Teď," řekl Howard do mikrofonu.

"Dvacet metrů tímhle směrem, všichni!" řekl Fernandez.

Ustupovali. Rychle.

40 KAPITOLA

*****

Odessa, Texas

Ames seděl u monitorů a popíjel kávu, když viděl, jak ten naklaďák vyletěl do povětří. Díval se přímo na něj, když se z něj stala ohnivá koule, a kamery i s filtry snímaly jen jasně bílou záři. Cítil, jak se místnost chvěje, a slyšel i ozvěnu hluku kolem sebe.

Opatrně postavil šálek s kávou na stůl, protřel si oči a pořád sledoval monitory.

Když se obrazovky vyčistily, viděl, co zbylo z toho kamionu, převážně šlo jen o rám a kola, jež hořela jako táboráky. Všude viděl oheň.

Po mužích, kteří předtím byli u vozu, nikde ani stopy.

Odhodilo je to určité až do Mexika.

Co se mohlo stát? Že by únik paliva? Nebo ten naklaďák vezl výbušniny? Ne. Zavrtěl hlavou. Viděl přece, že na korbě vozu nic není.

Zavrtěl hlavou a napil se kávy. Co by s tím měl dělat? Cokoli? Mužům už nebylo pomoci. Neviděl je už pár minut před výbuchem, domníval se, že zase nasedli, jelikož se jim nedařilo opravit závadu. Pokud ano - a určitě to tak bylo, protože je neviděl pobíhat kolem -byl z nich popel.

Mohl by asi zavolat na policii a ohlásit to, ale nechtěl, aby jeho přítomnost někdo zaznamenal. I tady v pustině by si toho někdo mohl všimnout a ohlásit to. Ano, byl zvědavý, ale ne do té míry, aby volal policii. Netýkalo se ho to, nemělo smysl vzdávat se soukromí a utajení, jež tady tak usilovně budoval.

A navíc, mužům z auta už nebylo pomoci. On sám ani kdokoli další už pro ně nemohl udělat vůbec nic. Snad aspoň ani nevěděli, jak vlastně umřeli.

*****

Tam, kde předtím byl beton a ocelové tyče, teď zel kráter. Ale ještě zbývalo odhrnout zeminu.

"Reaves, Holder, dopředu a dělat!" křičel Fernandez. "Zapněte si ty svoje obleky!"

Dvojice mužů v oblecích se posunula kupředu, nešli sice jako duchové, ale jejich pohyb taky nebyl tak klidný jako chůze normálního člověka. Doprovázelo je hučení motorů a hydrauliky a začali znovu odhrnovat hlínu.

"Naši explozi určitě slyšel," řekl Michaels a ukazoval na kráter.

"Pokud je tam dole, tak asi ano," řekl Howard. "Tomu se nedalo předejít, a proto jsme tu návnadu nechali vybuchnout přesně v té samé chvíli. Otázkou je, jestli to vyšlo."

"To asi zjistíme poměrně brzy."

*****

Ames chvíli sledoval hořící nákladní auto, ale žádné další výbuchy se neobjevily, takže ho to po pár minutách přestalo bavit. Rozhodl se dojít si pro něco k snědku a jít si zase lehnout. Jeden šálek kávy mu nezabrání v tom, aby znovu usnul.

Zasunul do nahrávacích přístrojů nové kazety. Ráno se na ně podívá, uvidí, za jak dlouho sem dorazila státní policie a co tu při svém pobytu dělala. Taky chtěl mít jistotu, že nakonec všichni odjeli. Nechtěl mít na svém pozemku žádné vetřelce.

*****

Jsme tam, pane," řekl Reaves.

Holder držel svou zesílenou paží oblek svého kolegy, aby Reaves nespadl do díry, již právě vyhloubil.

Howard přikývl. "Poručíku, provazový žebřík."

Julio přišel k němu, rozbaloval nylon s dřevěnými příčkami.

"Podle mě je to ke schodišti kolem šesti metrů, pane," řekl Fernandez. "Budeme muset doskočit."

"To nevadí," řekl Howard.

Michaels řekl: "Fajn. Co takhle vyrazit za tím člověkem?"

"Ano, pane veliteli. Moje řeč."

*****

Ames seděl v kuchyni, pojídal omeletu a toast s džemem. Zarazil se s toastem v polovině cesty k ústům.

Co to bylo?

Pozorně poslouchal.

Nic než hukot ledniček. Počkal ještě pár vteřin, ale nic jiného neslyšel.

Jednou z nevýhod, které tohle místo mělo, byla skutečnost, že to tu bylo tak rozlehlé a staré, že každou chvíli něco vrzalo a skřípalo. Trochu horka muselo určitě proniknout i takhle hluboko pod povrch, takže docházelo k rozpínání a smršťování materiálů. Pokud tu nebyli zakletí duchové, kromě něj tu nikdo další nebyl. Byl tu ve větším bezpečí než v trezoru - k jeho dveřím neměl kód nikdo.

Dojedl, umyl a otřel nádobí a zamířil do ložnice. Není dobré nechat jídlo zaschnout na talířích, když se sem možná půl roku zase nedostanete. Neviděl žádné mravence, ti se sem vlastně neměli ani jak dostat. Na druhou stranu, před pár lety našli na jednom vesmírném plavidle švába, tak proč pokoušet osud?

Sedl si na postel a začal si zouvat pantofle, když zaslechl další zvuk.

Tentokrát se rozezněl jeden z jeho senzorů.

Zvláštní bylo, že to neukazovalo na alarm z obvodu pozemku. Šlo o blikající červené světlo, jež hlásilo ucpaný vzduchový filtr v jedné z ventilačních šachet.

Divné na tom bylo to, že filtry nechával pravidelně čistit a kontrolovat. Tady v poušti to jinak nešlo. Jediná možnost, proč by se filtr mohl zanést takhle rychle, byla, že za sebou zapomněl zavřít dveře.

Nebo že někdo objevil jinou cestu dovnitř.

Zarazil se a po zádech mu přeběhl mráz.

*****

Michaels se podíval na generála Howarda.

Howard studoval mapu na přenosném displeji. Po chvíli ukázal do chodby. "Jestli je Ames ještě tady, měl by být někde tímhle směrem. Ložnice nejblíž k místnosti se senzory je jen asi sto metrů tímhle směrem. Tam bych se aspoň ubytoval já."

Michaels přikývl.

Howard a jeho muži měli samopaly ráže 9 mm a k tomu boční palné zbraně. Michaels měl pistoli, služební taktickou zbraň H&K a měl instrukce nestřílet, pokud na něj někdo nenamíří pistoli. Kdyby Howard, Julio a dva vojáci byli poraženi ve střelbě jediným právníkem, pistole by mu stejně asi moc nepomohla. "Rozmístěte se," řekl Howard. "A ticho. Odteď jenom ruční signály."

*****

Ames držel pistoli skloněnou k zemi, ukazováček měl mimo spoušť a opatrně postupoval chodbou. Určitě se mu to muselo zdát, ne?

Snad. Jenže něco nesedělo. Nejdřív sem přijede náklaďák, pak vybouchne jako bomba, potom se rozsvítí kontrolka ucpaného filtru. Co kdyby spolu ty dvě věci souvisely?

Neměl rád náhody.

Vezměme si nejhorší možnost: někdo tu je. Pokud je tohle pravda, tak je to hodně špatná zpráva. Protože to by znamenalo, že sem přišli pro něj. Že jsou organizovaní, dobře informovaní a velmi dobře vybavení, když ho nejen našli, ale ještě provedli takový útok a pronikli dovnitř, aniž by si jich všiml.

Ne. To by nemělo být možné. Nemělo by se jim podařit projít kolem jeho senzorů a ani pak se jim nemělo povést proniknout dovnitř. Kdepak.

Možná je tu tajný vchod, o kterém nevíš.

Vyloučeno. Viděl plány. Prošel si každý metr celého bunkru. Nebyly tu žádné tajné dveře, o nichž nevěděl.

Zastavil se a poslouchal.

Nic.

Pokoušel se ujistit. Buď byl porouchaný filtr, nebo se pokazil celý systém. Určitě. Dávalo to tak mnohem větší smysl.

Snad. Jenže on odmítl začít teď riskovat. Všechno si pečlivě projde, a pokud najde jedinou stopu toho, že není úplně sám, zmizí. Nic víc na tom není.

Cítil se líp.

Pak došel za roh a uviděl vojáka se samopalem, který šel přímo k němu...

*****

"Terč!" řekl Julio.

Ještě to skoro ani nedořekl, když po něm muž začal střílet. Howard muže ani jeho zbraň neviděl, tlumiče zvuku zabudované v helmě hluk

utlumily, ale znělo to jako pistole. Tři rychlé výstřely - bum-bum-bum! - vypálené takřka naráz.

Howard se instinktivně přitiskl ke stěně, aby se skryl.

Julio čtyři metry před ním opětoval palbu svým samopalem, dvě dávky po třech střelách.

Michaels za Howardem klesl k zemi a ležel. Reaves s Holderem se přikrčili a zbraněmi vyhledávali terč.

,Je pryč!" křičel Julio.

"Zasáhl vás?"

"Ne, pane."

"Á vy jeho?"

"Asi ne. Zmizel příšerně rychle."

Šli dál, ale chodba byla skutečně prázdná. Na podlaze neviděli žádnou krev.

"Fajn, teď ví, že tady jsme. Jdeme dál. Zapojte ten tepelný senzor, ať zjistíme, jestli ho najdeme takhle. Veliteli, zařaďte se na konec."

Michaels se nehádal. Byl dost chytrý na to, aby věděl, do čeho se nemá plést.

Celá pětice se pohnula kupředu, Julio šel první, mával malým přístrojem, který snad dokázal zachytit teplo lidského těla.

Ames nebyl nikde.

"Hlavně pečlivě, poručíku."

Jako vždy, pane generále."

*****

Ames svíral svou pistoli, ruce se mu potily. Byl tu s ním nějaký útočný tým, nějací vojáci! Co bude dělat?

A kdo to vůbec je?

Neměl pro svou zbraň ani náhradní zásobník. Kolik nábojnic už vystřílel? Dvě? Tři?

Zmocnila se ho panika.

Hlas rozumu se snažil proniknout tím náporem: Co to provádíš, ty blázne? Zahoď tu pistoli a zvedni ruce nad hlavu! Nech je, ať tě zatknou! Jsi skvělý advokát, prokristapána! Nemají na tebe nic, co by před soudem obstálo! A jak budeš v soudní síni, budeš mít převahu ty nad nimi!

Ames se zhluboka nadechl. Ano. To byla pravda. Jenže... Co když ho sem nepřišli zatknout? Co když to byla nějaká černá operace? Co když to byli vrazi?

Každopádně to nebyli obyčejní policisté. Nikdo nekřičel: "Policie, ani hnout!" nebo tak něco. Ano, vystřelil na ně, ale oni velmi rychle palbu opětovali a nikdo nic neřekl.

Aby ho tu vystopovali, museli vynaložit obrovské úsilí - neskutečná opatření, jen aby se sem k němu dostali. Vyhodili do povětří náklaďák, jen aby zakryli svůj průnik do bunkru. A byli po zuby ozbrojení.

Kdo to byl? Jak se kolem nich protáhne k únikovému východu?

A budou na povrchu další a počkají si na něj?

Vzdát se vůbec nebyl špatný nápad, ne?

Jenže kdyby odhodil svou pistoli a zvedl ruce, co kdyby se jen usmáli a rozstříleli ho na maděru? Byl by po smrti a ani by nevěděl, kdo ho zabil a proč...

Zavrtěl hlavou. Ne, nemůže se jen tak vzdát. Ještě ne. Musí se o nich dozvědět víc, ujistit se, že je to vůbec bezpečné.

A k tomu musí zůstat naživu.

*****

Michaels držel pistoli skloněnou k zemi, stál patnáct metrů za posledním ze skupiny. Dýchal zrychleně, ale zjistil, že se nebojí. Nervózní byl, to ano, rozrušený taky, ale nebál se.

Bunkr byl bludištěm chodeb a dveří a oni se tam pohybovali hodně opatrně, Fernandez s Howardem nakukovali do místností podél cesty a kontrolovali je, zatímco Michaels zůstával v chodbě.

Byl to obrovský bunkr, jeden člověk se mohl schovávat na spoustě míst. I se senzory by jim mohl proklouznout. A to by byla rána. Měl radost, že už začal přemýšlet o jiné práci, protože jestli tohle nedopadne dobře, určitě ho vyhodí.

*****

Ames nevěděl, kolik jich tu je, mohlo jich být deset i padesát. Nemohl s nimi soupeřit v přestřelce. Byli jednoznačně lépe vybaveni a bez ohledu na to, kolik jich tu bylo, měli přesilu. Pokud se nevzdá, jediná možnost, jak se z toho dostat, bylo schovat se a počkat na příležitost k útěku. A pak? No, to si rozmyslí, až se dostane takhle daleko.

Jeho výhodou bylo, že bunkr znal líp než oni, i kdyby s sebou měli plány. Nemohli vědět, kde je co uschováno, kam uložil zásoby, rozmístil nábytek a podobně. Kdyby se schoval někde, kam se hned nepodívají, dostal by se jim do týla, unikl by jinou chodbou nebo jiným patrem a třeba by se mu povedlo zmizet. To byla jeho největší naděje.

Hlavní kuchyně by byla ideální. Spousta košů, chladniček, spíží. Kdyby ho našli i tam, mohl by se jim vzdát. Pokud jsou z nějaké vládní policejní síly, nezastřelí ho, když se vzdá.

Byla to rozhodně šance, a v tuhle chvíli mu připadala jako jediná.

*****

"Tady je tepleji," řekl Julio. Ukázal na otevřené dveře. "Vypadá to na kuchyň."

Howard vykročil. "Hlídejte si levou stranu, já pravou. Reavesi, sledujte dveře, Holdere, kryjte další chodbu vepředu. Veliteli, mohl byste zůstat tam a ujistit se, že se nám nedostane do zad?"

Michaels přikývl. Jasně."

"Fajn, Julio, na tři. Raz, dva, tři!"

Julio vešel první, přikrčil se a otočil se doleva, Howard šel hned za ním, výš a kryl druhou půlku rozlehlé místnosti.

Byla to opravdu kuchyně. Velká, stály tu tři sporáky, několik chladniček, dřezů, stolů, koše a velké tácy na jídlo.

Julio kývl ke sporákům. S Howardem zamířili tím směrem se zbraněmi

před sebou. Julio položil dlaň na sporák. "Tohle je zdroj tepla. Určitě si dělal

pozdní večeři." "Senzor nic dalšího nezachytává?"

"Ne."

"Fajn. Zavolejte sem Reavese s Holderem, ať to tu prohledají. Půjdeme dál."

*****

Ames slyšel hlasy, a i když k němu doléhaly tlumeně, protože se skrýval ve velké lednici, jeden z nich poznal.

Byl to John Howard, šéf ozbrojené složky Net Force.

Aha. To dávalo aspoň rámcově smysl. Nějak se jim povedlo vypátrat jeho spojení s Juniorem. Třeba neumřel hned, jakmile ho postřelili. Ames se usmál. Možná Junior nezemřel vůbec. Mohlo jít o nějakou

dezinformační kampaň. Třeba je Junior naživu, daří se mu skvěle a zpívá jako hejno kanárů...

Skutečnost, že šlo o Net Force, měnila situaci. Ve své žalobě uváděl, že všichni příslušníci Net Force jsou násilníci neváhající kdykoli použít zbraně, vyhledávají potíže a používají smrtelnou sílu vždy, kdy mohou, ale věděl, že to není pravda. A až do téhle chvíle mu to bylo jedno.

Teď na tom ovšem záleželo.

Sám ta hlášení četl. Musel, aby je mohl překroutit pro porotu. A věděl, že by mohl položit svou zbraň na zem a vylézt z lednice a být ve stejném bezpečí jako ve své kanceláři.

Jenže oni by ho odvezli do vězení. A pokud tu byla Net Force, museli mít něco konkrétního, i když neměl tušení, o co by mohlo jít. Věděl, že už v minulosti překročili svoje pravomoci, ale taky věděl, že jeho vlastní žaloba namířila na jejich kroky velmi jasné světlo. Nemohl počítat, že sem za ním přicházejí, jen aby blafovali. Kdepak.

Což znamenalo, že sám se udat nemůže. Ještě ne. Nejdřív si musí všechno pořádně promyslet, možná zjistí, co proti němu mají - nebo se domnívají, že mají - a vymyslí plán, jak se s tím vypořádat. Pak ho můžou klidně dopadnout.

Jenže nejdřív musí mít v rukávu nějaký trumf, který ho dostane z basy.

Zamračil se a pak si zkontroloval, kolik mu v zásobníku zbývá kulek. Zmizet odsud bude těžké, to nepochybně, jelikož sem pro něj přišla přesila mužů, nebylo by ani dobré někoho z nich zastřelit. Pohyb, rozhodl se. Přesune se k výtahu na jídlo, sjede o patro níž a proklouzne jim. Je to jediná možnost. Teď!

*****

Michaels měl dýchání pod kontrolou - tedy víceméně - a pořád se držel deset metrů za Johnem. Další dva muži šli prohledat tu obrovskou kuchyň. Michaels

začínal mít pocit, že Amese znovu nenajdou, což by byla obrovská smůla, když už do toho vložili tolik energie.

Právě míjel schodiště vedoucí dolů, když něco zaslechl.

Nebylo to nic zvláštního, malé cvaknutí, asi to nic neznamenalo. Naklonil se a podíval se ke schodišti. Nic neviděl - moment, co to bylo? Nepatrný stín, jako by někdo prošel před zdrojem světla...

Johne."

Howard před ním se otočil. "Ano?"

"Myslím, že asi sešel po schodech!"

Michaels pak bez rozmýšlení zamířil dolů.

"Alexi, moment...!"

Jenže Michaels už byl o čtyři schody níž a nabíral rychlost. U paty schodiště nebyly žádné dveře, jen široký průchod do dalšího patra. Při stavbě tohohle bunkru se asi nemuseli zabývat požárními předpisy.

Byl dost opatrný, aby neproběhl průchodem. Zpomalil, strčil do něj hlavu a viděl muže, který se od něj rychle vzdaloval chodbou, asi třicet metrů daleko. To musel být Ames.

Michaels vystoupil do chodby a zvedl pistoli. "Ani hnout!" zakřičel. "Net Force!"

Uvědomoval si zvuk Howardových bot na schodech za svými zády.

Ames se otočil, zahlédl ho a vykulil oči. V pravé ruce měl pistoli, ale mířil s ní na podlahu.

"Nestřílejte!" křikl Ames. "Vzdávám se!"

Michaels cítil, že se trošku uklidňuje. Dobře. Nebyl si jist, jestli by toho muže s pistolí na takovou dálku zasáhl.

"Odhoďte zbraň!"

"Dobře, hlavně klid!" Ames se sklonil a začal odkládat pistoli na zem...

... jenže to nedokončil. Trhl pistolí zase nahoru a začal střílet...!

Michaels cítil, jak ho kulky zasahují, byly aspoň dvě, rovnou do hrudi. I když měl na sobě pancéřovanou vestu, náraz byl tak silný, jako by ho praštili kladivem. Uskočil stranou a vypálil ze své vlastní pistole...

Howard za ním vykřikl: "Veliteli, k zemi!"

Michaels se natáhl na zem, pistoli držel před sebou.

Howardův samopal zaburácel, jeho hluk se spojil s rachotem Michaelsovy a Amesovy pistole.

*****

Ames viděl, jak Michaels klesl k zemi, byl si jist, že ho zasáhl, jenže pak se objevil druhý muž a střílel...

Proč vystřelil? Proč se nevzdal, jak řekl?

Na to nedokázal odpovědět. Nešlo o rozhodnutí. Byl to reflex, akce vycházející z něčeho hluboko v jeho duši, odněkud, o čem dosud ani nevěděl, že v sobě má.

V hrudi mu propukl oheň, taky v rameni a v noze. Chtěl před tou bolestí utéct, ale ona ho pronásledovala. Sklonil zrak, viděl krev...

Další rány. Pistole mu vypadla z náhle Znecitlivělé ruky, zarachotila o zem, ale už ho to netrápilo. Připadal si slabý, tak slabý, že nedokázal ani stát. Spadl, narazil do stěny, sesunul se na podlahu do sedu. Těžko se mu dýchalo...

Viděl, jak k němu jdou dva muži. Měl by něco udělat, ale najednou byl tak unavený...

Jenom si tady chvilku odpočinu. Načerpám síly. Na moment zavřu oči, pak bude líp...

*****

Howard se pohyboval rychle, Michaels už byl taky na nohou a šel za ním. Ames seděl na zemi a krvácel. Zdálo se, že nedýchá.

Howard odkopl jeho pistoli do chodby, pak se sklonil a přitiskl dva prsty na Amesovu pravou krční tepnu.

Nic.

Julio přiběhl k nim, zastavil se, když Howard zavrtěl hlavou.

Michaels se zeptal: "Zasáhl jsem ho?"

"Těžko říct, ale ta rána do nohy by mohla být vaše," řekl Howard.

"Dobře."

Howard se na Michaelse tázavě podíval.

"Ten muž poslal do mého domu vraha," řekl Michaels. "Ohrozil moje dítě."

Howard přikývl. "Moje taky. Bůh ho bude soudit za jeho kroky, ale nijak mě netrápí, že k tomu dojde dřív, a ne později."

"Amen," dodal Julio.

EPILOG

*****

Washington, D.C.

Michaels s Toni šli s Alexem a guru na procházku do parku. Den byl neobvykle chladný, kolem pětadvaceti stupňů. Jak guru šla s chlapcem ke kolotoči, Toni se otočila na Alexe a řekla: "A John tedy tentokrát opravdu půjde do penze?"

Michaels přikývl. "Ano. Dostal nabídku ze soukromého sektoru. Jeden jeho dávný přítel je tam ředitelem a já myslím, že to přijme. Dostane víc peněz a bude jednat s jinými lidmi. Neznamená to nutně, že to bude lepší, ale asi méně nebezpečné. Aspoň fyzicky. A určitě najde nějakou práci v oboru i pro Julia Fernandeze."

"To je dobře."

Usmál se na ni. "A pro nás taky."

"Chceš určitě zvednout kotvy?"

"Už se stalo. Dneska jsem mluvil s ředitelkou. Můžeš mi pomoct napsat rezignační dopis."

"Víš to jistě?"

"Absolutně. Zůstanu tak dlouho, abych nového velitele zaučil, nanejvýš pár týdnů. Můžeme prodat byt a pár akcií, koupit příjemný dům na předměstí v Coloradu a pak si vzít volno, než začnu přemýšlet o práci."

Podívala se na něj. "A co KyberZeměˇ?"

Odmlčel se a pokrčil rameny. ‚Jo, ta zůstává. Odřízli jsme pár jejích hlav, ale KyberZeměˇ pořád funguje a v dohledné době asi nezanikne. Jde o to, že nevím, co si o tom mám už myslet."

Toni se zamračila. "To je změna."

Přikývl. "Ta lobbistka, co jsem ti o ní povídal, Corinna Skyeová, mi jednou v kanceláři řekla pár celkem dobrých věcí. Nemůžu říct, že s ní souhlasím ve všem, ale možná už nejsem tak radikálně proti, jako jsem byl kdysi."

Natáhl se k ní a vzal ji za ruku. "Podle mě je to tak, že KyberZeměˇ buď bude existovat, nebo ne - a pokud bude, tak je to buď dobře, nebo špatně... nebo něco mezi. Jako většina věcí v životě to není tak jednoduché, jak bych si přál." Pokrčil rameny. "Tak nebo tak, mě už to nemusí zajímat. A to je fajn."

Objala ho kolem pasu. "A nebojíš se, že se z nás stane připitoměl manželský pár?"

Zasmál se. "To nepatří k věcem, jichž se bojím ze všeho nejvíc. Už teď jsme zažili rozruchu na deset životů."

"Hele, guru nasedá s Alexem na kolotoč," řekla.

"Skvěle. To tak ještě potřebujeme, guru se zlomenou kyčli."

Jenže ta stará dáma se držela na atrakci jako přišroubovaná. Malý Alex byl nadšený, smál se, jak se kolotoč otáčel.

Takhle má vypadat život, říkala si Toni. Jste s rodinou, zdraví a v bezpečí. Nemusíte sice žít šťastně až do smrti, to vám nikdy nikdo neslíbí - ale začátek to je.

A v téhle chvíli to pro ni znamenalo víc než dost.

??

??

??

??